

- BEYZA ALKOÇ -

AŞAN- SÖR

*bu bir asanöde
kalma kâğıdı...*

*Balay için gitmişsin değil, o değil ama gitti balay için gitti değil
bu gitti "denizle" beraberinde balayın da gitti mi?*

indigo

*Sana duyduğum
ihtiyaç her neyin
sonucuysa ben sana
ihtiyaç duymaktan
vazgeçemiyorum.
Ben nefes almaktan
vazgeçemiyorum...*

indigo

*'Bozuk asansörlerden
uzak durmayın,
belki gerçek aşkınız
sizi orada bekliyordur!'*

Evlendiğiniz gece başınıza gelebilecek en saçma şey nedir? Ak-
lınızın sınırlarını biraz zorlayın... Şöyle düşünün, balayı için gel-
diğiniz otelde, o otele sizin gibi gelen diğer bir çiftin damadıyla
asansörde kalsanız ne yapardınız? İnanın bana, asansörün kapısı
kapanırken var olan hiçbir şey, o kapı tekrar açıldığında eskisi
gibi olmayacak. Bu hikâyeyi, gülmekten okuyamayacaksınız...

*"Tüm bunları yaşayacağımı bilerek geçmişe dönsem, o asansöre
yine binerim. Hem de koşa koşa binerim... Koşa koşa."*

Bu dünyada ne zaman bir canlı ölse bir başka canlı doğarmış
diyor birileri. Ne kadar da haklılar... Her birimizin kalbi biret
dünya, kimileri ölüyor kalbimizde, kimileri doğuyor. Her kay-
bettüğimize karşı bir kazanış, her nefret ettiğimize karşı bir seviş,
her vazgeçtiğimize karşı bir bağlanış, her hayır dediğimize karşı
bir evet, her bitişe karşı bir başlangıç... Ben kazandım, sevdim,
bağlandım, evet dedim... Ben kendi başlangıcımı buldum. Peki
ya siz? Daha ne kadar bekleyeceksiniz?

Suratsız Damat!

-Nefes-

“Hayatım, sen beni burada bekle. Ben üstümü değiştirip geleceğim. Sonra da yemek yeriz.” Murat’ın ‘Gitme’ diyen bakışlarına aldırmandan elimi elinden ayırıp asansöre doğru ilerledim. Gelinlikle yemek yiyecek değilim! Görmemişin düğünü olmuşla başlayacak fısıltıları duymak istemiyorum. Zaten sinirlerim bozuk... Bir insanın düğün gününde bile moralinin bu kadar bozulması haksızlıktan başka bir şey değil! Allah aşkına, düğün pastasını kocaman elinden değil de kaynanamın elinden yemiş olmamın hesabını kim verecek! Yok yok, bu kadın beni bir gün öldürür. Tam kendi masalımı yazacağım diyorum, doğru adamı buldum diyorum, başıma kıskanç bir kaynana çıkıyor. Onunla da idare ederim diyorum, düğün gününe kadar yaptığı tüm saçmalıkları hazmedip sonunda mutlu olacağımdan emin oluyorum, karşılaştığım muameleye bak! Kadın resmen düğündeki en romantik anımızı çaldı! Çıldıracam! Geldi, Murat’ın elindeki çatalı aldı ve koca bir dilim pastayı ağzıma doldurdu. Neymiş, “Şimdi ben ona yedireyim ki yaşlandığımda beni aç açık

berakmasın." imiş. Bizimle otele de gelecek diye, hatta, "Ben de sizinle yutayım da ileride bir gün yatacak yerim olmazsa benimle uyumaya alışın." der diye nasıl korktum anlatamam.

Hatırladıkça bacaklarımın yere daha bir sinirle bastığını hissettirdim. Bir iki hızlı adım daha atıp asansörün kapanmak üzere olan kapısına yetiştim ve son anda içeri girdim. İçerideki adamı görünce şaşırmadığımı söylesem yalan olur. Üzerindeki damatlık Murat'ın damatlığına çok benziyor. Sanki çok fazla damatlık seçeneği var da... Hah! Adam yüzünde garip bir ifadeyle beni baştan aşağı süzünce yutkunup asansörün en dip köşesine geçtim. Demek ki bu gece oteldeki yeni evlenen tek çift biz değiliz.

"Tebrik ederim!" diye mırıldandım arkadaş canlısı bir ses tonuyla. Adam kafasını bana çevirip allak bullak bir ifadeyle baktı.

"Efendim?"

"Tebrik ederim diyorum... Şey, üstünüzdeki damatlık değil mi? O yüzden tebrik ettim." O üstündeki şey damatlık değilse kendimi tutamayıp fena halde gülerim. Yani, hadi ama böyle bir takımla öylesine dışarı çıkamaz, değil mi?

Adamın dalgın olduğu çok belliydi, durgun bir şekilde üzerindeki kıyafetlere baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı.

"Haa, evet... Evet, öyle. Teşekkür ederim." Duraksayıp beni tekrar baştan aşağı süzdü ve umurunda değilmiş gibi bir bakış atarak devam etti, "Ben de sizi tebrik ederim."

Omuz silktim. "Teşekkürler." Madem o umursamıyor, ben de umursamam. Hâlbuki ben balayımız boyunca çiftler olarak takılabileceğimizi filan düşünmüştüm.

Yüzüme bile bakmadan oflayarak asansörün tuşlarına göz attı. İnsan kaçınıcı kata gideceğimi sorar! Belki ben ondan önce

ineceğim, ama yok, nazik bir adam olmadığı konuşmalarından da belli... Birden düşüncelerimi duymuş gibi bana baktı. Yoksa ben bunları dışımdan mı söyledim? Yoo, Hayır! Yok yok, kesinlikle söylemedim. Ama ne olur ne olmaz diye hafifçe tebessüm ettim.

"Siz kaçınıcı kata çıkıyordunuz?" Acaba cidden dışımdan mı söyledim ya? Çok ayıp oldu! Ama dışımdan söylesem bunu bilirdim, öyle değil mi? Ayrıca hiç de düşüncelerimi duymuş gibi sinirli görünmüyor. Sadece bir sıkıntısı var gibi.

"Ah, şey, 9. kata olması lazım." deyip elimdeki oda kartına göz attım. "Evet, evet 9. kata çıkmam gerekiyor."

Bir şey söylemek yerine sadece başını salladı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Adamın varlığını yok sayıp elimi saçıma götürdüm ve saç derimi acıtmaya başlayan tel tokalarımın birkaçını çıkarmaya başladım. Keşke saçlarımı kıvrıcık yaptırmasaydım topuzdan önce, yine kabarmak. Ne durumda olduğuma bakmak için asansörün aynasına doğru döndüm ve gözlerim kocaman açıldı. Felaket kabarmış!

"Kahretsin!" diye mırıldanıp saçımı düzeltmeye çalıştığım sırada 'suratsız damat' birden bana baktı ve kendini tutamayıp hafifçe güldü. Vay, demek gülebiliyor. Ama bu halime gülmesi çok kabaca!

"Bir şey mi oldu beyefendi?" diye sordum uzun zamandır bedenime uğramayan öfkeliden çok huşun tavrımla. Kendimi Murat'la tanıştığımız ilk günlerde gibi hissettim nedense.

"Yoo... Sadece saçlarınız çok..." dedi ama devam etmek yerine gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Sinirle aynaya

döndüm ve saçlarımı ellerimle bastırmaya çalıştım. Bir yandan da, "Neden bu kadar yavaş bu asansör?" diye söyleniyordum.

Birden ben saçlarımla uğraşmaya devam ettiğim sırada asansörün kapısından ya da herhangi lanet olası bir yerinden boğuk bir ses geldi. Hani, metro istasyonunda beklerken metronun yaklaşacağını anlamamızı sağlayan o ses gibi...

"Heh, geldik sanırım..." deyip tel tokalardan birini saçma geçirmeye çalışırken kapıya doğru dönüp bir adım attım.

"Sanmıyorum..." Kaşlarını çatıp asansörün tavanına baktığı sırada yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Anlam vermeye çalışırcasına etrafıma bakındım.

"Ne oluyor?" Sesim gergin çıkıyordu asansörün hareketsiz olmasına rağmen açılmayan kapısının farkındalığıyla. Birden daha büyük bir gürültüyle birlikte asansör hafifçe sallandı. Ağzımdan kaçırduğum ufak bir çığlıkla birlikte farkında olmadan suratlızdamadın koluna tutundum. Asansörün ışıkları teker teker sönerken nefes alışlarımla hızlandığını hissettim.

"Korkulacak bir şey yok. Sadece... Asansörde kaldık!" Tanım! Ne! Nasıl bu kadar sakin? Ne diyor bu?

"Korkulacak bir şey yok mu? Sen ne saçmalıyorsun be!?"

"İnanın bana, saçlarınız şu an içinde bulunduğumuz durumdan daha korkunç görünüyor. Daha ne kadar kabarcak diye şaşkınlıkla izliyorum." Bu adam benimle dalga mı geçiyor? Allah kahretmesin! İlk gecemde, küstah herifin tekiyle, üstelik onun da karısıyla ilk gecesinde, asansörün içinde tıkalıp kaldım! Ve bu lanet olası adam hâlâ saçlarımla dalga geçmekle meşgul!

"Sen..." Öfkemi anlatacak kelime bulmamı zorlaştıracak kadar sakindi ve resmen sırtıyordu!

"Ben... ne?" diye sordu eğlenir gibi.

O kadar sınırlıydım ki aklıma gelmiş olan -gelmeye devam eden- geleceğini bildiğim hiçbir hakaret öfkemi anlatmaya yetmeyecekti.

"Kapa çenen!" diye mırıldanabildim sadece. Zevkle gülümseyip kollarını tekrar göğsünde birleştirdi ve asansör tuşlarının tam üstüne yaslandı. Bu olanlar gerçek olamaz değil mi?

Korkma, Ben Buradayım...

-Nefes-

"Naha sert bassana şu tuşa!"
"Bassıyorum işte, görmüyor musunuz?"

Yaklaşık yarım saattir asansörün içindeyiz ve eğer biraz daha kalırsak bu adamı öldüreceğim! Dünya üzerindeki en sinir bozucu adamla asansörde kaldığıma inanmıyorum! Yarım saattir asansörün alarm tuşuna basmamıza rağmen hiçbir şey olmuyor ve yarım saattir hiç susmadan saçmalıyor. Çıldıracağım...

"Çekil şuradan suratlı damat! Ben yaparım!" Sırtarak alarmın önünden çekildi.

"Tabii, kabartık saçlı gelin hanım. Bu arada, adım suratlı damat değil. Enes. Tanıştığımıza memnun oldum." Gözlerimi devirerek baktım suratına, alarm tuşuna basmaya devam ettiğim sırada.

"Ben memnun olmadım." Çok daha hoşuna gitmiş gibi sırtı büyüdü. Allah'ım sen bana sabır ver! Parmaklarımı sırtırken ağzının iki kenarına koyup yırtmak istiyorum. Bu adamla kim, neden evlenmek istemiş olabilir ki!

"Eee? Siz isminizi söylemeyecek misiniz? Tanışmalar böyle olur sonuçta. Karşılıklı isimler söylenir filan. Ha?" Elimi alarm tuşundan çekip ani bir hareketle adı Enes olan, kendini beğenmiş hiç de yakışıklı olmayan damada döndüm ve parmağımı ona doğru tuttum tehdit edercesine.

"Benimle konuşmaya devam edersen ayakkabılarının topuklarının dayanıklılığını senin kafanda denerim!" dedim tane tane ve tehditkâr bir şekilde. Yani, en azından ben öyle düşünüyordum.

"Denesene..." Tanrım! Delireceğim! Adam hâlâ sırtıyor!

Sinirle eğildim, gelinliğimin etekleri arasından beyaz topuklu ayakkabımı çıkarıp ona doğru kaldırdım.

"Hadi..." derken gözlerini kısıp ayakkabımın altına muzır bir bakış attı ve devam etti, "Bekliyorum Nefes..." Ne? İsmimi nereden biliyor?

"İsmimi nereden biliyorsun!" Şaşkınlıkla bakakaldım. Büyük bir kahkaha attı.

"Topuklu ayakkabının altına 'Nefes'ten sonra...' yazıp evlenmek isteyen arkadaşlarının isimlerini yazmışsın. Bunu yaptığın dan haberin yok mu Nefes?" Ben bu adamı öldürürüm! Ne sanıyor kendini?

"Sana benim ismimi kullanma hakkını kim veriyor? Bak! Ben seninle konuşmak istemiyorum. Benimle konuşma, benim hakkımda da konuşma, kendi kendine de konuşma! Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" Tüm bağırsım boyunca gözünü ayırmadığı topuklu ayakkabıma bir kez daha dikkatle bakıp bana döndü.

"Bence ayakkabının rengi gelinliğinle uymuyor. Baksana, gelinliğinin beyazı ayakkabının beyazına göre daha kırık bir renk."

Kan beynime sıçramış gibi gözlerimi kocaman açarak baktım karşıdaki umursamaz adama. Tüm söylediklerime cevabı bu mu yani? Şimdi bayılacağım...

"Sana ne benim ayakkabımın gelinliğimle uyumundan? Ben senin beyninle uyum sağlamayan bedeninden bahsediyor muyum? Seni dışarıdan gören de adam sanır..." Kaşlarını kaldırarak memnun bir şekilde gülümsedi.

"Demek ki beni yakışıklı buldun Nefes. Çok teşekkür ederim. Eh, sen de idare edersin." deyip göz kırptı. Allah'ım bana sabır ver ki o kırpığı gözünü parmağımla oymayayım! Dügün gecemde katil olmak istemiyorum.

Derin bir nefes aldım ve sakin bir şekilde konuşmaya çalıştım. Elimdeki ayakkabıyı yere attım ve saçlarımı düzelterek, kendime sakin olmam için telkinler vermeye çalıştım. Sakin ol Nefes... Doğru düzgün konuş ve çenesini kapamasını söyle...

"Bak Enes kardeş, farkındaysan birlikte asansörde kaldık. Hem de ikimizin en güzel gününde, o yüzden lütfen..." derken sözümü kesti.

"Kendi adına konuş." Birden tüm neşesi kaybolmuş gibiydi. Birtaz önce her söylediğime gülümseyen umursamaz adamın birdenbire sinirleri bozuldu. Üstelik sinir bozucu hiçbir şey söylemememe rağmen.

"Efendim?"

"Kendi adına konuş. Bu benim en güzel günüm değil." Ağzından çıkan kelimelerin onu nasıl sıkıntıya soktuğunu görmek, nedense geri adım atmama neden oldu. Ne? Üzülürüm mü? Yok canım, ne üzüleceğim ona. Ama yine de garip bir durum olduğu belli.

"Peki..." Cümlemi devam ettirme gereği duymadım. Ne olduğunu bilmediğim bir şey beni tuttu.

"Eee? Devam etmeyecek misin konuşmaya?" Yarım gülüşle baktı bu sefer, ama bir şeylerin moralini bozduğu belliydi.

"Hayır. Boş ver sen beni. Sadece böyle bir gecede asansörde kalmak, kimsenin yardım etmiyor olması, hatta belki de şu anki durumumuzdan kimsenin haberdar bile olmaması sinirlerimi bozdu. Bir de Murat'ın meraktan deliye dönmüş olduğunu düşündükçe daha kötü oluyorum..." Çaresizce ellerimi arkamda birleştirip asansörün aynasına yaslandım. Anlayışla başını sallayıp ardından kaşlarını çatarak baktı bana.

"Murat?"

"Eşim." Ufak bir sessizlik oldu. Sanırım sinirle bağırarak yerine doğru düzgün konuşmaya başlayınca Enes de o kadar dayanılmaz bir insan değil. Ayrıca, Enes susmayı biliyormuş! Beş dakikadır konuşmadığına göre.

"Bir şekilde buradan çıkmamız lazım. Bu ışıklar yanıp söndükçe içim bir garip oluyor. Tamamen karanlık bir yerde durmam ben. Bilirsin işte, karanlık fobim var. Ya tüm ışıklar sönerse diye korkuyorum. Yanında telefon filan yok, değil mi?" diye sordum bir ümitle.

"Ah! Telefon! Tabii ya!" deyip ceplerini yoklamaya başladı. Pantolonunun sağ cebinden çıkarttığı telefonu görünce kaşlarını havaya kalktı. iPhone 7 mi o?

"Çekiyor mu?" diye sordum heyecanla.

"Evet, sanırım... Al, kocanı ara." deyip bana uzattı telefonu. Kaşlarımı çatarak baktım anlam vermeye çalışarak.

"Sen neden karını aramıyorsun?" Gözlerini devirip telefonu elime tutuşturdu.

"Çünkü canım onun sesini duymak istemiyor." Bunu başkası söylese nedenini sorgulayıp dururdum. Ama ne yeri, ne zamanı, ne de doğru insan... Telefonu alıp Murat'ın numarasına çevirdim. Enes'in, "Hah, numarasını ezbere biliyor..." diye söylenmesine anlam vermeye çalışarak telefonu kulağıma dayadım.

"Tabii ki bileceğim. O benim..."

"Biliyorum, o senin kocan. Ama bence bu kadar sevgi fazla. Çabuk sıkılacaksınız birbirinizden." Hah, sinir bozma seansına başladık yine!

"Birbirinizden sıkılmayın diye mi nefret ediyorsun karından?" Fena halde bozulduğu yüzünden belli! Bu arada, hadi ama... Neden açmıyor telefonunu!

"Bu benim hayatım. Seni ilgilendirmez." Vay canına!

"Aynı benim hayatımın seni ilgilendirmediği gibi. Çün..." derken telefon açıldı ve Enes'e laf anlatmayı kesip Murat'la konuşmaya başladım telaşla.

"Alo! Enes! Ben Nefes!"

"Enes mi!? Nefes? Enes de kim!?" Enes karşımda kahkahasını basturmaya çalışırken fena halde pot kırdığımı fark ettim. Kahretsin! Durum şu ki kocama yeni tanıştığım adamın adıyla hitap ettim...

"Enes mi? Enes demedim ki! O kim?" Hah, asansörde kaldım ve konuştuğum şeye bak.

"Öyle dedin gibi geldi. Ne için aramıştın sevgilim? Odada bir sorun mu oldu?" Kaşlarını şaşkınlıkla çattım. Ne diyor bu?

Yarım saattir ortada olmadığının farkında değil mi? Hâlâ odada giyindiğimi filan mı sanıyor?

"Murat? Ne demek ne için aramıştın? Yarım saattir nerede olduğumu merak etmiyor musun?" Enes'in duymaması için ağzımı elimle kapatıp Enes'e arkamı döndüm. Ama şu kadarcık yerde içimden konuşmadığım sürece duymaması imkânsızdı tabii. Gerçi içimden konuştuğumda bile duymadığına emin değilim.

"O kadar oldu mu ya? Otelin barında bir şeyler içiyordum. Neredesin ki sen?" Anlaşılan o ki bizimki yine annesiyle konuşmuş. Böyle soğuk konuştuğuna göre...

"Cehennemim dibindeyim! Sen yine annenle mi konuştun?" Enes gülmekten ölmek üzereydi. Aptal herif! Bir şeye de gülmese olmuyor.

"Nefes tamam kızma, özür dilerim. Annem kötü bir şey demedi. Çok samimi ve ilgili davranırsam benden bıkacağını söyledi sadece. Kötü bir niyeti yok. İyiliğimizi düşünüyor kadın." Vücudumdaki tüm sınırların beynime hücum ettiğini hissettim. Biri benim için kaynanamı öldürsün lütfen.

Enes'e daha fazla dalga malzemesi vermemek için sesimi iyice kısık tutmaya çalıştım.

"İlk gecemizde samimi olup olmayacağımıza o mu karar verecek? Murat bak tartışmak istemiyorum. Ben... asansörde kaldım." Enes kafasını sol omzuna yatırıp ellerini iki yana açtı ve küsmüş gibi baktı. Ne yapıyor bu?

"Sadece sen mi kaldın ama?" deyince gözlerimi devirdim. Bu sırada Murat telefonda telaşla bağırıp duruyordu.

"Ne demek asansörde kaldım? Tek misin? Ne asansörü bu? Hangi asansör? Ne kadar zamandır oradasın? Bana neden haber ver..." ve ses kesildi.

"Murat! Alo! Murat?" Ses gelmeyince telefonu kulağımdan çekip ekranına baktım. Işık yanmıyordu.

"Kapanmış mı bu?" Bozmamak için kurcalamayıp telefonu Enes'e uzattım. Birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu cebine attı.

"Şarjı bitmiş."

"Allah kahretmesin! Ne demek şarjı bitmiş! Telefonunu kaç dakika şarj ettin sen? Üstelik iPhone bu. İki dakika konuşmayla nasıl bitti bunun şarjı?"

"Sen de düğününde sıkıntıdan sürekli telefonundan Angry Birds oynamak zorunda kalsan senin de telefonunun şarjı biterdi." Tamam. Sanırım bu sefer hakkı. Işıkların tekrar yanıp sönmesinin vücuduma verdiği korkuyu umursamamaya çalıştım. Ama ya ışıklar tamamen kapanırsa... Düşünmek bile istemiyorum.

"Ben özür dilerim. Düğünün konusunda moralin bozuk, sana bunu hatırlatmak istememiştim." Asansördeki tek tarafın ışıkları tamamen sönünce nefes alışlarım hızlandı. Enes'in olduğu aydınlık tarafa geçip diğer karanlık kısma bakmamaya çalıştım.

"Önemli değil. Özür dilemeni gerektirecek bir şey yapmadın. Sanırım ben biraz fazla abarttım. Ben karımı sevmiyorum diye senin kocanı seviyor olmanı saçma bulmam çok aptalcaydı." Madem sevmiyorsun, o zaman neden evlendin? Sorsam mı?

"Madem karını sevmiyorsun o zaman neden..." derken gelen sesle donakaklım. Ses Enes'ten gelmiyordu. Uzaktan bir yerden geliyordu...

"Bizi duyuyor musunuz?" Tanrım! Bizi kurtarmayı mı geldiler?

"Evet!" diye bağırды Enes gözlerini benden ayırmadan. Etrafa baktım sesin nereden geldiğini anlamak için. Kafamı çevirdiğimde asansörün kenarında köşesinde ufacık bir yerde camdan bize bakan insanlar görmeyi beklemiyordum elbette. Ama ümit işte...

"Enes Bey, asansör boşluğa sıkışmış! Sizi yukarı çekeceğiz. Ama asansöre bağlı elektrik kablolarını kesmemiz gerekiyor!" Asansöre bağlı elektrik kabloları mı, Tanrım! Işıklar tamamen kapanacak mı?

"Kesin o zaman, daha ne bekliyorsunuz?"

Enes'in sesi oldukça sınırlı çıkıyordu. Ama şu an daha büyük bir sorun vardı. Asansöre bağlı elektrik kablolarını kesip ışıklar söndüğünde nasıl dayanacaktım?

"Enes benim karanlık fobim var! Işıklar kapanırsa eğer, be..." derken birden tüm ışıklar kapanıverdi. Korkuyla olduğum yerde sıçradım. Kahretsin! Kah-ret-sin! Kolumda Enes'in kolunu hissettim.

"Korkma, ben buradayım." Kolumu hemen çektim ve korkuyla yere çömeldim.

"Bir saat önce tanımadığım biri şimdi bana 'korkma, ben buradayım' diyor. Sence korkmamam mümkün mü?" Yanıma oturunca zar zor görebildim bana bakan yüzünü.

Aşk Evliliği mi?

-Nefes-

"Mümkün..."

Gözlerimi devirdim. Mümkün diyor ama Allah aşkına, nasıl mümkün olabilir ki? Fobi bu. Sadece basit bir korku değil. Yanımda annem de olsa fobi değişmiyor işte. O yüzden, çıkarın beni buradan!

"Burada öleceğiz... Burada öleceğiz... Kesinlikle burada öleceğiz! Her şey bitti. Ölüyoruz. Kafamı bir yerlere çarpacağım ve öleceğiz. Bizi kurtaramayacaklar. Elektrikleri kestiler. Asansör ipini de kesecekler. Tanrım! Asansör boşluğuna düşeceğiz. Sıkıyıp kalacağız. Öleceğiz. Kafalarımız oraya buraya çarpacak ve biz beyin kanaması geçirip öleceğiz! Ölmek istemiyorum! Beni duyuyor musun? Ölemem! Belki de sadece ben öleceğim. Sen kesin ölmezsin! Ah, Tanrım neden ben? Neden ben ölüyorum! Kafam acıyor. Bir yere mi çarptım? Enes söylesene bir yere mi çarptım! Kesin bir yere çarptım! Çarpsam hissetmez miydim? Allah kahretmesin beyin kanaması mı ge..."

"Nefes! Bir saniye susar mısın? Kendi kendini telaşlandıran sensin!"

Kendini telaşlandıran sensin diyor ya! Ben burada ölmek üzereyim adam hâlâ beni suçluyor! Ölmeden önce katil olmak istemiyorum! Öldükten sonra adım katil diye anılmasın. Sakin olmam lazım. Sinirlenmemeliyim. Ah, kafam acıyor, kalbim çok kötü durumda. Nefes almalıyım... nefes almalıyım...

"Ben manyak mıyım da kendimi telaşlandırayım! Ölüyoruz işte pembe gözlüklerini çıkar artık! Aaaa! Kalbime bir şeyler mi oluyor? Şimdiden ölüyorum sanırım. Tanrım! Parmağım acıyor! Enes parmağım acıyor! Parmağım!"

Delirmiş gibi başparmağımı oynattığım sırada Enes oflayıp puflamaktan başka hiçbir işe yaramamakla meşgul. Ah, harika!

"Parmağın, kalbin ya da başka bir yerin acımıyor Nefes. Korktuğun için sana sürekli bir yerlerin zarar görüyormuş gibi geliyor. Rahatla, şu an asansör kıpırdamıyor bile. Kafamızı bir yere çarpmamız mümkün değil. Bak bana, bende bir sorun var mı? Yok. Gayet iyiyim. Derin derin nefesler al. Hadi birlikte alalım. Bir, iki, üç, dört..."

Enes'le birlikte nefes almaya çalıştım. Komutlarına uymak için gerçekten çaba gösterdim, ama yok. Olacak gibi değil. Nefes alışlarım bile kesik kesik. Ellerim, hatta tüm bedenim sürekli bir titreme halinde. Resmen baştan aşağı titriyorum! Her an asansörün karşı duvarında 'Bu kadar sık titreşim gönderemezsiniz' iletisi çıkacak gibi hissediyorum.

"Nefes alırken soluk borumda bir hırıltı hissediyorum. Bu normal mi? Öleceğim, değil mi?"

Tamam. Öleceksem bile şimdi ölmeyeyim Allah'ım, lütfen! Bir asansörün içinde ölmek istemiyorum. Asansörden çıkardıkları

unda öleyim. Ya da odamıza çıktığımızda hiks jakuzinin içinde banyo yaparken öleyim. Eh, banyo vaa geçtim. Jakuzide ölmek iyi bir fikir değilmiş. Ayrıca benim jakuzim olsa neyse de ocelin jakuzisinde ölmem pek hoş karşılanmaz. Gerçi hoş karşılanmasa ne fark eder? Ölü olacağın zaten. Gelip kıracak halleri yok ya. Ne diyebilirler? Hemen ditilip itibarımızı temize seni lanet ceset! Oh, hayır!

"Tamam, tamam. Sakin ol. Bak, şey yapalım o zaman... Eh..." Enes telaşla düşünmeye başlayınca ben daha çok telaşlandım. Onun telaşı korkudan değil, ama telaş telaştır sonuçta.

"Ne yapalım? İntihar mı edelim? Aslında çok havahli olur! Düşünsene, kafamızı asansör duvarına çarparak ölmektense intihar etmemiz daha şey bir davranış... cesur?"

"Saçmalama Nefes. Diyecektim ki sohbet edelim. Yani, tamam biliyorum ben senin arkadaşın değilim. Ama asansörden çıkana kadar yıllardır tanışmışız gibi davranabiliriz. Bunu yapmak zorundayız. Çünkü, bilirsin işte... Bu durum bizim başımıza geldi. Anlatabildim mi? İkimizin. Normal konulardan konuşursak kafan dağılır ve belki korkunu unutabilirsin. Mesela... mesela bundan 10 yıl sonra kendini nerede, ne yapıyor olarak görüyorsun?"

"Mezarımda çürüyor olarak görüyorum. Öleceğim!"

Aslında Enes'in planı kafama yatmıştı ama planı batırdım! Bile isteye batırdım resmen! Tutamadım kendimi. Gerçi benim bir suçum yok. Sorduğu soruya cevap verdim işte. Enes'i unırttırdığım karanlığa rağmen simsiyah gecede kocaman bir ay gibi parlayan yemyeşil gözlerinden belliydi.

"Tamam, sınırlanma." diye topalamaya çalıştım.

"Sınırlanmıyorum. Sadece ben seni sakinleştirmek için çalışıyorum, sen de biraz çaba gösteren ne hoş olur? Sesinden ümitlendiği çok belliydi. Ne kadar çok korktuğumu anlayamaz, o yüzden ben kendime göre haklıyım, o da kendine göre haklı."

"Tamam, haklı sayılırın. Ama çok korkuyorum. Bunu anlatabilsen ne hoş olur?"

"Korktuğumu anlıyorum. Bana biraz yardımcı ol. Ölmeyeceğiz. Yani, ölmeyeceğimizi düşün ve buna uygun cevaplar ver."

Emir almaktan nefret ediyordum. Eğer şu an asansörde kalmış olmasaydık, yani yanımdaki tek insan Enes olmasaydı, haddini bildirirdim. Ama kader...

"Peki, asansörden çıkana kadar sen ne dersin onu yapacağım." diyorum uslu uslu. Ah, bu asansörde olmasaydık görürdün seni!

"Şimdi, gözlerini kapat."

"Gözlerimi kapatmama ne gerek var. Zaten karanlık."

"Kapat sen. 10 yıl sonraya gidiyoruz... 10 yıl sonra nerede olmak istediğini düşün, o yerdeki sesleri hisset, kokuları duy. Her şeyinıyi gör, insanların yüzlerini incele. Etraftaki binaları bak. Bir şeyler yediğini gör. Tatlarını hafızanda tutmaya çalış. Şimdi, anlat bakalım. Neredesin? Ne yapıyorsun?"

İşe yaradı! Ciddiyim! Kendimi bambaşka bir yerde görebiliyorum! Yani, tamam. Hâlâ asansörde olduğumun bilincindeyim. Ama bir yanım başka kokuları, başka sesleri duyuyor...

"Paris'teyim! Deliler gibi alıveriş yapıyorum! Tanırım! Oradan oraya koşturuyorum. Çok kalabalık, çok kalabalık."

"Tek misin?"

"Tekim. Ama sanki herkesi tanıyor gibiyim! Çok rahatım."

"Kocanı nerede?" Sesindeki keyfi duyabiliyorum ama fena halde konsantre olmuş durumdayım. Hakikaten, Murat nerede? Muhtemelen annesinin yanındadır. Paris caddelerinde annesinin mantı yiyebileceği bir yer arıyordu.

"Yok. Bilmiyorum. Bir yerlere gitmişlerdir."

"Gitmişlerdir derken?"

"Murat ve annesi. Annesinin bizimle birlikte geleceğine eminim." Enes bu durumdan zevk alıyor resmen. Gülmeye başladı, ama umurumda değil. Gözlerini açıp o iğrenç asansör duvarlarıyla yüz yüze gelmeyeceğim.

"Sevmiyorsun değil mi?"

"Sevmiyorum tabii ki. Hey! Dur bir dakika! Kimden bahsediyorsun?"

"Kocandan bahsediyordum." Aptal!

"Kocanı sevmeyen evlenmezdim! Annesinden bahsediyorsun sandım. Farkındaysan annesiyle değil, Murat'la evlendim."

"Pek öyle görünmüyor ama. Neyse, devam edelim. Şimdi ne yapıyorsun?"

Sinir bozucu ukala!

"Alışveriş yapmayı kesip caddeye çıkıyorum ve bir arabanın altında kalıp ölüyorum! Hoşuna gitti mi?" dedim ve gözlerimi açtım.

"Ne yapıyorsun Nefes? Gayet iyi gidiyorduk!" Gayet iyi gidiyorduk! Kendini eğlendirmek için beni kullanacak tabii.

"Nefes deme bana! Ben senin arkadaşın değilim!"

Adam neredeyse 'Bırak kocanı bana gel' diyecek! Ukalaya bak ya! Asansörde kaldık diye iki dakika arkadaş olalım dedik, kocama olan sevgimi sorgulamaya başladı. Ne güzel.

"Hani asansörden çıkana kadar arkadaş olacaktık. Sen bilirsin, karanlık fobisi olan ben değilim sonuçta. Sana karanlık fobimle başa çıkmaya çalışmada başarılar dilerim. Sadece yardımcı olmaya çalışmıştım." diyerek ayağa kalktı ve kollarını göğsünde birleştirip ayakta beklemeye başladı. Harika! Her şey çok güzel! Şimdi yapayalnız hissediyorum.

Sesimi çıkarmadan bacaklarımı karnıma doğru çekip gelinliğimin eteğini düzelterek oturdum. Kafamı gelinliğime gömdüm ve gelinliğimin beyazında kaybolmayı diledim. Yaklaşık beş dakika boyunca kimseden ses çıkmadı. Beklemek korkumu arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Sadece...

Beklemek...

Titretilmesi giderek artan vücudum gelinliğimin eteğindeki minik taşları da titreterek ses çıkmasına sebep oluyordu. Gözümde akan birkaç damla yaş gelinliğimin eteğine silmeye çalıştım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Nefes aldığım bile söylenemezdi. Biri boğazımı sıkıyor gibi hissediyordum.

"Adamlar bizi kurtaracaklarını söylemeden hemen önce, bana sevmediğim bir kadınla neden evlendiğimi soruyordun. Yarım kaldı. İstersen sorunu tamamlayabilirsin."

Hah, beyefendi sıkılır sıkılmaz varlığını hatırladı! Zahmet oldu. Cevap vermedim. O yokmuş gibi davranacaktım. Şu an sadece nefes alışlarıma odaklanmalıyım. Bir, iki, üç... Anneni düşün... Dört, beş altı... Babanı düşün... Yedi, sekiz...

"Senin evliliğin de aşk evliliği değil." Ne saçmıyor bu? Cevap vermemeliyim. Sakin olmak zorundayım. Sinirlerimi bozmaya çalışıyor. Nefes al, nefes ver... Bir, iki, üç, dört, beş...

"Kocanı sevmiyorsun diyemem. Ama ona âşık değilsin. Sizin ilişkiniz yürümez, benden söylemesi... Bir kere gözlerinde aşk yok. Ondan bahsederken gözlerin parlamıyor, karanlık fobinin titrettiği kadar titretmiyor ellerini, kestiği kadar kesemiyor nefesini. Haksız mıyım? Onun için attı mı kalbin şu an korkudan attığı kadar? Sana seninle olacak biri lazım. Seninle ve annesiyle olacak biri değil. Balayına Paris'e gitmek isterdin, değil mi? Kurduğun hayalden belli. Ne oldu? Gidemedin. Neden? Kaynanan istememiştir. Sevdim ben bu kaynanayı." Kafamı sinirle kaldırdığımda sırtışı karanlıktan zar zor görebildim.

"Kapa çeneni! Tabii ki âşığım kocama! Âşık olmadan evlenecek kadar salak bir tipe mi benziyorum!?"

Ufak bir kahkaha attı.

"Sen bana 'salak' mı dedin?" Bu bile hoşuna gitti! Salak!

"Aynen öyle dedim! Kocam âşık olunmayacak gibi değil..." diyerek taktik değiştirmeye karar verdim. Hayranlıkla Murat'ı anlatmaya başladım.

"Hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek, çok akıllı, çok zeki, mükemmel bir vücudu var, birbirimize deliler gibi âşığız. Doğduğumdan beri tanıyorum onu." Kafasında ampul yanmış gibi gülümsedi.

"Vay canına! Tam tahmin ettiğim gibi klasik arkadaş hikâyesi. Birbirinizi tanıyorsunuz, çok iyi anlaşıyorsunuz, yıllardır görüyorsunuz, birbirinize çok güveniyorsunuz ve o sana âşık. Eh, tabii, o bunu sana açıklayınca bu kadar sevdiğin bir arkadaşını

üzmek yerine sen de ona âşık olmaya çalıştın. Sonuç? Başarısız. Üzgünüm ama bilmeden mutsuz bir evlilik yapmışsın. Çok yazık. En azından kendi evliliğimde ben her şeyin farkındayım."

Bunlar doğru değil yani tamam, bir kısmı doğru ama tamamı doğru değil! Murat'a âşık oldum. Şu an ona âşığım! Evet! Âşık olmasam evlenir miydim? Ayrıca bunu sorgulamak tanımadığım bir adama düşmez. Düşer mi? Tabii ki düşmez!

"Ona âşığım, anladın mı beni? Ona âşığım." diye kekeleydim zar zor. Kalp atışlarım hızı konuşmamı zorlaştırıyordu. Ağzım korkudan normal bir insanın salgıladığı enzimin dört beş katını salgılamaya başlamıştı. Nefes alamıyorum, nefes ala...

"Nefes!" Bedenim yere doğru savrulurken tam başımın sert zemine çarpacağını hissettiğim sırada başımı bir çift elin arasında hissettim. Telaşla, "Nefes!" diye bağırın sesin sahibinin elleri arasında...

Boğazımda bir çift el var gibiydi, nefes almaya çalıştım ama olmayan elleri çekmek tahmin ettiğim kadar kolay olmadı. Ne yaparsam yapayım boğazımı sıkıktan vazgeçmeyen soyut eller durmak bilmiyordu. Öleceğim... Korkudan geberip gideceğim!

"Nefes al!" diye bağınıyordu başımda telaşla Enes. Ama o an verilen emirleri algılamak bile çok zordu. Beynim çalışmamaya başladı. Ne diyordu? Nefes al!

"Ne alayım?"

"Nefes!"

"Efendim?" Tanrım! Başım dönüyor! Zemin bedenimin altından kayıp gitmek üzere!

"Allah kahretmesin, annenle baban hangi akla hizmet adını Nefes koymuşlar! Nefes, nefes al! Soluk al! Havayı içine çek! Bir,

iki, üç... Paris'i düşün! Paris! Alışveriş yapacaksın! Senin tara-
findan alınmayı bekleyen elbiseleri, ayakkabıları düşün! Onlar
başkasının almasına izin mi vereceksin! Paris'e giden uçağın ca-
mından dışarıyı izlediğini düşün! Hemen! Şimdi! İzliyorsun, oh
Tanrım şu bulutların güzelliğine bak! Birazdan o bulutları Pa-
ris'in caddelerinde gezerken izliyor olacaksın. Düşün Nefes, her
şey çok güzel... Her şey harika! Nefes alıyoruz, nefes veriyoruz...
Bir, iki, üç, dört..." diye saymaya devam ederken bir yandan da
gelinliğimin göğüs kısmındaki düğmelerinden birkaçını açıyordu
rahat nefes alabilmem için.

"Paris çok güzel, bulutlar..." Konuşmakta zorlanmaya devam
etsem de biraz daha rahat nefes alabiliyordum.

Gözlerimi açmadan yavaş yavaş nefes almaya çalıştım. Gözleri-
mi açamayacak kadar yorgun hissediyordum zaten. Tüm asansörü
ellerimle taşımışım gibi yorgundum. Kollarım, bacaklarım, başım
ağrıyordu. Karnuma giren ufak ufak sancılar yüzünden, hafif hafif
inliyordum. Yorgunluktan ağzımdan çıkan sesler bile güçsüzdü.

"Enes..." diyebildim fısıltıyla.

"Kendini yorma Nefes. Çıkacağız buradan. İnan bana." Derin
bir nefes aldım. Ona inanmayı çok istiyorum. Çok fazla...

"Teşekkür ederim..." Başımı dizlerinin üstüne yerleştirdiğin-
de yavaş yavaş bilincimi kaybediyor gibiydim. Uykuya dalmadan
hemen önceki anı yaşıyordum sanki. Elime değen bir başka ele
aldımamdan gözlerimi serbest bıraktım ve bedenimin beni girme-
ye zorladığı zorunlu uyku moduna girdim. Karanlık bitti, Pa-
ris'teyim ve bunu bu adama borçluyum. Bana biletsiz, uçaksız,
zahmetsiz, sadece gözlerimi kapalı Paris'e gitmeyi öğreten adama,
bir yabancıya...

Şansına Küs!

-Enes-

"Beni..." diye mırıldandı kucağında terler içinde yatan ku-
zıl güzel. Gözlerimi bir an olsun yüzünden ayıramadan,
evet, ayıramadan, güldüm söylediğine. Madem baygın, madem
dediğim hiçbir şeyi anlamayacak, o zaman içimden ne geliyorsa
onu yapabilir miyim? Bir nevi günah çıkarmak gibi. Gerçi bu
güzellikten rahip olur mu bilmem ama...

"Beni ne? Küfür mü edeceksin? Yoksa beni sevdiğini mi söy-
leyeceksin? Tamam, daha önce de beni görür görmez aşık olan
kızlar oldu ama evliliklerinin ilk gecesinde değil. Gerdek gecende
bunu kocana değil bana söyleyecek olman ne kadar hoş biliyor-
sun değil mi? Bunu defterime not etmeliyim. Tabii sen şimdi ne
defteri diyeceksin. Sen sorarak kendini yormadan önce ben söy-
leyeyim, kız defteri. Anlatırdım mi? Kimler bana aşık, kimlerle
yattım, kimlerle yatmayı planlıyorum, kimin bacağı kaç santim,
kimin göğüsleri kimin göğüslerinden büyük, hangi kızlardan
saklanmam gerekiyor, kiminle ne zaman buluşacağım, kim neleti
duymaktan hoşlanıyor filan filan... Zor işler yani. Yanlış anlama.

sey değilim. Ne deniyor? Jigolo? Hayır, kesinlikle öyle bir şey değilim. Ben sadece çapkınım. Kadınlar beni seviyor, ben de bundan memnunum. Gerçi benden çok paramı seviyorlar ama neyse... Yani, babamın parasına. O iğrenç herifin parasını... Annemi aldatmasına şaşmamak gerek. Parası için etrafında dönen bu kadar güzel kadın olduktan sonra bu duruma annem bile kızmıyor. Gerçi hâlâ inkâr ediyor. Aldatmıyormuş. Belki de daha iyi bir açıklamaya ihtiyacı vardır. Yatakta toplantu yapmak pek mantıklı gelmiyor çünkü. Haksız mıyım? Yatakta ne gibi bir toplantu yapıyor olabilirler baş başa? 'Ah tatlım hadi göğüslerinin üstüne şirkesin bu yılki ihracat grafiğini çizelim!' filan diyor olamazlar değil mi? Belki de diyorlardır. Ben olsam derdim. Sen beni dinliyorsun? Dinlememelisin. Sen güzel, uslu bir kızsın. Bunlarla beynini iğrenç bir yer haline getirme. Ben öylesine konuşuyorum işte. Susarsam sen konuşursun, konuşursan yorulursun, yorulursan daha kötü olursun. İlk geçen mahvolsun istemeyiz. Aslında isteyebiliriz... Kocanın çirkin bir herif olduğuna emin gibiyim. En azından ana kuzusu bir şey. Sönük yani, güçlü değil. Senin gibi güzel, her lafa cevabı olan zeki bir kızın böyle bir adamla ne işi olur? Böyle tipler yatakta hiç iyi değildirler, benden söylemesi. Sürekli şimdi mi yapayım, iyi misin, kötüysen burakabilirim, mutlu musun, pişman mısın, acıyor mu diye sorup duracağından eminim. Hatta arada durup annesini arayacağına yemin edebilirim. 'Anne şu an tam olarak şunu...' diye başlayan bir cümleyle bilgi verdiğini düşünsene! Senin yerinde olsam kafasında vazo kurardım. Yani ne zevk alıcağın ki? Bence yol yakınsan dön. Şimdi sen bana, 'O zaman sen neden evlendin' diye de sorarsın. Sorar musun? O zaman..."

"Kapa çeneni! Midem bulandı! Ah!" Hepünü duydu mu? Eh, kesinlikle duymuş. Midesi bulandığına göre sevişirken kaynanaya durum bildirme kısmında kusacak gibi olduğuna yemin edebilirim. Gerçekleri söylüyorum. Ana kuzusu bir kocadan ne bekliyordu ki?

"Kadın erkek gerçeklerini anlattığım için bana teşekkür etmelisin. Her zaman her şey, mum ışığında yemek yemek kadar romantik olmayacak, bunu düşünmedin mi?"

Susmalıyım. Yoksa karanlık fobisi filan demeyip ayaklanacak ve beni gelin ayakkabılarıyla ezcek. Yapar. Ciddiyim. Bu kız diğer kızlara benzemiyor. Bunları kime anlatsam, 'Oh tatlım çok haklısın! Hadi sevişelim!' derdi. Yemin ediyorum! Tamam, en azından benim tanıdığım kızlar böyle derdi. Kişisel olarak asansör fantezisi olanlar tanıyorum. Şaka değil. Zengin yakışıklı bir çapkından acı hikâyeler...

"Bak... Kocam çok yakışıklı! Ve beni seviyor!"

Bu karanlık fobisi nasıl bir saçmalık böyle? Kız iki dakika rahat konuşamadı. Tamam, benim de düğün saçmalığına duyduğum can sıkıntısını unutup çenemi açmam hoş olmadı, ama insan ne kadar üzgün olursa olsun bir yerden sonra normal haline dönüyor işte. Doğanın kanunu bu. Karma!

"Tamam, kocan yakışıklı. Seni seviyor. En azından sen bu şekilde mutluysan diyebileceğim bir şey yok. Sadece bu güzelliğe yazık edeceksin. Daha güçlü birini bulmak aklının ucundan geçmedi, değil mi? Ne bileyim, evlilik yıldönümlerinizde aile yemeği vermek ne kadar çekici geldi ki? Kaynananın sana birinci evlilik yıldönümünüz için yaprak sarmalarıyla '1' yazan bir tabak getirdiğini düşünsene."

Kendimi tutamayıp büyük bir kahkaha attım. O ise daha çok acı çekiyor, mide bulantısıyla kavranıyor gibiydi.

"Bu her sene devam edecek. Her yıldönümünüzde sizde olacak, her sene aynı yaprak sarması tabağını hazırlayacak. Yaprak sarmalarıyla yazılmış sayılar düşün, geleceğini göreceksin. Bunu sana söylemem için seni, kocanı ve kaynananı tanıyor olmama gerek yok. Yanımda yaptığın ufak bir telefon konuşması bile yetti. Haksız mıyım? Ah, kesinlikle değilim. Şuna ne dersin, çocuğunuz olduğunda yaprak sarmalarıyla 'Maşallah' yazılmış bir tabak."

Gülmekten ölecektim! Demek ki bir gece boyunca ne kadar stresli olursanız o gecenin sonuna doğru içinizde tuttuğunuz tüm saçmalıklar, tüm espriler dökülüyor.

"Sus artık! Kusacağım!"

Gülmeyi kesip sınıtarak derin bir nefes aldım. Ben ona gerçekleri anlatıyorum, o bana sus diye bağırıp kusacağını filan söylüyor. Çok yazık, hiç değer bilmiyor.

"İyi bir kızsın. Ben sadece tavsiye vermek istedim. Mutlu olmak istiyorsan o adamdan koşarak uzaklaş. Ben sadece bunu söylemek istiyordum. Arkadaşın sayılıırım. Koskoca bir karanlık fobisiyle birlikte başa çıkıyoruz. En zor anında yanımdayım."

Tamam, bu gece yeterince eğlendim. Yeterince ve yettiğinden de fazla.

"Arkadaş filan değiliz! İğrenç tavsiyelerinin bir işe yaramayacağı, düğününde Angry Birds oynamandan belli! Midemi bulandırdın!"

Hafif bozuldum ama çaktıracığımı sanmıyorum. Çok hafif bozuldum. "Evlenmek b..." derken asansörün ışıkları yandı

birden. Hadi ama! Evliliğim hakkında konuşmam bir kere de yarım kalmasın! Yarım bile değil hatta çeyrek...

"Işık!" Nefes hafifçe gözlerini açtı ama ışıktan rahatsız olup tekrar kapattı. Yavaş yavaş doğrulmaya çalıştı ama zar zor kuptu.

"Bu kadar mı rahatsız oldun kucagımda olmaktan?"

"Kendimi güvensiz hissettim. Nedenini anlamam bu kadar zor olmasa gerek."

"Bana sapık demek mi istiyorsun?" Her ne kadar sinir bozucu bir durum olsa da biraz hoşuma gittiğini söylemeliyim. Sapık diye anılmanın değil de bu kadar hazırcevap olmasının.

"Bunu söyleyen ilk kişi olduğumu sanmıyorum." diyerek asansörün karşı duvarına yaslandı. Konuşmama fırsat vermeden devam etti: "Son kişi olduğumu da sanmam."

Bozulduğumu belli etmeden karşısına yaslandım ve sınıttım. Benden size tavsiye, birini sinir etmek istiyorsanız sizi sinir etmek için söylediği şeylere sınıtarak karşılık verin, delirecektir.

"Çok mu hoşuna gitti de sınıtıyorsun? Işıklar sönünceye kadar hiçbir sorun yoktu, istemediği bir evlilik yapan üzgün ama ukala damattın. Işıklar söndü, fenalaşıp sana muhtaç oldum, hemen geçek yüzün ortaya çıktı değil mi? Hepiniz aynısınız."

Size delireceğini söylemiştim. Amacıma ulaşmanın verdiği zevkle biraz daha sınıttım.

"Hepimiz aynıysak neden bir erkekle evlendin? Gerçi kocanla beni aynı kefiye koyman bana haksızlık olur." Sinirden çıldırmak üzere! Kocasına laf söyletmemek için ölümüne kontrat imzalamış sanki.

"Kocamı karıştıma! O senden farklı olmasaydı onunla evlenmezdim."

"Biraz önce hepimiz aynıyız demedin mi? Erkek olduğuma göre tüm erkekleri kastettin, kocan benden farklıysa ve ben tüm erkeklerle aynıysam kocan erkek değil. Vay canına! Cümle denklemlerini çözmekte çok iyi olduğumu söylemiş miydin? Sanmıyorum."

Kapıyı açtı. En az saçları kadar kırmızı. Şimdi beni gelinliğiyle boğacak, ardından ayakkabısıyla üstüme basacak. Sinirlendikçe güzelleşiyor mu ne?

"Sen, ben bayginken bir şey mi içtin? İçki mi verdiler sana? Yukarıdaki bir delikten asansör tadilatı bitene kadar içmemiz için votka filan atıldılar da ikimizinkini de sen mi içtin? Yoksa votka şişesi yukarıdan atıldığında kafana mı çarptı? Gerçi kafana çarpsaydı ses duyardım. Bilirsin, boş teneke çok ses çıkarır. Bir beynin olmadığına göre."

Tamam, bu iyiydi. Paslaşıyoruz ama kaybetme lüksüm yok. Çalışsana beyin! Bir şey bulmam lazım.

"İçinde güzel bir kadınla baş başa kaldığımı bile bile bu asansöre votka atacak kadar salak değiller. Sarhoş olsaydım şu an çıplak olurdun tatlım."

Tribünler nerede? Ne tarafa selam vereceğim? Ağzı bir karışık beni izleyen Nefes'e sırtarak göz kırptım. Daha önce kimse-den böyle bir ima duymadığı belli.

"Haklısın. Sapık olduğun her halinden belli, adamlar bir görüşte anlamışlardır."

"Yapma ama! Sapık olduğum -ki değilim- bir görüşte anlaşılıyorsa neden benimle aynı asansöre bindin? Sapıklarla aynı asansöre binme gibi ilginç hayallerin mi var? Oh, bu çok tatlı!"

Küfür etmişim gibi baktı. Yüzüme filan tükürmez değil mi? Tükürükten hoşlanmam, ağzımda olmadıysa sürece.

"Bana bir şey yaparsan seni boğazlayabileceğimden emin olduğum için asansöre binerken bir an bile tereddüt etmedim. Üstelik bindiğimde gayet efendi bir tipe benziyordun. Hem madem tipinden niyetinin anlaşılmadığını savunuyorsun, bu adamlar nereden bilsin seni, babanın oteli mi burası?"

"Aynen öyle!" dedim ağzımı kocaman açıp sırtarak. Yalan söyleyecek halim yok.

"Ne demek aynen öyle?"

"Babamın oteli, neden şaşırдың ki? İnsanların otelleri olabilir. Otel sahipleri olmasa oteller de olmaz, anlatabildim mi? Sabah-tan beri cümlelerle sayısal işlemler yapıyorum, ne kadar zeki olduğumu fark ettin mi sen de? Ben fark ettim. Üstelik bugün ayrı bir tatlılık var üstümdede. Onu da fark ettin mi?"

Yüzünden bütün ifadeleri okuyabiliyorum. Şaşkın, sinirli, kararız... Bir de şey ifadesi var, potansiyel katil ifadesi.

"Eee, bir şey söylemeyecek misin?" Ben burada tatlı tatlı sırtarken nasıl dayanıyor tatlılığım hakkında bir yorum yapmama-ya? Ben olsam bana ne kadar tatlı olduğumu söyleyip yanaklarını sıkardım.

"Söylemeyeceğim." dedi gelinliğinin eteklerini toparlayarak. Sorun değil, bir şeyler söylemesi için yalvaracak halim yok.

"Sen bilirsin..." dedikten sonra asansörün tavanına doğru baktım.

"Hâlâ düzeltmediniz mi sorunu? Nasıl bir iş disiplini bu?" Ciddi Enes geri döndü. Bir iki dakika sonra gider tabii. Binyem kaldıramıyor ciddi olmayı.

"Hallediyorum efendim! İki dakikaya çıkacaksınız oradan." Ben cevap veremeden Nefes kendi kendine mırıldanmaya başladı.

"120, 119, 118, 117..." Kabul etmeliyim ki benimle konuşmamak için iyi bir yöntem buldu. Tabii ben istemediğim sürece bu konuşmama engel olamaz, ama üstüne gidecek değilim.

"98, 97, 96, 95..." Sessizce ayağa kalktım ve eğilip ayakkabımın bağcıklarını düzelttim.

"76, 75, 74, 73..." Ceketimin içindeki gömüğümün açılmayıp üst düğmelerini sadece tek düğme açık kalacak şekilde kapattım.

"54, 53, 53, 51..." Ceketimdeki tozları sildim ellerimle.

"28, 27, 26, 25..." Dağınık saçlarımı asansörün aynasına bakarak üstün körü düzelttim.

"15, 14, 13, 12..." Elimi Nefes'e uzattım. Elimi görmemiş gibi yapıp asansörün duvardaki dayanağına tutunarak ayağa kalktım. Gülerек elimi indirdim.

"8, 7, 6, 5, 4..." Ellerimi asansöre bindiğim ilk anda olduğu gibi pantolonumun ceplerine yerleştirdim ve her zamanki çekici, kendine güvenen, yakışıklı, zengin Enes Atahanlı duruşumu yaptım. İnsan içine çıkmaya hazırım. Hadi bakalım.

"3, 2, 1, 0..." Tabii ki kapı açılmadı. Bu otelin çalışanları ne zaman dakik oldular ki? Aptal gibi saniye saniye hazırlandım. Şimdi ellerim cebimde duruşumu bozmadan kapı açılana kadar bekleyecek miyim? Nefes bu kadar hazırlığıma hoş gitmesine sevinmiş gibi bana bakıp hafifçe kıkırdadı. Kendi halini görmüyor sanırım. Saçları o kadar kabardı ki saçlarının arasına kafamı soksam boğulacağım.

"Çok mu komik?" diye sordum yüzümü yüzüne çevirmeden.

"Çok komik."

"Senin saçlarına gülüyor muyum beni?" Kaşlarını çatarak zynaya döndü ve gözlerini kocaman açarak saçlarını yatıştırmaya çalıştı. Ellerimi ceplerimden çıkardım ve sıkanıyla iliklediğim iki gömlek düğmemi açtım.

"Saçlarımda gülünecek bir şey yok! Sadece biraz kabarmışlar, birazcak."

"Normal bir zamanda seni böyle görsem gülmekten ölürdüm. Birazcak kabaran normal saçlardan farklı. Sinirlenince saçların kabarıyor resmen. Elektrik akımı gödiyormuş gibi."

Sinirle tek elini saçından çektim bana yaklaştı ve ayağlarını kaldırarak saçlarımı tek eliyle karıştırdı. Ağzım açık bir şekilde kaldım. O kadar şaşkındım ki engel bile olamadım. Kıkırdayıp kendi saçlarını düzeltmeye döndüğünde saçımı düzeltmek yerine aynı şeyi ben de onun saçları için yapmak üzere elimi saçlarının arasına soktum. Saçları çok güzel. Tahmin edemeyeceğiniz kadar yumuşak. Nasıl anlatabilirim? Yerde yatsa yastık ihtiyacı hissetmez. Anladınız mı? Anladınız.

Saçlarını karıştırıp elimi çektim. Tekrar saçlarımı karıştırdı sinirle, aynı şeyi tekrar yaptım. O da yaptı, ben de, o da, ben de... Tekrar ve tekrar... Ve işte tam o anda, en hazırlıksız olduğumuz anda vız! Kapı açıldı! İçeride ne durumda olduğumuzu görmeye gelen kalabalık otel insanlarına ellerimiz birbirimizin darmadağın olmuş saçlarında şok içinde bakakaldık. İnsanlar gülmelerini engellemeye çalışırken ellerini ilk çeken Nefes oldu, asansörden çıkıp birine doğru gitti. Ben kime gittiğini göremeden birinin beni çekiştirildiğini fark edip gözlerimi Nefes'ten çekmek zorunda kaldım.

"Tanrım! Seni çok merak ettim! Deliye döndüm! İyi misin aşkım?" Sizi karımla tanıştırayım, Ceyda!

"İyiymi, merak edilecek bir şey yok." Sesimi oldukça soğuk tutmaya çalıştım. Zaten bu kadına karşı soğuk olmamam mümkün değil. Tamam, çirkin değil, gayet güzel ve gayet seksi. Hatta birlikte olduğum çoğu kadından güzel! Ama ben evlilik adamı değilim! Üstelik böyle saf bir kadınla...

"Senin için gerçekten çok endişelendim ve benim ne kadar kışkanç olduğumu biliyorsun. Yanındakinin kadın olduğunu öğrenince bayılacaktım! Ama ben sana güveniyorum. Yine de her ne kadar senin suçun olmadığını bilsem de ilk gecemizi şu adamın kızıyla geçirdin resmen! Üstelik onların da ilk gecesiymiş!" deyip eliyle bir yeri gösterince nihayet gözden kaçırdığım Nefes'i bulabildim.

"Şu adam onun kocası mı?" Gözlerimle Nefes'in sarıldığı adamı baştan aşağı süzdüm.

"Evet, ne? Neden soruyorsun, Enes sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" Gözlerimi üstlerinden ayırmadan sırtıttım. Kocasının çok yakışıklı olduğunu söylememiş miydi?

"Anlattığı kadar yakışıklı değilmiş..." Ve işte bingo! Sonunda Nefes bana kaçamak bir bakış attı. Kocasına kavuşunca bile beni unutamayacağını gayet iyi biliyordum. Tabii ona baktığımı görünce hemen gözlerini kaçırdı. Çok geç hanımefendi, bana baktığınızı çoktan gördüm.

"Enes sana ne kadının kocasından! Sen bana bak! Nereye bakıyorsun? Çaldıracağım! Enes kime diyorum?" Belki de eşlerimizi değiştirmeliyiz? Ceyda'yı verip Nefes'i almalıyım. Hoş bir takas olmaz mıydı? Olurdu, tabii benim planım bir bahane bulup evlilik hayatımı en kısa sürede bitirerek eski çapkın bekâr hayatıma dönmek olmasaydı. O yüzden üzgünüm güzellik, şansına küs...

Benim Tavsiyemi İstiyor!

-Enes-

"Hoş ver, hadi sen odaya çık. Ben de bir şeyler içip geleceğim." Gözlerimi Nefes ve sevgili kocası Murat'ın üzerinden ayırmadan Ceyda'ya cevap verdim. Ceyda kollarını boynuma iyice sardığında gözlerimi Ceyda'ya çevirdim. Çekici olmaya çalışır şekilde bakıyordu bana. Boynuma doladığı kollarını hafif hafif hareket ettirip beni tahrik etmeye çalıştığı belliydi. Saçlarımda gezinen ellerinin saç diplerime gönderdiği hareketlenmeler tahrik olduğumu kabullenmeme yetecek kadardı, ama birinin sizi tahrik edebiliyor olması, ona âşık olacağınız anlamına gelmez. Bu, onun kadın olduğu anlamına gelir ve sizin fena halde çapkın olduğunuz, anlatabildim mi? Anlatabildiğime dair bahse varım. Hadi.

"Ama hayatım, birlikte yemek yiyecektik!" Tahrik etme çalışmalarının sebebi anlaşılmalı oldu. Bu kadın beni ne sanıyor? Kollarını boynuma sürtünce, ellerini saçlarımda gezdirince dediği her şeyi yapacak mıyım? Vay canına! Beni kadınların çekim alanına girdiği anda denilen her şeyi yapan robotlardan sanıyor! Oysa benim, sevişmek istediğim kadınla sevişmek için sadece beş dakika

konuşmaya ya da bakmaya ihtiyacım var. Bu hareketlerle oltaya düşecek birine mi benziyorum oradan? Oltaya düşüren taraf benim, siz değilsiniz kızlar! Mesela, -etrafıma arayış içinde gözlerle baktım- Nefes gibi hırçın bir kıza bile yatağa atmam fazlasıyla kolay. Şurada duran sarışını, barda servis yapan kıvrık saçlı garson kıza, kapıdan giren esmeri... Dil, din, ırk, renk ayrımı yapmadan hepsiyle sevişebilirim. Onları ikna etmem için sadece beş dakika vermeniz yeterli. Sadece, 300 saniye...

"Sen odaya çıkıp sipariş ver. Ben aç değilim, birazdan gelirim." Şimdi de bırakıp gitmezse kollarını zorla boynumdan ayırıp koşarak uzaklaşmak zorunda kalacağım. Gözlerimi Ceyda'nın gözlerine diktim ve tek kaşımı kaldırıp ona göz kırptım. Bu, 'git ve benim için saatlerce hazırlan bebeğim' anlamına geliyordu. Şen saatlerce hazırlanırken ben de keyfime bakayım. Çünkü ne var buluyor musun, tatlım? Benim keyfim her şeyden çok daha önemlidir. Keyfimi zorla yaptığım saçma sapan bir evliliğin gereklerini yetirmek için vakit kaybederek bozacak değilim.

"Tamam, mesajı aldım." deyip göz kırparak kollarını boynumdan çekti. Her an etraftaki kalabalığa dönüp 'Bizi yalnız bırakır mısınız?' diye bağırdıktan sonra striptiz yapmaya başlayacakmış gibi duruyordu. Mesajı almışmış. Sen al mesajı, al bakalım.

Ceyda merdivenlere doğru ilerlerken ellerimi pantolonumun ceplerine soktum ve Nefes'e döndüm. Kocasıyla birbirlerine bakışları mide bulandırıcı değil miydi? Bunu söyleyebilmem için özel bir sebebe ihtiyacım yok, hayır. Bu şekilde aşktan ölecek gibi duran insanlar her zaman sınırimi bozuyor.

Neredeyse ikisinin arasına geçip, 'Yol yakınken ayrılın. Yakışmamışsınız işte!' diye bağıracağım. Hayır, öyle bir şey yapmayacağım.

Yapacağım. Yok artık! Yap-ma-ya-ca-ğam. Bir saniye, ana kuruşu koca bana doğru mu ilerliyor? Gelip suratına yumruk atıp, 'Sen benim karımla nasıl aynı asansörde kaldın?' diye bağırırsa gülme krizine girerim. Yemin ediyorum ki ona dönüp, 'Ne oldu minik kuş, annen mi kızdı?' derdim. Bunları düşünmek bile kendi kendime gülmeme neden oldu. Murat ve arkasından istemeye istemeye yürüyen Nefes tam önümde durdu. Murat birden elini uzattı. Karısıyla aynı asansörde kaldım, karısına asıldım ve neredeyse ayrılmaları için avukat bile önerecektim. Gelip elimi mi sıkmak istiyor? Eh, hoş...

Uzattığı eli sıktım ve soran gözlerle Nefes'e baktım. O ise sinirli bir şekilde karşı duvara bakıyordu. Şimdi bir kez daha fark ediyorum da bu kız bu adama nasıl bakmış?

"Merhaba, ben size teşekkür etmek istedim. Nefes'in karanlık fobisi var ama ışıklar kapandığında ona yardımcı olmuştunuz. Çok, çok minnettarım."

Ne dedi? Minnettar mıymış? Bana mı? Ben minnettar oluncak adam mıyım ya? Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Önemli değil, her zaman..." diyerek bana yüzündeki öfkesini dindirmeden kaçamak bir bakış atan Nefes'e göz kırptım. Göz kırptığımı görünce yüzündeki öfke kat be kat arttı. Aslında gerçek ne biliyor musunuz? Öfkelenmesi çok hoşuma gidiyor. Bir kadını sevindirmek, tahrik etmek, heyecanlandırmak kolaydır ve bir kadının sizin için böyle olumlu duygular yaşaması hoşunuza gider. Ama bir kadını öfkelenmek ve bunun bilincinde olmak yaşayabileceğiniz en güzel duygulardan biridir. Birinin sizin için -sizin yüzünüzden- sınırlanması harika hissettirir!

"İyi akşamlar. Geceiniz iyi geçer umarım." Murat imalı imalı sırteken dayanamayıp büyük bir kahkaha attım. Evet, ilk gecemir olduğunun fatlasıyla farkında.

"Teşekkürler. Umarım sizin geceiniz de iyi geçer." dedim sırtearak.

Gülümseyerek yanından ayrılırlarken, "Gerçi hiç sanmıyordum..." diye mırıldanmayı ihmal etseydim içim rahat etmezdi. Nefes'in söylediğim şeyi duyduğuna yemin edebilirim! Dönüp suratına öyle bir bakı ki tarif bile edemiyorum! Başkasına böyle bir bakış atsaydı, bakış attığı kişi çoktan otelin güvenlik görevlisi-ne gidip ölüm tehdidi aldığı söyleyerek Nefes'ten şikâyetçi olurdu. Peki ben ne yaptım? Nefes'e göz kırptım. Zevkle gülümsedim ve öylece göz kırptım. Çünkü harikayım. Bu kadar basit.

-Nefes-

"Murat o dediğim şeyi bir kez daha duyarsam yemin ediyorum döner dönmez senden boşanırım!" Murat otel odasının kapısını açıp bana yol verirken söylenip duruyordum. Söylenmekte yüzde bir milyon haklıyım!

"Hayatım ne var bu kadar büyütecek?" Hâlâ ne var diyor yal Neymiş, Enes ve karısıyla birlikte yemeğe çıkalmıyış. Neymiş, Enes çok efendi birine benziyormuş. Neymiş, Enes'le çok iyi anlaşacağını düşünmüş, ben de karısıyla çok iyi anlaşmışım... Biz o iki salakla yemeğe çıksak sadece birbirimizi yeriz! Başka bir şey değil!

"Murat bir kez daha bu konu açılmasın! Keyfimizi bozmanın ne gereği var?" Hayatımda ilk defa deliler gibi sarhoş olmak ve saatlerce ağlayıp bir yerde sıtıp kalmak istiyorum. En özel gecem bu kadar mahvolamazdı! Teşekkürler pek sevgili asansör!

"Tabii ki keyfimizi bozmak istemedim bebeğim. Sadece hoş olabileceğini düşündüm." Elindeki valizleri yere bırakıp kollarını belime yerleştirdi ve beni kendine çekti. Böyle bir şey beklemiyordum. Çok ciddiym. Şaşkınlıktan açık kalan ağzımı kapatıp yutkundum ve kollarımı Murat'ın boynuna doladım.

"Hoş olmaz sevgilim, inan bana. Eğer hoş olacak olsaydı ben..." derken Murat hiç beklemediğim bir şekilde aniden dudaklarıma yapıştı, öpüşüne karşılık verdim ama anlık şokla gözlerimi açtım. Gözleri açık öpüşen ilk insanım şu anda!

Bedenimi bedenine yapıştırdığında kasıklarımın arasında minik bir alevlenme hissettim. Murat'ın elinin gelinliğimin fermuarına gittiğini fark ettiğimde başladığımızı yeni yeni idrak edebildim ve gözlerimi kapattım. Kendimi ona bırakmaya kararlıydım, madem o başlattı, o devam edecek. Ellerimi saçlarının arasına geçirdim ve fermuarım yavaş yavaş aşağı inerken... Kahretsin!

Murat'ın hiçbir zaman susmayan telefonu çalıyor. Ne kadar şaşırtıcı ve eğlenceli bir gece geçiriyoruz değil mi? Çok mutluyum. Her şey harika. Her şey iğrenç! Ağlayacağım... Buradan koşarak uzaklaşıp ağlayarak merdivenlerde bayılıp kalacağım ve beni ayıltmaya çalışanlara ölü taklidi yapacağım, tamam mı? Hatta bunu yapmadan önce, "Tüm suç kaymanamındır!" diye de bir not bırakacağım.

"Hayatım özür dilerim, hemen dönerim." diyerek benden ayrıldı ve telefonunu çıkarıp odadan dışarı çıktı Murat. Özür diliyor

bir de! Harika! Mükemmel! Sinirlerim beynime hücum etti. Of. keyle valizden yeşil askalı die üstü elbisemi çıkardım ve hızla üstümü değiştirdim. Ayağıma kahverengi babetlerimi geçirdim ve çantamdan çıkardığım kâğıt kalemle bir not yazmaya başladım.

Murat, şimdi fark ettim ki bugün reglimin ilk günüymüş. Ben dün gününü doğru hesapladığımı sanıyordum ama bir yanlışlık olmuş. Karnım fena halde ağrımaya başladı, ilaç almaya da unutmuyuz. Otelin restoranına gidip ilaç var mı diye soracağımı, sen keyfine bak. Kafama göre birilerini bulup sohbet edersam diye söylüyorum, merak etme. Nefes.

Notu yatağın üstüne bıraktım ve gelinliği dolaba astım. Telefonumu elbisenin cebine atıp odanın kapısını açtım. Murat koridorun sonundaki balkonda tek elini cebine sokmuş telefonla konuşuyordu. Adam gerdek gecemizde bile annesiyle konuşuyor ya. Bu kadar çok konuşacak konuyu nereden buluyorlar?

Koridorda öfkeli ve hızlı adımlarla ilerledim. Yanından geçtiğim asansöre nefret dolu bir bakış atıp merdivenlere yöneldim. Kendime not, bir daha sakın asansöre binme!

Kafamı kaldırmadan sallana sallana otelin barına doğru ilerledim. Otel girişinin karşısındaki bar kapısından içeri girdim. İçerideki karanlık ve kırmızı ışık kombinasyonunu yadırgamadan bar standına doğru ilerledim. Yüksek sandalyelerden herhangi birine rastgele oturdum. Hayatımda daha önce bir kez bile bara gitmediğim belli oluyor mu acaba? Biri gelip, 'Pardon hanımefendi, yüzünüzde daha önce hiç bara gitmemiş ifadesi var da size eşlik edebilir miyim?' derse şaşırmayacağım. "Ne alırsınız?" diye sordu barmen elindeki ıslak bardağı kurularken. Barmenler kibar oluyor muydu ya? Ben hep sakız çiğneyerek, "Ne istersin bebeğim?"

diyen dövmeli barmenler hayal ederdim. Tamam, çok resmi bir üp değil, gömlek filan giymiyor ama hayallerimdekinden daha resmi olduğunu kesin.

"Ben... şey... şey alayım... alkollü bir şeyler..." Yanımda oturan adamın içtiği şeyi gülererek fıskırttığını duydum. Dönüp, "Çok mu komik?" diye hesap sormak isterdim, ama hesap soracak yüzüm yok. Çünkü cidden çok komik. "Benim tavsiyemi mi istiyorsunuz hanımefendi?" diye sordu barmen anlayışlı bir şekilde. Tam kafamı gülümseyerek salladığım sırada bir ses konuşmaya atladı. "Hayır, benim tavsiyemi istiyor." Kaşlarını çatıp yanıma döndüğümde yanımda oturan adamın Enes olduğunu gördüm! Aptal! Biraz önce gülen de Enes miş demek ki! Bana gör kırıp tekrar barmene döndü.

"Hanımefendiye kesinlikle vişneli Polonya votkası getirmelisiniz, çok seveceğine eminim." Kendini benim bir şeyim sanıyor! Kendini bana tavsiye verebilecek bir insan sanıyor! O içkiyi kafasından aşağı dökmezsem ben de Nefes değilim!

"Sen bana tavsiye veremezsin! Ben barmenin tavsiyesini istiyordum! Yoksa sipariş verilecek içki isimlerini bilmiyor değilim, tamam mı?" Büyük bir kahkaha attı ama kahkahası gürültüye karışıp sessizleşti.

"Öyle mi? Ne güzel. İçkim bittiğine göre şimdi ne içmeliyim? Bana verebileceğin bir tavsiye var mı?" Bu adam insanları delirtmek için mi gönderilmiş dünyaya? Eğer öyleyse gerçekten çok başarılı! Zira delirip kendisini öldüreceğim!

"Sana verebileceğim tek tavsiye defolup gitmen! Yoksa başma kötü şeyler gelecek."

"Uuu! Çok korktum ama zevkle bekliyorum bayana gelecek kötü şeyleri, hatta heyecanlandım bile!"

Nefes sakin olmalısın, sakin olmalısın... Kesinlikle sakin olmak zorundasın! Elinden bir kaza çıkacak ya! Öldürecekmiş ben bunu! Bir insan nasıl bu kadar yüzüstü, umursamaz, ukala ve aptal olabilir? Psikolojik açıdan inceleme psikoloji dalında yeni bir kategori açacağına eminim! Tamam, belki de onunla muhatap olmamalıyım. Söylediği hiçbir şeye cevap vermezsem, yüzüne bakmazsam pes edip susar. Evet! Kesinlikle böyle yapacağım! Hadi bakalım Enes, keyfini boz da görelim...

Hadi Benden Faydalan!

-Enes-

"Eee, ne oldu? Masal bu kadar çabuk mu bitti? Çok üzülüyorum ben sana ya." Üzülmediğimi belli eden son kahkahayı atmam pek iyi bir fikir değil gibiydi aslında. Çünkü söylediklerimin üstüne attığım kahkahanın sonunda Nefes'ten öyle bir bakış aldım ki... Tanrım! Bu kız bakışlarıyla öldürebilecek cinsten! Bunu onu ilk gördüğümde de söylemişim, şimdi de söylüyorum, onun gözleri birer katil! Neyse ki sadece bakmakla yetindi. Bana, seni piş herif, der gibi baktı ve tek kelime etmeden içkisini bir dikişte bitirdi. Barmene bir kadeh daha doldurmasını söylediğinde planını anlamıştım. Benimle konuşmayacaktı. Böylece beni gıcık edecekti. Vay canına! Bu kız zeki.

"Sevişemediniz değil mi? Ha ha ha! Zaten bunu sormam bile hata. Odana çıkalı 10-15 dakika olmuştu. O kadar kısa sürede böyle meşakkatli bir işi halletmek size göre değil. Tam bana göre! Uzmanlık alanım ya hani, ondan. Nasıl oldu peki? Pek sevgili kayınvaliden böyle bir öneride mi bulunmuş? 'Yavrım sevişmeyin, sevişmek evliliği öldürüyor!' Senin bu kaynanan çok tatlı kadın sanırım! Gerçi tanımıyorum ama öyledir yani."

Kabkabalımm öldürmüsam beni öldürecek. Beni kesillikle elindeki kadehi kumandan karnıma sokarak öldürecek! Şu an çok çoktım. Normal insanlar o kadehi lomp tek bir parçayla siri öldürmekle yetinirler ama Nefes şu an bana öyle bakışlar atıyor ki elindeki kadehi o şekilde karnıma ya da farklı bir "özel" bölgeye sokacağından eminim. Korkuyor muyum, yoo...

"Bir de benim kaynamamı görsen! Ceyda'ya verdiği tavsiyeleri durman lazım! Ceyda katım oluyor bu arada. Şu an olayı anne-sinden aldığı tavsiyelere göre düzenlediğine eminim. Kadın tam bir manyak! Hangi akıllı insan kızının çeyizine kelepçe koyar ki? O kadını ilk gördüğüm anda böyle bir insan olduğumu anlamıştım. Yanında kocası varken babama anlamlı bakışlar atmasından belliydi zaten. Sana benden tavsiye, asla zengin kadınlarla takılma. Arada annem gibi istisnalar çıksa da çoğunun ilginç fantezileri var. Gerçi neden kadınlarla takılasan ki? Bu saçma oldu, değil mi? Boş ver! Zengin erkeklerle takılma yani. Mesela benimle... Hoşuna gideceğine yemin edebilirim, ama uzak durman en iyisi."

"Bir tane daha!" diye marıldandığını duydum barmene doğru. Ama yanında ben yokmuşum gibi davranıma oyununu gayet başarılı bir şekilde devam ettiriyordu. Amacına giden yolda fazla alkolden hastanelik olacaktı. Daha önce hiç içki içti mi çok merak ediyorum doğrusu. Gerçi umurumda da değil. Kocası düşünsün, Viskinden bir yudum aldım. Bu gece her şeyden biraz içmeye kararlıyım sanırım. Alkol alırsam her şey daha kolay olacak.

"Hadi ama ben çok merak ediyorum, nasıl oldu olay? Murat seni nerede biliyor şu anda? Neden vazgeçtiniz ki? Nefes? Yahu burada biz bizyiz anlatsana işte. Aramızda kalacak, söz veriyorum." deyip üstüne bir de göz kırpanca Nefes'in bakışları çok

daha, ölümün acı verici olması, bu yüzden öyle kadehi tuttuğu için seni, diyen bakışlara döndü.

"Hanımefendi, bu bey sizi rahatsız mı ediyor? Yalnız kaldırıp banyoda dikilmeye başlayan masvi şüpheli sarıya bende bakın. Benim ocellerde benim müşterime benim onu rahatsız edip etmediğimi mi soruyor? Ne yapacak ocellerden mi oturacak beni?"

Neyse ki Nefes o an o kadar sinirliydi ve o kadar sarhoştur ki bana karşı sürdürdüğü konuşmaya oyununun sonuçlarını ona yardım etmek isteyen bu adama patladı. Adama öldürücü bakışlarını hiç bozmadan döndü ve aynı şekilde dedi: "Sana ne!"

Adam neye uğradığını şaşırıyor tabii. Ben büyük bir kahkaha atıyorum Nefes'e anlam vermeye çalışıyordum. Benden kurtulmak istiyor, onu benden kurtarmak isteyen de kurtulmak istiyor. Eee?

"Hanımefendi... ben... sadece yardım etmek istemişim."

"Kimsenin yardımına ihtiyacım yok! Yalnız bırak beni!" Uuu! Bu kız daha önce neden hiç görmedim ben? Ne bileyim, mesela trafiğin ortasında arabasının camından çıkıp "Yalnız bırak beni!" diye bağırıyorsa hiç fena olmazdı. Çünkü öyle sinirli bağırıyor, öyle sinirli bakıyor ki trafiğin o an yok olduğundan eminim. Böylece mutluluğun formülünü bağırarak ve sinirli bakışlar atarak bulabilirdi. Ondan ders almalıyım! Unutursam hatırlatın, bir gün iyi anlaşırız ona kesinlikle bunu nasıl yaptığını soracağım. Bu bir yetenek! Başka bir şey değil. Bir bakış bir söz ve hummm! Her şey halloluyor.

Sarıştım geldiğine geleceğine pişman bir şekilde yanımdan ayrılırken hayranlıkla baktım Nefes'e. O ise elindeki kadehi yine

bizim, barmene "Bi tan daaaa!" diyordu. Yani, bizim dilimizde, bir tane daha, demek istiyor bilmem kaçınıcı kez. Konuşmadan geçirdiğim 10 dakika boyunca Nefes'in nereye kadar devam edebileceğini hayretle izledim. İçiyor, içiyor içiyor... Ne zaman duracak bu? Sarhoşluktan ölecek haberi yok! 10 dakika içinde de-falarca "Bi tan daaaa!" duyduğuma eminim. Barmenden bir tane daha istediğinde hafifçe doğruldum ve barmene bundan sonra ne zaman içki istese sadece su koymasını söyledim. O kadar sarhoştu ki su içtiğini anlamazdı bile. Barmen başıyla onaylayıp dediğini yaptı. Nefes başını yasladığı masadan kafasını kaldırıp zar zor açık tuttuğu gözleriyle kadehe baktı. Bir şey fark etmeden kadehi aldı ve içmeye başladığı anda ağızındaki suyun tamamını üstüme doğru püskürttü. Yemin ederim, hiç böyle bir şey beklemiyordum. Bir iki saniyelikine şok içinde kalıp Nefes'in yüz ifadesine baktım, sonra büyük bir kahkaha attım suratına doğru. İçerideki herkesin -barmenin bile- bize bakıp güldüğünden emindim. Nefes'in yüzünde ise yanlışlıkla susuz rakı içmişlik ifadesi vardı. Su içti sadece ya! Ne var bu kadar büyütülecek? Ama gülmeyi kesemiyordum. O kadar garip ki sıfat bulamıyorum!

"Ne gülüyorsun aptal! İçki istiyorum ben. Barmennın! Bir tane daaaa!"

Sonunda konuşmama oyununu unuttu ve konuşmaya başladı. Gerçi içki içmesine izin vereceğimi sanmıyorum, ama konuşmasından faydalanacağım tabii.

"Sana gülüyorum. İlk defa sarhoş olduğun o kadar belli ki!"

"Kapa çeneni yoksa yüzüne tükürürüm tamam mı! Bunu istemessin!" Hayatım boyunca hiç böyle güldüğümü hatırlamıyorum! İnsanlar sarhoş olduklarında saçmalarlar, tamam ama yüzüme

tükürmekle tehdit ediyor beni! Hayatımda ilk defa gülmekten karnım ağrıyor!

"Başka ne yaparsın?" Bu durumdan faydalanmam hiç hoş değil, biliyorum ama eğleniyoruz işte!

"Bir şeyler yaparım! Kötü şeyler! Ayağına basarım. Şu barmene söyle bana bir tane daha içki versin! Babanın oteli değil mi burası? Gülmesene!" Bu gerçek olamaz! Şimdi öleceğim! Hayatım boyunca birlikte içtiğim tüm kadınların bu kadar deneyimli olmalarını hep çok seksi ve hoş bulurdum. Ama bu! Bunu tarif edemiyorum! Yanınızda ilk defa sarhoş olan biriyle içmeniz ha-ri-ka!

"Ayağıma mı basacaksınız? Tantım! Nasıl bir şaka bu?" Gülmekten zar zor konuşuyordum. O sırada çok daha büyük bir sorununuz vardı, Nefes'in yanında oturan ve Nefes'e kahkahalarla gülen üç kadın. Evet hanımlar, hazırsanız sıra sizde!

Nefes yanındaki kadınların kahkahalarını duyar duymaz anında kafasını onlara çevirdi. Ayağa kalktım ve alt dudagımı ısıtarak Nefes'in yüzünü görmeye çalıştım. Elini göğsüne yaklaştırdı.

"Siz bana mı gülüyorsunuz? Manyak mısınız siz? Ne gülüyorsunuz?" Tabii edebi sınır dışına çıkarsak daha çok, 'Siz bana mı gülüyorsunuz? Manyak mısınız siz! Ne gülüyorsunuz!' demiş de olabilir.

"Nefes, gel boş ver, sana gülmüyorlar." dediğimde bile hâlâ gülüyordum.

"Yoo, ona gülüyoruz." Upps! İşte bunu demeyecektin tanımadığım iştah açıcı uzun bacak!

"Ne diyorsun sen, bana söylesene! Ona değil, bana söyle! Ona ne söylüyorsun! O ben miyim! Senin ağızını öyle bir yırtarım ki bir daha hi..." Elimle Nefes'in ağızına müdahale etmeseydim daha

neler duyacaklık bilmiyorum! Nefes elimi çekiştirirken hâlâ bir şeyler söylüyordu ne dediği anlaşılması da. Bir yandan da kadınlara parmak sallıyordu. Hayatımda geçirdiğim en eğlenceli gece!

Kadınlardan biri Nefes'i parmağıyla gösterip kâhkahalarla, "Şuna bak!" deyince bu sefer nedensiz bir şekilde sinirlenen tat' ben oldum. Bilirsiniz, ben sinirlenince iyi şeyler olmaz ama bu sefer karşımdakiler kadın. Onlar kadın Enes! Sakin ol! Elim Nefes'in ağzından çekip kadınlara döndüm. Nefes konuşmaya başlamak üzereyken ben söze atlayınca şaşkıncu bir şekilde susup benim konuşmamı beklledi.

"Sen kime 'şu' dedin?" Bana demediğini biliyordum ama Nefes'e o şekilde hitap etmesi neden bu kadar sinirlendirmişti beni, işte o konuda hiçbir fikrim yok.

"Size demedim beyefendi, şuna dedim." derken parmağıyla Nefes'i gösterdi.

Belki de bu duruma bu kadar sinirlenmem için bir sebebe ihtiyacım yoktur? Belki ben sadece haksızlığa karşıyım, olamaz mı? Gayet de olabilir. Bu yüzden, şimdi şu geri zekâlıya haddini bildireceğim!

"Siz içinde bulunduğunuz otelin sahibinin karısına 'şu' diye hitap etme hakkını nereden buldunuz bilmiyorum, ama dua edin ki bunu bu kez göz ardı edeceğim. Umanım bir daha olmaz. Gel hayatım, biz odamıza çıkalım da birilerinin tatil keyfine son verecek kadar sinirlenmeyelim. Sonra kötü olur. Hadi..." Kadın bize ağzı açık bir şekilde bakarken kolumu Nefes'in beline doladım ve çekiştirerek bardan çıkardım onu. İtiraz edecek durumda değildi. Yaşanan şeyi çoktan unuttuğuna yemin edebilirim bile. Hiç

duymadığım bir şarkıyı mırıldanıp duruyordu. Zaten öyle bir şarkı olduğunu da sanmıyorum. "Tatlı balonlar hiç patlamaz" diye şarkı mı olutmuş? İki dakika önce sinirlerim tepemdeyken şimdi bu şarkıyla tüm sinirlerimi unuttuverdim, şu işe bak! Bu kız, dünyaya insanları güldürmek için gelmiş ama bunun için hiçbir çaba sarf etmesine gerek yok. Emin olun, görevini başarıyla sürdürüyor.

"Hadi Enes odamıza götür beni!" Ne? İçeride söylediğim son cümlede ciddi değildim. Eh, sarhoş tabii. Beni Murat sanıyor olabilir mi? Gerçi onun oteli yoktu, değil mi? Tüh, çok yazık... Asansörün kapısı açılır açılmaz Nefes'i de yanımda yavaşça çekiştirerek asansöre bindirdim.

"Nefes bak şimdi, ben seni sizin odanızın olduğu koridora kadar götürüp gideceğim. Sen de odanızın kapısına vurup içeri gireceksin, tamam mı?"

Birden çocuk gibi dizlerinin üstüne oturup kollarını göğsünde birleştirdi. Yani "çiçek oldu." Çünkü emin olun, o kadar çok çocuk gibi duruyor ki şu anda, duruşuna "kollarını göğsünde birleştirdi" den çok "çiçek oldu" demeyi siz de tercih ederdiniz.

"Ya, ben gitmem oraya! Annesiyle konuşuyordur kesin! İstemiyorum!" Nefes'in şu anda küçük yeğenim Nazlı'dan hiçbir farkı yok. Yanına eğildim ve kollarımı omuzlarına koydum.

"Ama Murat seni merak eder." Omzunu silkti.

"İstemem! Gitmeyeceğim işte! Sen gidersen git. Ben asansörde yatacağım." Şimdi işin yoksa bir de bu durumla uğraş.

"Tamam o zaman, madem Murat'la kalmak istemiyorsun ben sana boş bir odayı açarım şimdi, orada yatarsın bu gece. Murat meraktan deliye dönerse bunun suçlusu ben değilim ama."

Normalde ola merteke bir yol bulabilirdim ama şu an ben de
kalkıyorum ve doğru düğün düşünemiyorum.

"Ölür o da geçen aneyle konuşsun!" Ayağa kalkıp asansörün
devanesi kafasını yasladı.

"Uykum geldi benim." Bunların hepsini asansörde uyumak
için yapiver olabilir mi? Belki asansörde geçirdiğimiz o anları
unutamıyor ve burada uyuyup o anları hatırlayıp hatırlayıp sevi-
yecek. Evet, çünkü bana işk.

"Tamam geldik işte." dedim ama Nefes'ten ses çıkmadı. Kaşla-
nımı çarp yüzüne baktım fikir alınını asansör duvarına yasladığı
için yüzünün etrafına düşen dalgalı saçlarından yüzünü göremi-
yordum. Tereddüde elimi kaldırdım ve saçlarından bir tutam alıp
yüzüne baktım. Şaka mı bu? Ayakta sızmış kalmış resmen!

"Nefes!" Cevap yok. Ayakta uyumak deyimini uygulamalı
olarak göstermesine ne gerek vardı şimdi? Geceyi biraz daha mı
gülmünç hale getirmeye çalışıyordu?

"Nefes bak geldik! Hadi uyan!" O kadar içerse olacağı bu-
dur! Asansörün kapısı açıldığında tekrar kapanmasını diye hızlıca
düşünmem gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Nefes'i kucığıma
aldım ve asansörden indim. Vay canına! Neden bu kadar hafif?
Aynılca hatırlanın da yemek yedirelim zavallıya. Çünkü bu kadar
hafif olmasının tek açıklaması aylardır yemek yemiyor olması.

Evet, şimdi, kucığımda Nefes'le koridorun ortasında öylece
duruyorum ve hangi odanın boş olduğunu nasıl anlayabileceğimi
bulmaya çalışıyorum. Tamam, tüm odaların kapılarını açan bir
kartım var ama hangi lanet olası oda boş! Tek elimi cebime atıp zar
zor telefonumu çıkardım, tam otelden birilerini arayacaktım ki

telefon çalmaya başladı. Bir an Ceyda'nın aradığına emin olsam
da arayan isim ekranda görününce rahatladım: Tuğsan! En yakın
arkadaşım, hatta kardeşim mi demeliyim bilemedim...

"Tuğsan ben seni 10 dakika sonra arayacağım tamam mı?"

"Ooo pardon şeyin ortasında aradım galiba!" Benim arkada-
şımdan da farklı bir cevap beklenemezdi zaten.

"Saçmalama abi, yok öyle bir şey. Kucığımda kız var, birazdan
aram." deyince çok daha büyük bir kahkahayla karşılaştım.

"Kız mı? Kim? Ceyda değil deme sakın!"

"Anladığın gibi bir şey yok Tuğsan! 10 dakika sabret işte, ara-
yacağım!" deyip telefonu yüzüne kapattım. Personelden birini
arayıp hangi odaların boş olduğunu öğrendim. Rahat bir nefes
alıp biraz ilerledikten sonra boş olan odanın kapısını kartımda
açtım. Kapıyı biraz sert kapattım sanırım ki Nefes kucığımda ku-
pudanmaya başladı. Yatağa bıraktığım sırada tam üstünden doğ-
rulacakken gözlerini aniden açıp elleriyle gömleğimin iki yakasını
sıkıca tuttu.

"Nefes?" Şaşkınlıkla ne yaptığını anlamaya çalıştığım sırada
yakamı çekiştirerek yüzümü yüzüne doğru yaklaşabileceği kadar
yaklaştırdı.

"Sar-ho-şum ben!" Soluğu yüzüme çarpıyordu.

"Biliyorum. Yani?"

"Yani... Hadi benden faydalan!" İşte böyle bir şey beklemi-
yordum. Yaşadığım şokun kat sayısını tahmin bile edemezsiniz!
Ne diyor bana? Ondan faydalanmamı mı söylüyor! Şimdi, sakın
olmak ve onu burada bırakıp üstünden kalkmak zorundayım ve
bu çok kolay! Çok, çok kolay! Tamam mı?

Nefes Nefese

-Enes-

Yavaş yavaş üstünden kalkmaya çalıştım. Ellerimi yatağa, Nefes'in vücudunun iki yanına dayadım ve yataktan destek alarak hafifçe doğruldum. Sırıtarak suratına baktım. Tamam, söylediği şey hoşuma gitti. Oldu mu şimdi?

"Bu çok cazip bir teklif, güzelim ama ilk defa böylesine güzel bir kadına 'hayır' diyeceğim. Çünkü şimdi sana 'ever' dersem, katilimin beni öldürmesine izin vermişim gibi hissederim. Yani sabah yaşamaya devam etmek istiyorum tatlım. Sana iyi geceler."

Nefes'in yüzündeki öfkeye aldırmadan üstünden kalktım ve gömlek düğmelerimden birini açtım daha rahat nefes alabilmek için. Bu kız ciddi anlamda nefes kesiyor. Doğrusunu isterseniz, beni istemesinin bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim. Gerçi o kadar sarhoş ki beni kim olarak gördüğünden bile emin değilim. Ama ben benim, sonuç olarak.

"Giderken sana büyük bir fincan kahve getirmelerini söyleyim. Getiren görevlinin ben olduğumu sanıp üstüne atlamazsan umarım." Büyük bir kahkahayla birlikte kapıya yöneldiğim anda

gömleğimin arkasından beni geriye doğru çeken iki eli hissettim. Ne olduğunu düşünmeye vakit bulamadan gömleğimi çekiştiren iki el beni kendine çevirdi. Ne yaptığının bilincinde olmayan Nefes'in yüzüne bakıp gözlerimi devirdim. O beni iterek duvara yapıştırdığı an, elleri gömlek düğmelerime gider gitmez ellerini tutup ona uyarıcı bir bakış attım.

"Kendine..." Cümlemi tamamlayamadan dudaklarıma yapıştı. Ellerimi itip düğmelerimi hızla açarken ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum ve inanın bana, bu kadar güzel ve ser bir kadın size zorla sahip olmaya çalışıyorsa, düşünmeniz çok anlamsızdır. Yanılıyor muyum, beyler?

Donmuş bir şekilde sırtımı duvara dayamış düşünürken Nefes dudaklarımı, boynumu ve hatta dişlerimi öpmeye devam ediyordu. Dişlerim güzeldir, ciddiğim. Ama, ah Tanrım! Bu kız bana hiç yardımcı olmuyor! Kulak mememi ısırırken onu nasıl reddedeceğimi düşünmem ne kadar kolay olabilir? Hadi ama! Biri gelip bizi birbirimizden ayırmalı! Yoksa birazdan ona istediğini zevkle vereceğim.

"Benimle sevişeceksin! Bu gece sevişme gecem!" diye fısıldadı kulağıma doğru. Vücudumdaki kan yavaş yavaş bacaklarımdan arasına doğru çekilirken titrediğimi hissettim. Delirmiş!

"Bak! Dinle! Benim irademin de belli bir sınırı var ve ister inan, ister inanma o sınıra çok yaklaştık! Şimdi durmazsan ben de kendimi durduramam!" diye yalvardım resmen. Ama hayır, Nefes durmak nedir bilmiyordu. Gömlek düğmelerimi tek tek açtığında ortaya çıkan her yere öpücükler konduruyordu. Eğer beni Murat sanıyor da bunları yapıyorsa kendimi vururum. Tamam, dur şimdi! Onu durdurmam gerek! Kendime gelmeliyim! Kendine gel, kendine gel, kendine gel...

"Nefes... duralım şimdi... bir saniyecik... Nefes!" Parmak uçlarını tenimde geçirmeye başlayıp bedenini bedenime sıkıca yasladığında tüylerim ürperdi. Ah hayır sanırım duramayacağımı! Duracağım tabii ki... Ah! Parmakları tenimi böyle sabırsızca keşfederken nasıl durabilirim? Gözlerimin karardığını hissettim. Kendime gelmek zorundayım. Derin bir nefes aldım ve kollarımı bileklerinden kavrayıp kendi omuzlarıma yerleştirdim. En azından bu şekilde biraz olsun rahat durabileceğini umuyorum. Gözlerim dakleyen göğüslerine kaydığında gözlerime çıkarabildiğim en yüksek sesle bağırabilmek istedim! Bakmayın şu göğüslere! Yardımcı olun bana biraz! Sen de dâhilsin buna, pek sevgili erkeklüğüm!

"Madem öyle, tam şimdi bir karar vermek zorundasın. Sabah uyandıığında her şey değişmiş olacak anlıyorsun değil mi? Seni defalarca uyardım. Bunu hatırlayacak mısın?" Tabii ki hatırlamayacak ve tek suçlu ben olacağım. Konunun ciddiyetini idrak edemeyen gözlerim ikinci kez kaydı göğüslerine. Ortalama büyüklükte göğüsler ne zamandan beri bu kadar etkiliyor beni? Boğazımın birden kuruduğunu hissettim ve yutkundum. Bu göğüslere daha önce kimsenin dokunmadığına o kadar eminim ki... Hey! İnanmıyorum! Tabii ya! Kahretsin! Nefes... Nefes daha önce kimseyle yatmamıştı! Yani, bilirsiniz işte, onun gibi kızlar evlenene kadar saklarlar kendilerini. Hayır, hayır, hayır! İşte bana kendimi durdurmam için yeterince iyi bir sebep. Birden bozulmuş gibi kaşlarımı çatıp kollarını omuzlarımdan ayırdım.

"Hayır vazgeçtim. Karar vermek filan yok. Git yat!" Sarhoş bir kadına engel olamayacak kadar pasif değilim. Başını arkaya atıp hafifçe güldü.

"Ben de onu söylüyorum, hadi yatalım!" Beni delirtmek istiyor. Beni, ciddi anlamda delirtmek istiyor. Ona uymamalıyım! Lütfen beni delirtme!"

"Nefes, yatağına girip tek başına uyuyorsun! Hadi! Sana sahip olacak ilk kişi olmayacağım. Bunu senin elinden alacak kadar karakteriz bir insan değilim. Anlıyorsun değil mi?" Yatağına doğru ilerledim ve yorgunumla yatmasını işaret etmek için kafamı kaldırdığımda tekrar gözlerini devirdi.

"Sanırım her şeyi yapmak bana düşüyor." dedi ve üstündeki elbiseyi itiraz etmeme izin vermeden çıkarıp attı. Boğazım susuzlukla düğümленirken kasıklarım alev alev yanıyordu. Tanrım... Hayatından gördüğüm en güzel en pürüzsüz vücuda sahip insan karşımda sadece iç çamaşırlarıyla duruyor ve ben onun uyumasını sağlamak zorundayım. Sevgili kurallar, özür dilerim ama siktirin gödin!

"Korkma, hayatımın ilk birlikteliğini seninle yaşamıyorum." Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı.

"Nasıl yani? Sen..."

"Bakire değilim işte. O kelimeyi kullanmaya utanıyor musun? Seni bu kadar terbiyeli görmek beni ağlatacak!" deyip büyük bir kahkahayla yanıma yaklaştı. Kollarını boynuma dolayıp dudaklarıma yapıştı. Üst dudağı dudaklarım arasında iradem dışında ezilirken kasıklarımın büyük ve yakıcı bir hareketlilik vardı. İçimde kalan son irade kırıntısıyla onu nazik bir şekilde ittim ve cebimden telefonumu çıkardım. Oh, şu an dünya üzerindeki en zeki insanım! Ses kaydediciyi açtım, başka çarem yok!

"Ne yapıyorsun şimdi?" Gözlerini zar zor açık tutuyordu. Telefonun ekranına baktı ama yazıyı bulanık gördüğüne emindim.

"Sesini kaydedeceğim. Bakire olmadığını ve beni seninle olmaman için zorladığını söyleyeceksin. Böylece sabah uyandıığımızda beni öldürmemen için güçlü bir sebebim olacak." Dil çıkarıp başını abartılı bir şekilde aşağı yukarı salladı. Kaydediciyi ağızına doğru uzattım.

"Merhabaaa... Ahaha ya ben utanırım! Kapat şunu! Ses porno gibi." Kendimi tutamayıp büyük bir kahkaha attım. Nefesini serhoş edip bir talk show'a çıkarmak lazım. Rejtingler tavan yapıyor.

"Ne! Ses porno mu? Nefes saçmalama! Konuş işte." derken kahkahalarla gülüyordum.

"Oef... Biz sevişeceğiz, telefon. Ben istiyorum. Zaten o seviştiğim 276. erkek ve sevişmenin ortasında annesi arasa bile telefona cevap vereceğini sanmıyorum! Bu yüzden sorun yok! Kapat şimdi! Kapat ve soyun!" Dediği gibi kaydediciyi kapattım ve nereye olduğunu önemsemeyerek fırlattım. Umarım kırılmaz ya da ne olursa olsun! Şu an hiçbir şey umurumda değil! Nefes beni kendine çekip hızla duvara yapıştırdı ikinci kez. Duvarda sevişmekten hoşlanıyor demek ki. 276 hikâyesine tabii ki inanmadım ama birkaç kişiyle sevişmesi de yeterli değil mi? Yeterli... Şu an emin olduğum tek bir şey varsa o da şu ki, hayatı boyunca hiç güzel bir sevişme yaşamadığıydı. Bu yüzden, ona gerçek erkeğin nasıl olduğunu göstermek zorundayım. Dudaklarımı dudaklarından ayırmadan hatta belki o farkına bile varmadan yer değiştirdim. Onu duvara yasladım ve ellerimi iki yanına denk gelecek şekilde duvara dayadım. Ardından elimi duvarda kaydırıp sıkıca kalçalarından kavradım ve hafifçe yukarı kaldırıp dudaklarına doğru eğildim. Yüzündeki zevk ifadesi devam etmemi istediğini doğrular gibiydi. Ellerim bedeninde dolaşırken dokunduğum her yer

alev alev yakıyordu ellerimin her santimini. Ellerimin uğradığı her yerde ağızdan teşvik edici sesler yükseliyordu. Ona muhtaç bir şekilde yüzümü kabank saçlarının arasına gömdüm ve elimi bedeninden yavaş yavaş kaydırarak kasıklarına doğru uzattım. İç çamaşırının içine soktuğum elimi hissettiği an ağızdan kocaman bir çığlık çıktı. Verdiği tepkiler başımı döndürüyordu. Boğazından çıkan boğuk çığlıkla birlikte tırnaklarını sırtıma sapladı. Sırtındaki tırnakları bana acı vermiyordu. Aksine, zevk veriyordu. Tırnaklarını sırtımdan kaydırıp gömleğimin yakalarını tuttu ve gömleğimi kollarımdan sıyırıp yere düşürdü. Dişlerini çiplak omuzlarıma dayayarak pantolon fermuarına uzandı. Fermuarını ağız sadece iç çamaşırıyla kalmamı sağladığında başını boynu ve saçları arasına gömdüm. Boynunu nefessiz kalıncaya kadar öpmeye başladım tek elim göğüsleri arasında yaramazlık yaparken. Diğer elimle sıkıca belinden tutuyordum.

"Yatağa..." diyebilirdi kesik kesik. Başımı boynundan kaldırmadan ayakkabılarımı tek hareketle çıkardım ve kolayca kucaklamaya aldım onu. Yatağa giderken gözlerimi sımsıkı kapattım. Elleri saçlarımda dolaşıyordu dişleriyle alt dudakımı ısırduğu sırada. Kaslarının bile titrediğini hissettim. Onun da aynı şekilde zevkten ne yaptığını bilmez hale gelmesinin sebebinin ben olduğumu bilmek kendimi harika hissettiriyordu. Yatağın üstüne düştüğümüzde nefes nefeseydik. Omuzlarıma, kollarıma ve karnı kaslarıma sırayla kondurduğu öpücükler karnımı öylesine sertleştirmişti ki canım yanıyordu. Elim çenesine götürüp başını başıma yaklaştırdım. Yavaş yavaş tadını çıkarmak istiyordum... Dolgun dudaklarını sıcak dilimle tanıştırdım. Dudaklarındaki tutkuyu dilimle süpürüp ağzının içinde ufak bir keşfe çıktım. Dudaklarını

ayrılmadan nazik bir hareketle üstüne çıktım. Dudaklarım boyunca kaydığında nabesinin güçlü dabelelerini dudaklarımda hissedebiliyordum. Nefes uğraşmayı bırakıyordu, kendinden geçmiş gibi miyonda sadece. Kesik soluklarımız odanın içinde birleşip terek dolu bir melodi oluşturmuşlardı bile. Hayatımda hiçbir kadında böylesine uyumlu olduğumu hatırlamıyorum. Nefes alışımla, dokunuşlarımız, tenlerimiz, kokularımız...

Kalbimin hiç bu kadar hızlı attığına şahit olmadığımı bilinceyle birkaç saniyelikliğine durdum yatışmak için. Oysa beklemek Nefes'in planları dahilinde değildi. Nefes almak için verdiğim iki saniyelik molada elleri yaramazlık için zaman aralığı bekliyormuş gibi kasıklarına doğru indi. İç çamaşırıyla yavaşça indirip ayaklarıyla bacaklarımdan sıyrıp yatağın kenarına fırlattı. Parmak uçlarını erkeklüğimin üstüne olabildiğince hafifçe değdirdiğinde hayatımda hiç böyle bir şey yaşamadığımı hissettim. Daha önce kimlerle neler yaptığımı düşünürce, Nefes'in ufak bir dokunuşuyla kalp krizi geçirecekmişim gibi soluksuz kalmamın sebebi ne?

"Bekleyemiyorum!" diye inledi Nefes. Eh, benim de beklemeye niyetim yoktu ama cevap verecek durumda değildim. Elleri erkeklüğimin her zerresini hafif hafif gezerken konuşacak gücü bulamadım kendimde. Ellerini çekip belimi sardığında, dudaklarıyla kapattı dudaklarını cevap vermeme gerek olmadığını göstermek için. Ben de ellerimi onun beline yerleştirip hafifçe havaya kaldırdım onu. Büyük bir uzmanlıkla sutyen kopçasını tek bir hareketle çıkarıp attım. Doğru düzgün göremeyen gözlerim göğüsleriyle buluştuğunda yatağın bedenlerimizin altından kaydığını hissettim. Arafta gibiydim. Etraf birden karardı.

Sadece o ve ben vardık... Tanrım bunu bana nasıl yaptı? Bu kadar deneyimsiz bir kadın, bu kadar masum bir güzel, nasıl oldu da her hareketiyle, her duruşuyla birdenbire bu kadar büyük etkiler yaratabildi vücudumda... Telefonumun çalmasını duyar gibi oldum ama şu an umurumda olan tek şey Nefes'ti.

Nefes aceleci ellerle tenlerimizin tamamıyla birbirlerine değmesini engelleyen son parçayı da ben göğüslerinin hayıma döndürmesine izin verirken bacaklarının arasından uyarıp çıkardı. Ağır bir yurkunuşla üstünde hafifçe doğruldum ve tüm vücuduna bakım baştan aşağı. Küçüklüğümünden beri kime yalan söylesem söyleyeyim, kendime asla yalan söylemem. İnanın bana, Nefes hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey. En güzel... Sevdiğimizin başından beri ilk defa o zaman diledim Nefes'in şu an sarhoş olmamasını. Tam şu an aklı başında olsaydı da bakışından anlayabilseydi ne kadar güzel olduğunu, keşke... Ama aklı başına geldiğinde ona 10 metreden fazla yaklaşmama izin vereceğini sanmıyorum. Gerçi ben de en az onun kadar içtim. Tamam bünyemin onun bünyesine göre daha alışkın olduğumu biliyorum fakat bu, sarhoş olduğum gerçeğini değiştirmez. Ve, evet, o kadar zekiyim. Yani, sarhoşken bile hafif hafif mantıklı olabilecek kadar.

"Hadi!" diye sızlanarak beni iyice kendine çekti ve kalçalarını dikkatlice kaldırdı. Ne düşünmem gerektiğini, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ben de tam altımda duran, bedenlerimizi bileştirmem için sabırsızlıkla bekleyen güzel kadına uydum...

Ben Sana Zarar Vermem...

-Nefes-

Gece odadan çıkarken, buz gibi koridordan geçip merdivenlerden inerken nasıl üşüdüğümü hatırladım. Sabah olmuştu. Evet! Gece serinliği diye bir şey kesinlikle var ve bu durumdan en çok nasiplenen insan benim. Nasiplenen? Her neyse... Her gece üst üste giyinip girerdim yorganın altına, sabaha kadar tetleyecek tek tek çıkarıp incecik pijamalarımı kalmaya alışığım. Şimdi de aynı oluyor ve bu bana sabah olduğunu bildiren bir durum. Yani evet, gözlerimi açmadan sadece vücudumun hareketleriyle anlayabiliyorum bunu. Eh, çok uzattım. Büyük bir yetenek değil. Öyle değil mi? Oh, aslında bu bir yetenek de değil. Peki... Üstümde ne varsa kollarımla bacaklarıma doğru ittim ve ayaklarımla nereye denk geleceğini umursamadan fırlattım. Sanki bir grip var gibi geliyor. Tam olarak emin değilim. Yani... sadece... durum şu ki... pijamalarımı hissetmiyorum. Evet, bir dakika pijamalarımı ne zaman giydiğimi de pek hatırlamıyorum. Hayır hayır, bir saniye. Yok canım. Hayır. Ben kimim? Tamam söyle malama Nefes, hafızanı kaybetmedin. Bu kadar büyüteceğine ki

gözlerini de bak, salak! Ama bir saniye! Oh, ah, Tanrım, Tanrım! Tanrım! Hayır! Dün gece bara indim! Sonra? Şimdi buradayım. Ama önce? Pijamalarımı hissetmediğime göre bir saniye... Dur bir dakika, bekle... Biz seviştik mi? Belki de gözlerimi açmalıyım. Dur, açmamalıyım! Ya seviştiysek? Ya Murat yanımda çıplaksa? Aman Allah'ım! Onu öyle görerek uyanırsam ve kendimi tutamayıp gülersem... Oh hayır! Ya üstüne kusarsam? Yo, yo, tabii ki hayır... Bekle, sakince düşünmeliyim. Çalış beyin, çalış! Aptal! Hissedilmeyen pijama almadığıma göre? Öyle bir şey üretilmediğine göre? Üstümü örtmem lazım! Çıplağım! Hayır, hayır ben çıplağım! Kıyafetsizim! Soyunmuşum! Ama hayır ben asla soyunmam! Tamam soyunurum! Soyunsam bunu bilirdim, değil mi? Kesinlikle bilirdim! Çıplak herkes nasıl ve neden soyunduğunu bilir. Haksız mıyım? Ama sarhoşlar bilmez! Aman Tanrım ben içtim! Çok içtim! Çok sarhoşum! Yani sarhoştum dün gece. Bekle, teoriyi açıklıyorum! İçip içip odaya çıktım ve soyunup Murat'ın üstüne atladım. İşte bu! Ben tam bir seksi piliç olmuşum! Murat çok etkilenmiş olmalı! Vay canına! Bana da bakın! Bilmediğim ne marifetlerim varmış. Gerçi, ilk deneyimimi sarhoşken yaşamama izin verdiği için Murat'a kızgınım, fakat daha yüzlerce sevişmeyi ayık yaşayacağımız için onu küçük bir özürle affedebilirim ya da ufak bir sürpriz yapmasını beklemeliyim belki de. Hem Murat sürprizleri sever! Canım benim... Bana yaptığı son sürprizi hatırlıyorum da daha önce hiç öyle mutlu olmamıştım. Hatırladıkça ağlayacak gibi oluyorum... Onu seviyorum. Birbirimize fena halde benziyoruz! Yıllardır tanıyoruz birbirimizi ve bana deliler gibi aşık. Tamam, annesiyle aramız iyi olmasa bile ilişkimizdeki üçüncü kişinin annesi olmasını kaldırabilirim herhalde. Eh...

Onu bu kadar severken ondan şimdi utanacak olmam da çok saçma. Örtmeyeceğim üstümü! İnanmıyorum, belki de tam şu an uyanık ve vücudumu izliyor! Sakin olup yetişkin bir kadın gibi davranacağım. Abartılacak bir şey yok. Herkes sevişir! Ama gözlerimi açık küçük Murat'la tanışmaya hazır değilim! Küçük Murat derken anlayın işte... Bir şekilde memnun olduğumu anlatmak zorundayım. Derin bir nefes aldım. Yutkundum ve dün gece, hatırlamasam da, Murat'ın dudaklarını tutkuyla öptüğümünden emin olduğum dudaklarımı araladım. Romantik birkaç cümle söyleme zamanı! Hadi bakalım kızım!

"Bana evlenme teklifi ettiğin günü hatırlıyor musun?" İyi bir giriş... Romantik bir cümle olmasa bile ardından gelecek cümlelerin romantik olacağını garantiliyor gibi. Hadi ama, sorduğum sorudan buram buram aşk kokuları geliyor! Eğer uyuyorsa, yani cevap vermezse hafiften bozulurum ama önemli değil. Uyumak onun da hakkı! Değil mi?

"Dün gibi hatırlıyorum..." Biliyordum! O, bu dünyadaki en romantik insan! Uyumuyor işte! Beni izliyor! Size demiştim, öyle değil mi? Oh! Ama sevindiğimi belli etmedim tabii, gözlerimi açmadan sakın sakın konuşmaya devam ettim.

"O gün, hayatımın en güzel günüydü... Senin sürprizlerine alışığım, o zaman da alışıkım ama hiç öyle bir şey beklemiyordum. Neredeyse bayılacaktım! Şirkete girdim, odama çıktım, kapıyı kapayıp kafamı bir kaldırdım masamda kocaman bir vazoda dolusu gül... Camı tamamen kaplayan devasa bir pankart! Üzerinde büyük harflerle 'Benimle Evlenir Misin Murat?' yazıyor. Ha ha! Nasıl şoka girdiğimi anlatamam! Önce yanlış yazdığını düşündüm. Evlilik teklifin mahvoldu diye üzüldüm hatta! Tam

o sırada kapı açıldı. İçeri girip 'Evet, seninle evlenirim Nefes' diyerek kollarını belime dolayışını unutamıyorum! Kime anlatsam benimle dalga geçti, eh aslında haklılar da. Resmen zorla evlenme teklifi ettirdin bana. Bir de kabul ettin! Ama olsun... Benim hayatımda yaşadığım en güzel şeydi. Her çifte benzemediğimizi anladım o gün." Tam devam ediyordum ki Murat sözümü kesti.

"Bence o gün anlamam gereken tek şey ne kadar salak bir çift olduğunuzmuş. Çok özür dilerim, Murat gibi konuşmaya devam edip seni biraz daha eğlendirdim ama bu saçma hikâyeden sonra kendimi tutamadım. Adama bak ya! Karikatür gibi!"

Ben şu an... Pardon ama bir saniye dur... Ahahahah anladım! Murat bana şaka yapıyor! İlk konuştuğunda cidden başkası sandım! Kalp krizi geçirecektim! Büyük bir kahkaha atarak kollarımı sese doğru uzattım ve neşeyle gözlerimi açtım.

"Hassiktir!" Bu zamana kadar yaşadığım en büyük korkuyla yataktan sıçradım ve yerdeki yorganı alıp üstüme sardım refleksi olarak. Yarıya Enes var! Hem de beline kadar örtülü pikeyi saymazsak tamamen çıplak bir Enes! Hayır, hayır, hayır! Bu gerçek olamaz! Rüya bu! Yok! Aptal bilinçaltı! Allah kahretmesin! Ölüyordum korkudan!

"Küfür müydü o? Senin gibi şeker bir kıza hiç yakışıyor mu böyle şeyler? Gerçi dün gecedan sonra artık gözümde *masum şeker* izi deşilsin. Gayet de ateşli bir kadın var artık gözümün önünde! Bu arada üstüne sardığın o şeyi indirebilirsin, zaten doya doya bakım, artık saklamana gerek yok."

"Ya sen ne pis bir adamsın ya! Rüyalarım bile girmeye başladığına göre seninle işimiz var! Defol! Çık rüyamdan! Çık!" Büyük bir kahkaha atıp neşeyle yüzüme baktı.

"Rüyandan insan mı kovuyorsun? Hahahaha hem de 'Çık rüyandan! Defol!' diyerek! Bak ben bunu herkese söylemem, ama sana söyleyeceğim. Sen beni çok güldürüyorsun. Ciddiyim. Kimseye gülmeyeceğim kadar gülüyorum ben sana. En yakın arkadaşım Tuğsan dıysa beni öldürür! Adamı lise zamanında stand-up gösterileri yapıyordu. Ama bana bir türlü komik olduğunu söylemedi. Şimdi ben sana söylüyorum. Çok tatlı, çok güzel, çok seksi, çok komik ve hafiften akıllısn. Bu arada bu bir rüya değil. Söylemesi zor ama biz seninle seviştik. Aaa hiç de zor değilmiş söylemesi! Ne güzel oldu."

Hayır! Ona inanmıyorum! Ben uyuyorum, bu bir rüya ve o da tam bir yalancı! Elimi ağızma götürdüm ve dişlerimin arasına yerleştirdim. Elimi ısıtarak bunun bir rüya olduğunu ona da kanıtlayacaktım. Yani, uyanarak... Dişlerimi sıkabildiğim kadar sıkıtmış ve elimi sertçe ısırılmış!

"Günaydan!" dedi karşımda pişkin bir şekilde sırtarak. Ama bir yanlışlık var! Rüyalar biter! Isırdım işte neden uyanmıyorum? Tekrar ısırılmış, tekrar, tekrar... Bir kez daha...

"Yeter artık Nefes! Yanına gelip elini zorla ağızdan çekmemi, bu işlemi yapmam için de pikeyi üstümden atmamı istemiyorsan, yani kısıcası bazı bölgelerimi görmek istemiyorsan elini ısırmayı kes! Çok istiyorsan gelip beni ısırabilirsin. Dün gece çok güzel ısırdın!"

Konuşuyordu, kendi kendine bir şeyler söyleyip gülüyordu. Ama ben elim dişlerim arasından kaydığında dinlemeyi bırakmıştım. Kanatana kadar ısırılmış elimin tuzlu kanı ağızımı ıslattığında etraf kararmıştı. O yoktu. Ben vardım. Ben... çıplaktım... Ama hayır... O da vardı. Çünkü benim karanlığım bu sefer

çivile bir küsmüştü ki bana, gerçekleri saklamak için onu kullanmamı izin vermiyordu. Dizlerimin üstüne düştüğümde gözlerim duvardaki tek bir noktaya odaklanmışlardı. Yataktan kalkışının çıkardığı sesi duymam, onun kollarını omuzlarımda hissetmem, beni sarmsması, iyi olup olmadığını sorması umurumda değildi. Gözümü duvardan biraz kaydırıp yatağa baktım. Karmakarışık olmasın, üstü bir sürü pike ve kıyafetlerle dolu yatağa... Doğru düğün hiçbir şey görünmüyordu bile.

"Nefes iyi misin?"

"Nefes kendine gel!"

"Nefes bana bak! Gözlerime bak!"

"Bunu sen istedin, ben seni zorlamadım! Kararlı olduğumu söylemiştin! Nefes beni dinle!" O an ilk defa diktim gözlerimi gözlerine. Gözyaşlarım insan dışı bir hızla akarken yanaklarımı temizleme ihtiyacı hissetmeden bakakaldım ona.

"Sen... Ne saçmalıyorsun?" Rahatlamış gibi derin bir nefes aldı.

"Sen istedin. Beni buna sen zorladın Nefes. Ben bunu yapmak istemedim, sana defalarca gidip yatmanı söyledim ama sen gitme izin vermedin. Kıyafetlerini çıkarmaya başladın. Beni öptün..."

Suratına kelimenin olan ve olmayan tüm anlamlarıyla en sertinden bir Osmanlı tokadı yapıştırdım. Başını biraz yana eğdi ama etkilenmişe benzemiyordu yalancı. Aptal herif! Allah'ın belası! Söylediği yalanlara bak!

"Yalancı! Ben kocamı seviyorum! Anladın mı! Bani sarhoş edip zorla sahip olduktan sonra suçu benim üstüme yıkamazsın! Sen... bunu... nasıl yapabildin geri zekâlı! Nasıl aldın bunu elimden? Hiç mi vicdanın yok senin!" dediğimde söylediklerimi tam

olarak anladığından emin değildim. Çünkü ağlamaktan kelime-lerime dolu dolu hüçkürler kata kata konuşuyordum. Göğsüm-den gelen ufak sarsıntuları kontrol edememek ya da vücudumun tir tir titremesi umurumda değildi!

"Neyi elinden aldım?" Tek söyleyebildiği buydu. Tek cümle-si... Tek sorusu... Çünkü başka açıklaması yok! Yalanlarına bu-lacağı başka kulüp yok çünkü! Şok olmuş gibi görünmeye çalışı-yordu, ama o öyle akıllı ki neyi kastettiğini bildiğine binlerce kez emininim!

"İlkimi..." Biraz önce yüzüme attığım tokadın yüzlerce kez ağrısını yemiş gibi baktı bana ben ağlamaktan sürekli sarsılan vücudumla ona bakmaya çalışırken. Dondu kaldı. Saniki bakı-re olduğumu şimdi öğrenmiş gibi baktı bana. Numara yapıyor. Size yemin ederim yalan söylüyor, rol yapıyor! Bozulan sinirleri-me daha fazla engel olamayıp bağıra çağıra ağlamaya ve kollarına vurmaya başladım. Ama kıpırdamıyordu bile. Bir süre sessizce bekledi... Sadece bekledi, hiç kıpırdamadan, hiç konuşmadan, belki nefes bile almadan. Sonra ben başımı yere yaslayıp hüçkür-lerimin arasında ağlamaya devam ettiğim sırada ayağa kalktı. Ne yapacağına bakmak için başımı kaldırdım. Altından boxer var-dı. Biraz önce pikeyi kaldırmakla alakalı söylediği şey de yalandı. Her şeyi yalan. Hayatı yalan...

Yavaş yavaş yatağa doğru ilerledi. Ağır hareketlerle elini yatağa doğru uzattığında elinin titrediğine şahit oldum. Çok iyi rol yapı-yor. Çok... çok iyi... Yataktaki kıyafetleri, Murat için özenle giy-diğim iç çamaşırlarımı, tek tek yere attı. İki pikeyi de üstüme sanlı yorgana doğru attı ve yatağın bembeyaz çarşafına baktı. Bem-beyaz çarşafın üstüne damlayan iki üç küçük kırmızı noktaya...

Nokta tutulmuş gibiydi. Bacaklarının üstünden duramıyormuş gibi yapıp yatağa oturdu ve elini ağzına götürdü.

"Rol yapmayı kes artık!" Sesim kısık, yorgun ve hatta bitmiş çıkıyordu.

"Ben... ben... fark etmedim... ben de içmişim..." Kelimeler ağzından birer fısıltı halinde çıkıyordu. Konuşurken gözünü çar-şafan ayıramıyordu.

"Ne demek fark etmedim? Bu kadar kolay mı aptal! Bu kadar kolay mı! Sen geri zekâlı mısın! Peki ben geri zekâlıya mı benziyo-rum? Sen benim bakire olduğumu bile bile bana tecavüz ettin!"

"Tecavüz değil! Sen istedin! Ben... Allah kahretsin! Bilmiyor-dum..."

"Bil ya da bilme! Bakire olayım ya da olmayayım! Sen beni zorla senin yaptın! Ben Murat'ımın olacaktım, sen bana engel oldun! Bana zorla sahip oldun! Ne iğrenç bir adamın sen!" Kendine gelir gibi oldu, ayağa kalkıp yerlerde bir şey aramaya başladı.

"Ses kaydı var! Beni senin zorladığına dair bir ses kaydı var elimde Nefes! Yemin ederim ben sana zorla bir şey yapmadım! Bana daha önce defalarca seviştiğini şimdi de beni istediğini söy-ledin! Yemin ederim!" Yeter ama! Hayatımda duyduğum en bü-yük saçmalıkları sıralıyor ve benden ona inanmamı bekliyor! Bir insan bu kadar nefret edilesi olamaz...

Yerdeki kıyafetlerin arasından bulduğu telefonu kurcalamaya başladı. Telefonun tuşlarına rastgele basıyordu. Eliyle birkaç kez salladı telefonu. Şimdi de bozuk telefon numarası yapacak. Ne güzel...

"Telefon bozulmuş, değil mi? Ne kadar şaşırıcı..." Alnında sudan oluşan kalın çizgiyi görebiliyordum, yüzü kıpkırmızı olmuştu bile. Yalanlarına inanmamı beklemiyordu herhalde.

"Nefes yemin ederim bozulmuş! Sesi kaydeder kaydetmez sen beni öpmeye başlayınca rangele bir yere fırlatmıştım! Ama beş dakikaya hallederim! Bir şeyler yaparım, inan bana! Ya sana yemin ediyordum ki ben sana engel olmaya çalıştım! Sen beni zorla..."

"Sus artık! Ne hale geldiğimi görmüyor musun? Beni ne hale getirdiğini görmüyor musun? Evliliğimi daha ilk gününden mahvettin, hayatımı bitirdin ve yalan söylemeye devam ediyordun! Ne yapmak istiyordun sen? Tüm suçu üstüme yıkman vicdanını rahatlatacak mı? Senin suçlarını kalbimde taşıyıp intihar edeyim mi istiyordun? Ama hayır, suçlu sensin, beni bu hale getiren sensin! Bundan sonra yaşayacağım iğrenç hayatın sebebi sensin! Beni ruhen öldürdün, sen bir katilsin Enes. İğrenç herif..." diyerek ayağa kalktım ve titreyen bacaklarımdan üstünde zar zor durarak kasıklarındaki ağrıya aldırmadan elbisemi üstüme geçirdim. O ise hâlâ çaresizlikle telefonuyla uğraşıyordu. Hâlâ oynuyor...

Kapıya doğru ilerlediğim sırada kolumdan tutunca korkuyla kolumu çekti ve duvara yaslandım. Kalp atışlarım deliye döndü birden. Titremem iki kat arttı.

"Dokunma bana! Uzak dur benden!" Gösterdiğim tepkiyi izlerken yüzünde ölmek istiyormuş gibi bir ifade gördüm. Onun bu kadar iyi bir oyuncu olduğunu nasıl anlayamadım.

"Nefes sen ne yapmaya çalışıyorsun? Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun! Dün gece yaşanan şey senin isteğinle oldu!

Sen seni zorlamadım! Kimseyi böyle bir şeye zorlamam! Bana sen üzücüymüşüm gibi davranma!"

"Nasıl davranayım sana, insanmışsın gibi mi? Ah, ama sana insanmışsın gibi davranmam için senden biraz oyunculuk dersini almam gerekebilir. Elini tekrar koluma koyduğunda korkuyla birkaç adım geri gidip kapı kolunu tuttum. Kapıyı açtım ondan gözlerini ayırmadan.

"Bir daha sakın bana elini sürme!" Odadan hızlı ve korkak adımlarla uzaklaştığım sırada arkamdan gelen buruk, "Ama ben sana zarar vermem ki..." sesini umursamadım. Odadan çıktım, gidiyorum ve hâlâ rolünü oynuyor. Bir hayatı mahvetti, son repertajını söyledi ve perde kapansın!

Birileri Anlayacak...

-Enes-

Klim almıyor şu an içinde bulunduğum durumu. Kime, neye üzüleceğimi bile bilmiyorum. Ya ben ne yaptım? Bu zamana kadar yüzlerce kadınla ilişkim oldu, üstelik sevişmek için birbirimize yalvardığımız da olmamıştı. Şimdi o bana yalvardı, buna rağmen defalarca reddetmeden sonra kabul ettim ve tecavüzcü konumuna düştüm! Ama işte öyle bir yanlışlık var ki ben-de, kendime karşı hissettiğim tek duygu öfke. Üzgün olmamın tek sebebi Nefes. Normalde peşinden gidip 'Bunların hepsini sen istedin, benim hiçbir suçum yok! İsteddiğini düşün.' diyecek olan beni, şimdi engelleyen bir şey var. Nefes'in o hali gözümün önünden gitmiyor. Bana söyledikleri sürekli kulaklarımda. Daha önce hiç kimse bu kadar kızmamıştı bana, kimse, bana bir daha dokunma, dememişti. Haksız yere kızılan çocuklar gibi hissediyorum, sanki koşup oynadığı için tek ayak üstünde durma cezası alan çocuklar gibi... Suçum o istedi diye ona dokunmak, cezam o istemiyor diye ona dokunamamak. Normalde bu umursayacağım bir durum değildir. Tek lafımla bir sürü kıızı ayağıma getirebilirim zaten. Ama anlamıyorsunuz işte, ağır gelen bu değil. Ağır gelen...

Yok, anlatamıyorum ki... Bakın ben hayatımda ilk defa suçlu olmadığım bir konu için suçlanıyorum. Hem de bunu yapan sadece Nefes değil, evren de onun yanında! Resmen suçlu durumuna düşmem için elinden geleni yapıyor dünya. Ama en çok canımı yakan nokta, yatak çarşafında gözümü ayırmadan izlediğim kan damlaları. Kızın ilk deneyimiydi. Ben nasıl sarhoş bir kadına inanın bunu yaparım? Hadi inandım diyelim, nasıl fark etmedim durumu? Nefes'in böyle şeylere çok önem verdiği belli. Ayrıca, önem vermese bile kız ilkinde de sonunu da aşık olduğu adamla yaşamak istiyordu. Her ne kadar ben onunla mutlu olmayacağımı düşünsem de ben kimim ki? Birlikte asansörde kaldığı biriyim sadece. Artık sarhoşluğundan faydalanıp ilkinde elinden alan nefret edilecek bir adamım onun için. Benden nefret etmesi önemli değil, onun geldiği hali görmek kim olsa canını yakar insanın. Ben öyle romantik bir adam değilim, duygusal bir adam hiç değilim. Soğuk, duygusuz, elindeki tek kozu para olan serverinin tekiyim işte. Ama kahretsin ki kalbim acıyor şu an. Kahretsin ki bu zamana kadar vücuduma kan pompalamaktan başka bir işe yaramayan kalbim çok acıyor şimdi. Nasıl yaptım ben bunu? Dün bu otele girdiği ana kadar dünyanın en mutlu insanı olan bir kadını bir gece içinde perişan hale getirdim. Sevilmeyi hak eden bir insan değilim ben. Hiç olmadım ve hiç olamayacağım...

Çaresizlikle oturduğum yataktan kalkıp koltuğun üstündeki telefonu aldım. Açma tuşuna uzun uzun bastım. Dakikalarca basılı tuttuğum sırada kafamı tavana çevirdim ve "Teşekkürler evren! İyi halt ettin!" diye mırıldandım. Tam o an elimi tuştan çekmeye karar verdiğim sırada, telefon ellerimin arasında titredi. Şaka mı bu? Açılacak mı? Bir şeylerin gerçekleşmesi için kafamın

tavana çevirip anarlamamız yetiyor muydu? Yuh! Yok, eğer öyleyse ve ben bunu bu zamana kadar fark edemediysem bu telefona kafamda kıranım!

Gözlerimi telefon ekranına diktim ve bir şeyler olmasını bekledim. Sadece üst kısımdaki küçük noktanın kırmızı ışığı birkaç saniyelikliğine yanıp söndü! Tabii ya! Aptal Enes! Şarjı yok! Asansör de kaldığımızda da şarj yüzünden kapanmamış mıydı? Gece şarjı bitmiş telefonu açıp ses kaydettim, sabah da bozuldu sandım! Tanrım sen beni ne zaman seveceksin! Aceleyle kalkıp üstüme dünden kalma damatlık pantolonumu ve beyaz gömleğimi geçirdim mecburen. Odadan çıkıp hızlı adımlarla Nefes ve Murat'ın kaldığı odanın kapısına doğru ilerledim. Eee, ne yapabilirim ki? Kapıyı vurup Murat açtığında, 'Ya kusura bakma, biz dün gece kararla seviştik de ondan önce ses kaydetmiştim Nefes sabah bana kızmasın diye... Ben de telefon açılmayınca bozuldu sandım, hâlbuki şarjı bitmiş. İki dakika Nefes'i çağırabilirsen telefonumu şarja takıp sesi dinleteceğim Murat kardeş.' mi diyeceğim? Of, ne zor işlermiş bunlar ya. Bir daha evli bir kadınla aramda hiçbir şey olmayacak, buraya yazıyorum. Kapıya doğru yaklaşıp içeride ses var mı diye dinlemeye başladım. Çat bile çıkmıyordu. O zaman Nefes ya gerçeği anlatmadı ya da odaya gitmedi. Belki bir yerlerde kafasını dinleyip ne yapacağına karar vermek istiyordur. Aynı şeyi benim de yapmam lazım, düşünme organım hâlâ çalışır durumdaysa tabii.

Nefes'in odasının önünden ayrılıp Ceyda ve bana ayırdıkları odaya doğru ilerledim. Kapının önünde durduğumda Ceyda'ya ne yalan söyleyeceğimi düşünüyordum. Şimdi iki saat konuşacak. Keşke gece beni aramak için odadan çıktığında merdivenler-

den filan düşmüş olsa da kurtulsam. Ya da keşke birileri kaçarsa Ceyda'ya! Belki de bu kaçırılma işini düşünmeliyim ama sonra. Şimdi halletmem gereken kızıl saçlı bir güzel var. Derin bir nefes alıp cebimden oda kartını çıkardım ve kapıyı açtım.

"Ceyda!" diye seslendim içeri doğru. Ses gelmeyince dikkatli adımlarla yavaş yavaş ilerledim yatak odasına doğru. Uyuyor! Oh be! Alt tarafı bir şarj aleti almak için konuşmasını dinleyecek halde değilim. Belki ben de yanında yatıyormuşum da yeni uyanmışım gibi yaparsam kızamaz bile! Acaba kaçta uyudu? Gece 1-2 gibi uyuduysa harika olur. Sorunsuz bir şekilde hallederim Ceyda cephesini ama yeni uyuduysa yandım. Uyandığımda car car konuşacak. Tamam, şöyle bir planım var, yanına yatıp sanki yeni uyanmışım gibi davranacağım. Ne zaman geldiğimi sorarsa da gece o uyurken geldiğimi söylerim. Eğer 'Beş dakika önce uyudum ben' gibi bir cevap alırsam da nefesimi tutup beş saniye içinde koşarak odayı terk edeceğim. Hadi bakalım...

Yatağı fazla hareket ettirmeden, sessizce yanına yattım. Olabilirdiğince uzak durmak amacıyla yatağın kenarına doğru kaydım ve sırtımı Ceyda'ya dönüp yattım. Her an uyanıp üstüme atlayabilecek kapasite var onda. Hatta bana belli etmeden ellerimi bile kelepçelebilir. O yüzden bir an önce halletmeliyim şu işi! Hafifçe kıpırdandım ve esniyormuşum gibi yaptım biraz fazla ses çıkarak. Ceyda'da hiçbir tepki olmayınca yüksek sesle öksürdüm. Bu da işe yaramayınca kolumu sanki uyurken yanlışlıkla uzatmışım gibi komodinin üstüne doğru uzattım ve üstündeki masa lambasını devirdim. Ceyda korkuyla sıçrayınca gözlerimi sımsıkı kapattım. Hadi, işe yarasın lütfen... Tek gözümü açıp camdan sızan ışık gözlerimi acıtıyormuş gibi kısarak Ceyda'ya doğru döndüm.

"Ne oluyor ya! Uyuyorum burada!" diye söylendim uyku mahmuru bir sesle. Eğer bir gün iflas edersem, oyunculuk yapmaya başlamalıyım. Cidden, çoğu oyuncudan daha iyi oynamıyorum, ya halime bakarsanız! Ceyda kafa karışıklığıyla bana bakarken hiçbir şey anlamaması için dua ediyordum.

"Enes... Sen ne zaman geldin?" Sesi sorgular gibi çıkıyordu ama her an çirkeleşip bağıracağı gibi bir havası da yoktu. Uyku seneşliğiyle zaten bir şey idrak edecek durumda değildi, her halinden belli. Yani konuyu nereye götürsem inananak halde.

"Ne zaman geleceğim Ceyda? Sabah gelecek halim yok her halde. Akşam sen gittikten 1-2 saat sonra geldim ya hatırlamıyor musun? Geldiğimde uyuyordun, uykunun arasında 'Sen mi geldin' filan dedin ama unuttun sanırım."

"Ama ben sabaha kadar..." derken telaşla doğrulup cebimdeki telefonu elime aldım. Telefonun siyah ekranına bakıp saati görmüşüm gibi kaşlarımı havaya kaldırdım. Umarım Ceyda telefonun kapalı olduğunu fark etmemiştir.

"Saat kaç olmuş böyle ya, benim hemen çıkmam gerek Ceyda, akşam o dediğim 1-2 saatte iş konuştuğumuz adamlar bekliyor beni. Sen kahvaltuya beni bekleme. Şu işleri düzene sokup ilgileneceğim seninle." Hızlı hareketlerle bir yandan konuşup bir yandan üstümü değiştiriyordum.

"Enes sen şirkette çalışmıyorsun ki..." diyebildi şaşkınlıkla. Doğru ya! Kahretsin çalışmadığımı unutmuşum!

"Şey... Evet ama çalışacağım! Artık evlendim sonuçta. Hem de senin gibi mükemmel bir kadınla evlendim! Başkalarının seni kapsamını istemiyorsam babam gibi başarılı bir iş adamı olmalıyım,

öyle değil mi güzelim?" Hoşuna gittiği her halinden belliydi. Utançtan başını öne eğip sınıtması iyiye işaret. Bu hali geçmeden hemen gitmem lazım!

"Aslında gerek yok benim için çalışmana, naal olsa çalışan da çalışmasan da para geliyor. Ama bu çok hoşuma gitti aşkım." deyip ayağa kalkınca hemen eğilip bilgisayar çantamı açtım ve içindeki küçük bölmeden telefon şarjını aldım.

"Ne güzel, ne güzel! Şimdi gitmem gerek bebeğim. Görüşürüz!" Yanıma yaklaştığı an beni öpeceğini bildiğim için lafi çevirip hızlı odadan çıktım. Odadan çıktığımda üstümden büyük bir yük atıldığı için biraz olsun rahat hissediyordum. Koridorda geldiğim yöne doğru ilerlerken Nefes'le geceyi geçirdiğim odanın kapısında hizmetliler olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatıp anlam vermeye çalışarak baktım durduğum yerde. Ne işleri var orada? Ah, salak Enes! Odayı temizleyecekler işte! Aptal! Adımlarımı hızlandırabildiğim kadar hızlandırıp anında yanlarında buldum kendimi.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordum odaya girip. Hepsi bir hataları olmuş gibi korkuyla bakıyorlardı bana. İşlerine kaşmamama alışık değiller tabii.

"Enes Bey, biz odayı temizleyecektik efendim. Kusura bakmanın bir yarlısımız olduysa özür dileriz..." Hepsi yan yana dizilip başlarını öne eğdiler. Sanki öldüreceğim ha! Ne var bu kadar korkacak? Tamam saygı iyi bir şey elbette ama ben kimseden bu kadar korkmazdım. Odayı temizledikleri için onları kovacağımı mı sanıyorlar? Onların görevi bu değil mi zaten?

"Tamam sorun yok, bu oda temizlenmeyecek. Diğer görevlilere de söyleyin odayı temizlemek de yok yeni birilerini yerleştirmek de. Anlaşıldı mı?"

"Anlatıklı efendim. Müsaadeniz olursa biz çıkalım. Tekrar özür dileriz." Temizlik malzemelerini toparlamaya başladıklarını da başlan hâli eğikti.

"Çıkabilirsiniz tabii. Ayrıca, özür dilemenizi gerektirecek bir şey yok hanımlar, sorun sizde değil bende." dediğimde kendisi aralarında gülüzerek odadan çıkırlar. Kendimi tutamayıp ben de gülmeye başladım. Ama beş saniye bile gülemeden içinde bulunduğum durum aklıma gelince gülmeyi kesmek zorunda kaldım. Kapıyı kapatıp içeri geçtim ve gecenin anılarıyla dolu odaya dikkatlice bakım. Engellenemez bir şekilde gözüm dönüp dolap çarşafındaki kan damlalarına takılı kalıyordu. Gözümü çarşaftan ayırmadan şarjı prize takmaya çalışım. Şarj prizinin iki deliğine girsin diye uğraştığım sırada gözlerim çarşafa bakmaya yemimli. lermiş gibi duruyorlardı. Kan damlaları bana Nefes'in huçkunklarını hatırlatıyordu, hesap sormasını, bana bakarken yüzündeki nefretini... Kahretsin! Elime elektrik çarptı! Aptal Enes, prize oynarken ne olmasını bekliyordun ki? Şarj aletini yere atıp hemen banyoya girdim ve elimi buz gibi suyun altına tuttum. İşaret parmağım kıpkırmızı olmuştu ve biraz yanıyordu. Diğerlerinde bir sorun yok gibiydi ama yine de canım acıyordu. Parmağıma üfleterek banyodan çıktım ve odadaki mini buzdolabını açım. Kenarında duran buzluktan bir tane buz alıp parmağımın üstüne koydum. Her şey beni buluyor, ne günah işledim ben? Gerçi tamam, epey günah işledim ama bunlara gerek yoktu...

Buzu diğer elime alıp dikkatle şarjı prize taktım, ucuna da telefona takip telefonu komodinin üstüne bıraktım. Buz eridiğinde parmağım biraz olsun uyumuştı. Ellerimi üstümdeki beyaz *The Beatles* tişörtüme silip kuruladıktan sonra ne yapacağımı düşünmeye

karar verdim. Onocukle bu odada halletmem gereken şeyler vardı. Sonsuza kadar böyle tutamazdım sonuça. Yorgun ve uslu pikeleri yere bırakıp çarşafı çektim. İçimden bir ses bu çarşafın yıkanmaması gerektiğini söylüyordu. Ne biliyım, özel bir şey işte... En azından Nefes için özel. Gerçi benimle geçirdiği bir şeyime özel diyeceğini sanmam ama ben yine de yıkatmaya çışım. Çarşafı katlayıp dolaba koydum. Dolaptan başka çarşaf çıkarıp yatağa serdim ve yatağı topladım. Yastık kalıplarını ya da yorganı değıştirme gereği de duymadım. Nedense bu oda da en az o ses kaydı kadar önemli geliyor bana. Sanki Nefes buraya bir kez daha gelirse, duvarlar dün gece yaşananları gösterecek ona...

Nefes'ten kalanları çekmeceye yerleştirip odayı doğru düzgün bir hale getirdim. Koltuğa oturup telefonumu şarjdan çıkarmadan açım. Biriyle konuşmam gerekiyordu ve şu an bana akil verebilecek tek kişi Tuğsan'dı. Gerçi o böyle şeylere çok kızar, o yüzden azar işiteceğimi biliyorum, ama yardımcı olacağından da eminim. Tuğsan'ı arayıp telefonu kulağıma dayadım. İkinci çalımda tam da beklediğim gibi açıldı telefon.

"Abi, neredesin sen? Akşam on dakika sonra arayacağım deyip kapatın öğlen oldu daha yeni arıyorsun!" Hop, başlıyoruz!

"Tuğsan ben çok kötü bir şey yaptım..."

"Ne? Biliyordum kötü bir şey yapacağını. Öğlum sana kaç kez dedim evlenme şu kızla sen onu üzersin diye!"

"Ya babamın zoruyla evlendiğimi biliyorsun. Ayrıca onu üzmedim, başkasını üzdim. Ya abi ben çok büyük bir eşeklik ettim ya! Geri zekâlının tekiyim ben Tuğsan! Kızın hayatını mahvettim mesmen! Allah beni kahretsin ya!" Tuğsan'la gayet sakin bir şekilde

konuşup olayı anlamayı planlıyordum. Ama bilirsiniz işte, en yakın arkadaşının sesini duyduğunuz anda duygusuz özet cümlelerini unutup içiniden ne geçiyorsa söylüyorsunuz.

"Eneş? Sen misin cidden, ağlamıyorsun değil mi? Hayatta inanmam ağladığına. Oğlum bak şaka yapıyorsan var ya..."

"Tabii ki ağlamıyorum ama söylediklerimde ciddiydim Tuğsan. Çok kötüyüm. Abi ben bu sefer cidden çok kötü bir şey yaptım..."

"Tamam ben yola çıkıyorum şimdi. Sen de şu olayı bir baştan anlatsana bana."

"Yok kardeşim gelmene gerek yok buraya kadar."

"Oğlum buraya kadar dediğin yer alt tarafı Şile. Ümraniye'deyim zaten şu an. Bir saate kadar orada olurum. Hadi sen de anlat bakalım kimmiş seni perişan eden bu kız?" Cevap vereceğim sırada koridordan gelen seslerle ayağa kalktım, telefonu şarjdan çıkardım ve kapıya doğru ilerledim. Koridorda iki üç adam telaşlı bir şekilde konuşuyorlardı. Adamın biri 'Bilmiyorum, bilmiyorum... Hiçbir şey bilmiyorum...' deyip duruyordu.

"Tamam o zaman Tuğsan, sen buraya gel öyle anlatırım her şeyi. Koridorda tartışma var sanırım ben çıkıp bir bakayım. Tamam mı?" Kapıyı açtığım sırada Tuğsan'ın onayıyla telefonu kapatıp cebime attım. Kafamı koridorun sonunu görebilmek için dışarı doğru uzattım. Otelin güvenliğinden biri, otelin bu şubesinin işletmecisi Kenan ve Nefes'in kocası Murat! Neler oluyor? Nefes'e bir şey olmamıştır değil mi? Allah kahretmesin! Onlara doğru hızlı adımlarla ilerledim. Beni gördüklerinde Murat rahatlar gibi oldu ama hâlâ endişeli görünüyordu.

"Eneş Bey! Siz buranın sahibiymişsiniz! Yani bana yardımcı olabilirsiniz değil mi? Lütfen!" Gerçeği öğrendiği zaman benimle böyle konuştuğu için kendisini öldürecek. Çünkü ben olsam öyle yapardım.

"Evet, sorun nedir?" Oldukça sakın görünmeye çalışıyordum. Sanki Nefes ve Murat'ı dün akşamdan sonra bir daha hiç görmemiş gibi.

"Nefes ortada yok. Yani karım. Hani asansörde kalmıştınız. Unutmuş olabilirsiniz gerçi ama..." Unutmak? Vücudunun her milimini hatırlıyorum. Peki nerede bu kız? Benden ayrılalı yaklaşık 1-2 saat oldu. Odasına gitmediyse nereye gitti?!

"Hatırlıyorum yarım yamalak da olsa. Kenan Bey, otelin her yerine bakılmasını istiyorum." dedim Kenan'a dönerek. Kenan'ın yüzünde samimiyetsiz bir ifade vardı. Bu adamın benden nefret ettiğine dair bahse girebilirim. Babamın oğlu olmak için canını bile verirdi.

"Her yere bakıldı efendim." Her yere bakılmış mı, o zaman nerede? Ya ben ne öğrenç bir adamım ya... Kızı o halde hiçbir şekilde engellemeye çalışmadan yolladım. Kim bilir şimdi nerede ağlıyordu.

"Güvenlik kameralarına bakmama izin vererseniz ben Nefes'i tanıyabilirim!" Murat neredeyse ağlamaklı bir sesle yalvardı bana ama hayır. Adama güvenlik kamerasını izletirsem kalp krizi filan geçirir. Ne diyeceğim, 'Biz karınla biraz eğlendik, kusura bakma şimdi nereye gitti bilmiyorum' mu diyeceğim görüntüleri izletip? Belki görüntüleri açıp biraz patlamış mısır ikram etmeliyim.

"Beyefendi, zaten verdiğiniz fotoğrafa göre güvenlik kameralarının son 15 saatte kaydettiği görüntüleri inceledik. Eşiniz en

son..." dediği bana baktı Kenan. Kameraları izlemişler! Kahretsin! Hayır hayır sakın söyleme!

"Eşiniz en son sizin dediğiniz gibi otel restoranına girerken görülmüş, sonraki görüntülerde yok. Restoranda da iyice aranıldı. Ama kimse görmemiş. Restoran kapısını kullanarak otelden çıkmış olabilir." Cidden beni kurtarmak için yalan mı söyledi, yoksa Nefes gerçekten bara gelmeden önce restorana gitti ve kameralar ondan sonrasını çekmedi mi? Eh, ikinci ihtimal çok zayıf. Belki de kovulacağından korktuğu için yalan söylemişti. Olamaz mı?

"Ama otelden neden çıksın ki? Neden gitsin? Ben anlamıyorum bunu, cidden... Enes Bey bir şey yapın! Nefes İstanbul'u iyi bilmiyor zaten, biz evlenene kadar Akçay'da yaşıyordu. Annem beni yanında isteyince benim için İstanbul'a gelmek zorunda kaldı. Lütfen bu konuyla özel olarak siz ilgilenin de içim rahat olsun. Şey... Benim özel bir misafirim var, onunla ilgilenmem gerek, sabah pek ilgilenemedim. Şimdi sizin gelmeniz içimi rahatlatır, size güveniyorum. Tamam mı?" Bu adam manyak mı? Bu kadar sevdiği karısı ortada yok el âlemin adamına güvendiğini söyleyip misafiriyle ilgilenmeye gidiyor. Ben âşık olacağım, âşık olduğum kadınla evleneceğim, sonra birden ortadan kaybolacak, ben de otel sahibine konuyu devredip misafirime ilgileneneceğim? Yuh! Yıkanın o oteli başlarına! Adama bak ya...

"Gidin siz, zaten burada durmanızın da bir faydası olmayacak gibi duruyor."

"Çok teşekkür ederim. Lütfen onu bulun, lütfen..." diyerek yanımdan ayrıldı. Yok yok, cidden bir güzel dövmek lazım bunu. Nefes bu adamla vakit geçirirken kör sağır mı oluyor da

kalıyor buna? Onun gibi bir kızın bu adama âşık olabileceğini akla almıyor. Hiçbir şekilde bir anlam veremiyorum.

"Enes Bey, elinizi kıracaksınız." Kenan'ın imalı sesiyle kendime geldim ve gözlerimi Kenan'a çevirdim.

"Efendim?"

"Elinizi diyorum, kıracaksınız... Bu kadar belli etmeyin, birileri anlayacak." dedi. Anlayışlı bir şekilde başını sallayarak güvencikle birlikte yanımdan ayrılınca şaşkınlıkla bakakaldım. Başımı eğip gösterdiği elimi sımsıkı bir şekilde yumruk haline getirdiğimi fark ettim. Ama bir dakika, ne demek istedi şimdi bu? Ne demek bu kadar belli etmeyin, birileri anlayacak? Kahretsin, her şeyi biliyor!

Olay Çıkaralım!

-Enes-

Tik tak... tik tak... tik tak... Geceyi Nefes'le geçirdiğim oda da oturmuş duvardaki saatin sesini dinleyerek bir şeyler olmasını bekliyordum. Hayatım boyunca hep bunu yaptım. Hep oturdum, bekledim... Birileri bir şeyler söylesin istedim, birileri ben uğraşmadan bir şeyler yapsın istedim, sorunlarım ben kılını bile kıpırdatmadan hallolsun. Hep de böyle oldu. Bu yüzden ben sorumluluk nedir bilmem. Ben parayı bilirim. Para her sıkıntıyı çözer. Bu zamana kadar hep böyle oldu. Hep bir şeyleri mahvettim, sonra? Sonra yattım uyudum. Uyandığımda babam neyi mahvettiysen çözmüş oluyordu her ne kadar birbirimizi sevmek de... Şimdi ise uyuyamıyorum. Çünkü bu kez içimden bir ses diyor ki, bu sorunu kimsen çözemez. Sevişme olayı benim için ne kadar basit bir olay olursa olsun Nefes için öyle değilmiş, onun için önemliymiş. Ama Allah kahretsin, ona engel olmak istemiştim! Bakire olduğunu, bunu ona yapmayacağımı söylemiştim! Sonrasında söylediklerinin yalan olduğunu nereden bilebilirdim? Yine de ben suçluyum, değil mi? Öyleyim...

Çalan telefonumun sesine sanki zaten bekliyordum gibi alınsın bir tepki vermedim. İkinci kez şarj taktığım telefonumu şarjdan çıkarıp kulağıma dayadım sakın bir şekilde.

"Eftendim?"

"Enes, geldim ben kardeşim. Neredesin?" Tuğsan'ın sesi biraz olsun huzurlu hissetmemi sağladı. Bu dünyada güvendiğim birkaç insandan biri o. Ne yaparsam yapayım yanımdaydı çevremdeki herkesin aksine.

"374'teyim." Sesim bir robotun sesinden farksız çıkıyordu. Hata kıyaslasak, robot bile benden daha duygulu konuşabilirdi. Durur gibi hissediyordum tam olarak. Sessiz, sakın, soğuk, duygudan arındırılmış...

"Tamam, geliyorum hemen."

Telefonu kapatıp masaya koymamla kapının çalması arasında sadece iki dakikalık bir süre farkı vardı. Asansörde kalmamış, ne güzel... Her şeyin başlangıcı olan o aptal asansörde... Kapıyı açtığımda Tuğsan'ın yüzündeki sinirle karışık endişe ifadesini okuyabiliyordum.

"Geç!" deyip odayı gösterdim. İçeri girip odayı incelemeye başlayınca kapıyı kapattım. Biraz önce oturduğum koltuğa dönüp Tuğsan'ın *incelemesini* bitirmesini bekledim. Odaya bakarak ne anlamayı planlıyorsa...

"Ne işin var bu odada? Ceyda nerede?" Tuğsan'a ne zaman bir şey anlatsam yanıma gelene kadar yol boyunca yüzlerce soru üretiyor. Şimdi hepsini tek tek soracak ama cevaplamak zorunda değilim. Öyle değil mi?

"Diğer odadır..."

"Tamam, sen neden buradasın?" Ya ben bu adama telefonda büyük bir sorun olduğunu anlatmadım mı? Hâlâ neden soruyorsun neden buradasın diye, zaten sinirliyim.

"Tuğsan moralim bozuk dedim değil mi? Yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Odanın köşesindeki küçük buzdolabını açıp içinden iki şişe bira çıkardı.

"Abi yardım etmek için soruyorum zaten. Sinirlenme de anlat hadi..." dedi bira şişelerinden birini bana uzatırken. Alkollü hiçbir şey içmek istemiyordum şu an. Dün gece içtim de ne oldu...

"İçmeyeceğim." İsrar etmeden masaya bıraktı birayı. Genelde insanlar sinirlendikleri zaman içerler moralleri düzelsin diye, ama ben şimdi içersem sinirlerim kat kat artacak.

"Eee, anlatmayacak mısın?" Anlatacağım da Tuğsan'ın vereceği tepkiyi kestiremiyorum. O bu konularda benden faklıdır. Aman kızlar üzülmesin, aman evlenip mutlu olalım, aman aşk ne güzel şey... Peh... Şimdi ben, yeni evlenmiş, kocasına aşık bir kızla birlikte olduğumu, kızın saatlerdir ortada olmadığını söylersem masaya bıraktığı bira şişesini alır ve farklı bir amaç için kullanır.

"Ya biraz karışık bir durum. Düğünden çıkıp otele geldik, Ceyda üstünü değiştirmek için odaya çıktı. Epey bir süre bekledim. Gelmeyince çıkıp bir bakayım diye asansöre bindim. Tam kapı kapanacakken kızıl saçlı bir kız bindi asansöre. Onun üstünde de gelinlik vardı..."

"Nasıl yani? Onda gelinlik sende damatlık, siz bildiğin yeni evli çift gibi çıkıyorsunuz asansörde! Kız güzel miydi bari?" dedi gülerken. Birazdan aynı tepkiyi verebilecek mi çok merak ediyorum.

"Ya onu bırak şimdi... Tebrik etti beni, öyle pek konuşmadık zaten moralim bozuktu düğünden dolayı. Sonra biz asansörde

kaldık..." O an Tuğsan'ın yüzündeki ifadeyi görmemiz gerekiyor. Sadece asansörde kalmamıza bile bu kadar şaşırıyorsa birazdan anlatacaklarımı anlatmasam çok iyi olacak.

"Kız güzel miydi?" dedi şaşkınlığını atlatmadan. Taktı kızın güzelliğine ya...

"Oğlum ne alakası var şimdi? Asansörde kaldık diyorum."

"Sen ve güzel bir kız asansörde kalıyorsa o kız o asansörden giyinik çıkmaz! Kız güzel miydi diyorum!"

"Güzeldi ve asansörden giyinik çıktı, tamam mı?" dedim gözlerimi devirerek. Gecenin ilerleyen saatlerinde soyunduk...

"O zaman çok güzel değildi, ya da göğüsleri yoktu ya da sen asansörde uyuyakaldın ya da kız asansörde öldü! Değil mi, öldü!"

"Hayır Tuğsan! Kız çok güzeldi, göğüsleri vardı ve ölü değildi! Ben de uyuyakalmadım. Sus da anlatayım!"

"Sen ve güzel bir kız as..." derken sinirle sözünü kestim.

"Tuğsan, dinleyecek misin?" Ellerini iki yana açtı gülerken.

"Tamam dinliyorum."

"İşte asansörde kalınca sıkıntıdan birbirimizle uğraşmaya başladık. Kız görüp görebileceğin en sinir bozucu insan! Bir süre saçma sapan konuşmalarımızla geçti. Sonra telefonla kocasını aradı konuştu, kocası kızın yarım saattir ortada olmadığını bile fark etmemiş! Biraz ondan da bahsettik, tam bir ana kuzusuymuş. Annesi ne derse onu yaparmış, kız da bu yüzden kaynanasına gıcık oluyor tabii. Ya abi ben sana söyleyeyim, o kız o adamla mutlu olması imkânsız." Kaşlarını çatarak şaşkınlıkla baktı bana.

"Enes bundan sana ne?" deyince sebepsiz yere sinirlendim.

"Ne demek bana ne!"

"Oğlum yanlış anlama, cidden sana ne? Kız senin bir şeyin olmayot, tanışmıyorsunuz bile. Neden bu kadar ilgilendin ki kocasıyla mutsuz olacak olmasıyla? Başkasıyla evlenmek isteseydi öyle yapardı." Verecek cevap bulamayınca daha çok sinirlendim. Ne yapacağımı bilemeden kalktım odada dolaşmaya başladım.

"Ne demek bana ne ya! Bana çok şey tamam mı!" Sırıtmaya başladı. Anlaşıldı, beni delirtmek istiyor.

"Kızdan hoşlandın yani?"

"Ya abi konuyu değiştirme şimdi. Hoşlanmak filan yok! Bir daha sözümü kesersen anlatmaya devam etmem bak! Hızlı hızlı anlatacağım. Sonra asansörün elektriğini kestiler düzeltebilmek için. Doğal olarak ışık da kesildi. Kızın karanlık fobisi varmış. Epey kötü oldu, ben de yardımcı olmaya çalıştım. Sonra ışıklar açılınca biraz daha tartıştık ve kapı açıldı. Yüzüme bile bakmadan indi asansörden, kocasının yanına gitti. Ceyda da hemen boynuma yapıştı tabii. Odaya çıkalım dedi. Sen beni biliyorsun, Ceyda'ya bir saniye bile tahammül edemiyorum. Odaya çıkmak istemedim. Sen çık, ben bir görüşme yapıp geleceğim deyip yola çıktım Ceyda'ya. Nefes'le kocası yanıma geldiler. O kızın adı Nefes bu arada... İsmi söylememiştim sanırım. Kocası bana teşekkür etti, odalarına çıktılar. Ben de bara girdim. En azından sarhoş olursam Ceyda'ya katlanabilirdim. Bir 15-20 dakika sonra bir baktım yanımda Nefes oturuyor! Ama morali çok bozuk görünüyordu. İçti, içti, içti... Bu sırada ben sürekli bir şeyler söyleyip durdum ama cevap vermedi. Sonra yanında oturan kızlarla tartışınca ben müdahale etmek zorunda kaldım. Bardan çıktığımızda fena halde sarhoştum, saçma sapan şarkılar söyleyip duruyordum.

Odasına çıkarmak için asansöre bindirdim. Ama tutturdu odama çıkamayacağım diye. Asansörde yatarım filan demeye başlayınca ben de zorla odasına götüremedim tabii. Tamam sana başka bir oda vereyim bu geceliğine dedim. Tam asansörden ineceğimiz sırada ayakta uyuyakaldı resmen. Ben de kucığıma alıp asansörden indirdim. Sonra boş bir odayı açtım, yatağa yatırdım. Bu sırada, şenliğimin yakasından tuttu, beni kendisine çekti. Saçmalamaya başladı işte, sarhoş olduğunu, sevişmek istediğini söyleyip durdu. Tabii ki böyle bir şey yapacak değildim. Kollarını üstümden çekip kalktım. Uyumasını söyledim ve kapıya doğru ilerledim. Ama tam odadan çıkacağım sırada ayağa kalkıp dudaklarına yapıştı. Ben onu itmeye çalıştım, olmayacağını söyledim. Tahmin edemeyeceğin kadar çok ısrar etti. Ben de sabah bana ne kadar kızıcağını bildiğim için..." dedim ama nasıl devam edeceğimi düşündüğüm sırada Tuğsan söze atladı.

"Bunu bildiğin için onunla yatmadın ve odadan çıktın değil mi? Yatmadın onunla..." Beni öldürecek!

"Bunu bildiğim için ses kaydediciyi çıkardım ve ona bunun kendisinin isteğiyle olduğunu söylettim. Tuğsan cidden onu reddetmek için çok uğraştım! Ama bana başka seçenek bırakmadı!"

"Enes sen geri zekalı mısın? Kız sarhoşmuş! Tabii ki saçma sapan şeyler söyleyebilir! Bir kıza kendinden uzaklaştırıp odadan çıkmanın neresi zor geldi? Ama hayır onunla olmayı sen de istedin değil mi?" Tuğsan'a göre de ben suçlu oldum. Harika! Ama kendimi savunabileceğim bir mazeretim de yok.

"Daha önce bir sürü erkekle birlikte olduğunu söyleyince büyük bir sorun olabileceğini düşünmedim. Ama öyle değilmiş, yani daha önce kimseyle birlikte olmamış. Bakireymiş. Şimdi

sen bunun için de beni suçlayacaksın ama ben de sarhoştum ve her şey o kadar hızlı oldu ki fark edemedim. Sabah uyanışımda çarşıya... Allah kahretmesini!" O sırada Tuğsan şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmıştı. Benim gibi ayağa kalkıp odanın içinde dolaşırken bana baktı ağız açık bir şekilde.

"Nasıl fark etmedin? Bunu fark etmemen imkânsız! Oğlana şaka mı yapıyorsun sen bana? Kız kim bilir ne hale gelmiştir..."

"Şunu söyleme işte! Onun o hale gelmesini istediğimi mi soruyorsun? O kadar bencil değilim... Gözümün önünde ağlamaktan öldü resmen ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Defalarca özür söyledim. Ses kaydı olduğunu söyledim. Bu telefonun o sırada çalıştığını bitikti! Telefonu açamayınca yalan söylediğimi sandı. Tabii daha çok nefret etti benden. Sonra öylece gitti. Neredeyse üç saattir o odada yok. Ayrıca şu Kenan da güvenlik kamerasını izlemiş sanırım. Odaya girdiğimizi ve Nefes'in odadan çıkışının sabah olduğunu görünce her şeyi anlamış olmalı. İmalı imalı konuşup canımı sıkta o da." Ben bunları anlatıyordum ama Tuğsan dinliyor gibi değildi.

"Sen şimdi kızla seviştin mi?" O kısımda takılı kalmış, belli.

"Evet dedim ya Tuğsan. Tamam bak kızacaksın sonra kızarsın. Şimdi Nefes'i bulalım da en azından içim biraz olsun rahatlasın."

"Tamam, çıkıp arabayla otelin etrafına bakalım." Tuğsan size bir şey emrediyorsa sorun mutlaka çözülür. Çünkü bir işe başladığı zaman sonunu hemen getirmek ister ve sonunu getirmek için ne gerekirse yapar!

"Abi sen var ya nasıl mükemmel bir adamsın bir bilsen!" dedim minnettarca. Gözlerini devirerek bana arkasını döndü ve karpıya doğru ilerledi.

"Senin için rahatlasın diye yardım etmiyorum. Kıza yazık." Telefonumu alıp peşinden gittim. Koridorda birlikte yürürken arada yüzüme bakıp içinden küftüğüne emindim ama olsun, bu her zaman olan bir şey.

"Kocası nerede peki? Belki bulmuştur da aramamıza gerek kalmaz." Hâli kocası diyor ya...

"Adam manyağın teki, misafiri mi gelmiş ne... 'Size güveniyorum, siz bulursunuz' deyip gitti. Nefes'in onunla mutlu olmayacağını söylemişim." Ben ne dersem diyeyim kimseye yaranamayacağım. Yine bana kızdı tabii.

"Başlatma şimdi mutluluğuna! Madem mutlu olmasını bu kadar çok istiyordun üzmeseydin kız!" deyince ne diyeceğimi bilemedim. Tamam, kızmakta haklı, ama ben de üzülüyorum. Duygusuz olmama alışmış olmasını anlıyorum da yüz kere söyledim üzüldüğümü.

Cevap vermediğimi fark edip, "Enes..." deyip koridorda durdu ve yüzüme baktı.

"Ne?" Hem suçlu hem güçlü durumuna düşmek istemiyordum ama her dediğine de haklısın diyemem.

"Ben böyle konuşuyorum ama kırılmıyorsun değil mi? Siniirden ne dediğimi bilmiyorum. Sen böyle şeyleri pek takmazsan diye ağzıma ne gelirse söyledim ama..." Biraz önce üzüldüm diye düşünüyordum ama şimdi bunu söyleyince öyle bir şey yokmuş gibi davransam size ayıp olmaz, değil mi? Olursa da olsun, bana ne...

"Yok ya olur öyle şeyler. Hem söylediklerinde haklısın ama yapabileceğim bir şey yok, olan oldu..."

Olan oldu diyorum, ama şimdi yaşanacakları bilsen ve dün geceye bunları bilerek dönme şansım olsa yine aynı şeyi

yaparken altında. Çünkü ben çok düşünceli bir insanım. Aynı şeyi yapmazsam Nefes o Murat'a katlanmaya devam edecekti. Şimdi belki aralan bozuldu da Nefes kurtuldu. Tamam, Murat'ı seviyor olabilir ama bunun aşk olmadığını anlaması için bir şey vermiş oldum işte ona! Belki de şu an bir yerde evliliğini gözden geçiriyordur. Olamaz mı? Olmalı.

Tuğsan'la ali kata indüğümüzde tam otel kapısından çıkacak tük ki göndüğüm şey karşında yoka girdim! Murat yaklaşık 55, 60 yaşlarında bir kadınla otelin bahçesinde oturmuş çay içiyordu. Ve kadının her yerinden Nefes'in kaynanası olduğu anlaşılıyordu. Bacaklarını yandaki sandalyeye uzatmış, bir yandan çayını içiyordu bir yandan da elindeki işlerle bir şey örüyor. Bu kadın Murat'ın annesi! Annesi balayına geldi ve bu yüzden Nefes'i arama işini bana bıraktı! Hatta belki de Nefes sabah yanımdan ayrıldığında bu kadını gördü ve bu yüzden gitti!

"Tuğsan! Kaynana burada!" dedim telaşla.

"Kim?"

"Kaynana! Nefes'in kocasının annesi işte! Şu, ana kızıyla kocasını Nefes kadından nefret ediyor!" Gözlerimi takip edip baktığım yere baktı.

"Eee ne var bunda?"

"Tuğsan ne kadar salak bir adam oldun sen böyle ya! Sana diyorum ki bu kadın tam bir kaynana! Kaynanalık bu kadında sadece bir ufak değil, bu kadın genetik olarak da kaynana! Ya nasıl anlatayım sana... Öldüğünde 'nasıl bilindiniz' deseler hep bir ağzdan 'kaynana bilindik' diye bağırırdı! Anladın mı şimdi?"

"Anlıyorum zaten Enes ama şu anki konumuz Nefes... Kaynananın durumuyla ne ilgisi olabilir ki?"

"Öyle değil işte! Nefes kaynanasından Sandy karısından bahsetti gibi bahsediyordu! Kesin bu kadının geleliğini gözetince kendini camdan attı. Allah kahretmesin! Ya kaynanasından kopmak uzaklaşmaya çalışırken bir yerde hayırlı kaldıysa! Hayır hayır kesinlikle böyle oldu. Nefes perişan bir halde odaya dönüp her şeyi anlattı. Murat da annesinin karar vermesi için onu buraya çağırda. İşte tam bu sırada, Nefes kendini bir yere kilitleyip kafasını duvara vura vura hafızasını kaybetti! Bu sırada nerede olduğunu anlamaya çalışarak otele çıkı ve caddede saf saf dolaşırken deprem oldu ve o sırada koşarken tanımadığı bir arabaya bindi, onlar da kızı sahiplendiler! Allah kahretmesin abi biz ne yapacağız şimdi?" diye telaşla konuştuğum sırada Tuğsan bana Nefes'i öldürmüyüm de bunu itiraf etmişim gibi bakıyordu. Bir süre baktı...

"Oğlum manyak mısın sen?" diyebilirdi nihayetinde. Beni anlamıyor işte!

"Sen beni ciddiye almıyorsun ama bu dediklerim gayet olağan..." derken beni dinlemek yerine Murat ve annesinin masasına doğru ilerledi.

"Tuğsan ne yapıyorsun?" diye söylenercek peşinden gitmek zorunda kaldım.

"İyi günler, ben otelin güvenlik şefi Tuğsan Arhan. Bu da otel sahibi arkadaşım Enes Atahanlı. Siz zaten Enes'le tanışmışsınız. Bir de ben gelip konuşayım istedim. Eşiniz Şile'yi iyi biliyor mu? Güvenlik şefliği nereden çıktı şimdi? Adam anında senaryo yazıp oynamaya başlıyor.

"Bilmez o, nereden bilecek? İstanbul'da yaşamıyordu bile. Bakkesir'den geldi evlenince. Murat'la da orada tanıştılar."

Murat arkadaşlarıyla tatile gittiğinde, gitmez olaydı... Neye boşuna aramayın evladım, kaçtı işte." diye söze arladı birden kayınanası!

"Anne, neden öyle söylüyorsun? Hayır Tuğsan Bey, Nefes pek bilmez buraları." Bu mu yani! Ya bu adam Nefes'e âşıkta annesinin ağzının payını neden vermiyor?

"İyi. Fotoğraf var mı sende?" dedim birden kendime engel olmadığım bir azarlama tonuyla. Tuğsan bana uyarıcı bir bakış attı.

"Efendim?" Vay! Murat Bey'imiz kaşlarını kaldırmış cümlemizi düzeltip *siz* dememi bekliyor!

"Fotoğraf diyorum, var mı? Anlamadın galiba."

"Anladım da ne zaman arkadaş olduk onu düşünüyordum." Karsını korumaya gelince sesi çıkmıyor da bana mı laf ediyor bu?

"Sen de haklısın. Senin yerinde olsam ben de nasıl arkadaş edinebildiğimi düşünürdüm. Ama boşuna düşünme, arkadaş ol..." diye devam ettiğim sırada Tuğsan sözümü kesti.

"Murat Bey, kusura bakmayın. Enes bugün biraz gergin, otelin çalışanlarıyla alakalı bir sorun çıktı. Bir de Nefes Hanım'ın bulunamadığını öğrenince otelin itibarı açısından endişelendi haklı olarak. Nefes Hanım'ın bir fotoğrafı varsa alabilir miyiz?" Murat boş bakışlarını üstümden çekip Tuğsan'a döndü.

"Fotoğrafını ne yapacaksınız?" Fantezi yapacağız! Geri zekâlı herif!

"Çıkıp arayacağız, izniniz olursa." Tuğsan ne saçmalıyorsun sen ya! 'İzniniz olursa'yımış! İzin mi alacağız bir de ondan? Yok artık!

"Tabii ki bir saniye... Telefonunuza fotoğrafını yollasam olur mu?"

Tuğsan ve Murat fotoğraf işini halledenlerden kayınanası beni sınıyordu. Biraz önce oğluyla sert konuşmamı sevmedi sanırım. Her an elindeki şişleri bana saplayabilecek gibi bakıyordu.

Tuğsan dikkatlice telefonuna bakarken, "Geldi mi fotoğraf?" diye sordu Murat. Tuğsan cevap vermeyince kaşlarını çatarak telefona baktım. Ekranda Nefes'in yemek yerken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Eee, neye bakıyor bu kadar dikkatli?

"Tuğsan bir şey mi oldu?" dememle kendine gelir gibi oldu. Bir Murat'a, bir bana baktı.

"Şey, biz çıkalım." dedi ve cevabımızı beklemeden önden yürümeye başladı. Peşinden hızla yürüyüp arabaya ulaştığında ona yetiştim.

"Ne oldu orada?" Arabanın hemen yanında durdu ve telefonunu tekrar açıp fotoğrafı gösterdi.

"Ya abi şimdi bir şey söyleyeceğim ama telaş etmek yok, tamam mı?" Böyle söyleyince telaş edilecek bir şey yoksa da telaşlandım tabii.

"Söyle!"

"Emin değilim ama..."

"Tuğsan söyle dedim!"

"Sabah anneleri havaalanından alıp Ümraniye'ye geçtiğimi söylemiştim ya, sanırım ben havaalanında Nefes'i gördüm. Yani emin değilim tabii ki benzetiyor da olabilirim. Ama dikkat çekmeyecek bir kız değil, kızıl kıvrıkcık saçlı bu kadar güzel çok kız yok etrafta. Gören dönüp bakıyor ama dediğim gibi benzetmiş de olabilirim."

Kahretsin! Bunun olacağı belliydi! Bu sefer ciddi berbat bir durumdayım!

"Hangi havaalanı bu? Buradan havaalanına nasıl gidecek o kadar kısa sürede?"

"Sabaha Gökce'nde. Bilmiyorum. En geç bir saat sürer işte. Yanından ayrıldığında hemen yola çıkmış olsa... Ne kadar sonra beni aradın ki?" Arabanın kapısını sinirle açıp sürücü koltuğuna oturdum. Tuğsan da yan koltuğa oturup cevap bekler gibi baktı.

"Bilmiyorum Tuğsan, hiçbir şey bilmiyorum!" Arabayı çalıştırıp yola çıktım. Düşünmekten başım ağrımaya başlamıştı. Son yirmi saatte yaşadığım olaylar yüzünden duygu yoğunluğundan ölürsem şaşırmayın.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tuğsan durgun bir ses tonuyla.

"Havaalanına... Gidip biraz olay çıkaralım..."

Kıvırcık Kızılar...

-Enes-

Yol boyunca umutsuz bir şekilde camdan dışarıyı seyrettim. Tuğsan'ın yüzünde ise anlam veremediğim bir sırıtma vardı. Gece boşuna böyle söylüyorum, anlamı gayet açık. Nefes için bu kadar endişelenmem hoşuna gidiyor. Aşık olduğumu düşünüyor. Her zamanki saçma sapan düşünceleri yani... Sadece benim yüzümden hayatı mahvolmasın istiyorum. Üstelik buna aşk denmez. Tamam, daha önce hiç aşık olmadım, evet ama yine de bunun aşk olmadığını anlamam için beynimin çalışıyor olması yeterli. Ve evet, beynim yeterince çalışıyor. Hatta yettiğinden de fazla.

"Emre'ye mesaj attım." Tuğsan elindeki telefonu bana doğru sallayınca gözlerimi yoldan ayırıp ona baktım.

"Ne yaptın?" dedim kaşlarımı çatarak. Bir şeyi derin derin düşündüğüm zaman dünyadan kopuyorum sanki. Etrafımdakilerin ne dediğini bile tam olarak anlayamıyorum. Belki de böylesine derin düşünmem gereken bir zamanda arabayı ben kullanmamalıydım. Benim yüzümden ölürsek Tuğsan öbür tarafta öldüğüme pişman eder beni! Çok ciddiylim.

"Ooo oğlum sen iyice Mecnun oldun! Diyorum ki Emre'ye mesaj attım. Durumu anlattım kısaca, fotoğrafını da yolladım. Havaalanına gidip bakacaklarını." Ne saçmıyor şimdi bu? Mecnun olmuşum... İşi gücü dalga geçmek. Biz burada neyle uğraşıyoruz, Tuğsan Bey hâlâ aşk lafları ediyor..."

Emre ortaokuldan bir arkadaşımız. Ona haber vermek neden benim aklıma gelmedi ki? Adam polis. Nefes'i bizden çok daha çabuk bulacağı kesin. Üstelik okul bahçesinde ne zaman hırsız-polis oynasak bizi hep yakalardı! İşte bu yüzden, ona güvenim sonsuz. Son söylediğimde şaka yapıyordum, farkındasınız değil mi?

"Ortalıkta 'aşk, aşk' diye dolaşan sensin. Mecnun olan benim öyle mi? Anlıyorum seni Tuğsan. Çok iyi anlıyorum..."

"Sabahtan beri Nefes'in ismi düşmüyor ağızdan. Şimdi birbirimizi kandırmayalım." Pis pis sırıtıyor bir de. Benim aşk hayatımın benden çok yakın arkadaşlarımı ilgilendiriyor olması çok ilginç, yanılıyor muyum? Ceyda'yla aşık olup da evlenseydim Tuğsan sevincinden nikâh masasının üstünde göbek atardı. Gerçi pek tarzı değil ama..."

"Tuğsan şu konuyu kapatalım mı? Kimseye aşık değilim ve olmayacağım. Bunu böyle bil. Aşk hakkında konuşmak bile sinirlerimi bozuyor. Kadınlar benim için sadece birer va..." derken sözümü keserek yüzünü buruşturdu öğrenir gibi.

"Tamam, tamam sus! Bir gün bu söylediklerini sana hatırlatıldığında 'tamam tamam sus' diyen taraf sen olacaksın." Sırılarak baktım. O öyle zannetmeye devam etsin.

"Göreceğiz."

Havaalanına gidene kadar Tuğsan sürekli saçma sapan şakalar yapıyordu. Nefes için Tuğsan'ın müzik zevkine bile katlanabileceğine göre değerimi bilmeli! Vıcık vıcık, sevimli (!) romantik şarkılar dinleyip duruyor. Bu adam tam bir romantik. Küçükliğimden beri böyle... İlk msn adresimizi 8 yaşımızdayken almıştık. Onunki romantikprens14şubat@hotmail.com idi. Kızlar ona bayıldı! Benim durumum da o zamanlardan belliydi tabii, sadecekizlargelsin@hotmail.com. Ve ne var biliyor musunuz? Kızlar hiç gelmezdi. Alınan ilk msn adresleri her zaman dalga geçecek türdendir. Bu benim takıntılı olduğum bir durumdur bu. Birileriyle tanıştığınız zaman genelde ismini sorarsınız, doğum tarihini, burcunu... Ben hayatı boyunca aldığı ilk msn adresinin ne olduğunu sorarım. İnsanları buna göre analiz ederdim ya da birileriyle konuştuktan sonra aldıkları ilk msn adreslerini tahmin etmeye çalışırım. Birkaç sene önce Tuğsan'la bu konuda bir oyun bile geliştirmiştik kendi kendimize. Birileriyle konuşup ilk msn adreslerini tahmin etmeye çalışıyorduk. En çok yaklaşan diğerine kız ayarlıyordu. Aslında tam olarak öyle değil. Ben kazanırsam o bana kız ayarlıyordu, o kazanırsa yine o bana kız ayarlıyordu. Onun zaten uzun süreli ilişkileri olduğu için başkasını istemiyordu. Bu da benim işime geliyordu tabii. Şimdi düşünüyordum da, Nefes'in ilk msn adresi neydi acaba?

"Kesin kabariksaclikiz@hotmail.com filandı ya da kizilsaclik@hotmail.com idi." dedim havaalanına giriş için sırada beklerken. Tuğsan bana bakıp anlam vermeye çalıştı.

"Msn oyunu mu oynuyoruz? Kimden bahsediyorsun Mecnun?" deyip büyük bir kahkaha attı. Sıranın gergin bekleyicileri dönüp bize sinirle baktılar. Ben de aynı şekilde Tuğsan'a baktım.

"Kimden bahsettiğimi gayet iyi anladın Tuğsan. Mecnun de meyi de kes!"

"Tamam ama anlattığına göre o kadar basit msn adresleri olacak bir kıza benzemiyor."

Haklı. Nefes ilk msn adresini aldığı anda kaç yaşında olurdu desun bu kadar basit bir adres almazdı. Duruma bak! Kız kayıp, ben nelerden bahsediyoruz!

"Haklısın aslında. Şuna ne dersin, sadece-muratla-konuşacağım-kimse-gelmesin@hotmail.com Böyle olduğuna eminim." dedim gözlerimi devirerek.

"Ne o? Kaskandın mı Mecnun?"

"Yuh Tuğsan! Ne söylesem lafı aynı yere getiriyorsun ya, bravo, çok başarılısın bu işte. İzdivaç programı sunsana sen. Bu tarz program yapan ilk erkek olarak tarihe geçersin. Evlilik Perisi Tuğsan Arhan! Pembe takım elbiselerin olduğunu düşünsene... Sen kesin seve seve giyersin." derken içeri girmiştik bile.

"Ben? Pembe takım? Taş fırın erkeğiyim ben! Biraz daha romantik versiyonu yani..."

"Oğlum evinde yapay da olsa koparılmış gül parçaları var, hâlâ biraz diyorsun. Neyse, bunları sonra konuşuruz yine. Şimdi şöyle dikkatlice etrafa bak. Emre'yi de ara nerede olduğunu sor."

Tuğsan başını sallayıp telefonunu çıkarınca etrafa bakmaya başladım. Yol boyunca rahattım ama birden buraya gelip onu aramaya başlayınca kötü hissettim kendimi. Onu nasıl bulacağımı bilmiyorum ya da ne halde bulacağımı mı demeliyim? Ağlamaktan yüzü kıpkırmızı olmuş bir Nefes görmek istemiyorum. Onu öyle görürsem ne yaparım onu da bilmiyorum. Neden onun için

bu kadar endişelendiğimi de tam olarak bilmiyorum. Ve bir şey daha, burada olmadığımı hissediyorum.

"Emre'ye yerimizi söyledim. Buraya geliyormuş." Bir şey söylemeden geliyorsa Nefes'i bulamadılar demektir. Her ne kadar Tuğsan, Nefes'i ya da ona çok benzeyen bir kıza burada gördüğünü iddia etse de burada değil. Değil...

"Enes! Tuğsan!" Emre'nin sesiyle gözümü kalabalıktan ayırıp ona çevirdim. Hafif gülümseyerek bize doğru geliyordu. Uzun zamandır görüşmüyorduk. İkimize de sıkı sıkı sarıldıktan sonra bana döndü.

"Tuğsan söyledi çok tebrik ederim Enes!" dedi birden. Başlarda ne için tebrik ettiğini anlayamadım. Sonra parmağımdaki yüzüğe çarptı gözüm. Doğru ya! Dün evlendim. Ah...

"Ha! Teşekkür ederim kardeşim. Gerçi bildiğin evliliklerden değil ama..." Emre yüzüme garip garip baktı. Anlam vermeye çalışıyor gibiydi.

"Evlilik mi? Evlendin mi? Ne çabuk! Kızı buldunuz mu?" Bugün herkes bir garip! Şaka programına filan mı denk geldim ben? Evlendiğimi bilmiyorsa neden tebrik ediyor?

"Evet, evlendim. Sen onun için tebrik etmemiş miydin? Ayrıca kız buldunuz mu derken?" Sabrımı mı sınıyorlar anlamadım ki...

"Nasıl yani? Bir dakika kafam çok karıştı şimdi. Tuğsan biraz önce senin ilk defa aşık olduğunu ama kızın kayıp olduğunu anlatan bir mesaj attı. Ben de o yüzden geldim. Ne evliliği?"

Tuğsan'ı öldüreceğim! Yemin ediyorum, Nefes'i bir bulalım Tuğsan'ı öldüreceğim!

"Ben biraz etrafa bakayım, birazdan gelirim..." diyerek bir iki adım attı Tuğsan. Durmasını söyleyemeden uzaklaşmıştı bile.

Birilerine telefonda fotoğrafı gösterdiğini görünce kendi haline bırakmaya karar verdim. Ne de olsa intikamım acı olacaktır. Tamam! Şu andan itibaren mantıklı düşünmeye başlıyorum ve planı ele alıyorum.

"Tuğsan saçmalamış ama cidden o kızı bulmamız lazım Emre. Yardım edebilecek misin? Benim için önemli bir durum. Hemen bulmamız lazım."

"Senin hatırın için bir sürü adam aldım yanıma Enes. Havaalanının büyük kısmı arandı ve devam da ediyorlar aramaya. Ama buradan bir şey çıkacağını sanmam. Biz burada bulsak da aramaya devam edeceğiz ama hemen bulmamız imkânsız. Sen de biliyorsun..." Sinirden ter bastı. Havaalanının büyük kısmı aranmış ve yok. Tuğsan'ın bir *benzettim* lafına buralara kadar geldim.

"Emre... O kız çok önemli! Yani benim için değil, insanlık için önemli bir insan. Bir şeyler yapamaz mısın?" Sırıtmaya başladı. İnsanlık için önemli bir insan denir mi, salak!

"Bilimle mi uğraşıyor? Son günlerde önemli bir deney mi yapıyordu? Elinde siyasi belgeler mi var?" Sen de dalga geç, ne güzel.

"Sen beni anladın. Ne yapıyoruz şimdi?"

"Anladım, hem de çok iyi anladım. Şimdi sizin yapabileceğiniz bir şey yok. Tuğsan gerekli şeyleri mesaja yazmıştı zaten. Gidin ve benden haber bekleyin. Akşama kadar bulacağım onu. Kardeş sözü!" Çok iyi anladım derken bir şeyler mi ima etti yoksa bana mı öyle geliyor?

"Ben öyle bekleyemem! Bir şeyler yapmam gerek! Benim yükümden gitti, benim sayemde geri dönmeli." O cümleyi ben mi kurdum? Herkes için kurabilirdim. Nefes'e denk geldi. Sadece bu.

"Anlıyorum. Otelin etrafını iyice aradınız mı? Eğer aramadıysanız bir bakın derim. Biz de buradaki işimiz bitince büyük ihtimalle oradan başlarız aramaya." Doğru ya! Telaşla havaalanına geldik Tuğsan yüzünden ama otele yakın yerlere bakmak gelmedi aklımıza!

"Tamam kardeşim! Biz geri dönüp oralara bakalım. Bir şey olursa hemen ara beni! Çok sağ ol!" dedim ve Tuğsan'ı görebilmek için etrafıma baktım. Hâlâ birilerine fotoğraf gösteriyordu.

"Tuğsan! Gidiyoruz!" diye bağırdım duyabileceği bir şekilde. Birkaç saniye içinde yanımda bitti. Emre'ye teşekkür edip havaalanının çıkışına doğru ilerledik.

"Ne oldu? Buldunuz mu?"

"Yok. Aramaya devam edecekler. Otelin çevresine bakmayı unuttuk!"

"Ama ben gördüğüme eminim..."

Cevap vermedim. Cevap veremeyecek kadar Nefes'in nerelere gidebileceğini düşünmekle meşguldüm. Yol boyunca da sürekli düşünüp durdum. Aklıma hep deniz kenarları geliyordu. Deniz kenarlarını düşündükçe gözümün önüne gelen görüntü hiç hoş değildi. Yani bilirsiniz işte, intihar etmek ister filan... Öyle bir şey olmaz, değil mi? Olmasın...

Şile sınırlarına girdiğimizde arabayı kullanırken azami bir süratle bakıyordum etrafa. Yolda durup bir sürü kişiye gösterdik fotoğrafını ama kimse görmemişti. Her yerde olabilirdi. Şu ağacın altında ya da şuradaki ağacın altında... Belki tam şuradaki çimlerin üstünde yatan kediyi sevdi biraz önce. Ya da kenarda top oynayan çocukla konuştu... Bir dakika! Belki de cidden konuştu! Arabayı ani frenle durdurunca Tuğsan şaşkınlıkla baktı.

"Ne oldu abi neden dündük?"

Cevap vermek yerine arabanın açık camundan yol kenarında top oynayan 5-6 yaşlarındaki çocuğa baktım. Sanki Nefes'in onunla konuşup konuşmadığını bakarak anlayabilecektim. Çocuk benim ona bakışımı fark etmiş gibi gözlerini bana diledi.

"Abi bir şey mi oldu?" Çocuk o kadar tatlı konuşuyordu ki elimde olmadan hafifçe tebessüm ettim.

"Bir dakika gelirsiniz size bir şey sormak istiyorum küçük bey." Koşa koşa arabanın yanına gelip camın dışından bize baktı.

"Abi bu araba ne kadar büyük! Kocaman! Kaç paraya alınır ki?"

"Çok paraya aldım! Binmek ister misin?" Çocuk heyecanlı bakarken Tuğsan gözlerini kocaman açtı.

"Çocuk mu kaçıracağız?" Araba bu, adamı sarhoş ediyor. Başka açıklaması olamaz.

"Saçmalama Tuğsan! Nefes'i görüp görmediğini soracağız. Ufaklık, arabaya binmek istersen bir soru soracağım sana. Tamam mı?" Çocuk ellerini arkasında bileştirip alt dudakını ısırma-ya başladı. Hayatının ilk sınav stresini yaşıyor!

"Sor ama ben matematik bilmem ki! Sayıları sayabiliyorum ama." Arabanın kapısını açıp çocuğu kucığıma aldım. Kapıyı tekrar kapattığımda Tuğsan telefonundan Nefes'in fotoğrafını açmıştı bile.

"Matematik değil, daha kolay bir şey soracağım ufaklık. Bak bakalım, bu ablayı gördün mü buralarda?" Dikkatlice bakıp elini cebine uzattı. Cebinden bir şey çıkardı ama ne olduğunu göstermiyordum. Cebinden çıkardığı şeyi havaya kaldırıncaya nihayeti

görebildim. Elinde birkaç tane kızıl kıvrıkcık saç teli vardı. Bunlar Nefes'in saçları mı?

"Ne bunlar?"

"Bana bunları o abla verdi. Saçlarını çok sevdiğimi söyledim. O da kopardı. Sonra da acıdığı için ağladı." O yüzden ağlamıyordu, o yüzden değil, benim yüzümden.

"Feki nereye gitti?" dedim çocuk saçları cebine koyarken.

"Oraya!" Parmağıyla gösterdiği yere baktım. Denizi gösteriyordu. Koskocaman maviliği gösteriyordu. O an hayatım boyunca ilk defa bir şeyi bu kadar çok istedim. İstedğim şey, Nefes'in kıvrıkcık kızıklarının denizin mavisinde kaybolmamasıydı. Sadece bu.

Unutacağız...

-Enes-

"Tuğsan, sen çocuğu arabayla biraz gezdir. Sonra da evine bırakırsın." Çocukla birlikte arabadan inip Tuğsan'ın sürücü koltuğuna geçmesini bekledim.

"Abi sen o ablanın hayatı mısın?" dedi küçük çocuk, bir yandan da gözüne gelen güneşten duyduğu rahatsızlıkla sürekli gözlerini kırpyordu. Aklım Nefes'te olmasaydı şu an karşımda devlet adamı ciddiliğiyle saçma sorular soran bu çocuğa kahkahalarla gülebilirdim. Ama sadece buruk bir tebessüm var yüzümde.

"Anlamadım?"

"Hayatı diyorum! Annem babama hep *hayatım* diyor. Sen o ablanın hayatı mısın ki?"

Biraz önce bu çocuğun söylediği şeylere saçma demiştim, değil mi? Aslında saçma konuşan bizleriz. En mantıklı söz saf bir yürekte çıkan sözdür. Bu çocuk tertemiz, su gibi her şeyden arınmış. Çok masum. Bir sorduğu sorunun güzelliğine bakın, bir de sorduğu adama... Ne diyeceğim? 'Hayır, onun hayatı otele annesiyle kaldı. Ben de şerefsizin önde gideniyim' mi diyeceğim?

"Hayır, biz sadece arkadaşız. Yani aslında arkadaş da değiliz ama... O abla benden pek hoşlanmıyor. Hatta benden nefret ediyor sanırım. Anladın mı?" Çocuk ellerini iki yana açıp hayır anlamında başını sağa sola salladı. Çocuğun kafasını da karıştırdım. Ayrıca Nefes kim bilir ne halde, ben burada durmuş hikâyeye anlatıyorum!

"Bak şimdi, Şirinler'i izliyorsun değil mi? O abla Şirine, ben de Güçlü Şirin'im ama o beni Gargamel sanıyor. O yüzden benden nefret ediyor. Gargamel'i de Güçlü Şirin sandığı için onu seviyor. Anlamadığın bir yer olursa arabadaki abiye sorarsın. Benim şimdi gitmem lazım. Tamam mı?"

Çocuğu Tuğsan'ın kucığına bırakıp arabanın kapısını kapatırken çocuk şaşkınlıkla bana bakıyordu. Psikolojisini mi bozduum acaba? Şirinler'i işe katmayacaktım işte! Neyse, bozduğum gibi düzeltirim. Soru sormasına fırsat vermeden el sallayarak hızlı adımlarla sahile doğru ilerledim. Arkamdan, "Hızlı koş Güçlü!" diye bağırdığını duydum küçük çocuğun. Bugün bana kimse isimle hitap etmeyecek mi? Mecnun, Güçlü... Nefes'ten daha orijinal lakaplar bulmasını bekliyorum, 'piç' gibi...

Sahil tenhaydı. Kayalıkların üstünde birkaç kişi balık tutuyordu. Nefes görünürde yoktu. Kayalıkların olduğu yere atılsam daha rahat bakabilirdim. Kayalıklara iyice yaklaşıp balık tutanlardan biriyle konuşmaya karar verdim.

"Beyefendi bakar mısınız?" Bakmadı... Tabii ki bakmaz, sanki mecliste konuşma yapıyorum. Beyefendi nedir yani? Balıkçı bu. Halk adamı.

"Amca, bir baksana bana!" Sinyal vermişim gibi anında bana çevirdi kafasını.

"Buyur yeğenim."

"Buralarda böyle kızıl kıvrıkcık saçlı bir kız gördün mü?" Adam tereddütlü bir şekilde bana bakarken başka bir ses geldi.

"Ben gördüm. Kendini denize attı. Kurtarmaya çalışmadık. Cehennem dibine gitti." Denize atlama kısmında yaşadığım şoku tahmin edebiliyor musunuz? Edin bir zahmet. Ama sonlara doğru ses tanıdıklaştı, tabii söylediği şeyler de. Gözlerimi devirerek kayalıkların üstüne atladım. Nefes en dip köşede oturmuş denizi izliyordu.

"Amca sağ ol, kolay gelsin." diyerek Nefes'in yanına ilerledim.

"Yaklaşma, yoksa bunu kafana yersin!" Elindeki taşı havaya kaldırmış bana bakıyordu sinirle. Kafama vurmayaçağını ikimiz de gayet iyi biliyorduk. Bu yüzden umursamadım. Her ne kadar onu az tanıyor olsam da bunu yapmayacağını biliyordum. Sadece blöf yapıyordu. Ağır adımlarla ilerleyip tam yanına oturdum. Bir süre taşı tutan eli havada kaldı. Ama umurumda bile olmadığını anlayınca elini indirdi.

"Ne işin var burada Nefes? Çok merak ettik seni!" Alay eden bir tavırla güldü.

"Siz kim? Sen ve kocam mı? Sen beni merak edemezsin, anladın mı? Kim olduğunu sanıyorsun da merak ediyorsun beni? Kimsin sen?" Kim olduğumu da sorgulamaya başladığına göre klasik mahalle kavgasına geçiş yapmak üzereyiz demektir.

"Hayır. Biz derken beni ve kocanı kastetmedim. Ben ve arkadaşım Tuğsan. Çok üzgünüm ama kocan seni merak bile etmedi. Kaldır kafanı şöyle dikkatlice bir bak! O seni merak etmiş olsaydı, senin için endişelenmiş olsaydı burada ben mi olurum yoksa

o mu? O annesiyle otelede kalmayı seçti." Dur, dur, dur! Ne yapıyorum ben! Kızı yeterince üzdüm zaten, bir de üstüne söylediğim şeylere bak! Bana ne söylerse haklı. Kendimi tutmam lazım.

"Nefes özür dilerim, aptallık cutim. Bunları söylemek istememişim." Gözlerinden akan bir iki damla yaş, hiç akmamış gibi kafasını denize doğru çevirdi.

"Konuşmak istemiyorum, git buradan." Arkamdaki taşa yaklaşarak kollarımı göğsümdede birleştirdim.

"Konuşmak isteyene kadar beklerim o zaman."

"Git dedim sana! Seninle aynı ortamda bulunmak istemiyorum." Gözyaşlarını sildikçe yenileri geliyordu gözlerinden. Gökten Cem Yılmaz düşse, Nefes'i birazcık güldürüp gitse olmaz mı?

"Nereye gidersem gideyim aynı gezegende yaşıyor olacağız, aynı ortam sayılır."

"O zaman başka gezegene git! Bak, geri zekâlı olduğunun farkındayım ama bunu anlamak zor olmasa gerek. Gitmeni istiyorum! Yalnız kalmam lazım. Düşünmem gereken şeyler var, anladın mı?" Ben ona konuşmaya geldim diyorum, o düşünmem gerek diyor. Anlamıyor ki!

"Tamam işte, birlikte düşünelim ne yapacağımızı. Tek suçlu ben değilim Nefes. Ses kaydı olduğunu söylemişim sana. Bak, telefonu getirdim. Burada!" Cebimden telefonumu çıkarıp ona uzattım. Telefona tereddütle baktıktan sonra başını eğdi telefonu almak yerine.

"Yalan söylüyorsun."

"Ne yalanı? Ses kaydı burada diyorum. Al dinle işte!" Uzun uzun telefona baktı sessizce. Sabah dinleyemediği için yalan

söylediğimi düşünüyordu, şimdi dinleyebileceğini söylüyorum, yine yalan söylediğimi düşünüyor. Ben bu kızla ne yapacağım?

"Senin bir şey yapacağın yok, ben açayım." deyip telefonu kendime çevirdim ve kayıtlara girdim. Tam açacağım sırada elini telefonu tutan elimin üstüne koydu.

"Burada olmaz..." Sesi biraz önceye göre çok daha üzgün çalıyordu. Ses kaydının olduğunu bildiği için kendisini çok daha pişman hissettiğine eminim. Ama en azından bana olan nefretini biraz olsun azalmıştır. Elini elimin üstüne koyduğuna göre... Elini hemen çekince telefonu cebime attım.

"Haklısın..." Ayağa kalkıp elimi ona uzattım, "Gel benimle!" Uzattığım elimi görmezden gelerek yardımımı almadan ayağa kalktı ve yukarı çıkmak için üst üste dizilmiş kayalıklara basarak yukarı çıktı. Peşinden gittiğimde çoktan çimenliklere ulaşmıştı. Hızla ilerleyip ona yetiştim.

"Şey..." deyip tereddütle bana baktı.

"Evet?"

"Murat cidden merak etmedi mi?" Hâlâ Murat'ı soruyor ya! Adam annesi geldi diye karısını iki dakikada unuttu, o Murat diyor! Ama bunları Nefes'e ikinci kez söylemek istemiyorum. Biraz önce söylediğimde yüzünün aldığı şekil yeterince canımı yaktı.

"Ya sen bana bakma. Tabii ki merak etti. Otelde deliye dönmüştü. O da seni arıyordu her yerde ama ben buldum." Ben biraz önce o iğrenç herif için yalan mı söyledim! Gerçi onun için söylemiş sayılmam, Nefes için söyledim. Ne kadar iyi bir insan olduğumu fark ettiniz, değil mi? Cennette yerim hazır.

"Tamam. Doğruyu söylediğin için teşekkürler." Doğru söylediğini nereden biliyormuş? İçine gelen şeylere doğru, içine gelmeyenlere yalan diyor. Bunu aklımın bir köşesine yazayım.

"Önemli değil..." diyerek cebimden telefonu çıkardım, "Burada dinleyebilirsin kaydı, sesini kısartız. Zaten neredeyse kimse yok." Cevap vermeden elimdeki telefonu alıp kaydı açtı. Telefonun sesini kısıp kulağına dayadığında utanmaması için başka yerlere bakmaya çalışıyordum. Telefondan gelen kahkahalan duyuluyordum. Nefes'in kahkahalarıydı... Yüzüne kaçamak bir bakış attığımda telefondan gelen her neşeli kahkahanın ona acı çektiğini görebiliyordum. Hafifçe sendeleyince refleks olarak aniden tek elimi beline, tek elimi koluna koydum.

"Bırak beni!" diyerek bir iki adım uzaklaştı benden. Telefon hâlâ kulağındaydı. Ağlaya ağlaya dinliyordu.

"Tamam. Daha fazla dinleme Nefes, iyi görünmüyorsun." Elini telefonu almak için uzattım ama ben alamadan telefon Nefes'in elinden kayıp yere düştü.

"İyi misin Nefes? Başın mı dönüyor?" Elini alınına dayayıp bana tutunarak yavaş yavaş çimenlerin üstüne oturdu. Yüzünü ellerinin arasına aldığı anda ne yapacağımı bilemedim. Saçlarını filan mı okşamalıydım? Sarılıp her şeyin geçeceğini söylesem ne yapardı? Büyük ihtimalle okkalı bir tokat yerdim.

"Ben bunları söylemiş olamam... Böyle bir insan değilim ben..." Yanına oturup telefonu elime aldım.

"Tabii ki böyle bir insan değilsin ama sarhoştun. Sana engel olmaya çalıştım ama barda içerken ben de yanında içiyordum, benim de sarhoş olduğumu biliyorsun! Ne kadar engel

olabilirdim ki? Bir yerden sonra kontrolü kaybettim." Islak ya-
naklarını silip burnunu çeke çeke gökyüzüne baktı. Sessizliğini
bozmak istemedim. Dakikalarca gökyüzünden ayırmadı göz-
lerini. Düşündüğü belliydi. Kıvrık kızıl saçlarının altında ne
fikirler döndüğünü, ne düşünceler geçtiğini bilmek isterdim.
Benimle konuşsaydı, sorunu birlikte halletmemiz gerektiğini
söyleseydi, istediği her şeyi yapabilirdim. Ama beni konuşmaya
değer görmediğine eminim.

"Nefes..." diyerek bozdu birden sessizliği. İstifini bozmadı.
Cevap da vermedi. Sanki hiçbir şey söylememişim gibi seyrine
devam ediyordu. Belki ilgisini çekecek bir şey söylemeliydim.

"Buraya gelirken, yolda saçlarına rastladım." dedim gülüm-
semeye çalışarak. Yüzünü bana çevirmese de kaşlarını çattığını
gördüm.

"Ne saçmalıyorsun?" Nihayet! Bir şeye kızınca ya da üzülünce
konuşmama grevi yapmayı alışkanlık haline getirmiş resmen.

"Küçük bir çocuğa saçlarından bir iki tel vermişsin. Onun sa-
yesinde buldum seni." Dudaklarının kenarları hafifçe belli belir-
siz kıvrılınca konuşmaya devam etmeye karar verdim, "Seni çok
sevmiş." Dudakları birden yine eski halini aldı.

"Moralimi düzeltmek için anlatıyorsan boşuna uğraşma. Sen
farkında değilsin sanırım, ama bu benim için berbat bir durum.
Evlendiğimiz ilk gece kocamı aldattım ben!"

"Biliyorum, ben de oradaydım..." Sanki olaydan haberdar de-
ğilmişim gibi ne söylesem durumu hatırlatıyordu bana.

"O zaman sürekli moral düzeltmeye çalışacağına mantıklı bir
çözüm bulmaya çalışsana!"

"Mantıklı bir çözüm mü istiyorsun? Tamam. Ya her şeyi anla-
tıp af dile ya da her şeyi anlatıp ondan boşan. Başka ne yapabilir-
sin ki?" Yüzüne baktı tereddütlü bir ifadeyle.

"İki seçenek de Murat'ı çok üzer." Yuh! Ben daha ne diyeyim?
Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, ne anlatırsam anlatayım
Murat diyor da başka bir şey demiyor. Dün akşamdan beri olan
olayın başrolü biziz ama Murat her yerden çıkıyor! Biraz önce bu
adamı mı övdüm ben? Bu adam için mi yalan söyledim?

"Hangi seçenek seni üzmeyecek Nefes? Boş versene neyin kimi
üneceğini! Bencil ol biraz, kendini düşün. Bak, sen bir hata yap-
tın. Herkes ömrünün sonuna kadar en az bir kez hata yapar. Hata
yapmasak insan denmez ki bize! Sen de hata yaptın, ben de. Bunu
kabullen. Murat'ı sevdiğini biliyorum, böyle bir şey yapmış olman
onu sevmediğin anlamına gelmez. O an çok sinirliydin ve sarhoş-
tun. Sürekli hayıflanacağına doğru düzgün düşün iki dakika..."

"Hayır, hayır... Ben kararımı verdim. Konuşmana gerek yok."
Hele şükür.

"Avukat arkadaşlarım var, hemen birini ara..." derken sözümü
kesti.

"Unutacağız."

"Evet! Bir gün bunları unutacağız bile! Her şey düzelecek."

"Öyle değil. Şimdi, hemen... Sen karına bir şey anlatmaya-
caksın, ben de Murat'a. Yaşananlar hiç yaşanmamış gibi hayatla-
nımıza devam edeceğiz. Tamam mı? Her şeyi unutacağız..."

Leyla!

-Enes-

Nişanımda durmuş, bana *her şeyi unutacağız* diyor. Saçma! Nâ bakın! Sabahtan beri bunun için mi uğraşıyorum? Yani tamam, tabii ki umurumda bile değil bu durum, ben sadece. Sadece yalanına dâhil olmak istemiyorum! Evet! Sadece bu. Kesinlikle! Yalanlar söyleyecek, benden yardım isteyecek. Ben de günaha gireceğim. Beni günaha soktuğu için o da günaha girecek. Ooo zincirleme günah! Benim kadar iyi (!) bir adamın yalanla ne işi olur! Bu yalan söylenmeyecek! O kadar!

"Bu.. bu pek mümkün görünmüyor Nefes." diyebilirdim sadece. Çünkü içimden geçirdiklerimi söyleseydim beni buraya gönderdi. Emin olun.

"Neden?" Eh, kabul etmeliyim ki gayet güzel bir soru. Neden? Hanke!

"Çok güzel bir noktaya parmak bastın!" Duraklaya duraklaya konuşarak zaman kazanmaya çalışıyordum. Neden! Ne söylersen Murat'a her şeyi açıklamaya karar verir?

"Evet?"

"Çünkü, Murat ilk kez birlikte olduğunda her şeyi anlar"

Tanrı aşkına, nasıl oldu da benim kadar zeki bir insanı CERN şimdikiye kadar fark edip kadrosuna almadı? Nefes ilk tecrübesini benimle yaşadı ve bilirsiniz işte... Murat bunu anlar. Tabii cidden görüldüğü kadar salak değilse.

"Doğru ya! Kahretsin!" Nefes sinirle etrafa bakınıp düşünürken zafer kazanmışçasına gülümsedim. Herkes hata yapar ama hatasını gizlemesine izin veremem. Sebebini ben de bilmiyorum. Sadece o iğrenç herifin bunu öğrenmesini istiyorum.

"Buldum!" dedi Nefes heyecanla. Ne demek buldum! Boşanmaya karar vermiş olsa bu kadar heyecanlanacağını sanmam.

"Ne buldun?" Sesim hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. Bu kadar kısa zamanda bir çözüm bulacağını beklemiyordum. Belki de saçma sapan bir şey geldi aklına? Sonuçta üzgün insanlar hep saçmalar! Öyle değil mi?

"Otelde Murat'a tatili kısa kesmek istediğimi söyleyeceğim. Otelde çıkıp evimize gideceğiz. Sonra da onu bir iki gün oyaltıp gizlice doktora gideceğim. Şey doktoruna... Kadın doğum... Yani şey için anlarsın ya hani..." Anladığım şeyden bahsediyor olamaz, değil mi? Hayır, ondan bahsediyor olmasın!

"Anlamadım!" Tanrı aşkına! Sesimin bu kadar tepkili çıkacağını nereden bilebilirdim ki! Resmen bağırdım herkesin içinde.

"Neden bağırdın ki şimdi?" Neden bağırdığım gayet ortada! Resmen doktora gidip ufak bir işlemle dün gecenin tüm kanıtlarını yok edeceğini söylüyor! Yalan mı!

"Bağırmadım! Ben sadece anlamıyorum!" Oh, ses seviyemi ayarlamam lazım. Gitgide artıyor.

"Bak yine bağırdın! Neyi anlamıyorsun?"

"Yani... Bu kadar kolay olmamalı bazı şeylerin üstünü kapatmak! Ben sabahtan beri senin için uğraşıyorum, sen her şeyi silmek istiyorsun!" Ne saçmalıyorum ben? Tabii ki silmek istiyorsun Murat'a şük ve bu beni ilgilendirmes. O yüzden, sustuk mu? dayım. Hemen!

"Enes sen ne saçmalıyorsun? Bu hatayı birlikte yaptık ve ben kocamdan gizlemek istiyorum, sen buna karışamazsın!"

"Ne demek karışamazsın? Kendin söyledin işte, birlikte yaptık bu hatayı, ne olacağına da birlikte karar vereceğiz! Ben senin için uğraşıyorum saatlerdir! Bana sormadan kestirip atamazsın! Seni ararken elektrik bile çarptı bana! Parmağıma bak, morardı!"

"Allah çarpmış olmasın seni? Ne istiyorsun sen? Murat'ın ayrılıp sana mı geleyim? Bu mu? Bunu mu istiyorsun?" Sinirlerini kontrol edip saçmalamayı kesmeliyim. Neler diyordum ben? Kestirip atamazsın da, birlikte karar verecekmiz de... Kaz haklı! Murat'tan ayrıl bana gel mi diyeceğim? Neyin kararı bu?

"Saçmalama, tabii ki öyle bir şey istemiyorum! Her ne kadar zorunlu bir evlilik yapmış olsam da karımı sana milyon kere tercih ederim!" Hoop! Toparlayacağım derken çok ileri gittim! Biraz önce resmen Nefes'e şükmişim gibi konuşuyordum, şimdi de ondan nefret ediyormuşum gibi. İçime bipolar kaçmış olamaz mı? O değil de, Nefes bozuldu mu yoksa bana mı öyle geliyor?

"Hmm..."

Böyle bir tepki verdiğine göre evet, gerçekten bozuldu! Resmen bozuldu! Hmm dedi! Tekrar etrafa bakındığında bu sefer için sebebinin Murat değil ben olduğuma eminim.

"Hmm derken ne kastetmiş olabilirsin acaba?" Gülmemeye çalışıyordum ama her an kahkahalarla gülecektim galiba.

"Ne kastedebilirim? Hiçbir şey! Ağzımdan çıkan her tepkide ne kastettiğimi sorgulayacak mısın? Ayrıca karına ısınmaya başlamışın bakıyorum da. Sizin için sevindim. Bu yüzden yaşananları unutmamız senin için de iyi olur. Madem bu kadar beğeniyorsun karımı, kaybetmek istemezsin, yanılıyor muyum?" Şu an resmen söylediğim şeye bozulduğumu gösteriyor, yanılıyor muyum?

"Hayır, ben sadece onu sana tercih edebileceğimi söyledim, onu diğer hayatıma da tercih edebileceğimi söylediyim hatırlamıyorum. Yani, dün gece yaşanan şeyi öğrenip beni terk etmesine çok memnun olurum. Neden bu kadar bozulduğuna da bir anlam veremedim. Tabii ki onu sana tercih edeceğim. Bu bir sorun mu?"

Tek kaşını kaldırmış sinirle bakıyor bana. Hatta bir ara ellerini beline koyacak gibi olduğuna bile yemin edebilirim.

"Ah, anladım! Durumu kendin için kullanmak istiyorsun! Senin kann senden ayrılın diye ben Murat'tan ayrılamam!" Bir şeyi de farklı bir yerinden anlama Nefes ya!

"Neden öyle söyledin? Kocanın sana olan sevgisinden bir şükben mi var? Zira şükphen olmasaydı ona bir hata yaptığını söylediğinde senden ayrılmayacağını bilirdin." Biz buna GOL diyoruz. Enes: 1-Nefes: 0.

"Hah! Çok komiksin Enes. Tabii ki beni affeder. Ben sadece..."

"Sen sadece ne?"

"Sadece evliliğimize bu şekilde başlamak ve annesinin ağzına laf vermek istemiyorum." İkinci gol için verdiği pası siz de görüyorsunuz, değil mi?

"Ah doğru ya! Senin incineceğini düşünmeden her şeyi annesine yetiştiren bir kocan olduğunu unutmuşum. Özür dilerim."

Bu gol, Bekir'in Marsilya maçında attığı röveşata golünden çok konuşulur!

"Tamam Enes! Bu kadar yeter... Şimdi, otele gideceğiz ve Ma'nı eve girmek istediğini söyleyeceğim. Zaten bir iki gün daha kalıp dönecektik. Yani kabul edeceğinden eminim. Sen de karına hiçbir şey anlatmayacaksın, tamam mı?" Şimdi itiraz edersen ona sunabileceğim bir itiraz sebebi yok. Ama otele dönünceye kadar elbet bir yolunu bulacağım.

"Tamam, pes. Nasıl istersen öyle olsun..." dediğimde şaşkınlıkla baktı bana. Bu kadar kolay pes etmeme mi şaşırıyordu? Yoksa yüzündeki ifade pes etmemi istemediği için oluşan bir hayal kırıklığı mıydı?

"Pes ediyorsun yani?" Sanki biraz önce beni ikna etmeye çalıştı o değilmiş gibi davranmıyor mu sizce de?

"Evet, pes ediyorum. Hadi otele dönelim. Bu macera da bura kadar mı..." Yüzünde yeni alınan oyuncu kiralı çocuk mahzunluğu vardı. Bilinçaltım bana oyun oynamıyorsa ciddi yüzünde tam olarak o ifadeyi görüyordum! Görmek istediğim şeyi görüyor olamam... Olabilir miyim?

"Peki, nasıl istersen..." Allah'ım sen bana sabır ver... Onun istediği şey bu değilmiş gibi bana *nasil istersen* diyor şimdi? Bu ke adamı deli eder yemin ediyorum!

"Nasil istersem mi? Böyle istemiyorum."

"Onu kastetmedim... Aynı şeyleri tekrar konuşmayalım. Kararımızı vermişken otele dönüp uygulayalım." Nasıl istersen demedi mi? Şimdi de onu kastetmedim diyor. Allah aşkına, başta ne kastetmiş olabilir ki...

"Çok karıyık bir insan olduğunu biliyor muydun Nefes? Seni istemiyordum, bir dediğin bir dediğini tutmuyor. Çok gariptin."

"Çözüme gerek yok Enes. Bir iki saat içinde hayatından çıkarsın. Bu, doğanın kanunu! Ama üzülme Nefes, daha hayatından çıkmana çok var."

"Hakkısın. Senden sonra hayatıma girecek insanları çözmeye çalışırım ben de." Umursamaz tavırlarımın onu deli ettiğine eminim. Belli etmiyor ama içten içe beni öldürmek için can atıyor, biliyorum.

"Ne güzel. Madem öyle, gidelim artık."

"Olar ama arabam burada değil. Yürümek uzun sürer, bana o kadar katlanacağını sanmam. Tuğsan'ı arayayım da bizi almaya gelin..." diyerek telefonumu çıkardım. Cevap vermek yerine mesaj bakınıyordu sanki umurunda değilmişim gibi. Mantık kuralları buna ne der bilmem ama bence bu kadar kolay pes etmeme fişin halde bozuldu. Ve evet, bu benim hoşuma gitti.

Tuğsan'ı arayıp bizi almaya gelmesini söylememin üstünden yaklaşık 15 dakika geçmişti ve Nefes tek kelime bile etmiyordu. Eh, o bir şey demediği için ben de konuşmadım tabii. Bu şekilde davranması ciddi anlamda hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Enes!" Tuğsan'ın sesiyle kafamı yola çevirdim. Arabasının camından kafasını çıkarmış, otuz iki dişiyi sırtıyordu bize bakarak. Şu halde Esra Erol'dan bir farkı olmadığına yemin edebilirim.

Kaçlarını çatarak Tuğsan'a bakarken, "Şu senin arkadaşın mı?" diye sordu Nefes.

"Evet, o salak benim arkadaşım..."

Birlikte yürümeye başladık arabaya doğru. Tuğsan hâlâ sarı-
rak izliyordu bizi. Kaş göz hareketi yaparak gülmemesini istedi
ettim ama bu onu daha çok güldürdü! Tanrı aşkına, ben Tuğsan'la
hangi sebepten dolayı arkadaşlığımı sürdürüyorum ki?

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz..." Arabanın arka kapısını Nefes
için açtığımda Tuğsan altın günü için gelmiş gibi davranıyordu.
Bu yüzden, onun yanına -ön koltuğa- geçecek değildim. Zevce
Nefes'in yanında oturacaktım.

"Merhaba Leyla Hanım. Ben Tuğsan." diyerek elini Nefes'e
uzattı. Ne! Hayır, hayır bunu yapmış olamaz! Yapmadı bunlar
Yaptı. Hangi mantıklı insan yapar bunu?

"Ben de memnun oldum Tuğsan Bey ama ismim Leyla değil,
Nefes..." Nefes, Tuğsan'ın elini sıkarken gülümsüyordu. Yani bu
Leyla-Mecnun durumunu çakmadığı anlamına gelir. Oh...

"İsminizin Nefes olduğunu biliyordum." Hayır, Tuğsan bu
konuşmayı devam ettiriyor olamaz. Ne yapmaya çalışıyor bu! Ne!

"O zaman neden Leyla dediniz?" Nefes yüzünde soru dolu bir
ifadeyle bana bakınca elimle ampul çevirme işareti yaparak Tuğ-
san'ın hafiften deli olduğunu anlatmaya çalıştım ama bu sadece
gözlerini devirmesine neden oldu.

"Eh, yakında anlarsınız." Ne saçmalıyor? Ciddi anlamda soru-
yorum, bu adam ne saçmalıyor! Yok Leyla'yımış, yok bilerek söy-
lemiş yok yakında anlarmış. O direksiyonu kafasında kıracağımla!

"Pek anlam veremedim söylediklerinize ama olsun, anlam
herhalde." Nefes'in sesinde mahcup bir ifade vardı. Tuğsan'ın ne
kastettiğini anlamış olsaydı o mahcup ifadenin yerini ne alırdı
çok iyi tahmin edebiliyorum. Neyse ki geri zekâlı Tuğsan otele

gidene kadar ağzını açmadı. Çünkü zaten bu söylediklerinden
sonra bir daha ağzını açarsa bir yerlerini kıracağımdan gayet
eminim. Nefes de arabaya binmeden önceki umursamaz modu-
na geri dönmüş gibiydi. Camdan dışarıyı izliyor, arada bir de iç
çekiyordu. Aslında arabada sessizlik olması benim açımdan gayet
iyi bir durumdu. Böylece Nefes'in otele kalması için ne yap-
abileceğimi düşünmem açısından sağlıklı bir zamanım olmuştu.
Ve evet, ne yapabileceğime dair birkaç fikrim vardı bile. Otele
geldiğimizde ilk ağzını açan Nefes oldu.

"Geldiğimize göre size hoşça kal demeliyim sanırım." Oh,
bence 'merhaba' demelisin. Çünkü şu dakika, bir bitiş değil, sa-
dece birbirimizi göreceğimiz yeni günlerin başladığı an...

"Hoşça kal Nefes, akşam yemeğinde karşılaşıyoruz." Saf Tuğsan.
Kızın 'hoşça kal' deyişindeki derinliği fark edememesi için saf ol-
ması yeterli bir sebep, evet.

"O kadar kalmayız. Bir iki saate gideceğiz."

"Gidecek misiniz? Ama Enes ne olacak?" Allah kahretmesin şim-
di de benden tecavüze uğrayıp hamile kalmışım gibi bahsediyor!

Garipsediğini belli eden şaşkın bir bakışla, "Enes mi ne ola-
cak?" diye sordu Nefes. Ona deli olduğunu söylemişim.

"Yani demek istediğim şu ki, çok iyi anlaşmışa benziyorsunuz!
Enes arkadaşsız kalacak." Tuğsan'ın ağzından çıkan duyduğu-
na emin değilim. Arkadaşsız kalacak ne demek? O küçük çocuk
Tuğsan'a bir şeyler içirmiş olabilir mi?

"Nefes sen Tuğsan'ı boş ver. Biraz sarhoş sanırım. Sen gidip
Mara'la konuş. Gitmeden önce görüşürüz belki." Başıyla onay-
layıp otele doğru ilerleyince Tuğsan'a döndüm.

"Bunun hesabını Nefes gitmekten vazgeçtiği zaman soracağım sana! O zamana kadar yaşamının tadını çıkar."

"Nefes değil, Leyla!"

"Bek hâli devam ediyorsun!" Bir de durumdan fena halde çekilince çıkarmıştı. Yüzündeki sırtış eskimeden duruyordu yüzünde dakikalardır. Bunun neresi eğlenceli olabilir?

"Ya tamam sen beni bırak şimdi, Leyla'yı nasıl durduracağını Mecnun?" Tuğsan'ı öldürmemek için güçlü sebeplere ihtiyacım var. Bu konuda haksız olduğumu sanmıyorum.

"Bir şekilde durduracağım. Ayrıca şunları söylemeyi kes artık Tuğsan!"

"Ne şekilde?" diye sorduğunda bir süre cevap vermeyip düşündüm. Tek bir çözüm uygulamam gerekiyordu. Birden fazla şey yaparsam benim yaptığım anlaşılırdı. O yüzden, sadece tek bir şey yapmam gerekiyordu. Tek bir şey...

"Gel benimle..."

Tuğsan'ı arkamda bırakarak hızla resepsiyona doğru ilerledim. Resepsyonist kız beni her görüşünde büründüğü erimiş yüz ifadesine büründü ve inanın bana, bu durum çok işime yarayacaktır.

"Merhaba Esra."

"Merhaba Enes Bey." Tuğsan'ın soran bakışlarına aldırmadan konuşmaya devam ettim.

"Şimdi, güzelim, bana şunu söylemeni istiyorum, dün gece otele gelen yeni evli bir çift var ya, onlar bu yıl otele girişi yapılan kaçınıcı balayı çifti?"

Kız kafası karışmış bir ifadeyle yüzüne bakıyordu saf saf. Elimle bilgisayarı göstermeseydim kafasından hesaplamaya çalışacağından eminim. Bir çift, iki çift, üç çift...

"Hemen bakıyorum efendim. Nefes ve Murat çifti. Dün akşam saat 11.00'de otelimize giriş yapmışlar. 398 numaralı odada kalıyorlar ve bu yıl otelimize girişi yapılan 135. çift..." Memnun bir şekilde onayladım.

"Evet. Güzelim, biliyorsun ki biz her sene o yıl otelimize giriş yapan 135. çifte bir hafta kral dairesinde bedava tatil hediye ediyoruz. Aaa, yoksa sen bunu bilmiyor muydun? Neyse, artık biliyorsun. Neymiş? Her sene otelimize giriş yapan 135. balayı çiftine bir hafta kral dairesinde tatil hediye ediyordunuz ve eğer bu tatili kabul ederlerse ne oluyormuş? Ekstra hediye olarak otelimizde birer saatlik iki masaj seansı hediye ediyordunuz. Anladın mı?" Tuğsan gülmekten ölmek üzereyken Esra parçaları kafasında birleştirmeye çalışıyordu. Biraz fazla bilgi yüklemesi yaptığımı farkındayım. Çünkü beyni gözlerinden akacak gibi bakıyordu.

"Enes Bey, bunlar..." Esra şaşkınlıkla kekelerken Tuğsan kolunu dürttü.

"Murat buraya geliyor!" Tamamdır!

"Sana söylediklerimi bir bir ona söyleyeceksin şimdi. Yoksa işini aksatmış olursun ve biz patronlar, işini aksatan çalışanları kovarız, bilirsin..." Esra itaatkârca kafasını sallarken Tuğsan'la birlikte kapıya doğru ilerledim ve Murat'ın tepkisini izlemek için kapının yanındaki koltuklardan birine yerleştim. Harika, işte başlıyoruz...

Akşam Yemeği...

-Enes-

Murat resepsiyona gidip Esra'yla konuşmaya başladığında bana soru dolu gözlerle bir bakış attı. Başımın altına onayladığımda hafifçe gülümseyip Murat'la konuşmaya başladı. Gözlerimi Murat'tan ayırmıyordum. Biraz sıkıntılı gibi görünüyordu. Cebindeki cüzdanını açıp içinden kredi kartını çıkartarak Esra'ya uzattı. Esra birkaç kez gözlerini bana çevirip her seferinde oturma aldığını görünce Murat'a gülümseyerek bir şeyler söyledi. Servisçiyi haberi veriyor! Talihli çiftimiz siz oldunuz, tebrik ederim, çok şanslısınız, la la la... Tanrım! Eğer bir gün gerçekten aşk evliliği yaparsam ve gittiğimiz otel bana bedava tatil kazandıysamızı söyleyip tatlı cümleler kurmaya çalışırsa o otelden kaçarak uzaklaşacağım. Çünkü, bunlar bana göre değil. Rüya gibi bedava bir tatilmiş, peri masallarına benzeyecekmiş peh! Oysa Murat hiç öyle görünmüyor. Adamın suratındaki ifadeye bakın! Olaydan haberdar olmasam Adriana Lima resepsiyonistle evlenme teklifi yolladı sanacağım. Alt tarafı birkaç gün bedavadan tatil ve masaj hediye ettik. Neyse, dalga geçmeye gerek yok. Şimdi teklifi kabul

ermekten vazgeçerse atılan top suratına çarpmış futbolcular gibi kalakalıyorum.

"Enes! Sence kabul edecek mi?" Kafamı Tuğsan'a çevirdiğimde meraklı meraklı Murat'ı izliyorum. Yemin ediyorum, eline bir paket çekirdek verseniz, Muhteşem Süper izleyen anneannemden hiçbir farkı kalmaz. Adam günün 6 saatinde âdeta bir Bill Gates, diğer 6 saatinde ise gün boyu yayınlanan bütün dizileri izleyen meraklı bir teyze gibi yaşıyor. Eh, geri kalan 12 saatinde de uyuyor zaten.

"Kabul edecek gibi duruyor. Etmese de bir çaresini buluruz." Biröden heyecanla bana baktı.

"Kuzey Güney dizisinde oynuyormuşsun gibi konuştun." Size söylemiştim, değil mi? Cevap verme gereği bile duymadan gözlerimi devirip Allah'tan sabır dileyerek Murat'a döndüm. Hâlâ gülümseyerek Esra'yla konuşuyordu. Esra onlara baktığını görünce kafasını bana çevirdi. Başımı sonucu öğrenmek istediğimi anlatır şekilde salladım. Kafasıyla onaylayınca fazlasıyla rahatladım. Kabul etmiş! Ayaga kalkıp Nefes'in oralarda olup olmadığına bakılmaya başladım. Eğer bunu Esra'ya yaptıranın ben olduğumu öğrenecek olursa beni öldürür. O yüzden tam şu an, buralarda olmaması çok daha iyi.

"Tuğsan, burada işimiz bitti, gidebiliriz."

"Nasıl yani? Eee ne oldu? Ben bir şey mi kaçırdım?" Hayatının yarısı Tuğsan'a bir şeyleri açıklamaya çalışmakla geçiyor.

"Oğlum sen ne garip bir adamısın ya! Sabah geldiğinde ciddilikten kırılacaktın, şimdi çocuğa döndün. Murat'ın yüzüne bir bak, kabul etmese öyle bakar mı? Esra'ya teşekkür edip duruyor iki saatir."

"Ha, tamam şimdi anladım! Eee ne yapıyoruz? Gidip Leyla'ya

ha... Murat geliyor!" Eğer Murat gelmiyor olmasaydı Leyla da o ağzını bir güzel dağıtacakmış! Bin kere söyledim hâlâ devam ediyor ya...

"Eh, merhaba Enes Bey, merhaba şey bey..." Tuğsan Murat'a bana uzattığı ama sıkmaya tenezzül etmediği elini sıkarken cevap verdi.

"Tuğsan, size de merhaba Murat Bey. Sevindirici bir haber mi aldınız?" Otuz iki diş sırtıyor bir de. Nefes'i bulmadan önce neredeyse benimle tartışmaya girecek adam bu değil miydi?

"Evet, evet! Harika bir haber aldım. Bir haftalık tatil ve masaj kazanmışız! Ben de teşekkür etmeye geldim Enes Bey'e özür dilemeye. Sabah biraz şey davrandım... kaba. Yani ben aslında öyle bir insan değilim! Yanımda annem vardı ve ben, görsüz görünmek istemedim. Anlarsınız ya hani, anneleri bilirsiniz. Çocuklarını güçsüz görmek istemezler ve anneler işte! Heh!" Bu adam ne saçmalıyor? Karikatürist olsam tüm karikatürlerimde kullanabileceğim bir karakter. Belki de doğuştan gelen bir sahoşluğu vardır? Damarlarında votka dolaşıyor olamaz mı? Yoksa akli başında bir insan neden bu kadar saçmalayarak küçük düşürür ki kendisini?

"Önemli değil, biz de sabah biraz sinirliydik. Kusuruma za bakmayın." Tuğsan konuşmaya bu şekilde başlayınca sinikle kaşlarını çattım. Adama kusura bakmayın mı dedi yine? Benim yerime hak etmeyen insanlardan özür dilesin diye mi arkadaşım ben Tuğsan'la? Ah ama sinirlendiğimi anlamış olacak ki söyleceklerini hızlandırıp asıl varması gereken yere vardığında memnun bir bakış attım Tuğsan'a.

"Yani, aslında Enes de sizinle o şekilde konuşacak bir adam değildir. Her zaman saygılı ve iyi niyetlidir. İnsanlara yardım etmeyi

sever ve sizi gayet iyi anlıyoruz yani. Madem tatil hediyesini kazandı, birbirinizin yüzüne bir süre daha bakacaksınız. Demek istediğim şey şu ki bir yemeğe filan çıkmalısınız belki de! İki çift olarak. Yanlış anlaşılmalara düzeltirsiniz, aranızdaki sorunlar hallolur. Harika bir fikir, değil mi?" Murat şaşkın bir mutlulukla Tuğsan'a baktı. Ağzı bir karış açtı ama aynı zamanda da gülümsüyordu.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Tam ben söyleyecektim! Aslında ben bu fikri eşime dün gece sunmuştum ama, eh, şey dedi, yani ki-barca istemediğini söyledi." derken hafifçe duraklayıp kaşlarını çatı. O an Nefes'in tam olarak ne söylediğini düşünüp gerildiğini hissedebiliyordum. Eminim 'O geri zekâlı herifle yemek filan yemeyeceğiz! Cehennem dibine kadar yolu var' demiştir. Ya da çok daha kötüsünü.

"Eşiniz bir kere reddettiye ikinci kez sorduğunuzda kabul edeceğinizi sanmam."

Bozulmuşum gibi görünmeye çalışıyordum Murat'ın durumu toparlamak için bir fikir bulabilmesi adına. İşe yaradı! Zaten bugüne kadar benim yaptığım hangi şey işe yaramadı ki?

"O zaman ona söylemeyiz! Yani ben ona baş başa yemek yiyeceğimizi söylerim. Orada sizinle karşılaşırız ve birlikte oturmaya karar veririz. Nasıl plan?" Bana göz mü kırptı o? Her an 'Sadece eşiniz gelsin, siz gelmeyin.' deyip hiçbir şey olmamış gibi gülümseyebilirim. Hayır tabii ki demeyeceğim. Bakmayın öyle!

"Harika plan! Bu akşam mı?"

"Evet evet, bu akşam. Eh, saat 20.00 gibi otelin restoranında, tanıştık sanırım?" Annesini de getirirse gülmekten yemek yiyemem. Tuğsan'ı da annesine mi ayarlasak? Tam çift yemeği olur işte o zaman!

"Aslında Annem de gelecek mi?" Tuğsan yanarda gülmeye başlayıp ağız eliyle kapatığında kendimi zor tutuyordum.

"Abi haa, haa! Annem unuttuğum birkaç şeyi vermeye mi adediz. Nefes'in geldiğini görünce yola çıktı o da. Şey, annem yapıyorlar da..." Kadın oğlunun unuttuğu şeyleri vermeye bir laponda otduktan otele geliyor. Benim annem rahatız etmen için aramıyor bile. Olmaya bak...

"Neyse, ben sadece ona göre rezervasyon yaptırayım diye vadedim. Otelin beni ilgilendirmes. Akşam görüşürüz o zaman. Mutlaka iyi günler dileyip yanımızdan ayrılırken anlamlandıran bir şekilde sinirliydim. Yani, konuşmamızdan sonra tene geçeceği yer Nefes'in yanı. Ben ise ya Tuğsan'ın yanında kalacağım ya da sap gibi dolacağım. Haa bir de Ceyda'nın yazması gerekir ki o seçeneği düşünmek bile istemiyorum!

"Şimdi ne yapıyoruz kardeşim, duracak mıyız burada bir süre?" Aslında aklımda Ceyda'dan nasıl ayrılabileceğime dair planlar yapmak vardı. Ama şu an, dün geceden beri bu kadar saçma sapın olayla uğraştıktan sonra bir de bunları düşünmek istemiyordum.

"Valla benim beyin fonksiyonlarım şu an itibariyle sona erdi. Akşamdan beri çalış çalış öldü beyin hücrelerim!" Tuğsan söylediğine gülerken birden aklına bir şey gelmiş gibi baktı, hemen sonra sıkıntıyla oflayarak konuşmaya girdi.

"Ya bu arada, şu küçük çocuk var ya..."

"Hangi çocuk?"

"Nefes'in yerini söyleyen çocuk. Ya sen onu evine götür filan dedin ama bayağı moralim bozuldu abi. Tarif ettiği yere bir gitik.

Çocuk Erişim Kurumu yazıyor! Yaptığım yoku tahmin edememisin. Aslında içeri girip müdürle konuşacaktım anne babasına sorulmuş diye, ama tam o sırada sen arayıp çağınca konuşamadım. Yani aslında güldüğüme bakma, moralim bozuk." Akşamda ilkokulda beş sene birlikte okuduğumuz Umut geldi birden. Annesi babası yoktu. Ne olduğunu sorarak hiçbir şey söylemeden çıkar gideni. Aslında çocukları çok sevdiğim söylenemez, ama o kadar küçük bir çocuğun böyle bir acıyla baş başa bırakılmasını, bu kadar ufak bir bedeninin tüm bunlarla baş edebilmesinin beklenmesini adaletli bulmuyorum.

"Tamam, bize yapacak bir şey buldum Tuğsan, gidelim." Kaçtı yöneldiğimde Tuğsan da bana yetişmeye çalışıyordu.

"Eee, nereye gidiyoruz? Çocuk hakkında bir şey demeyecek misin?"

"Yolda öğrenirsin."

"Abi hak kıızıyorsun ama yine *Kuzey Güney*'de oynamıştık gibi konuşun!"

Tuğsan'ın söylediğine bu sefer kızmak yerine gülecek karşılık verdim. Arabanın kapısını açtığı sırada gözüm odasının balkonundan dertli dertli bahçeyi izleyen Nefes'e takıldı. Orada olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Kızıl kıvrakları kuşlara uçurmuş dersi veriyordu sanki... Bu kadar üzgün görünüyorsa üzülmem gerekiyordu belki de ama üzülemedim. Çünkü bana bakıyordu.

Asansör Buluşmaları

-Nefes-

Tamam, sakin olmalıyım. Sakin olmak zorundayım yoksa öğle saatından saçma sapan gerçekler çıkabilir! Sorun şu, Murat'a sonra gelip bir hafta bedava tatil ve masaj kazandığımızı söylüyor. Yok yok, tam olarak öyle değil! Bir hafta bedava tatil ve Murat'ın deyişiyle, "iliklerimize işleyecek mükemmel birer masaj seansı" kazanmışız. Vay canına! Ne harika, öyle değil mi? Hiç de değil! Aptal, aptal! Buradan defolup gitmek istediğimi söylememin ve bunu onaylamasının üstünden geçen on dakikada teklif edilen bedava tatil ve masaj, fikrini nasıl bu kadar kolay değiştirebildi aklım almıyor. Bu adam, evlenmeden önce bana sürekli sürprizler yapan, romantik, kibar, düşüncelerinde kararlı, kısacası her şeyyle mükemmel bu adamdı, şimdi en zor anımda halden anlayacağı yerde karşımda sırtarak şansımızı müjdelemekle meşgul.

"Murat, aklından bile geçirme! Buradan gidiyoruz! Bana söz verdin. Ben burada çok sıkıldım ve karnım ağrıyor. Biliyorsun işte, regl günlerim. Tatilin keyfini çıkaramayacağım. O yüzden

kesinlikle dönmeliyiz!" Ellerini omzuma yerleştirip yüzüme menemanıyerle baktı. Allah'ım lütfen kolayca pes etsin, lütfen!

"Tadım seni çok iyi anlıyorum." Bu kadar anlayışlı olmasına hafifçe tebessüm ederek karşılık verdim. Tanrı aşkına, yanlış anlamayın ama omzumda olan elleri yani omzumdaki elleri beni neden bu kadar rahatsız ediyor? Tamam, tamam. Sorun yok. Biz defalarca öpüştük. Şimdi omzuma ellerini koymasının beni rahatsız etmesi imkânsız. Belki de dün gecedен kaynaklıdır. Ah, o lanet olası adam sarhoşluğundan faydalandığı için, ufak bir dokunuştan bu kadar tedirgin olmam gayet normal. Öyle değil mi? Yani tamam, kızmayın. Sarhoşluğundan faydalandı derken onu kastetmiyordum, suçun büyük tarafı onda değil sanırım ama yine de, of... boş verin.

"Evet?" dedim Murat'a devam edip beni buradan alıp götürmesi için.

"Ama söz veriyorum gayet güzel bir tatil olacak! Masaj karnı ağrılarına da iyi gelir. İlaç içersin, sıcak su torbamız da var!" Ellerini omzumdan çekip yatağın üstünden aldığı sıcak su torbasını sevimli sevimli sallarken çok çaresizdim. Anlamaya niyeti yoktu. Burada kalmak istemediğimi açıkça söylüyorum, o ise bana sıcak su torbası uzatıyor. Allah aşkına be adam, ben dün gece otel sahibiyle birlikte oldum! Sen ne sıcak su torbasından bahsediyorsun!

"Murat! Anlamıyor musun, burada kalmak istemiyorum di-yorum sana!"

"Ne oldu birden Nefes? Bu oteli sen seçtin, unuttun mu? Benim seçtiğim otelin rezervasyonunu benden habersiz iptal ettirip burayı daha çok beğendiğin için yine benden gizli bu otelde

rezervasyon yaptırın sendin. Ne çabuk unuttun? Sen istediğin için buradayız." Oh Tanrım... Bunu nasıl unuttum! Murat'ın yazıttığı orkele gitmeyi kabul etseydim bunlar başıma gelmeyecekti! Tanrım, kendimden nefret ediyorum, nefret! Döndüğümde hatırlan, ismini Nefes'ten Nefret'e değiştirmek için mahkemeyi başvuracağım.

"Ben... yani... ah! Belki de ilk rezervasyon yaptırdığımız orkele gitmeliyiz! Belki de orası bizim kaderimiz! Yani kaderimizde tanilimizi orada geçirmemiz gerektiği yazıyordur. Ben de, eh, bilersin işte, gizli işler çevirerek kaderimizi bozmaya çalıştım ve şimdi içimde oluşan bu huzursuzluğun sebebi tamamen bu!" Ne saçmalıyorum ben? Anlayacak! Saçmalamama dayanamayıp bir şeyleri sorgulamaya başlayacak ve onu aldattığımı öğrenecek ve beni terk edecek. Beni bir başıma burada bırakıp annesinin yanına dönecek ve ona şöyle diyecek, 'Anneciğim, sen haklıydın...' Devam edemeyeceğim, kâbus gibi!

"Hayır! Öyle düşünme. Kaderimizde burada tatil yapmamız gerektiği yazmasaydı sen buraya gelebilmek için bu kadar uğraşmazdın, ayrıca gitmek istediğimizde bedava tatil kazandığımızın da öğrenmezdik. Burada kalmamız gerekiyor hayatım. Hem ben buraya bayıldım! Arka bahçedeki yapay gölü gördün mü? Kocaman! Üstünde bir köprü bile var. Her yerini ışıklandırmışlar. Çok romantik. Akşam yemeğinden sonra köprüde, o ışıkların altında biraz yürürüz diye düşündüm. Nasıl fikir? Hem sana bir sürprizim var."

Allah beni kahretsin. Adam bana sürprizler hazırlıyor, ben onu aldatıyorum. Bravo bana. Ne kadar mükemmel bir eş olduğumu bir kez kanıtlamış oldum. Tamam Nefes, sadece birkaç gün

daha dayanabilirsin buna. Enes kimseye bir şey anlatmaz! İdare edebiliriz.

"Peki... Senin için katlanmaya çalışacağım. En azından bir iki gün daha kalabiliriz. Sorun değil."

Murat gülümseyerek yüzümü ellerinin arasına aldığı anda titrediğimi hissettim. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken gözlerimi kapayıp kendimi ona bırakmam gerekiyordu ama gözlerimi kapamadım! Kapanmıyorlardı! Tanrı aşkına, sadece bir öpücük! Olmaz öpemem... Hadi ama! Yapamam...

"Murat tuvalete gitmem gerek. Eh, yoksa altına yapacağım! Ha ha!"

Sevimli görünmeye çalışarak yapmacık bir gülümsemeyle kendimi tuvalete atıp kapıyı kilitledim. Aynaya baktığımda yüzüm kapkarmazıydı. Bu böyle gitmez! Her dokunuşunda bayılacak gibi oluyorum, öpüleceğimiz sırada öleceğimi sandım! Kendimi toparlamazsam kesinlikle olan bitenin farkına varacak. Evlenmeden önce çok daha samimiydik, şu hale bak! Adama kendimi öptürmüyorum bile. Tanrım... Biraz önce altına yapacağım diyerek beni öpmesini engellemeyi çalıştım ya! Öldürün beni!

"Tatlım, çıkınca öğle yemeğine inelim, olur mu? Çok acıktım." Toparla kendimi aptal! Düzgün bir cevap ver. Yani aranızda soğukluk var sanmasın!

"Olur aşkım! Ben de şeyler gibi acıktım! Eh, neydi onlar?" Allah kahretmesin telaştan hafızamı kaybetmem mümkün değil, değil mi? Eğer böyle bir şey mümkünse kesinlikle amnezi başlangıcı yaşamaya şu an itibariyle başladım ve yaklaşık yarım saat içinde tüm hafızamı kaybedeceğim. Tamam, biliyorum, saçmalamayı kesmeliyim!

"Kurt gibi mi?" Neye ki sesinde bir gariplik yok. Gayet mutlak konuşuyor.

"Evet, ondan." diyerek kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Tekrar öpüşme çabasına girmemesi için biraz uzağında durmaya karar verdim. Yerde duran valize doğru ilerledim, içinden kahverengi kapısonlu hırkamı çıkarıp üstüme geçirdim. Aslında hırkayı ya çöp dükânı getenin her izini üstümden silip atmam istiyordum ama reglamin ilk sabahında yapıyor oluşum Murat'a pek inandırıcı gelmeyebilirdi.

"Hazır mısınız?" Başımı sallayıp elini omuzuma atmasını doğru adımlarla kapıya doğru ilerleyip koridora çıktım. Arkaam döndüğümde kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Çünkü ben sormasam da soracaktı. Bana eminim.

"Yok..." dediğinde sesindeki tereddütlü ifadeyi anlayabiliyordum. Doğal görünmeye çalışarak gülümsedim. Yanına gidip koluna girdim, her ne kadar benim için var olsa da bir gariplik olduğunu anlamamalıydı. Yüzündeki ifade eski huzurlu halime almıştı ama aşığı inene kadar hiç konuşmadık. Restorana girişiminde içimizi çok kalabalık değildi. Aslında şöyle söylemek çok daha doğru olur sanırım, restoran o kadar büyüktü ki bütün şehir'i buraya doldurmanız, yine de girişime kalabalık gelmezdi.

Cam kenarındaki masalardan birine oturduk. Murat'ın tabii ümitsiz şaklı yapay gül, yavaş yavaş katarmaya başlayan havanın atmosferinde, kırmızı şaklarını yakmış mükemmel bir görüntü sunuyordu. Ciddi anlamda, muhteşem bir manzaranın önünde oturuyorduk. Enes faktörü olmasaydı otel gerçekten mükemmel bir oteldi. Enes olmasaydı burada harika vakit geçirebilirdik.

"Akşam yemeğine 20.00 gibi ineriz, olur mu sevgilim?" dedi Murat birden aklına unuttuğu bir şey gelmiş gibi.

"Olur, neden olmasın? Eee, ne yiyelim?" dedim oturduğum yerden açık büfeye göz atarak. Açık büfeye baştan sonra göz atarken gözüme açık büfenin sonunda duran Enes'e kaydı. Nereden çıktı şimdi bu? Her yerde rahatsız edecek benil! Gerçi, otel otel değil yani burada olması gayet doğal ve bana bakmıyor bile. Ama beni rahatsız etmesi için herhangi bir şey yapmasına gerek yok. Varlığından rahatsız oluyorum. Hah! Üstelik yanında bir de kız var. Kızın olmayan bir kız... Pislik herif, bir de kendini savunuyor. Al işte, dişi sinek görse ona bile asılacak!

"Hayatım, bir şey mi oldu? Açık büfeye bakakaldın. Sen istediklerini söyle ben ikimize de tabak hazırlarım." Murat'ın sesiyle gülerimi Enes'ten ayırıp Murat'a çevirdim.

"Sen bir şey mi kuzdın? Fena halde sinirli görünüyorun!" Murat'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. Kendime gelip dikkanimi Murat'a vermeliyim! O da ne yaparsa yapın umurumda değil.

"Yo, şey... Fark etmez. Kendine ne alırsan bana da ondan al." Murat masadan kalkınca istemeden gözlerim yine Enes'e ve yanındaki kıza kaydı. Kızın saçları dalgalıydı ve açık kahverengiydi. Benimkiler kadar kabarık saçları yoktu ama eminim ki o kıza da kabarık saçlı diyorlardı. Bu adam nasıl bir çapkın böyle! Hayır yani, bari gizli gizli yap. Kızın her an gelip görebilir ve o bunu umursamıyor. Nasıl bu kadar düşüncetiz olabiliyor? Tamam, bakmayacağım onlara... Kafamı masaya çevirip masa örtüsündeki Eiffel Kulesi desenlerini izleyerek oyalanmayı denedim ama Enes'in yüksek sesli kahkahası tüm salonu inletince refleksi olarak kafamı kaldırıp baktım. Aptal! Şu yüz ifadesine bakın! Keyfinden

gözünü hiçbir şeyi görmez hale gelmiş. Tam kafamı tekrar eğecek-
tim ki ağzını açık bırakacak bir şey yaptı! Elini kızın omzuna
koydu resmen! Elini kızın omzuna koydu! Başkası olsa abartıla-
cak bir şey yok derdim, ama bu Enes! Yani kıza her şeyi yapabili-
Onun da hayatını karartabilir. Yoksa bu durum benim için neden
sorun olsun ki? Ben sadece benim yaşadığımı başkası yaşamaması
istiyorum, o kadar. Yine de, görmezden geleceğim. Kız sarhoş
değil, gayet de akli başında. Kendini düşünmeyi de düşüncecek
değilim. Hemen şimdi, onlara bakmayı keseceğim. Tam şimdi
Hayır, hayır, kıza sarıldı! Tanrım! Ne yaptı gördünüz mü? Kıza
sarıldı resmen! Hem de öyle bir sarılma değil! Bırakmak istemez
gibi sıkı sıkı. Veda sarılması. Kız el salladı ve gidiyor! Enes de kı-
zın peşinden restorandan çıktı. Bekle sen bekle! Görürsün şimdi!

Aşçıyla derin bir sohbeta dalan Murat'a göz attıktan sonra
ona fark ettirmemeye çalışarak restorandan çıktım. Enes Bey el-
leri cebinde, sırtarak birkaç takım elbiseli adamla konuşuyordu.
Adamın yüzündeki mutluluğa bakın ya! Yeni bir kız düştü ta-
bii ağuna, keyiften dört köşe oldu! Aptal. Tereddüt etmeden ona
doğru ilerlediğimde sırtışı şaşkın bir ifadeye dönüştü. Yanındaki
adamlardan birinin koluna dokunup bir şeyler söyleyerek yanla-
rından ayrıldı ve o da bana doğru gelmeye başladı.

"Ooo, bir saat olsun ayrı kalmaya dayanamadın tabii." diyerek
güldüğünde konuşabileceğimiz bir yer bulmak için etrafa bakını-
yordum. Birden aklıma gelen fikirle Enes'i kolundan tutup çekip-
tirerek asansöre doğru ilerledim.

"Nefes! Ne yapıyorsun?"

"Kapa çeneni!" Asansörün önüne geldiğimizde düğmeye aru
bir yanı olmayacağını bilerek defalarca bastım sinirle.

"Birbirimizi her özlediğimizde asansörde mi buluşacağız?
Asansör buluşmalarımız filan mı olacak?" Kimsenin dikkatini çe-
kip çekmediğimizi görmek için etrafı kontrol ettim. Herkes ken-
di hayatıyla ilgileniyor gibi görünüyordu.

"Kapa çeneni!" Asansör gelince benden önce içeri girip sırtta-
rak beklemeye başladı. Çok hoşuna gitti tabii, bir günde iki kız!
Oh! İçeri girip kapıyı kapatma düğmesine bastım. Kapı kapanır
kapanmaz en üst katın düğmesine basıp Enes'e döndüm sinirle.

"Tam tahmin ettiğim gibi! Lanet olası iğrenç bir herifin teki-
sin sen! Bir de sana söylediğim şeyler için kızyordun bana! Ne bu
şimdi?" Bunları söyleyeceğimi beklemiyor gibiydi. Ne bekliyordu
ki? Onu çok özlediğimi söyleyip boynuna mı atlayacaktım?

"Nefes, dur bir dakika sakın ol! Ne oldu şimdi?"

"O kıza nasıl sarıldığını gördüm! Elini nasıl beline koyduğu-
nu, nasıl güldüğünüzü..." Bunu da beklemiyordu tabii. Tam
tahmin ettiğim gibi, pişkin pişkin sırtmaya başladı.

"Sen bizi mi izledin?" Onları mı izlemişmişim... Neden izle-
yeyim!

"Sırtma! Sizi izlemedim tabii ki gördüm sadece." Ellerini tek-
rar cebine koyup asansörün duvarına yaslandı.

"Her hareketimizi görmüşsün bakıyorum da. Ne güzel, ne güzel..."

"Sırtma dedim! O kızın peşini bırakacaksın! Aynı şeyleri ya-
şamasına izin veremem!" Büyük bir kahkaha atınca iyice sinit-
lendim. Parmağımı ona doğru sallayıp konuşmaya devam ettim.
"Bir daha o kızla görüşürsen..."

"Görüşürsem?" Resmen hoşuna gidiyor bunları söylemem!

"Yüzünü dağıttım!" Eh, doğruluk payı olmasa da gayet iyi bir
teklif.

"Yüzümü mü dağıtırsın?" Hâlâ gülüyor ya! Adama tehdit ediyorum, bu bile hoşuna gidiyor.

"Gülmeyi kes Enes!"

"Bak, bir konuda anlaşalım da sonra ister yüzümü, ister ya tağımı, ister kalbimi dağıt. Aynı şeyleri yaşamasına izin vermek mi istemiyorsun yoksa kıskandın mı?" Belki de tam şimdi cidden yüzünü bir güzel dağıtmalıyım!

"Tabii ki kıskanmadım! Ben sadece o kızı düşünüyorum. Bana yapmış gibi onun hayatını da karartacaksın. Ve ben buna izin vermek istemedim sadece! Sen iğrenç herifin tekisin. Kadınların hayatına girip hayatlarını mahvettikten sonra çıkmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Yaa senin karın var ya! Gidip başka kadınlara harcadığın vakti karına harcasana! Ama yok, sen üzmeye programlanmışsın değil mi? Üzmekten başka eylem bilmezsin sen. Onu üz, bunu üz, şunu üz ama kendin mutlu ol. Ne güzel bir hayatın var böyle ya! Ama ne var biliyor musun Enes, şuracıka ölsem, kimsenin umurunda olmaz! Kimse üzülmez..."

O an ağızmdan çıkan kelimelerin farkında bile değildim. Yine söylediklerimle dalga geçecek, kahkahalar atıp umursamaz bir cevap verecek sanıyordum, öyle olmadı. Bu konuşmanın sonunda, kimse kahkahalar atıyor olmayacaktı. Asansörün kapısı açılınca başını yerden kaldırmadan asansörden çıktı, elini içeri uzatıp kapıyı kapatan tuşa bastı ve elini çektiikten sonra titreyen sesiyle şöyle dedi:

"O kız kardeşimdi..."

Eski Bir Arkadaş

-Nefes-

Nefeslik. Yaptığım şeyin adı tam olarak aptallık! Yaşadığımız bile hangi akla hizmet o lafları ettim? Ölürse kimse üzülmezmiş. Aptal! Sen kocana kızıp sarhoş oldun, sonra da adamı baştan çıkardın, üstüne üstlük etmediğin laf kalmadı, şimdi de başka kızla görüp adama ondan ne kadar nefret edildiğini hatta ölürse kimsenin umursamayacağını söyledin. Üstelik kız, adamın kardeşi çıktı! Bravo, alkış alkış alkış! Harikasın kızım! Devam et.

Ama gönlünü alacağımı da sanmıyorum. O kim ki onun gönlünü alayım? Bak yine aynı şeyi yapmaya başladım! Tamam, en azından bir özrü hak ediyor ve ölürse birilerinin üzüleceğini bilmeyi de. Ona gidip diyeceğim ki, 'Heeeey, merhaba! Özür diletim ve ölürsen birileri üzülür, hoşça kal!' Hayır. Bu olmaz. Bu çok saçma... Düşünsenize, birinin size söylemediği laf kalmıyor, ölünen kimse üzülmez diyor sonra da gelip özür diliyor. Bum! Hiç beklemeden öldürün o aptal! Ya beni öldürürse? Saçmalama. Tamam, belki de sakın olup hayatıma devam etmeliyim.

Belirsiz işte. Her yerde bir hayır vardır' falanlar filanlar... Belki de bu olay sayesinde benden iyice uzaklaşır ve yaşadığımız geceyi unutar. Böylece ben de evliliğime içim rahat bir şekilde devam edebilirim. Evet, bu güzel bir plan. Gerçi içim ne kadar rahat olacak emin değilim ama...

"Nefes!" Murat'ın endişeli sesiyle kafamı kaldırdığımda otelin merdivenlerinde çaresizce oturduğumu fark ettim. Nasıl geldim buraya? Asansördeydim en son. Sonra asansörden indim, restorana gidecektim ama merdivenlere oturdum. Aha tabii ya! Jetgiller'in gezegeninde yaşamıyoruz, merdivenler hareket edip gitmek istediğin yere götürmüyorlar haklı olarak. Tamam, ne düşündüğünümü biliyorum, aklımı kaçırmama çeyrek kaldı.

"Ben de tam restorana geliyordum. Tuvalete gittim de. Sonra da şey oldu... Bileğim! Birden bileğim acıyınca buraya oturdum." Murat saçmalıyormuşum gibi baktı. Çünkü saçmalıyordum. Eh, doğru orantı.

"Tamam hadi restorana dönelim. Rezil oluyorsun." Rezil mi oluyormuşum? Anlamaya çalışıyorum...

"Haklısın, hadi gidelim." Arkama bakmadan hızlı adımlarla restorana girdim ve masamıza döndüm. Biraz önce gerçekten rezil olduğumu söyleyip beni oradan kaldırdı, değil mi? Belki de çocukluk arkadaşlarınızla yıllar sonra karşılaşıp yaşadığınız aşklarınız gerçek değildir kızlar, merhaba! Kendimden bahsetmiyorum. Yani, tam olarak kastettiğim şey aşk konusunda da değildi. Evet, aşk kelimesini kullandığımın ben de farkındayım! Hayır söylediğimi yalanlamıyorum. Evet, öyle demiş gibi oldum ama... ah! Yeter!

"Bazen seni anlayamıyorum Nefes." diyerek masaya oturan Murat'a anlamaya çalışan bir bakış attım.

"Merdivene oturduğum için söylüyorsun..."

"Hayır. Yani o da var tabii. Ama genel olarak anlayamıyorum bazen. Sanki etrafında kimse yokmuş gibi davranıyorsun. Uçakta kulaklıksız film izlemen mesela." Oh beyefendi tartışmak istiyor.

"Kulaklıklar kulaklarımı acıtıyordu Murat. Östelik filmin sesi mi o kadar çok kısmıştım ki ben bile zar zor duyuyordum! Bunun için beni suçlayamazsın." Sakin ol, sakin ol, sakin ol, sadece sakin ol... Benim bu kadar derdim var, adam gelmiş bana kulaklık diyor! Sakin ol.

"Önemli olan bu değil. Sorun etrafta olup bitenleri umursamaz halin. Ben sana tabak hazırlamak için beş dakikalığına yanından ayrılıyorum birden kayboluyorsun. Sonra seni buluyorum, kuskoca otelin merdivenlerinde oturmuş boş boş bakıyorsun. Dün geceye ne demeli? Ağrı kesici bulacağım diye çıktın bir daha dönmedin. Neredeydin diyorum, hava almak istedim diyorsun." Sakin olma. Sakin olunacak bir yanı kalmadı çünkü!

"Dün gece annenle konuşmak yerine benimle ilgilenseydin ortadan kaybolmazdım, ortadan kaybolduğumda annenle otel bahçesinde oturup sohbet etmek yerine beni aramaya çıksaydın, nerede olduğumu öğrenmiş olurdun. Eğer her seferinde aramıza anneni sokmasaydın merdivenlerde oturup dertlerimi düşünmek yerine gelip benimle konuşurdum! Anlatabiliyor muyum?" Bunları söylememi beklemiyormuş gibi bir anlığına duraksadı. Kaşlarını çatıp durumu anlamaya çalışıyormuş gibi karmaşık bir bakışa attı bana.

"Ben anlayamıyorum. Annemden bu kadar rahatız olduğunu bilmiyordum."

"Şimdi biliyorsun, bir şeyler değişecek mi? Hayır. Evet." Elini uzatıp masada duran elimin üstüne koydu.

"Daha dikkatli olmaya çalışacağım. Umarım sen de sırtından tımı dikkate alırsın." Evet, tabii ki daha dikkatli olacak, eminim ki

"Dikkatli olmam gereken bir şey yaptığımı sanmıyorum ama..." derken aklıma dün gece gelince ağızumdaki salatayı yeme madan öksürmeye başladım. Murat telaşla yanıma gelip sırtıma vurunca az kalsın ölüyordum. Çünkü bir an dün gecedeki haberdar olduğumu, sırtıma vurarak beni öldürmeye çalışacağını sandım. Yemin ederim! Nasıl bir iç dünyam varsa artık...

"İyi misin canım?" diyerek bir yandan sırtıma vuruyor bir yandan bardağa su dolduruyordu. Eh, kimse birini "iyi misin canım?" diyerek öldürmez. Öyle değil mi? Kafana kürekle vurdum ama iyi misin canım? Birazdan üstünden kamyonetle geçeceğim ama şimdi iyi misin canım? Seni merdivenlerden ben ittim ama iyi misin canım? Tatlım biraz daha iyiysen şu bıçağı karnına saplayacağım, ha? Silahımı başına dayadım ama rahat mısın böyle?

"İyiyim iyiyim... Bir an önce yemek yiyelim de kalkalım. Davarlar üstüme üstüme gelmeye başladı."

Gerçekçi olmaya çalışarak elimi boğazıma götürdüm ve bardaktaki suyu bir dikişte içtim. Ben ne yapacağım ya? Hayatım böyle garip mi geçecek? Murat'la ilişkimiz gerçekten güzeldi. Bakın, gerçekten güzeldi. Ben bir inşaat şirketinin uluslararası işlerini hallediyordum. Murat da babasının araba galerisini işletiyordu. Aynı şehirlerde olduğumuz için, işlerimizin de yoğunluğundan

zaten pek sık görüşürüz mümkün değil. Yat turlerini birlikte geçiriyorduk, sürekli telefonlaşıyorduk ve günceldi. Evlendiğimde de aynı şekilde olacağını düşünmüştüm. Tek fark çocukluklarımızda olduğum gibi sürekli görüşecektik. Onun için elimi Babkenir'de bıraktım ben. İşimden istifa ettim. Her şeyin harika olacağını inandırmıştım kendimi. Belki de kendimi bu kadar çok inandırdığım için her şey kötü geliyor ya da her şey geçerken kötü. Of, tamam! Düşünmeyi kesmem lazım. Şu an her şeyin kötü olması gayet normal. Çünkü büyük bir hata yaptım ve gerginliğim Murat'a da yansıyor. Evet, evet böyledir.

"Akşam yemeğine kadar sahilde gezelim mi biraz?" Şükürler olsun ki gayet normal bir teklif.

"Olur! Harika olur..."

Uzun bir yürüyüşün ardından bu kadar sorunsuz birkaç saat geçireceğimi tahmin etmiyordum! Saatlerce sahilde yürüdük, geleceğimize hakkında konuştuk, hayallerimizi anlattık birbirimize. Birkaç kez annesi aradı, evet ama en azından uzun konuşmadı! Kısaca neler yaptığımızı anlatıp kapattı. Üstelik yanımdan bile ayrılmadı. Elimi hiç bırakmadı. O kadar güzeldi ki! Sanki eskiden olduğu gibi sürpriz yapıp iş yerime gelmiş de sahilde geziyoruz gibiydi. Sürekli dua ettim içimden, hayatımızın geri kalanının böyle geçmesi için... Dün gecedeki beri bu kadar huzurlu hissettiğim için nasıl mutluyum anlatamam. Aslında bakarsanız, bir daha bu kadar mutlu olamayacağıma ikna etmişim kendimi. Hatta boşanacağımız konusunda bile hazırlıklıydım. Ama bu sahil nuru mükemmeldi! Hâlâ el eleyiz, akşam yemeği için restorana doğru ilerliyoruz. Doğrusunu bilmek isterseniz, öğlen beni öpmeye, elimi tutmaya çalıştığımda hissettiğim tedirginlik kolay

kolay geçmez sanıyordum ama birdenbire elimi tutunca keremden çok kötü hissetmedim. Tabii, öpüşmek biraz zaman alacak ama da olacak, inanıyorum...

"Murat öğlen yemeğindeki masamız boş, bak! Gel oraya..." derken Murat restoranın içinde gözlerini kısmış bir şey arıyordu.

Cümlemi yarım bırakıp, "Ne arıyorsun Murat?" diye sordum.

"Eh, şey, daha büyük bir masaya oturmalıyız belki de."

"Sadece iki kişiyiz, ne gerek var ki?" dediğim sırada gözlerini dört kişilik bir masadan ayırmadan nazikçe oraya doğru çevirdi yönümüzü. Gözlerimi devirerek Murat'ın benim için geri çektiği sandalyeye oturdum.

"Neden buraya geldiğimizi anlamadım iki kişilik masaya oturunca ne oluyor ki?" diyerek söylenmeye başladım. Sadece gülümseyerek karşıma oturdu ve saatine baktı. Düşünsenize annesini davet etmiş, onu beklediği için saate bakıyormuş, o yüzden bu masaya oturmuşuz mesela? Ha ha! Hiç komik değil.

"Eee, hadi gidip açık büfeden bir şeyler alalım." İçimde ufak da olsa annesini çağırdığına dair bir şüphe vardı.

"Biraz daha bekleysek?" deyince o şüphe büyüyüp kocaman bir dev haline geldi. Gülümsemeye çalışarak yüzüne baktım.

"Kimi bekliyoruz Murat?" dedim sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. Sıntarak baktı bana. Anlayacağımı tahmin ettiği yüzünden belliydi.

"Anlayacağımı tahmin ediyordum. Tamam, söyleyeceğim ama kızmak, bağırarak, çekip gitmek yok. Olur mu?"

İnanamıyorum ya! Resmen annesini çağırmış! Kadın da hiç üşenmeden İstanbul'dan kalkıp geliyor 1-2 saatlik yolu! Bir de söz istiyor bağırıp çekip gitmeyeyim diye, yok artık!

"Annen mi?" Başını geriye atıp büyük bir kahkahayla karşılık verdiğinde Murat'ı öldürmeye gayet de hazırdım.

"Hayır, hayır! Enes Bey'i ve eşini çağırdım. Hani şu asansörde kaldığın adam, hatırladın mı?" Unutabilir miyim? Vücudum yanlış tepkiler veriyor. Şu an deliler gibi kızmam gerekiyordu. Oysa ben gayet sakinim, hatta Enes'in gelmesini istiyordum. Ona bir öbür borcum var.

"Hatırladım. İyi yapmışsın." Murat memnun bir ifadeyle bakarak kaşlarını havaya kaldırdı.

"Kabul etmezsin diye onlar gelene kadar sana söylemeyecektim bile! Bu saat için anlaşmıştık. Her an gelebilirler yani. Gerçekten sorun değil mi?"

"Hayır, sorun değil..." Başımı masaya eğip masa örtüsünün desenleriyle bugün ikinci kez bakışmaya başladım. Geçen on dakika boyunca Murat'ın söylediklerine sadece kısa cevaplar verdim ya da başımı salladım. Ardından geçen yirmi dakika boyunca Murat'ın Enes'e bakmaya gitmesini bekledim. Sonraki yarım saate girdiğimizde gelmeyeceğinden emin olmuştum bile. Harika, kalbini fena halde kırmışım.

"Otelde yok. 3-4 saat önce kimseye bir şey söylemeden gitmiş, hâlâ geri dönmemiş. Eşi de akşam yemeğini odasına istemiş zaten. Neyse, biz yemeğimizi yiyelim. Başka zaman gelirler." Karnıma sancılar girmeye başlamıştı. Avuçlarımda içinin alev alev yandığını hissettim. O sözleri söylememeliydim... Ne kadar da aptalım!

"Hemen dönerim!" diyerek Murat'ın sorularını cevaplama masadan kalktım ve hızlı adımlarla resepsiyona doğru ilerledim. Resepsiyondaki kız gülümseyerek bakınca zorla tebessüm edip konuya girdim.

"Ben... şey... bana Enes Bey'in telefon numarası lazım."
"Kişisel numarası mı?" Başımınla onayladığımda suratına tabii bir hüznün yerleşti.
"Maalesef kişisel numarasını veremem ama bir notunuz varsa iletebilirim."

"Peki, siz kendiniz arayıp telefonu bana veremez misiniz? Benkin gerçekten acil bir durum olmasa istemezdim. Ben arkadaşlarımla Hatta arayıp kendiniz söylerseniz tanıyacaktır. Eğer ona sizin beş onunla konuşturmadığınızı söylersenem bunu pek hoş karşılamaz." Kız ardi ardına sıraladığım cümleleri dinlerken endişelenmeye başlamış gibiydi, telaşla hemen numarayı yazıp telefonu bana uzattı. Telefonu kulağıma dayayıp beklemeye başladım.

"Alo?" Hey, bu kadar heyecanlanmam çok saçma! Sadece otel gelmesini, konuşmamız gerektiğini söyleyeceğim. Bu kadar basit

"Eee, şey... ben..."

"Nefes? Sen misin?"

"Evet! Nereden tanıdın hemen?"

"Telefonla konuştuğumuza göre, sesinden tanıtmış olabilir miyim?" Daha üzgün bir şeyler zıvalamasını bekliyordum aslında.

"Haklısın. Ben, diyecektim ki..."

"Özür filan dilemeyecektin umarım. Birkaç söze alınacağını mı düşündün yoksa? Ha ha! Olur mu öyle şey!" Allah'ım sen beni sınamak için mi yolladın Enes'i dünyaya ha?

"Hayır, dilemeyecektim. Ben sadece boş ver. Güle güle." deyip suratına kapattım telefonu. Kafa karışıklığından zekâm gerileyecek resmen! Adam bir öyle, bir böyle...

Telefonu resepsiyonist kıza geri verip oradan ayrılırken içimden bir ses o egoist sesin altında hüzünlü bir şeyler var diyordu. Ama o kadar inatçıydım ki iç sesimle tartışmaya başlamayım bile. Hoş, iç sesim doğru söylüyor olsa ne değişir? Ne yapabilirim ki? Sakıntıyla bir iki adım atıp resepsiyona geri döndüm.

"Şey, sizce Enes Bey nereye gitmiş olabilir? Bir bilginiz var mı?" Kız bana hayretle güldü.

"Bunca yıldır burada çalışıyorum, bir kez bile çıkarken haber vermedi nereye gittiğini. Muhtemelen bir barda filandır..." deyip anında eliyle ağzını kapattı yanlış bir şey söylemiş gibi. Tam vazgeçecektim ki son bir şey geldi aklıma.

"Peki, Tuğsan Bey'in numarası var mı sizde? O da arkadaşım..." Bu sefer direktmeden numarayı yazıp telefonu bana uzattı. Telefonu ikinci kez kulağıma dayayıp bekledim.

"Merhaba! Ben Tuğsan, eğer genç, bekâr, güzel ve esmer bir bayansanız sinyal sesinden sonra isminizi söyleyin, eğer tarifime uymuyorsanız sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın. Belki dönmem belki dönmem. Düüüt!" İster istemez gülümsedim.

"Tuğsan, 'düt' sesini ağzıyla yaptığın anlaşılıyor."

"Ciddi misin? Yıllardır kimse fark etmedi. O zaman sen zeki, genç, bekâr, güzel ve esmer bir bayan olmalısın?" Gözlerimi devirip durumu izah etmeye çalıştım.

"Hayır, aslında ben kızıl kıvrıkcık saçlı ve evliyim. Güzel olduğum da söylenemez. Ayrıca zeki de sayılmam."

"Leyla! Sen misin?" Sesi birden o kadar yüksek ve o kadar neşeli çıktı ki Leyla her kimse o olası geldi. Arabada da Leyla demişti bana, hatırladım.

"Eee, hayır, ben Nefes."
"Tamam işte, ben de onu diyorum. Doğum günümü kutlamak için mi aradın?" Oh, iyi bir bahane!
"Aaaah, evet! Otelde konuşuluyordu, ben de numarayı bulup arayayım dedim!"

"Bugün benim doğum günüm değil. Denemek için söylemiştim. Sen var ya, tam benimle aynı kafa bir kızsın! Bence arkadaş olmalıyız." Harika. Rezil oldum ama en azından hoş karşıladı.

"Tamam, olalım! Ama önce bir şey sormam gerek, diyecektim ki..."

"Sahilde içiyor. Arayıp manyak manyak konuştu biraz önce. Yanına gitmek istedim ama beni istemiyormuş." Şaka mı bu? Aklimı filan mı okuyor anlamadım ki...

"Hah, kimden bahsettiğini bile anlamadım. Ben sana başka bir şey soracaktım. Şeyle alakalı, otelin restoran servisiyle alakalı..."

"Enes'i sormak için aradığımı ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Siz iyi eğleneler, benim kapatmam lazım."

Hayatıma ilk defa yüzüme telefon kapatıldı ve bundan kötü bir şekilde etkilenmedim. Çünkü adam haklı, bir de yalan söylemiş gibi davrandım ama hiçbir yalanı yemediği gayet belli oluyor. Yoksa ben mi yalan söyleyemiyorum? Olabilir. Sonuçta otelin restoran servisiyle ilgili konuşmak için neden Tuğsan'ı arayayım ki? Ayrıca neden Enes'in yerini söyledi hemen? Neden onu sormak için arayayım ki? Ama onu sormak için aradım. Eh, tamam, bu kadar karmaşa yeter. Gidiyor muyum, gitmiyor muyum? Murat'la kalmak mı yoksa gidip Enes'ten özür dilemek mi? Tabii ki

Murat'la kalacağım. Ne olursa olsun onun yanında olacağıma dair herkesin önünde söz verdim ben.

Ağır adımlarla restorana girdiğimde Murat çoktan bir şeyler yemeye başlamıştı bile. Masaya doğru ilerleyip sorun yokmuş gibi gülümsedim. Aynı şekilde bana gülümsediğinde ona baktım ve şöyle dedim:

"Eski bir arkadaşım buradaymış. Beni görmek istediğini söyledi. Sahile kadar gidip gelsem senin için sorun olur mu?" Ben bir şey karar verdiğimde vücudumun hangi bölgesi benim yerime başka bir şey düşünerek, ona karar verip üstüne üstlük güzel bir de yalan buluyor?

Her Şeyin Başladığı Yer...

-Nefes-

"Tabii ki gidelim hayatım. Hatta onu da alıp buraya dönelim, birlikte yeriz." Ne birlikte gitmesi ya! Ah tabii, gelmesinde ne gibi bir sakınca olduğunu düşünebilir ki? Tamam, hemen bir yalan bulmam lazım! Arkadaşımın erkeklere fobisi var! Yok artık! Yuh! Arkadaşım yeni doğum yaptı... Bu yüzden... Bu yüzden ne? Ne alakası var? Tamam, sakın ol.

"Şey, morali çok bozukmuş. Özel konuşmak istedi." Birden moralinin bozulduğu açık bir şekilde görülebiliyordu. Cevap verebilmek için birkaç saniye etrafına bakındı. Toparlandıktan sonra yapmacık bir gülümsemeyle bana baktı ve nihayet konuşmaya başladı.

"Aaa, tabii! Kusuruma bakma sevgilim. Ben de geleyim diye atladım hemen, ama kız kıza konuşun siz. Hem senin de o dan alacağın tavsiyeler vardır belki. Evlilikle alakalı..." deyip gülmeye başladım. Arkadaşımın yüzümün alev alev yandığını hissettim. Kastettiği şey sevişmek mi? Tanrım! Arkadaşıma bunun hakkında sorular soracağımı sandı! Onunla birlikte olacağımı sanıyor... Yani, evet, olacağım zaten. Ama...

"Evet, evet. Tamam, ben gideyim... Hoşça kal." Kısa kesip hemen oradan kaçmak istiyordum ama birden ayağa kalkıp ellerini belime koyunca kaçacak yerim olmadığını anladım.

"Kimseye bir şey sormana gerek yok aslında. Birlikte öğreneceğiz, uygulamalar yaparak." Allah kahretmesin dün gece aldattığın kocam benimle şifreli bir şekilde erotik konuşuyor! Belki de ölü taklidi yapmalıyım.

"Evet, harika. O zaman ben gideyim." Sırtarak yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı ne yapacağını anladım. Öpecek! Tanrım beni öpecek! Kaç oradan! Öpüyor, kaç!

"Eee şey, Murat!" Merak dolu gözlerle bana baktığında kendimi geri çekmeye çalışıyordum.

"Bir şey mi oldu?"

"Ben gideyim..." Anlayışlı bir bakış atıp kolumu sıvazladı.

"Tamam. Madem her şeyi birkaç gün sonraya bırakmak istiyorsun, öyle olsun." Ne yani? Bunları bilerek yaptığımı mı sanıyor? Birkaç gün uzak durursak birkaç gün sonra her şey daha zevkli olur diye mi? Evet, ben de böyle planlar yapan bir insanım...

"Bundan sonra konuşuruz. Sen yemeğini ye, ben onunla bir şeyler atıştırdım ama cidden çok özür dilerim, balayımızı mahvediyorum, değil mi?"

"Hayır aşkım saçmalama, her şey harika gidiyor! Beni düşünme sen. Bir iki saat ayrı kalsak ne olur sanki? Bundan sonraki hayatımız birlikte geçecek..." Gülümseyerek onayladım ve dediğini düşünmeye başladım. Gerçekten bundan sonraki hayatımız birlikte geçebilecek miydi? Bilmiyorum. Şu an için bildiğim tek şey ayrılırsak bunun tamamen benim yapacağım/yaptığım bir

hata yüzünden olacağı. Murat çok iyi. Çok fazla iyi. Anlayışlı, romantik, dürüst... Oysa ben annesiyle telefonda konuştu diye kızıp sarhoş olduktan sonra başkasıyla yatacak kadar seviyesizim. O herkese göre bir adam da ben kimseye göre değilim sanırım. Teki kaybolmuş çorap gibiyim, hiçbir çorabın yanına uymayan, bunalım günlerinde saç toplamak için kullanılan, soğuk günlerde iki çorap giymek gerektiğinde iç tarafa giyilen eşi olmayan zavallı bir çorap..

Murat'la vedalaşıp otele çıktığımda her yer kapkaranlık. Otelin bahçesindeki renkli ışıklar havanın kararmasıyla birlikte ben buraya geldiğimden beri ilk kez bu kadar güzel yanıyordu. Tabii her gün böyle güzel yanıyorlardır ama nedense bu gece bana bir başka güzel geldi. Tenha yolda sahile doğru ilerledim. Sahil el ele dolaşan çiftlerle, koşuşturan çocuklarla doluydu. O an, nedense aklıma gündüz saçlarımı çok beğendiğini söyleyen ufaklık geldi. O kadar tatlıydı ki aklıma gelmesi bile yüzümü gülümsetmeye yetiyordu. Buralarda olup olmadığını görmek için etrafa bakındım, hem onu görmek için hem Enes'i görmek için bakıyordum tabii. Birkaç dakika sonra ufaklığı göremeyince pes edip sadece kayalıklara göz atmaya başladım. İçiyorsa, kayalıklar da içiyordur büyük ihtimalle.

Kayalıklar için bir sürü adamla doluydu. Enes gibi iğrenç adamlarla. Tamam! Kız kardeşi konusunda ona haksızlık etmiş olabilirim, bunun için üzgünüm. Özrümü de dileyeceğim tabii ki ama bu durum onu iyi bir insan yapmaz.

"Sonunda! Ne yapıyor bu salak..." diye söylenmeye başladım Enes'i görür görmez. Denize en yakın kayalığa oturmuş, elindeki bira şişesini kafasına dikmiş bir şekilde gökyüzüne bakıyordu.

Yanımdaki kaya şişeler ve midyelerle doluydu. Beyefendi ortam kurmuş... Tam ondan beklenecek hareket. Acaba bu gece kimle yatacak içip içip?

Kayalıkların en sonuna kadar ilerleyip üst üste dizilmiş taşlardan oluşan merdivenden aşağı indim ve düşmemeye dikkat ederek ilerledim. Rüzgâr elbisemin eteğini uçurduğu için bir yandan da eteğimi tutmaya çalışıyordum.

"Abılcığım sen çok yanlış yere gelmişsin!" diye söylendi sarhoşlardan biri ağzını yaya yaya. Söylediklerini duymazdan ve bana bakan gözleri görmezden gelerek Enes'e doğru ilerledim. Nihayet yanına ulaştığımda hiçbir şey söylemeden yanındaki kayalığa oturdum.

"Ooo, kimler gelmiş!" derken kelimeler birbirlerine karışıyordu. Nasıl sarhoş olmuş, aptal!

"Sarhoşsun sen."

"Çok zekisin ya nasıl fark ettin, bize söyle, biz de gülelim." Oh, kafa bayağı bir uçmuş. Ne dediğinin farkında bile değil.

"Şu şişeyi bırak da gel gidelim, bir yerde kahve içip konuşalım."

"Ben zaten kahve içiyorum. Hem de köpüklü!" diyerek bira-ndan bir yudum daha aldı ve bana doğru uzandı.

"Sen de içer misin kahve? Tam senin sevdiğin gibi, bol şekerli. Daydun mu? Şekerli! Şekerli... Ha? Şe-kerr... li... li..."

"Bir kere daha tüküre tüküre 'şekerli' dersen seni denize atanım Enes! Adam gibi dinle beni!" derken arkadaki sarhoşlardan biri dibimde bitti ve içki kokan ağzıyla bağıra bağıra konuşmaya başladı.

"Şimdi, abicim, bak ben karışmak istemem ama sen yengeyi dinle. Abicim yengeler kızdırılmaz. Yengeler diyorum bak

dikkatli dinle bu garibanın sözünü. yengeler kızdırılmaz. Ben olsam yengeyi kızdırmazdım. Yengeler var ya ah o yengeler... Yaktın beni Süheyla!" Adam insanlık dersini verdikten sonra yerine dönerken sinir krizi geçirmek üzereydim.

Arkasından, "Ne yengesi be! Yenge filan değilim ben!" diye bağırdığımda duymadığına emindim. Düştüğüm yere bakan yet Sarhoşların arasında, sarhoşun birinden özür dilemeye çalışıyordum. Gülme krizine giren Enes'e nefretle baktım.

"Enes! Sana diyorum ya burası nasıl bir yer! Bak beni dinle, kahve içmeye gidelim de kendine gel. Çok ciddi bir..." Cümlemler devam edemedi Enes kafasını kaldırıp kollarını kocaman açtı.

"Yaktın beni Nefecce! Yaktın!" diye bağırılmaya başladı. Çerredeki sarhoşlar, "Helal olsun abi!" şeklinde karşılık verirken kendimi denize atmaman ne kadar mantıklı bir fikir olduğuna düşünüp duruyordum.

"Enes elimde kalacaksın ya! Eğer on saniye içinde gitmek için kalkmazsak otele döneceğim bak!" Birden durgun sinirli bir bakağı attı bana.

"Kocanın yanına yani."

"Evet. Kocanın yanına." Sinirli gözlerle etrafa bakandıktan sonra ayağı kalktı. Sendeleyince birden ayağı fırlayıp kolundan tuttu. Tutmasam denize düşecektim! Hoş, bu da işime gelirdi ama insanlık işte...

"Tamam o zaman, yürüyelim biraz." dedi anlaşılması zor bir Türkçeyle. Biraz yürüyelimmiş... Sahilde el ele gezen çiftleri gördükten sonra yürür müyüm ben onunla sanki!

"Ben seninle yürümem."

"Koşalım o zaman? Zıplayarak gidelim? Uçalım? Araba çağırırız? Kucağıma alayım? Sırtıma çık? At getirteyim buraya, ata binip gidelim? Bisiklet sürelim? Ne yapalım anlamadım ki ben seni? Ne yani, ne istiyorsun sen? Buradan ta otele kadar havuz yaparız da yüzerek mi dönelim? Senin yanında olabilmek için ben daha ne yapayım!" Allah'ım delireceğim ben ya! Sabır ediyoram, sadece sabır...

"Bir yerde kahve içelim, bir şeyler söyleyip gideceğim zaten. Yürü hadi!"

Çekiştirerek kayalıklarda ilerlemeye başladık. İkide bir üstüme düşme tehlikesi atlatıyordu ama sağ salim kayalıklardan sahile çıktık.

"Kocan seni merak etmesin?" Alaylı bir şekilde sorduğu bu soruya cevap bile vermedim. O an sadece sakin kalmaya çalışıyordum ama o sorularını kesmeye niyetli değildi.

"Kocan kızmastı?"

"Kocan seni aramaya gelmesin?"

"Kocan annesini çağırmasın?"

"Kocan seni terk etmesin?" Yok. Bu böyle gitmez. Bir şekilde kendine getirmem lazım yoksa özür dilediğimi bile hatırlamayacak yanı. Hatta özürümle bile dalga geçecek. Hiçbir anlamı kalımayacak sonra. Allah'ım sen beni mi sınıyorsun ya? Ne yaptım da hak ettim ben bunları?

"Gel pıraya girelim." dedim, çekiştirerek bir kafeye soktum onu. Cam kenarındaki koltuklu masalardan birine geçtik. Enes kafasını masaya koyup uyuklamaya başladığında beş fincan kahve sipariş ediyordum. Hepsinin içerse ancak kendine gelecekti çünkü minim.

"Enes! Uyuma!" Kafasını masadan kaldırmadan sırıttı.

"Uyuma! Sen uyursan herkes ölür!" deyip gülmeye başladı. Ağzından doğru düzgün bir şey çıkmayacak bu adamın. Şimdi de film repliklerine mi sarıyoruz? Ah...

"Enes kendine gel! Toparlan hemen! Bak kahvelerimiz gelecek birazdan. Kaldır kafanı, derin derin nefesler al." Kafasını kaldırdığında saçları karmakarışık bir hale gelmişti. Gözlerini kısmı bana saf saf bakarken sokak köşelerinde bekleyen serserilerden hiçbir farkı yoktu.

"Sen makyajsız da bu kadar güzel misin?" Adama kendini topladığımı, iki saniye geçmeden çapkınlığa başlıyorum.

"Yüzümde makyaj yok. Ayrıca bu seni ilgilendirmez."

"Hadi canım! Yeme beni. Dudaklarına bak, kıpkırmızı."

"Yalan mı söyleyeceğim sana? Yok işte. Dudaklarımda dudak koruyucu var." Birden büyük bir kahkaha attı.

"Kimden koruyor? Benden mi? Şimdi öpmeye çalışsam dudak koruyucun mu koruyacak dudaklarını benden? Vay be, adamlar neler yapıyor ya!" Sinirle gözlerimi devirip eline vurdum.

"Salak salak konuşacaksan ben gideyim?" Gülerek bana baktı.

"Bu benim her zamanki halim. Böyle konuşacağımı bile bildin. Seni çağıran ben değilim. Hakikaten seni kim çağırdı? Kesin sabahçılar çağırmıştır." Sabahçılar çağırmıştır derken? An itibarıyla Enes'in beyni geride gözü yaşlı hiçbir hücre bırakmayarak yandı.

"Tamam, anlıyorum, sen cidden çok sarhoşsun." Tam o sırada gelen beş fincan kahvenin dördünü onun önüne ittim. "İç şimdi." Oflayarak fincanlardan birini aldı ve tek seferde bitirdi. Anında ikinci fincana geçti ve üçüncü fincan ve dördüncü... Telveler

çaresiz emiyor mu bunu? İğrenerek bakarken kahvemden ilk yolumu aldım. Bir süre bir şey demeden sadece alnını ovuşturdu.

"Başın mı ağrıyor?" Kaşları çatılı bir şekilde bana baktı ve evet anlamında başını salladı. Eh, yavaş yavaş kendine geliyor.

"Peki, eee, şey kendinde misin?" Yüzüme boş boş baktıktan sonra etrafı incelemeye başladı kısık gözlerle.

"Kendimde değilim. Kafedeyim." Anlaşıldı, biraz zor ayılacak.

"Bak Enes, hemen ayılman lazım. Anladın mı? Ayıl hemen! Ayıl, ayıl, ayıl!" Etraftaki kıkırdamaları duyunca yüksek sesle konuştuğumu fark ettim, hatta bağırdığımı. Utançla kızardığımda Enes hâlâ bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu.

"Ne kadar çok ayı dedin. Kilo mu almışım? Bana mı diyorsun?" Allah'ım bana yardım et, yoksa şimdi çıldıracağım!

"Ayı demiyorum! Ayıl diyorum! Hemen, şimdi!"

"Yine dedin. Yemeklerime dikkat etmem lazım. *Birakoli* yemeliyim belki de." Ah, damarlarında kan yerine bira dolaştığı için brokoliye birakoli demesini gayet sakin karşılayacağım. Sakin, oldukça sakin.

"Enes, kendine gel! Kendine gel diyorum sana! Kendine gel! Hemen kendine gel! Şimdi! Kendine geleceksin Enes! Anlıyor musun?" Büyük bir kahkaha atıp karmakarışık saçlarını sallayarak çenesini masaya dayadı ve sırtarak baktı.

"Beş dakika uyuyayım kendime gelirim ben." Hele şükür mantıklı bir fikir attı ortaya.

"Tamam. Beş dakika uyu, izin veriyorum." Başını masaya yasladı, ben de çaresizce beklemeye başladım beş dakikalık uykusunun bitmesini.

Saatlerdir, evet, saatlerdir uyuyor! "Uyan!" diye bağırardım yü-
zünce kez. Uyandırmaya çalışıyorum, yüzüne su bile döktüm
ya! Kafede bizden ve garsonlardan başka kimse yok. Murat'ın
otelde deliye döndüğüne eminim. Benim uğraştığım şeye bakın.
Saat 12'yi bile çoktan geçti! Allah'ım ben ne yapacağım ya... Çal-
dıracağım şimdi!

"Abla taksi çağıralım, abiyi biz bindiririz gideceğiniz yerde de
başkaları yardım eder artık. Olur mu?" Saatlerdir burada oldu-
ğumuz için garsonlarla da akraba olduk. Ablalar, abiler havalada
uçuyor.

"Size zahmet olacak..." Mahcup bir bakış attığımda göde-
rimle, 'Evet zahmet olacak, o yüzden vazgeçtik.' dememeleleri için
yalvarıyordum. Manyak mı bunlar, neden desinler.

"Yok ablacağım ne zahmeti, hemen çağırıyoruz." Tamam, her-
kese abla abi diyor ama ben sadece 24 yaşındayım. Ama bunu
söylemek gibi bir planım yok. Böyle bir durumda adamın bana
abla demesinin davasını güdecek değilim. Şu an zaten yeterince
büyük bir sorunumuz var. Ah, evet, yaklaşık 1.85 boyunda ve
yine yaklaşık 75 kiloluk büyük bir sorun: Enes.

"Abla, taksi yakındaymış. Geliyor. Biz abiyi dışarı çıkaralım
istersen." Sinirle ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Çıkarın tabii. Aslında burada bırakıp gitmek vardı ama ney-
se." Garsonlar kendi aralarında gülüşürlerken kapının hemen ya-
nındaki kasaya ücreti ödeyip dışarı çıktım. Taksinin ön kapısını
açıp oturdum. Bir de beyefendi için kapı açacak değilim be-
halde. Garsonlar Enes'i arka koltuğa yatırırken öfkeli bir şekilde
arkamı dönmüş onları izliyordum.

"Abla sen arkaya otursaydın keşke. Abinin kafasını kucığına
koyardık, böyle rahat değil gibi." Garsona öyle bir bakış attım ki
yemin dibine geçecekti neredeyse.

"Ne gereği var? Rahatı umurumda bile değil, ne hali varsa
görsün."

"Tamam abla, sen nasıl istersen..." Garsonlara teşekkür et-
tikten ve hayırlı işler diledikten sonra arka kapıyı kapattırdım ve
taksiye gideceğimiz otelin adını söyledim. Taksi hareket ettiğin-
de ayımadan arka koltuğu görebiliyordum. Salağın kafası bir sağa
bir sola sallanıyordu. Aptal.

"Bir saniye durdurur musunuz arabayı?" dedim istemeye is-
temeye. Adam dediğimi yapınca arabadan inip arka koltuğa geç-
tim ve soğuk hareketlerle Enes'in kafasını alıp kucığına yerleş-
tim. Kafasının sallana sallana yerine geleceğine onu daha da
sarsıttım. Kafasının sallana sallana yerine geleceğine onu daha da
hayatım boyunca bunun için üzülürüm. İnandırıcı gelmedi mi?
Umurumda değil.

Yol boyunca kafamı bir kez bile Enes'in yüzüne çevirmedim.
Hatta bir ara kafasının kucığımda olduğunu bile unutacaktım.
Tamam, bu yalandı. O koca iğrenç kafasının kucığımda oldu-
ğunu nasıl unutabilirim? Tamam, iğrenç de değil. Ama... boş ver.

"Burası mı abla?"

"Eee yeter ama! Ablaya ya da yengeye benzer bir halim mi var,
sahilde sarhoşlar yenge der kafede garsonlar abla der, şimdi de siz!
25 bile değilim ben daha! Abla değilim ben! Abla demeyeceksiniz
bana!" Oh, abarttım galiba. Resmen adama patladım. Dilenecek
ötür sayım ikiye çıkmış oldu.

"Tamam abla." Yok canım ne abartması, bayağı da hak etmiş.

"Neyse... Evet burası, iki dakika bekler misiniz birkaç görevliye haber vereyim de beyefendiyi gelip alsınlar."

"Olur abla." Bir kişi daha abla derse kendimi keseceğim! Yemin ediyorum!

Sinirle taksiden inip otele girdim. Ortalıkta dolayan tek tük görevlilerden ikisine haber verip onlarla birlikte dışarı çıktım. Görevliler Enes'i taksiden indirirlerken taksinin ön camına doğru eğilip ödemeyi yaptım ve Enes'i kollarından tutarak içeri götüren görevlilerin peşine takıldım.

"Nefes Hanım, Enes Bey'i odasına mı çıkarıyoruz?" Neden bana soruyorlarsa... Ama iyi ki sormuşlar. Bu halde odaya çıkarsa kansı bir şeyler sorduğunda benimle alakalı her şeyi anlatabilir. Sonuçta sarhoş. O yüzden odasına yollayamam!

"Boş oda yok mu?" diye sordum endişeyle.

"Hayır, rezervasyonu yapılmış odalar dışında tek bir oda kaldı, o oda için de Enes Bey kimseyi almayın demiş. Temizletmiyormuş bile." Enes'in gizli odası mı var? Kim bilir ne işler karıştırıyor. Şimdi öğreneceğim.

"Tamam, madem Enes Bey'in özel odası, oraya götürürelim o zaman. Kimseyi almayın derken kendisini kastettiğini sanıyorum." Görevliler kendi aralarında gülüşürken asansöre doğru ilerledik. Asansörle üçüncü kata çıktığımızda biraz tedirgindim. Murat'la benim odam da burada. Umarım karşılaşmayız.

Asansörden indiğimizde biraz geride kalmayı tercih ettim. Çünkü odayı bilmiyordum. Görevliler koridorun sol koluna doğru yönelince kaşlarımı çattım. O iğrenç olayın yaşandığı oda ne tesadüf ki tam da yöneldikleri yerdeydi. Ama odayı tam olarak

hatırlamıyorum. Hangisiydi? Her neyse. Kim bilir şu an en büyük pişmanlığımı yaşadığım yatakta kimler yatıyor.

Görevlilerden biri ben diğer odaların kapılarına pişman pişman bakarken, "Burası Nefes Hanım." diye uyardı. Derin bir nefes alıp görevlilerin peşinden odaya girdiğimde büyük bir şoka uğradım. Görevliler Enes'i yatağa yatırıp odadan çıktıklarında bana bir şeyler söylediklerine emindim ama duyamayacak kadar konsantre olmuştum. Bu oda, o odaydı... Enes'in şu an yattığı yatak, o yataktı... Odadan buram buram pişmanlık kokusu alıyordum. Gözlerim dolu bir şekilde odanın içine doğru bir iki adım attım. Her şeyin başladığı yerdeydim, her şeyi yaşadığım odamla...

Odanın içine tereddütle göz attım, her santiminde kalbim acıyordu. Yatağa dokundum, çarşaflar değişmişti. İlkimden hiçbir izi kalmamış gibiydi. İlkim, umursamazsa yok edilmişti. Tamam, hiçbir zaman saklanmaz ama... Hayır, hayır ağlamayacağım. Oh, sanırım ağlıyorum... Kahretsin! Gözyaşlarımı elimle silerek dolaplardan birini açtım ve esas şoku dolabı açtığımda içime baktım. İlkimin tek hatırası olan o çarşaf, üzerindeki kırmızı birkaç damlayla bakıyordu dolabın içinden bana. Saklamış... Yırtmamış. Bilmiyorum, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu, bir şeyi de değiştirmez. Ama ah... Çok kötüyüm. Buraya gelmemeliydim. Bu gece de, dün gece de... Belki de iyi ki geldim. Ne! İyi ki mi! Hayır... Evet... Of, bilmiyorum. Kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, bu odada garip bir huzurun olduğu. Hissettiğim tüm pişmanlıklardan, yaşadığım tüm acılardan da öte, bana güveni iliklerime kadar hissettirecek bir huzur var bu odada. Nedensiz bir huzur...

İstedğin Gibi Olsun...

İnakikaldır Enes'le aynı odadayım. Her şeyin başladığı oda. Çıkmaya karar veriyorum ama bir şey bana kal diyor. Bu çok saçma. Ben akli başında bir insanım. Odadan çıkmak istiyorsam çıkarım ama yapamıyorum işte. Sebebini bilmiyorum, belki vicdanım burada biraz daha kalıp acı çekmemi, böylece yaptığım hatanın bedelini ödememi istiyor. Belki de başka bir sebebi var emin olamadığım. Tek bildiğim, o da bu odadan çıkmayacak kadar aptal olduğum. Murat beni odamızda beklerken, onun kolları arasında uyumak varken ben burada durmuş onun kolları arasında uyumak mı istiyorum? Bunu gerçekten istiyor muyum? Bir kez olsun, hayatımda sadece bir kereliğine kendime karşı dürüst olmalıyım. Ben onun kollarında, kocamın kollarında, Murat'ın kollarında uyumak istiyor muyum? Ben... sadece... Lanet olsun! Her şeyi mahvediyorum işte. Onunla evlendim, onu seviyorum ve ona bunu yapamam. Ona olan sevgimi bitiremem, olmaz... Yanında olmam gereken kişi Enes değil, bu lanet olan ayaklarım burada kalmak isteseler de ben ne dersem onu yapacaklar! Murat'ın yanına gitmek istiyorum ve gideceğim!

Çantamı yatağın üstünden almak için yatağa baktığımda Enes'in çantama sıkıca sarıldığını gördüm. Kim bilir çantayı hangi kız olarak görüyordur. Çantamı kollarının arasından çekip derin bir nefes aldıktan sonra kapıya doğru ilerlemeye başladım. Çantamın yokluğunu fark etmiş olacak ki ben daha kapıyı bile açmadan sarhoş ağzıyla kelimeleri yaya yaya konuşarak söylemeye başladı uykusunda.

"Ya sen neden uyumuyorsun? Gecenin bu saati olmuş sen hâlâ uyaksam, annen sana böyle mi öğretti? Uslu çocuk ol biraz Allah Allah! Benim sinirlerimi bozmayın! Bozmayın benim sinirlerimi!"

Zaten odadan çıkmam gayet zordu, bir de konuşunca her şey çok daha zorlaştı. Aptal! Neden konuşunca daha fazla zorlaşsın? Allah kahretsin! Odadan çıkmamla onun konuşmasının ne alakası var? Çıldıracığım... Bak Nefes, mantıklı ol, insanlar sevdikleri insanların seslerini duyduklarında böyle tepkiler verirler. Sen ondan nefret ediyorsun. O iğrenç herifin teki. Tamam, özür dilemen gereken bir durum vardı ama özür bile dilemeyeceksin! Anladın mı? Özür dilemek bile yok. Eğer evliliğini kurtarmak istiyorsan ondan özür dilemeyeceksin, ondan nefret edeceksin, ona dair her şeyi unutup şu lanet odadan çıkıp gideceksin!

Sinirle çantamı yere bırakıp dolabı açtım ve içinden üstünde yaşadığımız geceye dair kanıt taşıyan tek varlığı, çarşafı, çıkar- dım. Bunu niye saklıyor bilmiyorum, ama bu çarşafı yok ettiğim zaman, üstündeki izleri sildikten sonra o geceye dair hiçbir şey kalmayacak geriye. Bu yüzden bunu yapmak zorundayım. Zor olsa da bitirmek zorundayım her şeyi...

Çarşafı alıp banyoya girdim, küvetin çeşmesini açıp çarşafı suyun altına tuttum. Küvetin yanında duran sabunlardan biriyle

çarşafı çitilemeye başladım, ellerimin titremesine ya da gözlerimden benden izinsiz yaşlar akmasına aldırmadım.

"Neden sakladın bunu aptal! Neden?" diye söylenip duruyordum. Kalbim bir şeye inanmak istemiyor gibiydi. Sanki kalbimin elleri olsa, kendi elleriyle ellerimi tutup beni durduracak gibiydi. Ama kalbimin elleri yoktu ve ben kalbime söz hakkı veremeyecek kadar yorgundum. Yeni bir şeyler kurmaya söz hakkı olmayacaktım, hatalarımı silip kaldığım yerden devam edecektim. Çünkü kolay olan buydu ve ben zor olanı seçecek kadar güçlü değildim. Gerçi, zor olan seçeneği de bilmiyordum. Tek seçeneğim Murat'a dönmektir. Evet, sadece bu... Şimdi Murat'la kaldığım yerden devam edebilmem için bu çarşafı yıkayacaktım. Çarşafı o arkadaşımın otelin bahçesinde konuşacağımızı haber verip odayı temizleyecektim. Ve bu Murat'tan ayrı geçirdiğim son gece olacaktı. Kararım kesin, son iki günümü ellerimle temizleyeceğim.

-Saatler Sonra-

Odanın tertemiz olmasına çok az kala, bir yerlerden süpürge bulabilmek için odadan çıktım. Saat sabahın sekiz olmuştu bile. Odanın her yerini defalarca silmiştim. Enes arada bir uyanıp bir şeyler mırıldanıp tekrar uyuyakalıyordu. Bazen odada olduğunu bile unutuyordum. Şunu fark ettim, temizlik yapmak âdeta yoga yapmak gibi. Düşünmeniz gereken her şeyi unutuyorsunuz ve kendinizi iyi hissediyorsunuz. Yoga kurslarına para vermek yerine temizlik yapacağım bundan sonra. Gerçi hiç yoga yapmadım

ama neyse. Bundan sonra da yapmam yani. Merdivenlerden aşağı indiğimde gördüğüm tanıdık yüz karşısında donakaldım. Yok canım, o olamaz... Ne alakası var! Yani burada ne işi olur ki? Ağır adımlarla yaklaşıp kaşlarını çatarak karşısında dikildiğim de dikkatini başka bir yere vermişti. Tanrım! Gerçekten o! Hayal olup olmadığına bakmak için koluna dokundum, eğer o değilse tanımadığım bir insanın koluna dokunmamı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum tabii. Birden sinirle bana çevirdi gözlerini, ama hemen sonra ben olduğumu görünce kahverengi gözlerini kocaman açtı ve şaşkınlıkla gülümsedi.

"Nefes! İnanmıyorum! Siz balayı için buraya mı gelmişsiniz?"

Gerçekten o! Liseden arkadaşım Aysel! Düğününe gelmişti ama bir iki dakika konuşmaya bile fırsat bulamamıştım, sadece beni tebrik ettiğini hatırlıyorum. Aylardır görüşmüyorduk, ama şimdi duygusal yönden böyle iğrenç bir anımda tanıdığım birisini görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamışım gibi birden boynuma atlayıverdim.

"Aysel!" Allah kahretmesin! Ağlamaya mı başladım? Rezil edeceğim kendimi, of...

"Nefes, dur sakın ol, ne oldu? İyi misin sen?"

Beni kendinden ayırıp hızla kapının yanındaki koltuklardan birine oturup yanıma oturdu ve çantasından çıkardığı bir şişe suyu bana doğru uzattı.

"Bir şey yok..." dedim hıçkırıklarımın arasından. Evet Nefes, evet bir şey yok. O da salak zaten. Hobi olarak her gün ağladığını mı söyleyeceksin kıza? Aptal! Ne diye ağlamaya başlarsın ki?

"Buna inanacak kadar salak mı görünüyorsun?"

"Yani önemli bir şey yok. Sen buraya neden geldin?"

"Ya hatırlıyor musun bilmiyorum ama gıda mühendisliği okudum ben, bir nevi müfettiş olarak geldim otelin mutfak kontrollerini yapmaya. Ve önemli bir şey olduğu gayet belli! Hemen anlatıyorsun!"

Ona anlatamam ama yapmak zorundayım! Ama yapamam... Kahretsin! Birilerine anlatmazsam öleceğim! Hayır, ölmem...

"Gerçekten önemli bir şey değil, sen beni boş ver..." derken tanıdık bir başka ses sözümü kesti.

"En sevdiğim arkadaşım buradaymış!"

Ah! Tabii ki Tuğsan! Bu şekilde bir giriş yapmasının nedeni de gayet belli. Aysel, Tuğsan'ın dün telefonda tarif ettiği 'güzel kız' tipine tam olarak uyuyor. Enes ve Tuğsan'ın neden bu kadar iyi anlaşmış olduğunu şimdi anlayabiliyorum.

"Aa, neden ağlıyorsun sen Leyla? Kaynanan mı geldi yine? İyice sinirlerim bozulunca çok daha şiddetli ağlamaya başladım.

"Onun adı Leyla değil..." diye mırıldandı Aysel gözlerini devirerek. Ardından saçlarını okşayıp beni teselli etmeye başladı. Aptal Tuğsan, Aysel'e bir bardak sıcak çikolataya bakar gibi bakıyordu.

"Ses tonunuz ne kadar hoş..."

Aysel beni olanları anlatmam konusunda ikna etmeye çalışırken Tuğsan'ın söylediğine konsantre olamamış gibi anlamsız bir bakış attı ona.

"Pardon, bir şey mi sordunuz?" Allah'ım, kendimi yanlış sınıfın dersine girmiş öğretmen gibi hissediyorum...

"Ses tonunuz ne kadar hoş demiştim, ama soru olarak değil. İsterseniz baş başa bir yere gidelim, böylece size uzun bir açıklama yapabilirim, soru cümlesi gibi görünüp soru olmayan cümlelerle ilgili... Bu arada, bu da soru değil saçlarınız ne kadar güzel." Tamam, bu kadar yeter. Doğmak üzere olan bir aşka engel olacak değilim. Onları baş başa bırakmam en iyisi.

"Şey, benim gitmem lazım..." diyerek ayağa kalktım.

"Ama tatlım daha neler olduğunu anlatacaktın. Hem beni yalnız mı bırakacaksın?" Umursamazca omzumu silktim.

"Tuğsan anlatır." Tuğsan Aysel'in ona bakmadığı bir an bana sınıtı ama Aysel'in ondan hoşlanmadığı fazlasıyla belli oluyordu.

"Ben burada senden başka kimse göremediğime göre, beni yalnız bırakacaksın demektir bu." Aysel, Tuğsan'ı yok saymaya devam ettiğinde Tuğsan, "İsminiz ne kadar güzel..." diye mırıldanıyordu.

"Yukarıda halletmem gereken bir iş var. Döndüğümde işin bitmemiş olursa uzun uzun konuşuruz. Tamam mı?" deyip göz kırptım ve Aysel'in sıcak gülüşüne ufak bir tebessümle karşılık verip yanlarından ayrıldım.

Restoranın hemen yanındaki büyük tuvalete girip hizmetlilerin yönlendirmesiyle ufak bir süpürge bulup Enes'i bıraktığım odaya döndüm. Hemen bitirip gitmem gerekiyordu, çünkü bu saate kadar alkolün etkisi çoktan geçmiş olmalıydı ve uyandığımda aklı başında Enes'in beni yanında görmesini istemiyordum. Süpürgeyi açıp odayı süpürmeye başladım. Oda tertemiz olmak üzereydi. Sanki bu odada kimse kalmamış gibi, sanki bu odaya uğramamışız gibi...

"Bu ses ne ya?"

Enes yastığı yüzüne bastırarak yatağın içinde söylenmeye başlayınca hemen süpürgeyi kapattım. Tamam, bu kadar yetti! Hemen gitmeliyim! Süpürgeyle kapıya doğru ilerlediğim sırada ses çıkarmamaya uğraşıyordum ama süpürge elimden sırada büyük bir gürültü oldu ve Enes yastıktan kurtulup gözlerini açtı.

"Sen ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla etrafa bakınıyordu.

"Bir şey yok, sadece biraz temizlik..."

"Odayı mı temizledin? Ne işin var senin burada!" Suç işlemişim gibi başımı önüme eğdim.

"Dün çok sarhoş oldun, biz de seni buraya getirdik. Ben de temizlik yaptım..." Söylediklerim fazlasıyla mantıksız geliyordu. Birden yataktan fırlayıp dolabı açtı. Ardından tek tek çekmeceleri kontrol edip sinirle etrafına bakındı.

"Çarşaf nerede?" Neden bu kadar kızgın anlam veremiyordum! Onu ne ilgilendirir ki.

"Yıkadım..." Birden gözlerini kocaman açıp bana baktı çok içinde.

"Ne yıkaması! Sen çarşafı yıkadın mı?" Başımı salladım onaylamak için. Telaşla banyoya girip kurutucunun üstündeki çarşafı görünce ellerini beline koyup çaresizce önce çarşafa sonra bana baktı.

"Bunu neden yaptın? Anlamıyorum... Ben sırf senin ilkine dair hatıralarına zarar gelmesin diye odayı temizlemelerini bile yasakladım! Sen bunu neden yaptın?" Şimdi tam zamanıydı. Odadan her şeyi silmiştim, şimdi ondan beni silecektim ve her şeyi bitirecektim.

"Çünkü..." Kelimeler ağızdan çıkmak istemiyor gibiydi. "Senden nefret ediyorum ve... seninle olan her saniyemi bir bir silmek istedim. Ben seni silmek ve... hayatıma kaldığım yerden devam etmek istedim..." Yüzüne bakamıyordum bile.

"Ama sen... dün gece geldin! Benimle ilgilendin! Ben sanmıştım ki..." Hayır. Pes etme...

"Ne sanmıştın? Seni sevebileceğimi, seninle olabileceğimi mi sanmıştın? Ben Murat'ı seviyorum. Görmüyor musun kaç gündür o geceyi unutabilmek için ne kadar uğraştığımı? Ne var bilirdir o geceyi unutulmuş olsa o geceyi tarihten bile silerdim." Bir süre yor musun, elimde olsa o geceyi tarihten bile silerdim." Bir süre sessizlikten sonra ağır adımlarla yatağa doğru ilerleyip yatağın üstündeki kahverengi hırkasını aldı ve odaya öylece baktı. Yüzüme bile bakmadan konuşmaya başladı.

"Madem her şeyi silmek istiyorsun, istediğin gibi olsun. Bir daha beni görmeyeceksin." Sadece bu. Tek bir kelime daha etmeden odadan çıkıp gitti. Peşinden bakamadım bile. Odanın içinde terk edilmiş minik bir kedi hüznüyle kalakaldım. Her şey istediğim gibi oldu işte. Ama canımın bu kadar yanacağını tahmin edememişim.

Neden Buradasın?

-1 Ay Sonra-

Bir daha beni görmeyeceksin. Bir daha... beni... görmeyeceksin! Aklımdan çıkmıyor. Bu cümle, bir aydır kafamın içinde yankılanıp duruyor. Sürekli onun sesini duyuyorum, sürekli kokusu burnumda, her gülüş onun gülüşünü hatırlatıyor bana. Dediğini yaptı işte, bundan sonra beni görmeyeceksin dedi ve bir aydır bir kez bile görmedim onu. Sırf onunla karşılaşırım diye her gün akşama kadar gezdim İstanbul'u. Bir kez bile karşılaşmadım. Neden onunla karşılaşmak istiyorum bilmiyorum ama resmen 'onu görmezse ölecek' hastalığına yakalandım. Onu görmem lazım, bir kez olsun görmem lazım onu.

Çalan telefonumla televizyonun sesini kıstım. Telefonun ekranına baktığımda Aysel'in aradığını gördüm. O otele gitmeseydik Aysel'le karşılaşıp lisedeki kadar yakın olamazdım tekrar. Bu yüzden, Aysel bana Enes'in hediyesi gibi. Yalnız kalmamamı sağlıyor ama yine de ona Enes'i unutamadığımı söyleyemiyorum. Aksine, Enes hakkında hiçbir şey duymak istemediğimi söylüyorum.

"Alo?" diyerek açtım telefonu. Sesimin oldukça mutlu çıkmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Nefes, bugün ne oldu biliyor musun? İnanamayacaksın! Enes'le alakalı olabilir mi? Hayır saçmalama! Ne alakası var?"

"Terfi mi aldın?" diye sordum heyecanla. Bu aralar terfi durumuna kafayı takmış durumdaydı, bu yüzden muhtemelen tefi filan almıştır.

"Hayır, bak yine terfi meselesini aklıma getirdin, moralim bozuldu." Harika! Kızın moralinin de içine ettiğime göre günlük görevimi yerine getirmiş olmanın verdiği huzurla hayatıma devam edebilirim. Bravo bana. Ne güzel, böyle devam etmeliyim!

"Hayatım, zaten terfiler ay başında açıklanmayacak mı? Şimdi açıklanması imkânsız! Yani benim aptallığım. Sen boş ver beni, ne olduğunu anlat. Bana iş mi buldun yoksa?" dedim şakayla karışık. İşsizlikten fena halde sıkılmıştım. Her lanet olası şirket az üç yıl deneyim istiyor. Her şirket üç yıl deneyim istiyor, insanlar üç yıllık deneyimi nerede kazanıyorlar anlamıyorum ki! Balıkesir'de iki yıl bir şirketin uluslararası bölüm yönetiminde çalıştığımı söyleyince, "Siz Balıkesir'le İstanbul'u bir mi tutuyorsunuz? Burada bakkal işletmek bile orada bir şirkette çalışmaktan daha zordur. Deniz karşısında, bütün gün güneşlenerek çalış. Oh ne âlâ..." diyen adamı da unutamıyorum. Şirket şirkettir be adam! O gün bütün manyakların beni bulduğuna emindim.

"Doğru, ay başında açıklanacak ama yine de pek umutlu değilim. Neyse onu boş ver şimdi. Hani şu çocuk var ya, Tuğsan! Otelde tanışmıştık. Her hafta gelen çiçeklerin sahibi oymuş! Bugünkü nota ismini de yazmış! Şok oldum. Ne kadar yüzsüz bir adam bu böyle? Otelde sevgilim var diye yalan söylememiş miydim ben buna? Hâlâ ne diye çiçek yolluyorsa..." Tuğsan! Enes'in arkadaşı Tuğsan! Aman Tanrım!

"Telefonunu yazmış mı?" dedim telaşla.

"Neden? Sen mi arayacaksın?" dedi kıkırdarak. Gözlerimi devirdim. Evet, ben arayacaktım ama o amaçla değil!

"Hayır! Şeyi arayacağım..." Birden Aysel'in nefesini tuttuğu nu fark ettim. Uzun bir sessizlik oldu.

"Enes'i mi arayacaksın?" dedi şaşkınlıkla.

Ona her şeyi anlatmakla iyi mi ettim bilmiyorum, muhtemelen Enes'i aramak istediğimi öğrenince ona âşık olduğumu düşünecek. Oysa benimki çok farklı bir durum. Yani, evet farklı bir durum. Aşk değil, sadece konuşmak istiyorum. Ona söylemem gereken bazı şeyler var. Daha tam olarak ne söyleyeceğimi bilemiyorum gerçi, ama tamam, söyleyeceğim işte bir şeyler!

"Evet Enes'i arayacağım. Şey için... Otellerinin birinde bana bir iş ayarlayıp ayarlayamayacağını sormak için." Tabii, Aysel de o kadar salaktı zaten. Kız bunu yer mi?

"Tabii canım eminim öyledir! Nefes, benden saklamana gerek yok. Sen bu çocuğa abayı yaktın resmen!"

"Saçmalama... Ben sadece... Tamam bak yanlış anlamak yok ama şöyle bir durum var, sadece sesini duymak istiyorum. Bir de onu görmek istiyorum."

"Ve kokusunu duymak istiyorsun?" Kıkırdıyordu. Âşık muamelesi yapacağını söylemiştim size!

"Hayır, Aysel benim gerçekten onunla konuşmam lazım. Bir sebebi yok, sadece konuşmam lazım."

"Tamamdır. Madem konuşmak istiyorsun, konuştururuz. Al bir kâğıt kalem, numarayı veriyorum." Heyecanla masanın üstündeki kalemlerin hangisinin çalıştığını anlamak için telefonu

omazumla kulağım arasına sıkıştırıp elimin üstünde denemeler yapıyorum. Çalışan kalemi bulunca Aysel'in okuduğu numarayı elimine yazdım. Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra sakinleşmeye çalıştım. Kalbim deli gibi atıyordu. Resmen ölmek üzereydim heyecandan. Titreyen elimdeki numarayı telefona yazıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Merhaba, eğer isminiz Aysel'se ve esmerseniz ve e gıda mühendisiyseniz l'e basın. Tanıma uymuyorsanız sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın, ama büyük ihtimalle dönmem. Dür..." Galdüm. Bunu bile özlemiştim...

"Bir ay oldu ama hâlâ 'dür'leri ağzınla yaptığın belli oluyor. Ha gayret, biraz daha pratik yaparsan o da olacak. Bu arada Aysel'in aradığını sandın biliyorum, ama üzgünüm. Ben..." derken şaşkın bir sesle sözümü kesti.

"Leyla! Aman Tanrım! Sensin!" İsmimin Nefes olduğunu hâlâ öğrenememiş. Pek bir şey değişmemiş gibi...

"Ben Nefes, yani, evet biliyorum sen bana Leyla diyorsun ama benim Nefes. Müsaitsen bir şey konuşmak istiyordum..."

"İsminin ne olduğunu gayet iyi biliyorum. İnan bana. Bir gün sen de kendine Leyla diyeceksin... Bu konu hakkında tek soru daha sorma kıvrıkcık! Tabii ki müsaidim. Anlat bakalım. Arkadaşın mı arattı? Bana deliler gibi âşık olmuş değil mi? Bunu biliyordum." Derin bir nefes alıp heyecanımı bastırmaya çalıştım.

"Şey, aslında bakarsan, o seni aramaya pek sıcak bakmıyor. Ben kendim için aradım. Yanlış anlamazsan şey diyecektim..."

"Yaz bakalım Leyla, Lamartin Caddesi, No 47, Taksim. Çüncü kata çıkacaksın, birinci koridorda otel odaları var, ikinci

koridor yönetimin. Sondan ikinci oda Enes'in. Bu aralar beyaz
değiştirdi ve biraz sinirli, dikkatli olursan iyi olur. Bu arada, askada-
şına da söyle akşam iş yerinin çıkışında onu bekliyor olacağını
da söylemesen de olur. Erken çıkmaya kalkar filan... Neyse, size
iyi eğlenceler. Görüşürüz. Bu iyiliğimi de unutma."

Ne yalan söyleyeyim, böyle bir cevap bekliyordum. Telefon
itiraz etmemem için yüzüme kapanınca heyecanla elimi kalbime
götürüp odama girdim. Elbiselerimi tek tek denerken Enes'in her
sözü yankılanıyordu beynimin içinde. Ellerim hiç olmadığı kadar
hızla giydirtiyordu beni. Kırmızı elbisemin altına siyah beyaz kade-
puklularını giydim. Saçlarımı en kıvrıkcak haliyle dağınık bırakıp
makyaj bile yapmadan çıktım evden. Otobüs bekleyemeyecek
kadar acelem vardı. Bir taksiye atlayıp elimdeki adresi okudum.
Elim telefon numarası ve adresle kaplıydı.

Yol boyunca neler söyleyebileceğimi düşünüp durdum. Neden
geldin diyecekti, belki konuşmak bile istemeyecekti. Geri çevire-
cekti beni, hatta odasına bile almayacaktı belki. Aman Tanrı!
Belki de güvenlik çağırıp beni otelden attıracaktı! Sonra da bu ka-
dan beni takip ediyor deyip uzaklaştırma kararı çıkaracaktı! Oh,
saçmalama!

Dakikalarca saçma sapan ihtimallerle kafamı karıştırıp du-
duktan sonra nihayet otelin önünde buldum kendimi. Taksicinin
parasını ödeyip otele baktım dışarıdan. Kocaman bir oteldi. Ote-
le giriş yapan yaklaşık on kişilik bir kalabalığa dâhil olup onla-
danmış gibi davranmaya karar verdim. Zira güvenlik görevlileri
pek sevimli görünmüyorlardı.

İçeri girdiğimde otelin ihtişamı yüzünden dilim tutuldu diye-
bilirim. Vay be! Şile'deki otel de mükemmeldi ama bu otel sıray

gibi? Resmen bir sarayın içindeyim! Tamam, unut bunları. Yap-
man gereken tek şey Enes'le konuşmak, sadece bu.

Tutmayan bacaklarımla asansörü es geçip merdivenlere yönel-
dim çünkü asansörde kalmaya hiç niyetim yoktu. Üçüncü kata
çıkışta nefes nefese kalmıştım. İkinci koridora girip öylece
uzun uzun baktım. Takım elbiseli adamlar, resmi giyimli ciddi
kadınlar baştan aşağı süzüyorlardı beni. Ağır adımlarla ilerledim.
Sondan ikinci oda Enes'indi. Yani, Tuğsan öyle söylemişti. Oda-
nın kapısını çalıp içeri girdiğimde içeride bir kapı daha olduğunu
gördüm. Sekreteri o kapının önündeki masada çalışıyordu. Beni
görünce kaşlarını çatı.

"Nasil yardımcı olabilirim?"

"Oh, beni görmemiş gibi davranarak yardımcı olabilirsiniz."

"Pardon?" Aman Tanrım! Onu sesli mi söyledim?

"Eee, şey... Enes Bey benim eski bir arkadaşım. Onunla gö-
rüşmek istiyorum." Kız masadaki defterlerden birine göz attıktan
sonra tekrar bana baktı.

"Bu saatte bir randevu gözükmüyor. Randevunuz olduğuna
emin misiniz?" Randevum var dememiştim ki! Lanet olsun!

"Eee, aslında şey, benim randevum yok ama eğer girmeme izin
verirseniz Enes'in beni tanıyacağından eminim." Kadın sıkıntılı
bir nefes alıp ayağa kalktı.

"İminiz neydi?" İsmimi söylersem kesin kabul etmez! Ama
ne diyebilirim ki? Tuğsan'ımışım gibi mi davransam? Salak mıyım
neyim ben?

"İsmim, Nefes..." Kız odanın kapısını çalıp başını içeriye
doğru uzattı ve onunla görüşmek istediğimi, isminin Nefes ol-
duğunu söyledi. Keşke Tuğsan deseydim. Kesin kabul etmeyecek!

Kız başını salladı duyduğu cevaba karşın ama ben Enes'in sesini duyamadım, biraz yüksek sesle konuşsa ne olurdu sanki.

Sekreter kız odanın kapısını kapatıp bana döndü.

"Şu an meşgulmüş. Yarın için bir randevu almak isterseniz... derken birden izinsizce odaya giriverdim. Sen kimsin ki beni meşgulüm diyerek geri çeviriyorsun! Aptal!

"Efendim, ben, söyledim ama dinlemedi, çok özür dilerim. Hemen güvenliği ça..." derken Enes gözlerini benden ayırmadan elini kaldırdı ve kızın odadan çıkmasını işaret etti. Ona ne kadar kızgın olsam da gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Ellerim sakallarında gezinmek istiyordu. Sekreter kapıyı kapatıp çıkınca derin bir nefes aldım. O da gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Buyurun Nefes Hanım?" Ses tonu gayet resmiydi.

"Enes ben şey için geldim..." Ne için geldin? Hadi söyle sesini duymak istedim diye! Hadi!

"Benden ne kadar nefret ettiğinizi üçüncü kez söylemeye mi geldiniz?" Kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslanarak beni baştan aşağı süzdü.

"Hayır. Ben öyle bir şey için gelmedim..." Ses tonunu çok özlemişim. Özlemek değil de... Bilmiyorum.

"İş başvurusu için mi geldiniz?"

Birden sinirlerime hakim olamayıp, "Bana 'siz' diye hitap etmeyi keser misin!" dedim.

"Birine sinirlendin de sinirini benden çıkarmaya mı geldin? Aşağılık bir herif olduğumu söylemek için mi buradasın? Ne oldu? Ne değişti de geldin? Daha mı çok nefret ediyorsun benden? Bunu haber vermeye mi geldin?"

"Hayır... ben..." Gözlerindeki acıyı görebiliyorum. O gün söylediklerimin acısını hâlâ yaşıyordu. Bu o kadar belli ki. Buna dayanmam ama ona yalandan başka bir şey de söyleyemem. "İş başvurusu için geldim." deyiverdim birden. Bunun 'sesini duymaya ihtiyacım vardı' anlamına geldiğini fark eder mi acaba?

"Hiç şaşırmadım. Benim için geleceğini düşünmem hataydı zaten. Beni yine şaşırtmadın." Ne! Onun için geldiğimi mi düşünmüştü? Yani bunu hissetmişti resmen! Ve ben iş başvurusu için geldim dedim! Yüzüncü kez hayal kırıklığına uğrattım onu.

"Enes hayır, ben... açıklamama izin ver!" dediğimde masasından kalkmış, elindeki dosyalarla kapıya doğru ilerliyordu.

"İş başvurusu için sekreterimin vereceği formu doldurursun, onlar seni ararlar." deyip yanımdan geçti ve odadan çıkıp gitti. Tabii ki durmaya niyetim yoktu. Peşinden gittim. Koridor boyunca peşinden ilerledim, peşinden geldiğimi asansöre onunla birlikte bindiğimde fark etti.

Asansör kapanmasın diye elini asansör kapısının kenarına koyup, "Ne işin var burada?" dedi. Tamam, bir planım var.

"Beni dinleyeceksin!" deyip elini asansörün kapısından çektim ve asansörün kapısını kapatma tuşuna bastım. Kapının açılma ve kapanma tuşlarına sırayla defalarca bastığımda ağız açık beni izliyordu.

"Ne yapıyorsun sen? Asansörü bozacaksın!"

"Amacım o zaten! Müsaade edersen asansörde kalmamızı sağlamaya çalışıyorum." Şok olmuş bir şekilde bana bakıp elimi asansör düğmelerinden uzaklaştırmak için çektiğinde artık çok geçti. Asansörün aç-kapa tuşları takılmış, ışıkları kendiliğinden

yanıp sönmeye başlamıştı. Fakat o an dikkatimi elimi tutan elinden ayıramıyordum.

"Harika! Bozdun asansörü!" Zaferle gülümsedim. Tuşların yanına geçip ne yapabileceğine bakarken onu izliyordum. Sanırım ihtiyacım olan şey onunla asansörde kalmaktı.

"Şu hale bak ya! Bana 'Senden nefret ediyorum! Bir daha seni görmek istemiyorum!' diyen sen değil miydin? Hani kocana âşık-tın? Deliler gibi seviyordun onu hani? Şimdi neden buradasın da kocanın yanında değilsin?"

Gülümsemeyi kesip sıkıntılı bir nefes aldım. Ellerini benden kurtarıp beline koyduğunda kollarımı göğsümde birleştirdim. Gözlerimi gözlerine dikip onu çok edecek cevabı verdim.

"Çünkü artık bir kocam olmadığı için sanırım..."

Arkadaş...

-Nefes-

"Çünkü artık bir neyin olmadığı için?"

Şaşkınlığı fena halde hoşuma gitti. Aslında daha çok bir 'ani öpüşme' bekliyordum. Onu sevdiğimden değil, onun tarzı bu olduğu için. Bilirsiniz işte, Enes'ten bahsediyoruz, sizi öper ve sizinle sevişir... Onun tarzı bu. "Ooo, madem artık bir kocan yok, al sana tutkulu bir öpücük bebeğim!" deyip du-dağıma yapışmasını hayal etmemiştim tabii ki! Hayır, tabii ki bunu hayal etmedim! Sadece, söylüyorum ya size, tarz meselesi, tamam mı?

"Bir kocam olmadığı için. Gerçi, daha boşanmadık ama dava hâlâ sürüyor. Şaşırmama hak veriyorum. Uzun zamandır bunu bekliyordun, değil mi?"

Şaşkınlığını tahminimden kısa sürede üstünden atıp bir süre kışları çatık bir süre asansörün kapısına baktıktan sonra cebinden telefonunu çıkardı. Halinden memnun bir şekilde telefon ekranına bakıp hafifçe gülümsedikten sonra telefonun ekranına dokunmaya başladı.

"Atahanlı Otel Zincirinin farkı, asansörde bile telefonda-
rı çekmesine olanak tanınmasıdır. Atahanlı Otelleri, 1992'den
beri..." deyip kendi kendine güldü. Bana söylemiyordun bile! Te-
lefonu kulağına dayayıp beklemeye başladı. Ne yapıyor bu?

"Enes hemen o telefonu kapat yoksa biraz önce bahsettiğin
zinciri boynuna dolaram, komik çocuk!" dedim parmağımı ona
doğru sallayarak. Telefonu kulağından indirmeden şaşkınlıkla
bana baktı.

"Ne zincirinden bahsediyorsun sen?"

"Söyledin ya işte! Atahanlı Otel Zinciri! O zincir senin sorun
olur, dostum!" Umursamazca omuz silkip telefonuna doğru ko-
nuşmaya başladı.

"Bizim katın asansöründeyim, kendiliğinden bozuluverdi bir-
den. Tuşlar takıldı sanırım. Birilerini yollasan iyi olur. Evet bili-
yorum kolay kolay bozulmayacağını. Benim bozduğumu mu ima
ediyorsun? Neyim ben, asansör bozmayı hobi edinmiş takıntılı
bir manyak mıyım? Tamam, kızımıyorum. Yolla birilerini, bekle-
yorum sorun değil. Tamam... Teşekkürler." Sinirle koluna vur-
dum. Kaşlarını çatıp şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne yapıyorsun sen?" dediğinde yapmacık bir acı içindeydi.

"Hemen özür dile benden!"

"Neden?"

"Neden olacak, biraz önce telefonda söylediklerin için! Sen
bana 'asansör bozmayı hobi edinmiş takıntılı bir manyak' mı di-
yorsun?" Eğlendiği belliydi, umursamazca gülüp kollarını göğ-
sünde birleştirdi ve asansörün duvarına yaslandı. Onu parampa-
ç etmek istiyordum.

"Madem takıntılı bir manyak değilsin, o zaman neden asansö-
rü bozdu?" Eh, haklı... Hayır haklı filan değil! Benim kendime
göre sebeplerim vardı! Evet, aynen böyle söyleyeceğim.

"Kendime göre sebeplerim vardı tabii ki!"

"Ah öyle mi? O sebepleri öğrenebilir miyim?" Sebepler? Yani, ta-
bii ki sebeplerim var ama tam olarak sebeplerimi biliyor sayılmam.

"Ben seninle konuşmak istedim." Olduğu yerden doğrulup
bana yaklaştı ve gözlerini gözlerime dikti.

"Bak Nefes, biz, normal insanlar, birileriyle konuşmak istedi-
ğimiz zaman onlara deriz ki, 'Hey merhaba, biraz konuşalım mı?'
Onlarla birlikte asansöre binip asansörü bozmayız. Sorun burada.
Bu yüzden sen takıntılısın. Bir ay boyunca beni düşünüp bu hale
geldin, öyle değil mi?" Bir ay boyunca onu düşünmek mi? Evet
aynen öyle oldu. Yapabileceğim bir şey yok.

"Bak..." deyiverdim söyleyecek bir şey düşünebilmek için.
"Bak, ben takıntılı filan değilim. Sadece asansör bizim kaderimiz.
Buna anla artık!" Gerçekten bunu söylemiş olamam, değil mi?
Remen ona döndüm ve asansörün bizim kaderimiz olduğunu
söyledim! Tanrım! Bu çok saçma! Kahretsin, bunu kesinlikle söy-
lemeliydim. Alaycı bir tavırla bana bakıp kafasını çevirdi ve
asansörün kapısına doğru konuşmaya başladı.

"Asansörü kendi bozdu, hâlâ kaderden bahsediyor. Allah'ım
sen sabır ver!" Asansörde ikimizden başkası olmadığına göre kim-
le konuşuyor olabilir? Aptal.

"Asansörde iki kişiyiz ama beyefendi görmediğim üçüncü bi-
tiyle dedikodumu yapıyor!"

"Şimdi sen de aynısı yaptın!" Ah, kahretsin! Çok haklı!

"Oh, benimle konuşmaya karar verdiniz demek ki, ne harika! Ciddi bir tavırla ona döndüğümde bana bakmıyordu bile, asansör kapısıyla arasında özel bir bağ oluşmuş gibi kapıyı izliyordu.

"Bak, takıntılı filan değilim. Sadece, eğer bunu yapmasaydın benimle konuşmayacaktın." Cevap vermeyince tam önüne geçip kapıyı görmesini engellemeye çalıştım ama aramızdaki yaklaşık 20 santimlik boy farkı yüzünden bu pek mümkün değildi.

"Enes! Dedim ki, bunu yapmasaydım benimle konuşmayacaktın. Yanılıyor muyum? Bir şey söylesene..." Gözlerini sert bir şekilde bana çevirip duygusuzca baktı.

"Haklısın." dediğinde ağzım açık kalmıştı. Bunu beklemiyordum. Konuşmayacak olsa bile yalan söylemesini bekliyordum arı beni kırmak istemediği için. Kim bilir, belki de beni kırmak istiyordur.

"Neden?" Durgun sesimle neden diye sorduğum anda asansörün kapısı açılıverdi. Enes olduğu yerden doğrulup yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip giderken cevabı fısıldadı soğuk bir sesle, "Çünkü söylediklerinle ilgilenmiyorum."

"Çünkü söylediklerimle ilgilenmiyormuş!" dedim hiçkırkırının arasından.

"Şaka mı yapıyorsun? Bunu nasıl söyler?" Aysel'in hayretlerindeki sesi ağlamakta haklı olduğumu gösteriyordu, kim olsa ağlardı buna!

"Peki, bunu söylerken nasıl bakıyordu?" diye sordu heyecanlı.

"Bakmıyordu ki! Gözlerini kaçırıp duruyordu. Sonra da yanımdan geçerken bunu fısıldayıverdi. İğrenç bir andı, o an önce

onu, sonra kendimi öldürmek istedim. Ben oraya sadece konuşmak ve arkadaş olabilmek için gitmiştim." Aysel sırtarak baktı bana. Aklından yine farklı düşünceler geçtiği belli!

"Hani iş istemek için gidiyordun?" Ah, tabii ya! Öyle söylemişim!

"Evet, onun için de gittim. Sonra da bunlar oldu işte. Biraz daha ananas suyu getireyim mi?" diye sordum konuyu değiştirmek için. Ananas suyu hayatımızda içtiğimiz en güzel şeydi, geçen hafta markete girdiğimizde yanlışlıkla almıştık ve ananas suyuyla birlikte hayatımızda yeni bir dönem başlamıştı. Bir meyve suyu bu kadar güzel olamaz!

"Harika olur!" Gözyaşlarımı sildim, mutfağa gidip bir şişe ananas suyu ve iki bardakla döndüğümde konuşmaya devam ediyordu, "Bu arada, Tuğsan bugün iş yerine geldi, çiçek almış yine. Yemeğe çıkmayı teklif etti ama kabul etmedim. Ona defolup gitmesini ve cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söyledim!" Masadaki cipslerden birkaç parçayı ağzuma atıp dolu ağzımla konuşmaya çalıştım.

"Tuğsan iyidir. Gerçekten, yani en azından biraz takılsan. Haftalardır peşinden koşuyor ve bir yemeği çoktan hak etti bence."

"Zaten yemeğe çıktık! Tepkini merak ettiğim için söyleyemedim! Aman Tanrım, harikaydı! Mesafeli olmaya çalıştım ama ondan etkilenmemek mümkün değil!" Birden duraksayıp şaşkınlıkla baktım.

"Ona defolup gitmesini ve cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söylediğini mi duydum az önce?"

"Inandırıcı olsun diye öyle söylediğimi söyledim." Inandırıcı olsun diye söylenebilecek son sözler onlardı sanırım. Kendimi t

utamayıp gülmeye başladım. Biraz önce ağlamıyor muydum? Ah, manik depresif olmama çeyrek kaldı.

"Sanırım mesaj geldi, telefonun ışığı yanıp sönüyor." dedi Aysel gözlerini masadaki telefonumdan ayırmadan. Telefonu alıp ekranı baktım umutsuzca. Beş mesaj gelmişti. Beşini alt alta açtım.

*Kimden: Bilinmiyor: 'Prin'in süpürge kampanyasında son 7 gün! Bir süpürge alana ikinci süpürge %70 indirimle, üstelik yanında buharlı ütü de bizden size hediye! Hemen en yakın mağazamıza gelin! Acele edin!

*Kimden: Murat: 'Seni özledim... Konuşabilir miyiz?'

*Kimden: Hava Durumu: 'Bugün İstanbul'da aşk havası var! Hava günlük güneşlik, hiç vakit kaybetmeden sevgilinizi kolunuza takıp kısa bir İstanbul turu yapın! Günün aşk notu: İlişkinize yeni heyecanlar katın. Birlikte size şüpheli görünen birini takip edin, yeşil ışıkta el ele tutuşup karşıya geçmeye çalışın, üstünde 'bozuktur' yazan asansöre binin, son kullanma tarihi geçmiş bir şeyler yiyin. Not: Şakaydı. İkinci Not: Ona küçük sürprizler hazırlayın.'

*Kimden: Bilinmiyor: İş başvurusu için form doldurmanı söylemiştim. Unuttun sanırım. Neyse. Yarın gel işe başla. E.'

*Kimden: Murat: 'Cevap vermeyecek misin?'

Enes'in mesajını defalarca okudum. Söylediklerimle ilgilenmiyordu hani? O zaman iş aramam neden bu kadar umurunda? Ya da form bile doldurmadan beni işe alması saçma değil mi? Yani, umurunda olmayan birini bu kadar kolay işe alması mantıklı geliyor mu? Gündüz söylediğiyle akşam yaptığı bir değil. Bu adam ne yapmaya çalışıyor? Üstelik bir gülücük koymak bu kadar mı zor?

Kafam çok karışık. Öyle ki, kafam çantamdan bile daha karışık. Ayrıca, Murat'ın mesajlarına da cevap yazmam gerek ama ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Telefonu alıp Enes'in numarasını 'Geri zekâli' diye kaydettikten sonra ikisine de birer mesaj yazmaya karar verdim.

*Kime: Murat: 'Tamam, konuşalım. Yer ve zaman söyle.'

*Kime: Geri zekâli: 'Umurunda olmadığımı sanıyordum?'

Mesajların gönderildi uyarısı gelir gelmez bir mesaj daha geldi. Enes'ten olması için dua ede ede telefonu açtım.

*Kimden: Aysel: 'İki saattir kimden mesaj geldiğini soruyorum ama duymuyorsun! Kimden gelmiş? Ne diyor? Kötü bir haber mi?'

Kıkırdayıp Aysel'e döndüm ve mesajları okudum. Murat'ın mesajlarıyla pek ilgilenmese de Enes'in mesajını abarttı da abarttı.

"Kızım bu Enes sana resmen âşık! Bugün yaptıkları için pişman olmuş belli ki. Bu devirde form bile doldurmadan işe almak sadece iş başvurusu yapana âşık olan patronlara mahsustur!" Gözlerimi devirip telefona baktım, bir cevap gelmiş mi diye. İkisinden de cevap yoktu.

"Sanmıyorum. Belki vicdan azabı çekiyor olabilir beni üzdüğü için ama sadece bu kadar. Aşk filan yok. Aşk olmasını istemiyorum da zaten..."

"Tabii ki." deyip inanmadığını belli eden bir bakış attı ve birer bardak daha ananas suyu doldurmak için masaya doğru eğildi. O sırada telefonumun ışığı yanıp sönmeye başladı.

*Kimden: Geri zekâli: 'Umurumda olmadığımı söylemedim. Sadece bugün söylediklerinle ilgilenmiyordum, yani özel hayatınla. Ben artık eski Enes değilim. Kimsenin özel hayatı beni

ilgilendirmez ama iş isteyen bir ARKADAŞIMI düşünmek zorundayım. Yarın seni bekleyeceğim.'

İş arayan bir arkadaşını düşünmek zorundaymış. Büyük harflerle ARKADAŞ! Kocaman harflerle! Gözüme iyice sokmak için O harfleri ona bir bir yedirirdim ama umurumda değil! Sende mesaj yazmaya başladım.

*Kime: Geri zekâlı: 'Ah ARKADAŞLARINA karşı ne kadar nazıksın. Senin gibi bir ARKADAŞ zor bulunur. Yani diyorum ki, senin gibi bir ARKADAŞIM olduğu için çok şanslıyım. Teşekkürler, yarın görüşürüz ARKADAŞIM.'

Kimden: Geri zekâlı: 'Tamamdır. İyi geceler.'

Aptal! Aptal! Aptal! Başka bir şey değil! Sadece aptal! Kula cevaplar, büyük harfle yazdığı o 'ARKADAŞ' kelimesi ve hiçbir mesajına koymadığı yüz ifadeleriyle gözümde sadece aptal! Ondan nefret ediyorum ve onu öldüreceğim! Bir zincir alıp zincirin ismini 'Atahanlı Otel Zinciri' koyup onu o zincirle boğacağım! Ardından beş parçaya bölüp parçalarını çöp kutusuna atıp kargoyla insan yiyen bir kabileye yollayacağım! Ve bunu kimseden saklamayacağım, suçumu cesur bir şekilde itiraf edip teslim olacağım! Oh, Tanrım, güzel plan.

"Ee, ne oldu? Sorununuzu çözdünüz mü?" diye mınıldandı Aysel televizyon kanallarını değiştirip dururken.

"Hu... Medeni iki arkadaş gibi sorunumuzu çözdük ve yarın işe başlıyorum." Telefonum ikinci kez bipleyince Enestendir ve 'Şaka yaptım ya ben değişmedim! Hadi yemeğe çıkalım. Boşanacak olmanı kutlarız. O Murat'ı zaten gözüm tutmamıştı.'

gibi bir mesaj yollamıştır diye düşünmedim değil. Ama her zamanki gibi yanılıyordum.

*Kimden: Murat: 'Çok teşekkür ederim! Hemen yarın buluşalım. Yer ve saati sen belirle. Ne zaman müsait olursan...'

Aklıma gelen mükemmel fikirle sırtımaya başladım. Telefonun tuşlarına kendimden emin bir şekilde ağır ağır bastım ve mükemmel planımı kelimelere döktüm. Bu fikir, gerçekten olağanüstüydü!

*Kime: Murat: 'Yarın Atahanlı Otellerinin Taksim'deki şubesine gel. Saat fark etmez. Orada çalışmaya başladım. İyi geceler.'

Zor İşlemler...

-Nefes-

"Tamam anne, şimdi yiyeceğim işte bir şeyler..."

"Kızım bak hasta olacaksın! Hasta olup beni de üzümünden hasta edeceksin! Zaten boşanma dedikodusu aldı başını gidiyor, bütün akrabalar duymuş. Hangi ara söylediniz siz bunu herkese?"

Sabahın köründe annemin beni uyandırmak için aramasıyla uyandım. İşe ilk günümünden geç kalacakmışım o aramasa, amam efendim neymiş saatimi kurup erken kalkmaktan bile acızmışım, bu halde boşanma gibi ciddi bir işe giriyormuşum, bir daha düşünmeliymişim. Ah... Evlenmek daha ciddi bir iş değil miydi? Annem sadece işin dedikodu boyutunu düşünüyor her zaman olduğu gibi.

"Anne biz manyak mıyız da bütün akrabaları arayıp 'Merhaba, biz boşanıyoruz. Bu haberi yaya yaya büyütelim tamam mı? Hadi bakalım' diyelim? Kaynanam olacak o kadın aramıştır işte! Sen kendini üzme. İnsanlar hep konuşur, susturamazsın. Ben umursamıyorum, sen de umursama. Ah, bu arada kapatmam lazım.

yoksa geç kalacağım. Seni seviyorum, öptüm!" Aceleyle telefonu kapatıp çekmecedemden saç düzleştiricimi çıkardım. Haince gülmüsedim aynadaki görüntüme. Enes'in o çok sevdiği kıvrıkcık saçlarını düzleştirip de gidecektim işe. Buna mutlaka bir yorum yapardı! Eminim! Yorum yapmasa bile uzun uzun saçlarıma bakıp iş çekecektir ya da dayanamayıp saçlarını koklayacaktır. Tabii ki böyle olmasını istemiyorum! Ben sadece tahminlerimi sunuyorum size. Yani benim saçlarım elbette onu ilgilendirmez. Sadece bir iletişim kurmaya çalışıyorum. Bu arada aklım hâlâ Ceyda olayında... Boşanıp boşanmadığını deli gibi merak ediyorum. Dün bütün gece boyunca parmağında yüzük görüp görmediğimi düşündüm ama hatırlayamadım. Çıldıracak gibiydim! Tanrım! Bir insan neden arkadaşının parmağında yüzük olup olmadığına bakmaz ki? Arkadaşı olduğu için olabilir mi? Kesinlikle.

Saçlarımı zor da olsa yarım saat içinde hızlı bir şekilde düzleştirdikten sonra üstüme bol paça siyah yüksek bel pantolonumu geçirdim. Üstüme mavi polo gömleğimi giyip pantolonumun içine soktum, bilirsiniz, şu aralar yüksek bel etekler ya da pantolonlar giyip gömlekleri pantolonun/eteğin içine sokma durumları çok moda, gerçi ben ilk kez deniyorum ama gerçekten güzel durdu! Üstüme pantolonumla aynı renk ceketimi giyip kollarını kıvrıdım ve mavi rügan topuklularımı geçirip çantamı da aldım ve evden çıktım. Taksi bulmam fazlasıyla kolay oldu. Tam binanın kapısının önünde taksiden biri iniyordu, o kadar heyecanlandım ki kadın inmeden taksiye bindim, sonra kadın inebilsin diye taksiden inmek zorunda kaldım. Güne rezil olarak başlamak nasıl bir duygudur biliyor musunuz? Taksici bana gülüyordu! Yol boyunca taksicinin durup dururken defalarca güldüğüne şahit

oldum. Adam resmen yol boyunca rezilliğime gülüp durdu ve benim yaptığım tek şey arka koltukta bir salak gibi oturup telefonla oynuyormuşum gibi yapmaktı.

"Geldik ablacığım, hemen inin de bir başkası siz içerideyken binemesin..." deyip büyük bir kahkaha atıverdi. Adama sinirle bakıp parayı ödedikten sonra sinirle taksiden indim. Harika! İş gününe rezil olarak, dalga geçilerek başladım! Sinirli adamlarla otele doğru ilerledim. İçeri girdiğimde havallı görünmem gerekiyordu. Sonuçta amacım buydu! Ama hiç de öyle görünmüyordum, yüzümde kesinlikle rezil olduğumu belli eden bir ifade vardı. Hatta yüzümde taksiye içeride bir başkası varken binmiş ifadesi vardı! Tanrım rezillik!

Aceleyle üçüncü kata çıktım, tanıdık birini görebilmek için yüzümdeki rezil olma ifadesiyle etrafa bakıyordum, kolumda hissettiğim bir dokunuşla yerimden sıçradım.

"Merhaba tatlım! İş almışsın, tebrik ederim! Ben sana şey soracaktım, dün geldiğinde başvuru belgesi doldurman söylendiğinde sen aman Tanrım yüzün sapsarı olmuş! İyi misin?" Sapsarı mı olmuşum? Kesinlikle iğrenç görünüyorum! Enes'in sekreteri karşımda durmuş biraz sonra ölecekmişim gibi bana bakıyor!

"Şey ben..." Tam iyi olduğumu söyleyeceğim sırada karpıdan Enes'in elindeki dosyalara göz atarak geldiğini gördüm. Beni bu halde göremez! Hemen kızın arkasına saklanıp kolunu sıkıca tuttum.

"Beni sakla! Bu şekilde karşısına çıkamam!"

"Ne! Anlamıyorum! Arkamda ne yapıyorsun?" Arkasında ne yapabilirim, saklanıyorum herhalde!

"Tuvalete götür beni! Hemen!" Kız dediğim şeyi anlamış olamadık ki hızlı hızlı yürümeye başladı. Ben de arkasında kendimi sallayarak ilerliyordum. Tuvalete girdiğimizde heyecandan nefes nefese kalmıştım. Telaşla aynaya baktığımda biraz önce saklandığımdan farklıydım. Rezillikten için şükrettim, çünkü gerçekten berbat bir halde olduğum taksinin sarısından!

"Neler oluyor, nesin sen, bir casus filan mı? Bak, başka bir otele geliyorsan ve bana sana casusluk yapman için yardım etmem karşısında para teklif edersen baştan konuşalım, ben öyle bir insan..."

"Ne?" Bu kız ne diyor? Ne casusluğu? Başka bir otel mi? Ben buraya bile torpille girdim sen ne konuşuyorsun?

"Hangi otel yolladı seni? Demir Otel mi? Yoksa çok daha büyük bir rakip mi? Eterno'dan mı geliyorsun? Hemen açıkla yoksa gerçekten kötü olur!" Nasıl bir duruma düştüm ben ya... Kız dudaklarını tutmuş tehditkâr bakışlar atıp kolumu sallıyor! Bu durumdan kurtulmam lazım.

"Beni hiç kimse yollamadı! Yemin ederim! Kendim geldim!"

"Neden geldin?" Bu kızdaki korkmaya başladım. Gerçekten çok korkunç!

"Ne bileyim ben? Kaderimde varmış buraya gelmek..." Bu açıklama için çok düşündün mü Nefes?

"Güvenliği çağırayım da bir de onlara bahset bakalım bu kader kismet işlerinden!" Telefonunu açınca korkuyla tuvaletten fırladım, o da peşimden geliyordu. Koridorun ortasında durmuş gözünü bize bakan Enes'e doğru hızlı hızlı yürüyüp hemen arkasına geçtim.

"Enes! Bu kız beni öldürtecek!" Enes şaşkınlıkla arkasını dönüp bana bakmaya çalıştı ama o döndükçe ben de dönüyordum.

"Ne? Arkamda ne yapıyorsun?" Neden herkes aynı şeyi soruyordur? İnsanların arkasında ne yapıyor olabilirim? Neyim ben, bir tür örümcek filan mı?

"Saklanıyorum! Yoksa bana bir şey yapacak! Güvenlik çağracağını söyledi!" Enes dönmeyi kesip pes edince kız açıklamaya çalıştı.

"Efendim, bu kız bir casus! Buna eminim!" Enes bilmiş bir şekilde derin bir iç çekti. Yani iç çekmenin neresi 'bilmiş bir şekilde' olurmuş bilemiyorum, ama bana öyle geldi.

"Neler olduğunu en başından anlat bakalım?" dedi alaycı bir sesle. Aslında sesi gayet ciddiydi ama altındaki alaycılığı hissedebiliyordum. Örümcekler hisseder! Özellikle de insanların arkasına saklanan örümcekler...

"Ben ilk iş gününü kutluyordum ve işle ilgili bir şey soracaktım. Birden yüzünün sapsarı olduğunu fark ettim. Sonra da yüzünün sapsarı olduğunu söyledim ve tam o sırada siz odandan çıktınız. Anında arkama saklandı ve sizin onu görmemenizi gerektiğini söyledi. Benden onu saklamamı istedi! Onu tuvalete götürmemi emretti bana! Sonra da neden burada olduğunu sorduğumda bunun 'kader' olduğunu söyledi." Enes büyük bir kahkaha atığında akasından utancımın erimek üzereydim. Aman Tanrım, rezil oldum!

"Benden saklandığı için bir casus olduğunu mu düşündün? Yüzü sapsarı olduğu için bana güzel görünemeyeceğini düşündüğünden saklanmıştır o... Sorun yok. İşinin başına dönebilirsiniz. O benim kontrolüm altında."

Biraz önce ona güzel görünme gibi bir çabam olduğunu mu söyledi sekreterine? Resmen öyle söyledi! Sanırım burada eriyerek yok olacağımı! Tanrım lütfen buharlaşmama izin ver! Şu an buradayım ama altında alaycılık yatan sesiyle. Hâlâ arkasında saklanıyorum.

"Enes bak sana güzel görünme gibi bir çabam yok tamam mı? Şimdi yüzümü görmeden buradan uzaklaşmanı istiyorum."

"Burada patron benim, farkındaysan..." Ah, doğru ya! Kahkaham azalmıştır ve gayet normal görünüyorumdur. Denemeye geçtim. Ağır adımlarla başımı yerden kaldırmadan önüne doğru saçlarıma takılı kaldığına şahit oldum. Biraz sinirli bakıyordu saçlarıma... Saçlarımı düzleştirdiğim için bana sinirlenmesi saçma değil mi? Beni bu yüzden işten kovduğunu düşünsenize! "Bak Nefes, seni işten kovuyorum çünkü saçların düz." Muhtemelen gülmekten ölürdüm.

"Odan hazır. Bitirmen gereken dosyalar masanın üzerinde." Odam mı?

"Oda derken? Benim bir odam mı var?"

"Koridorun ortasında ayakta dikilerek çalışacak değilsin sonuçta. Tabii ki odan var..." Terslemese ölür zaten.

"Eh, teşekkür ederim. Neresi?"

Başıyla hemen yanımdaki kapıyı gösterince mesafeli bir gülümsemeyle karşılık verdim. O an aklıma parmağında yüzük

olup olmadığına bakmak geldi ama sol eli cebindeydi Harika! Acaba elini cebinden çıkarmasını istesem bir sorun olur mu? Oh ne diyebilirim ki? "Cepte duran ellere alerjim var, elini çıkarırsan sorun? Şimdiden kaşınmaya başladım!" desem mesela? Saçmalama!

"Tamam o zaman. Odama gideyim... Görüşürüz."

"Tamamdır. Dosyaları bitirip odama getirirsin. Bir sorun olursa mesaj atman yeterli."

Başımla onaylayıp kendi odasına gidişini izledim ve heyecanla odamın kapısını açtım. Odama ilk bakışı attığımda gördüğüm masanın üstünde donakaldı. Şoka girdim! Tanrım! Masanın üstü dosya doluydu! Ne bu? Şirkete ait bütün dosyaları filan mı getirmiş odama?

Tamam, sakin ol. Herkes aynı şeyi yapıyordur, eminim. Herkesin yaptığı şeyi ben neden yapamayayım ki? Hah! Sadece yapacağım, oturacağım... Aman Tanrım ne yapacağımı bile bilmiyorum! Sadece 'Dosyaları bitir!' dedi. Dosyaları ne yaparak bitireceğimi söylemedi ki! Okuyacak mıyım, ne yapacağım? Tamam, derin bir nefes almalıyım ve sakince düşünmeliyim. Han önce biraz önceki heyecanımı tekrar kazanıp odamı incelemeyim belki de. Harika! Ağır adımlarla odamda gezmeye başladım. Büyük bir oda değil ama gayet güzel! Gayet lüks! Ve çok daha önemlisi, Balıkesir'de çalıştığım yerde olduğu gibi birden fazla kişiyle bir odayı paylaşmak zorunda olmamam. Tek kişiyim, bana ait bir odam var! Sadece bana ait! Ve yüzlerce dosyam... Ağlamak istiyorum! Üstelik Murat'ı da çağırdım. Hem onunla konuşarak Enes'i kuskandırıp hem de bu dosyaları bitiremem! Daha dosyalarla ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum. Mesaj mı atsam? Tamam, zaten sorun olursa mesaj atmamı söylemişti. Telefonu mu elime aldım ve bir şeyler yazmaya başladım.

"Enes, dosyaları bitir dedin ama ne yaparak bitireceğim?" Saçmalama! Bu olmaz! Salak olduğumu düşünür. Ne yaparak bitiririm? Eminim 'Yiyerek bitirmeyi deneyebilirsin,' gibi bir cevap verecektir. Ya da 'Yak onları! Yak ve küllerini getir.' Tanrı aşkına, doğru düzgün bir şeyler bulmam lazım!

"Enes, sen bana dosyaları bitirmem gerektiğini söyledin ama bu dosyalar çok fazla ve ne yapacağımı bilmiyorum. Sekreterini bulsan da bana yardımcı olsa?" Hayır, o kız bana gıcık oldu! Bundan eminim.

"Enes ya, bir dakika gelsene bir şey soracağım." Adamı odama çağırmaya çağırıyormuşum gibi bir havası yok mu bu mesajın? Utanmasam, "Buraya gel yaramaz çocuk, şu dosyaların üstünde evlilik oynayalım!" yazacağım! Giderek iğrençleşiyorum. Tamam, ona sormayacağım! Aysel'e mesaj atacağım, en azından bir şeyler verir.

*Kime: Aysel: "Ya bu Enes elimde kalacak! Bir sürü dosya yığılmış odama! Ve sadece dosyaları bitirmemi söyledi. Ne yapacağım hakkında hiçbir şey söylemedi! Ne yapacağım şimdiki ben?"

*Kime: Aysel: "Sakin ol! Orası bir otel, yapılacak çok şey vardır galiba. Günlük kazançlarını filan hesaplamam gerekiyor belki de ya da sponsorlarının getirilerini hesaplamam gerekiyor."

Sponsorlarının getirilerini mi? Günlük kazançlarını mı? Burada yüz binlerce dosya var! Tamam, yüz binlerce değil tabii ki ama çok dosya var. Dediği şeyleri bu kadar dosyayı inceleyerek yaparsam günün sonunda ölmüş olurum. Cenazem bu otelden çıkar! Aysel'e

cevap vermek yerine telefonumu masaya sinirle bıraktım ve dönen sandalyeme oturup sinirle dönmeye başladım. İster inanın ister inanmayın, sandalyeyle dönmek stresimi azalttı! Derin derin nefesler alarak iyice sakinleştim ve ayağa kalktım. Gidip Enes'e başı mantıklı bana ilk günden bu kadar zor bir iş verdiği soracağı! Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerleyip odamdan çıktım ve Enes'in odasına daldım. Sekreter kız bana sinirle bakıyordu.

"Müsait mi?" dedim mesafeli bir sesle.

"Evet." Yüzüme bakmıyordu bile. Beni casus diye suçlayan da o, tepkisini ortaya koyan da! Saçmalığa bak! Gözlerimi devirip Enes'in odasına girdim. Başını masasındaki dosyalardan kaldırıp bana tek kaşını havaya kaldırarak baktı. Bu kadar erken pes etmemi beklemiyordu tabii.

"Sen nasıl bir insansın ya? Zevk mi alıyorsun insanları sinir etmekten?" Tamam, belki de biraz daha sakin olmalıydım. Kaşlarını çatıp anlam vermeye çalışır gibi baktı.

"Anlamadım, yine ne yapmışım?"

"Masamın üstüne bir sürü dosya koydurtmuşsun! Üstelik bir açıklama bile yapmadın! Sadece dosyaları bitir dedin, beni o karmakarışık işlemlerle baş başa bıraktın ve lanet odana döndün! Daha ilk günümde o dosyalardaki işlemlerle uğraşıp ölmemi mi istiyorsun?" Sırıtmamak için kendini zor tuttuğu belliydi. Geri zekâlı! İnsanları sinirlendirmek hoşuna gidiyor tabii.

"Nefes, sakin ol. Dosyaların üstüne ne yapman gerektiğine dair bir not bırakmıştım." Şaşkınlıkla ağzımı bir karışık açık kalmıştım. Ellerim belimde her an sinirle çemkirmek için uygun anı bekliyorlardı.

"Ben, yani yine de ilk günden bu kadar zor işlemlerle baş başa kalmak istemezdim! İyi günler!" deyip odasından çıktım ve utançla hızlı hızlı odama gittim. Kapıyı kapatıp koşu koşu masamın başına geçip usta ellerle notu aramaya başladım. Not sağ üst köşedeki dosyalardan birinin üstündeydi. Notu yapıştırıldığı dosyanın üstünden çıkarıp okumaya başladım.

"Belgeleri şeffaf dosyaların içine yerleştir. Enes."

Aman Tanrım! Rezil oldum! Rezil oldum! Odasını bastım ve ona bağırıp durdum! Ona bu zor işlemlerle baş başa bırakılmamanın doğru olmadığını söyledim! Zor işlemler! Anlıyor musunuz? Ben zor işlemler diye bağırdığımdan onun aklından belgeleri şeffaf dosyalara yerleştirmek geçiyordu! Şu an gerçekten rezilligim kendi boyumu aştı. İnanmıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Bir insan nasıl bu kadar çok rezil olabilir? Yüzüm yanmaya başladı. Ellerim sinirden titriyor.

Biraz önce, Enes'in odasını basıp bağıra çağıra kâğıt parçalarını şeffaf dosyalara yerleştirmenin ne kadar zor olduğunu anlatmıştım. Bundan daha ötesi olamaz. Burada utanımdan öleceğim ve Enes durumu insanlara anlatıp cenazemde neşe kaynağı olmamı sağlayacak. Bittim ben. Odamın kapısı çalınca kapıya öfkeli bir bakış attım. Kesin Enes geldi! Benimle dalga geçecek!

"Gir..." diye mırıldandım titreyen sesimle. Kapı yavaşça açıldı ve önce bir demet kırmızı gül girdi görüş alanıma, ardından tüm elbisesiyle bana heyecanla gülümseyen Murat.

"Ben geldim!"

Kahve...

"Ah, hoş geldin..."

Biraz önce sınırdan titreyen ellerim şimdi heyecanda titremeye başlamıştı. Şu ellerimin titremediği tek bir ana şahit olmadım. Sürekli titreşime alınmış telefon gibi titriyorlar! Oya ben rahat görünmek istiyorum. Rahat ve güçlü...

"Bu çiçekleri senin için aldım." Çiçekleri nazik bir şekilde bana uzatırken gülümsemeye çalıştım.

"Görebiliyorum." Aslında Murat'tan çiçek beklediğim yok. Ama başkasına aldığı çiçekleri benimle buluşmaya gelirken yanına da getirse gerçekten garip olurdu. Her neyse, ofisimin ilk çiçekleri gelmiş oldu böylece. Değil mi? Çiçekleri dosya yığınımın üzerine yerleştirip Murat'a döndüm. Kaşları çatık bir şekilde dosyaları bekliyordu. Belki de çiçekleri oraya koymam hoşuna gitmedi.

"Öyle bakma. Sen gittikten sonra bir vazoya bulacağım tabii ki" diye mırıldandım. Çünkü bakışları gerçekten kendimi görgüze müşüm gibi hissettiriyordu.

"Ondan şüphem yok. Ben sadece dosyalara bakıyordum. Yarın iş hatırlıyorsam kusuruma bakma ama dün akşam mesajlarımı"

bugünün ilk iş gününü söylememiş miydin? Bu kadar dosya ilk gün için biraz fazla değil mi?" Böyle düşünen tek insan ben değilmişim işte! Hele şükür!

"Tabii ki fazla! Ben de öyle düşünüyordum ama burası büyük bir otel. Beni de biliyorsun, kolay işleri sevmem..." Kolay işleri sevmiyordum. Lafa bak! Sanki yapmam gereken şey belgeleri şeffaf dosyalara yerleştirmek değil de şirketi saplandığı bataktan kurtarmak. Çok yalanciyım, çok.

"Bilirim tabii, sen hep zoru sevdin ve ben hep zor olduğumu düşünürdüm, belki de bu yüzden beni sevmiştin, gerçi sonra şey oldu... Her neyse. Ee, bu dosyalarla ne yapacaksın tam olarak?" Aşk konusunu kendiliğinden kapatmasına sevindim ama tekrar açacak, bu gayet belli. Adam takım elbiseyle gelmiş! Başka ne amacı olabilir ki?

"Dosyalarla? Ah, şey... Bilirsin işte ya, bir takım şeyler..."

"Neyler?"

"Bir takım... yani, bazı zor işlemler! Boş ver şimdi kafanı karıştırmayın. Bir şey içer misin?"

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı bir süre. Eh, şimdi bile kafası karıştığına göre kim bilir yapmam gereken işi anlatsam ne hale gelecek zavallı. Of tamam biliyorum tek işimin belgeleri şeffaf dosyalara yerleştirmek olduğunu! Tamam! Müsadenizle bu durumu anlatmaya çalışıyorum!

"Anlıyorum... Şey, o zaman bir fincan kahve alayım ben."

"Tamamdır!" deyip masanın köşesinde kalan telefona uzandı. İyi de kahve siparişini nereden vereceğim hakkında hiçbir fikrim yok ki. İnsan numaraları şuraya bir yere yazar değil mi?

Kahretsin ya! Tamam, numarayı birilerine sormalyım belki de. Tamam da kime soracağım ki? Enes'in sekreterine soramam. Kim benden nefret ediyor. Enes'e hiç soramam! Onu gördüğüm anda gözümün önüne uçuşan şeffaf dosyalar gelecek. O zaman belki de bir numara atmalıyım! Balıkesir'de çalıştığım yerde çay ocağın numarası 159'du mesela. Burada neden olmasın? Hem belki 159 Türkiye'deki her şirkete ait çay ocağı/restoran ya da her ne dersen larsa oranın numarasıdır? Evet!

"Bir şey mi oldu Nefes? Öyle daldın gittin..." Murat'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda garip bir yüz ifadesiyle telefona baktığımı fark ettim. Yüzümde resmen hayatın anlamını bulmuş gibi bir ifade vardı ve bulduğum tek şey nasıl kahve sipariş edebileceğimdi. Gerçi onu da tam olarak bulmuş sayılmam. Sadece tahmin.

"Eh şey, bir şey soracağım, bir anket gibi bir şey, senin çalıştığın şu halkla ilişkiler şirketinin çay ocağının telefon numarası neydi?" Saçma bir yöntem olabilir ama sadece tahmin yürütmeye çalışıyorum!

"Çay ocağı mı? Biz yemekhane diyoruz..." Ah, benim de merak ettiğim şey buydu zaten! Telefon numarasını merak ediyorum sadece. Bana lazım olan tek şey bir telefon numarası. Bu kadar mı zor?

"Evet, telefon numarası neydi peki?"

"Şey, ah... 157 miydi yoksa 159 muydu hatırlayamıyorum..." Aman Tanrım! Ciddi ciddi teorimin doğruluk şansı %50 oldu!

"Ama bu çok önemli bir anket! Hatırlayabilir misin? Lütfen benim için..." Eh, bu kadar yalvardıktan sonra hatırlaması

başınma kararı almam çok doğru olmuş diyeceğim. Onun yerinde ben olsaydım çoktan şirketin tüm telefon numaralarını önüme sermiş olurdum.

"159! Kesinlikle 159'du!" Hah, işte bu! Tamam, belki tesadüf diyeceksiniz ama ben şansımı deneyeceğim. Teorime inancım sonsuz! 159'u arayacağım ve gayet rahat bir şekilde kahve istediğimi söyleyip kapatacağım. Bu kadar basit. Murat'ın beni ezik gibi görmesini istemiyorum. Telefona doğru uzandım ve 159'u çevirdim. Üçüncü çalmadan sonra açılış sesini duyduğum an karşısındaki konuşmasına izin vermeden gayet havalı bir şekilde konuşmaya başladım.

"Enes Bey'in odasının karşısındaki odaya iki kahve lütfen. Biri bol şekerli olsun diğeri orta. Teşekkür ederim, iyi günler." Adımı konuşurmadan telefonu kapattım ve Murat'a döndüm. Benim odanın bir numarası yok mu ya? Her aradığımda Enes Bey'in odanın karşısındaki oda mı diyeceğim kendi odama?

"Enes Bey? Demek patronunun adı Enes... Şile'deki adam mı?" Kaşları havaya kalkmış bir şekilde soruyordu.

"Şile'deki adam? Ah! Evet, evet! Tamamen tesadüfen buraya iş kapurusunda bulundum. Sanırım o beni hatırlamadı." Murat'ın şiddetli olduğundan haberi yok tabii. Bu yüzden Enes'le olan mesafemi ne kadar koruyormuşum gibi görünürsem o kadar iyi. Ayrılabile olsak onun gözünde kötü biri olmak istemem.

"Hmm... Şey, ben buraya seninle konuşmak için geldim. Şu başınma kararıyla alakalı." İşte, nihayet o konuya geldik. Aslında kestirip atmak istiyorum ama kestirip atmam onu üzecek, bundan eminim.

"Murat, o konuyu konuştuk, biliyorsun..."

"Nefes lütfen! Biraz daha düşün, biraz daha konuşalım! Bu basit bir konu değil ki. Burada iki insanın evliliği söz konusu. İki âşık insanın!" Âşık kelimesini bastıra bastıra söyleyince derin bir nefes aldım. İki âşık insan mı? Hayır değil...

"Murat, bak, ben seni çok sevdim, ben seni hâlâ seviyorum ama ben sana hiçbir zaman âşık olmadım ki. Sadece sevdim." Birden endişeyle ellerini uzatıp masadaki dosyaların üzerinde duran ellerimi tuttu.

"Bunu söyleyemezsin Nefes! Biz âşığız! Bunu sen de çok iyi bi..." derken birden kapı açıldı ve şok içinde bakakaldım. Enes sırtarak elinde iki fincan kahve taşıyan bir tepsiyle kapıda duruyordu. Birden gözleri Murat'a kaydı ve sırtışı kaybolup gitti.

"Enes Bey!" diyebildim zar zor ellerimi Murat'ın ellerinden kurtarıp. Tepsiyi kapının aralığından sert bir şekilde uzattım.

"Yanlışlıkla beni aradın, al." dedi dünya üzerindeki en soğuk ve en kızgın sesle! Koşarak kapıya gidip elindeki tepsiyi aldım ve gözlerinin içine bakabilmeye çalıştım. Kahretsin bizi el ele gördü! Gözlerime bir saniyelik bile bakmadan odanın kapısını çekip çıktı. Telaşla tepsiyi Murat'ın ellerini tutuşturup odadan çıktım hızla.

"Enes! Bekle!"

"Odanıza dönün Nefes Hanım! Misafirinizi bir an önce yola yın da zor işlerinizi halledin!" Arkasını dönmek yerine koridoru sanki ben yokmuşum gibi ilerliyordu.

"Bir dakika dur! Dinle beni! Enes açıklamama izin ver!" Birden durdu ve bana döndü sert bir tavırla. Öfkeli olduğu belliydi.

"Açıkla!" diye emretti.

"Ellerimi aniden tuttu!"

"Umurumda değil!" Ellerini ceplerine sokup umursamaz bir hava takınmaya çalıştı ama umursadığına emindim!

"Umurunda olduğunu biliyorum. İnan bana, sadece boşanma konusunda konuşuyorduk ve birden ellerimi tuttu. Tam o sırada geldin!" Gözlerini devirip tekrar arkasını döndü ve ilerlemeye başladı. Bu adamın dinleme huyu neresine kaçtı? Ya da en azından dönüp Murat'ı kötülemeye de mi çalışmayacak? Ben eski Enes'i istiyorum!

"Enes dur! Bir şey söylemeyecek misin?" Tekrar durdu ama bu sefer bana yüzünü dönmeden konuşmaya başladı.

"Sen beni arayınca gerçekten beni aradığını sandım. Söylediğin şeyi bir tür 'iki kahve al da birlikte kahve içelim' deme şekli olarak algıladım. Yanlışlıkla beni arayacağını bilemezdim. Beni çağırıyorsun sandım. Her neyse. Bir önemi yok. Gidip onunla konuşmanı bir an önce bitir de işinin başına dön." Aman Tanrı... Her şeyi bok ettim! Ciddi ciddi her şeyi bitirdim! Şaka yaptığımı sanmış. Birlikte kahve içmemiz için kahveleri kendi elleriyle almış getirmiş. Hem de kapıyı açtığına sınıtıyordu! Aramızı yumuşayacaktı! Tanrım mahvettim...

İkinci Şans...

Peşinden gitmem bir işe yaramayacaktı. Belki biraz sükunetsizleşirse durumu sakın sakın açıklayabilirdim. Ah, durum açıklayacak olsam ne diyecektim ki? 'Ben Murat'ı seni kışkırtmak için çağırdım ama yemin ederim ki elimi aniden tutmadım. Ve yine yemin ederim ki seni yanlışlıkla aradım!' Pek inandırıcı geliyor mu? Hem sormaz mı bana, 'Sen kimsin ki seni kışkırtıyorsun?' diye. Üstelik hâlâ evliyse bu çok daha saçma bir hale gelir. Gerçi biraz önce yaptığı şeyin kıskançlık olduğuna dair yemin edebilirim.

Ağır adımlarla mecburen odama döndüm ve Murat'ı bulduğum gibi buldum. Şaşkın şaşkın bana bakıyordu eline tuttuğum kahve tepsisiyle. Tepsiyi elinden alıp masadaki diğer fincanların üstüne koydum ve tepsideki fincanlardan birini alıp ona uzattım. Diğerini de kendime alıp masama geçtim.

"Bu neydi şimdi?" Onu ilgilendiriyormuş gibi bu soruyu sorması bir tek bana mı saçma geldi? Yoksa sınırdan mı biraz geçmeye başladım?

"Boş ver..." Kahvemden bir yudum alıp sakinleşmeye çalıştım. "Hayır, boş veremem. Neydi bu? Neye kızdı şimdi bu adam?" Of Murat! Seni ilgilendiren bir durum olsa koşu koşu odaya dönüp anlatırdım zaten!

"Bir şey değildi. Sadece işinden alı koyup kahve istediğim için biraz kızdı. Bir de iş saatlerinde misafirim olduğu için."

"Kahveleri başkasına getirebilirdi gelip de kızmak yerine, haklı mıyım?" Tamam Nefes, sakın ol. Adamın söylediklerinde kötü bir durum yok! Gayet mantıklı konuşuyor durumu bilmeden birine göre.

"Haklısın. Ee, bensiz hayat nasıl gidiyor?" Sınırlarım bozulduğunda hep yaptığım şey karşımdakine haklı olduğumu söyleyip konuyu değiştirmektir. Gerçi çoğunluk bunu yapıyordur zaten. Takdir edilecek bir şey değil.

"Ha, onu konuşuyorduk değil mi? Tamam. Sensiz hayat gitmiyor Nefes! Sensiz bir hayat yok benim için! Nefes alamıyorum, yemek yiyemiyorum, su içemiyorum..." Gülerken ağızımdaki kahveyi yanlışlıkla hafifçe püskürttüm ve pantolonumun bir ucuna birkaç damla kahve denk geldi. Umursamadan Murat'a döndüm. Çünkü şu yaptığım şey Murat'a büyük terbiyesizlik değil de neydi? Adam romantik şeyler söylüyordu ve birden gülmeye başladım. Üstelik ağızımdan kahve püskürterek! Harika. Romantik şeyleri sevmediğimden değil de biraz garip gelmeye başladı artık! Bensiz nefes alamıyor olması sizce de saçma değil mi? Tamam, eskiden söyleseydi hoşuma giderdi ama artık her şey farklı gelmeye başladı.

"Çok özür dilerim. Aklıma başka bir şey geldi de..."

"Hayır, bana güldün." dedi gayet bozulmuş bir sesle. Kabon günlerini zehir ediyorum.

"Hayır! Yani pek nefes almıyormuşsun gibi görünmüyorsun. Yemek yemiyormuşsun gibi de görünmüyorsun. Hatta kılı aldın sen? Bu gömlek sana daha önce bol geliyordu! Şuraya bak neredeyse düğmelerden biri uçup gözüme girecek." Tamam, biraz fazla olmuş olabilir mi? Of hadi ama! Arkadaşça espile yapıyorum! Bensiz nefes alamamak da nedir yahu? Eh nefes almıyorum diyorsun ama yaşıyorsun! Buna ne demeli?

"Nefes..." Murat bana hayretle bakıyordu. Onu hayal kırığına mı uğrattım? İçimden gelenleri söylüyordum!

"Efendim?"

"Sen çok değişmişsin. Eskiden böyle şeyler söylemem seni böyülerdi. Şimdi ise dalga geçtiğin şeye bak. Ne oldu sana, başka bir mi var?" Utançla gözlerimi kaçırdım. Biri ciddi ciddi konuşurken onunla dalga geçmek huyum değildir aslında. Ama bu konuları sakız gibi uzadı ve sınırlarım biraz önceki olay yüzünden o kadar bozuk ki kendimi tutamadım.

"Özür dilerim. Sınırlarım biraz bozuk da..."

"Sınırlarını benimle dalga geçerek düzeltereğine mi inandın? Eğer bu seni mutlu edecekse günlerce dalga geçilen adam olmaya katılabilirim. Benim tek istediğim senin mutluluğun. Bunu biliyorsun." Harika, şimdi çok daha fazla utandım. Yerin dibine geçmeliyim belki de. Bu adam iyi bir adam! Ben de durmuş dalga geçiyordum.

"Hayır, böyle bir şey yapmam! Gerçekten çok özür dilerim. Seni üzmem istemedim, istemiyorum ve hiçbir zaman b-

istemem." Kahve fincanını tepsiye bırakıp tekrar masaya doğru eğildi ve ellerimi yakaladı. İnsan bir izin alır tutmadan önce!

"Beni üzmem istemiyorsan üzme, mutlu et beni. Bana bir şans daha ver!" O kadar içten ki ne diyeceğim şimdi ben? Onu istemiyordum ama üzülmesini de istemiyordum.

"Murat, ben..."

"Lütfen! Hayır deme bana! En azından düşün. Tamam mı?" Olayarak gözlerinin içine baktım. Yalvarırcasına bakıyordu bana. "Bilmiyorum..."

"Beri düşünüp düşünmemek konusunda düşün! Olmaz mı?" Sınırlarım bozuk bir şekilde gülümseyip ellerimi çektim.

"Tamam. Düşünüp düşünmemek konusunda düşünmeyeceğim." dedim gülerken. Rahatlamış gibi derin bir iç çekti ve ayağa kalktı. Ben de ayağa kalkıp masanın önüne geçtim.

"Gideyim de şu deli patronun daha fazla delirmesin." Ah, git de o deli annen meraktan daha fazla delirmesin.

"Tamamdır." Kapıyı açtım ve onunla birlikte dışarı çıktım. Enes koridorun en köşesinde telefonla konuşuyordu. Kim bilir kimle konuşuyordu? Ceyda'yla konuşuyor olabilir miydi?

"Görüşürüz Nefes. Mesajlarını bekleyeceğim ya da beni ararın... Lütfen en doğru kararı ver. Kendine iyi bak..." Gözlerimi Enes'ten zar zor ayırıp Murat'a gülümsedim ve bana uzattığı elini tuttum.

"Sen de kendine iyi bak. Görüşürüz." dedim yarım yamalak kontrastyonumla. Enes'i düşünüyordum. Elimde olsa sessizce gidecek ne konuştuğunu dinleyebilirdim! Hatta bunun için can atardım. Ama o iş yatar..."

Murat yanımdan ayrılınca gözüm Enes'in sekreterine takıldı. Masasında oturmuş dalgın bir şekilde telefonuna bakıyordu. Ana ba Enes'in kimle konuştuğunu biliyor mudur? Yanına gidip benim sorsam bana sinirle bağırmağa başlayıp diğer elindeki kalemi bir yerime saplar mıydı? Of meraktan çatlayacağım ya. Ha merakla çatlamışım ha o sekreter tarafından öldürülmüşüm, ne farkı var! Hiçbir farkı yok. Tamam, soracağım! Cesur bir nefes alıp Enes'e telefon konuşmasını bitirmeden konuşmamı halledeyim diye hızlı adımlarla odasına girip sekreterinin başında bittim.

"Merhaba..." Sesimi sevimli tutmaya çalışıyordum. Belki bana acıdı.

"Bir şey mi oldu?" Tamam, pek sıcak bir karşılama değil ama yine de öldüreceğini sanmam.

"Yo, moralin bozuk gibi geldi de yanına geleyim dedim." Ka birden tavrını değiştirip dünya üzerindeki en kötü olaylar ona başına gelmiş gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Yüzümden belli oluyor değil mi? Biliyordum! Bitik bir haldeyim. Günlerdir nefes almıyorum, yemek yemiyorum, su içmiyorum..." Ah ben bunları bir yerden hatırlıyorum!

"Aman Tanrım senin için çok üzülüm! Ya ben sana şey soracaktım... Enes Bey koridorda tel..." derken sözümü kesti.

"Sen bile benim için üzülüyorsun ama o lanet adamın umurunda bile değilim! Herkese beni nişanlısı olarak tanıştırmayı biliyor! Ama beni umursamıyor!"

"Ah inanmıyorum! Ne kadar berbat bir şey! Bu arada Enes Bey telefonla ko..." Birden ağlamaya başlayıp tekrar sözümü kesti Tanrım!

"Berbat ötesi bir şey! Kimse beni anlamıyor! Kimse beni anlamaz! Anlıyor musun? Kimse! Yeter artık ya! Ben bu dünyaya ne için geldim? Ne için getirildim ben bu dünyaya? Çalışıyorum, iyi bir insanım, terbiyeliyim, saygılıyım, tek istediğim doğru düzgün bir adama aşık olmaktı ama nereden buldum ben bu lanet olası herifi nereden? Anlamıyorum ki!"

"Anlıyorum! Erkekler işte! Hepsinden nefret ediyorum! Ben de şey diyecektim, Enes..."

"Benim suçum ne? Hayır yani anlamıyorum. Ben ne halt ettim de başıma tüm bunlar geldi? Ne olurdu sanki benim de diğer insanlar gibi doğru düzgün bir ilişkim olsaydı! Her gün ayrılık, her gün hüznün, her gün keder!"

Yok, kız bir başladı dakikalardır konuşuyor ve Enes hâlâ gelmedi! Kim bilir kimle ne konuşuyor o da? Allah'ım neden buraya geldim ki ben şimdi? Gidip Enes'i gizlice dinlemeliydim. Bu kız istekli konuşuyor. Bir şeyler anlatıyor, ağlıyor! Bir yerden sonra ne dediğini takip edememeye başladım. Şu an sadece görüntü ne, ses yok. Kim bilir ne anlatıyor zavallı.

"Haksız mıyım sence, haksız mıyım?" Sanırım konuşması bitti. Şimdi de sorulara mı geçtik?

"Tabii ki haklısın! Tüm anlattıklarını en kısa zamanda detaylı olarak dinlemek isterim aslında. Çok merak ettim ama şimdi odama gidip işleri bitirmem lazım. Yoksa Enes Bey beni öldürür! Ama ondan önce bir soru soracağım..."

"Aman Tanrım beni dinlemek için bu kadar istekli olman ne kadar nazik bir davranış! Benim için çok önemli bir durum bu!"

Asansör

Normalde kimse beni dinlemez!" Neden kimsenin dinlemediğini gayet iyi anlayabiliyorum.

"Seni dinlemeyi çok isterim! Sorumu sorabilir miyim?"

"Tabii ki!" Hele şükür.

"Enes Bey iki saattir kimle konuşuyor telefonda? Biliyor musun?" Kız kaşlarını çatıp bana baktı. Birden sinirlenip bunun beni ilgilendirmediğini söyleyip bir casus olup olmadığını sorgulamaya başlarsa hızlıca koşup buradan uzaklaşacağım. Bu kadar basit.

"Bilmem, karısıyla konuşuyordur herhalde." Karısıyla mı? Boşanmamış! Boşanmamış ve karısıyla arası o kadar iyi ki o kadını sekreteri bile tanıyor! Hatta telefonda o kadar sık konuşuyorlar ki sekreterinin aklına gelen ilk isim Ceyda! Mükemmel!

"Tamam, sağ ol." deyip sinirle odadan çıktım ve arkası dönük Enes'e duyamayacağı bir şekilde okkalı bir küfür savurup odama girdim. Masamdaki telefonumu alıp Murat'a beklediği mesajı beklemediği kadar kısa bir zamanda yazmaya karar verdim. Yani, şimdi!

*Kime: Murat: 'Tamam. Düşündüm. Boşanma kararını tekrar gözden geçireceğim. Belki de ikinci bir şansı hak ediyorsundur..'

Karar...

İllerim belgeleri lanet olası şeffaf dosyaların içine yerleştirmekten acımaya başladı. Bu işe zor iş dediğim için saatler öncesine kadar rezil olduğumu düşünüyordum, ama şimdi gayet bakkı olduğuma eminim. Enes Bey gelin de bunları yapсын ko-lırsız! Asıl kolay olan bilgisayar başında oturup hesap makinesin-den işlemler yapmak. Patron olmak ne kolay ya!

Dosyaların taşıyabildiğim kadarını kollarımın üstüne dizip zar zor yürüyerek odamdan çıktım ve Enes'in odasına doğru ilerle-dim. Hava kararmıştı. Sekreterinin yerinde olmadığına şükredip Enes'in odasının kapısına vurdum ve cevap gelmeden içeri gir-dim. Birden beni o dosyalarla görünce yardım edecekmiş gibi ayağa kalkıp kollarını dosyalara doğru uzattı ama hemen sonra aklına bir şey gelmiş gibi oturdu. Öküz!

"Şuraya bırak." deyip kocaman toplantı masasını gösterdi. Bu dosyaları kafasına atmalıyım! Yüzünü yara içinde bırakmalıyım! Pek sevgili karısı bir güzel pansuman yapar canından çok sevdiği kocasına!

Dosyaları masaya bırakıp odama döndüm ve ikinci posta dosyaları alıp tekrar Enes'in odasına geçtim ve masanın üzerine bıraktım. Aynı işlemi üç kere daha tekrarladıktan sonra Enes'in bir şey söylemesi için beklemeye başladım. O ise orada yokmuşun gibi davranıyordu. İnsan bir 'iyi iş çıkardım' der! Ya da mesela 'aferin öpücüğü ister misin?' Ne! Bu nereden çıktı şimdi? Öyle dediğinin hayalini kurmuş olamam, hayır.

"Ee, kocanla sorunlarınızı halledebildiniz sanırım?" deyiverdi nihayet. Yani nihayet ağzını açtı. Söylediği şey saçma olsa da. Kalkanlık desem, o da değil. Yani kiskanıyor olsa karısıyla konuşmazdı, öyle değil mi?

"Nereden çıkardın bunu? El ele tutuşma olayını açıkladım sana."

"Binadan çıkarken gördüm onu. Gayet mutlu görünüyordu." Murat'ın mutluluğu Enes'i bayağı rahatsız etmiş gibi duruyordu. Sinirle gülümseyip omuz silktim ama o bana bakmıyordu bile. Baksa gözlerinden bir şeyler anlayacağımdan korkuyordu belki de.

"Tam olarak halletmedik ama beni ikinci şans konusunda ikna etti gibi. Kararımı gözden geçireceğim." Kafasını dosyalara iyice gömüp bir şeyler yazmaya devam etti. Hadi ama geri zekâ! Bana bak da ne düşündüğünü anlayayım.

"Bence de gözden geçirmelisin. Boşanmak güzel bir olay değil. Mutlu evliliğinize devam etmelisiniz. Çok yakışıyorsunuz." Ne? Bu adam ne saçmalıyor? Daha bir ay önce birbirimize ne kadar yakışmadığımızı, boşanmamızın ne kadar gerekli olduğunu anlatıp duran hatta bana avukat öneren bu adam şimdi ne diyor? Tamam, sakin ol.

"Sen şaka mı yapıyorsun?" Hiç de şaka yapmıyormuş gibi unarak kafasını kaldırdı ve arkasına yaslandı.

"Neden şaka yapayım? Murat mükemmel bir eş bence. Nerede Murat orada mutluluk. Gerekirse ona vekil bile olabilirim! Sizi çok yakıştıyorum! Ayrılmamalısınız. Şu kararı bir an önce göden geçit."

Madem öyle diyor o zaman dediğini yaparım ben de.

"Biliyor musun, bu konuda sana danışmayı çok istiyordum. Bunları söylediğin iyi oldu. Karar vermemi sağladın." Birden gözlerini devirip ellerini birleştirdi ve dirseklerini masanın üstüne çıkardı. Çenesini birleştirdiği ellerinin üstüne koyup dikkatlice baktı bana.

"Evet? Neymiş kararın?"

"Boşanmıyorum. Ah ama aramızda kalsın, iki gün sonra mahkememiz var ve mahkemeye kadar Murat'a boşanmama kararından bahsetmeyeceğim. Mahkemeye gidip boşanmaktan vazgeçtiğimi söyleyeceğim ve sürpriz olacak! Sır tutabilirsin, değil mi? Bu arada karar vermemi sağladığın için çok teşekkür ederim. Sen harikasın!"

“İnsanlar
pişman
oldukları
şeyleri
tarihten
silme
isterler,
ben
ise
aynı
anı
defalarca
yaşamak
istiyorum.”

Koşa Koşa...

“Tamam o zaman, gel beni al öğle yemeğine çıkarım.”
 “Şey, Tuğsan da gelmek istiyor aslında.”

“Tamam! Sorun değil. Yarım saate kadar burada olursunuz değil mi? Bekliyorum.”

“Oh! Kabul etmeyeceğini düşünmüştüm! Tamam o zaman. Görüşürüz hayatım!”

Telefonu kapatıp masanın üstüne bıraktım ve Aralık ayının maddi giderlerini not edip dosyayı kapattım. Bugün şirkette ikinci günüm. Sabah taksiye binmek yerine otobüse bindim. Bir daha taksiye binebileceğimi sanmıyorum dün yaşadığım şeyden sonra. Aynı taksiciye rastladığımı düşünsenize! Adam bir gülmeye başlar, yol boyunca susmaz! Topuklularla otobüste durmak biraz zor olsa da o taksiciyle karşılaşmaktan çok daha iyi.

Sabah otele gelip odama girdiğimde düne oranla daha az dünya olduğunu gördüm. Dosyaların üstündeki notta bu sefer şöyle yazıyordu: “Aylara göre maddi gelir giderleri tek tek not edip

odama getir. E." Ama sabahtan beri otelde yok! Ben gayet erken bir saatte geldiğimde bu dosyalar ve not masamdaydı ama Enes şirkette yoktu, saat kaçta geldi de işlerini halledip dışarı çıktı anlamadım ki! Acaba gece burada kalmış olabilir mi? Mesela şöyle bir şey oldu, karısıyla şiddetli bir tartışma yaşadı birbirlerine vazo filan fırlattılar sonra da evi terk edip şirkete geldi ve biraz olsun huzur bulabilmek için odama girdi. Bir süre burada oturdu sonra da burada olduğunu anlayabileceğimi düşünüp dosyaları ve notu bıraktı ve çekip gitti. Tamam, biraz saçma bir fikir. Neden benim odamda huzur bulmak istesin ki?

Her neyse. Beni ilgilendiren bir durum yok. Tartışılarsa bile bu karısıyla kendisi arasında olan bir durum. Ayrıca yarın sabah mahkemem var, eğer bende huzur buluyor olsaydı bugünden gelip boşanmamam konusunda beni ikna etmeye çalışırdı. Ama gelmediğine göre daha önemli işleri var demektir. Zaten benim de daha önemli işlerim var. Hah, daha Aysel ve Tuğsan'la buluşacağım, sonra dosyalar üzerinde zor işler yapmaya devam edeceğim ve Farmville'de tarlamlarla ilgileneceğim! Yani Enes aklıma bile gelmeyecek. Telefonumdan gelen bip sesiyle düşüncemin aksine aklıma gelen ilk kişi Enes oldu. Neden Enes geldi aklıma? Ben onun umurunda bile değilim, neden mesaj atsın ki? Kesin Murat'tandır.

*Kimden: Geri zekâlı: 'Dosyaların üstündeki notu bulabilmişindir umarım. Yine bağırıp çağırmaya gelirsen diye söylüyorum, odamda değilim.'

Elimde olmadan gülümsedim. Enes yazdı diye gülmüyorum! Sadece mesaj komik. Hayır mesaj da komik değil! Ben sadece öylesine gülüyorum işte. Öylesine!

*Kime: Geri zekâlı: 'Notu gördüm. Kör değilim.'

Aslında deli gibi nerede olduğunu merak ediyorum! Ama bunu sormam saçma olur. Umurumda olmayan bir adamın nerede olduğu da beni ilgilendirmez zaten. Of, kendimle çelişiyorum işte! Gelen ikinci mesajla gözlerimi telefonuma çevirdim nerede olduğunu da yazması umuduyla.

*Kimden: Geri zekâlı: 'Dün görmediğine göre dün kördün sanırım. Bir günde tedavi olman ne kadar mucizevi bir şey! Artık görüyor olmana sevindim. Her neyse, sana iyi görmeler...'

Geri zekâlı! Laf soktuğunu filan mı sanıyor şimdi bu? Yapıtığına resmen ergenlik denir. Geç ergenlik! Aman ya umurumda değil. Telefonumu sinirle çantamın içine atıp odadan çıktım. Enes'in sekreterine görünmemeye çalışarak koridorda ilerledim ve asansöre bindim. Yanımda hiç tanımadığım bir adam vardı. Şu an asansörde kaldığımızı düşünsenize... Enes çıldırır! Kıskançlıktan deliye döner! Hemen ona mesaj atar ve derim ki, 'Lüks asansörlerinizde telefonların çekiyor olması güzel bir şey ama şu an çekmiyor olmasını dilerdim. Öyle yakışıklı bir adamla asansörde kaldım ki!' O da sinir krizi geçirip işini gücünü bırakır ve buraya gelirdi. Beni buradan çıkarıp yanımdaki adamı kovardı! Kimi kandırıyorum ben? Tabii ki böyle şeyler olmazdı. Ben kimim ki beni kıskansın? Ya da yanımdaki adamı hangi sebeple kovsun? Hah...

"Merhaba, siz de balayı için mi geldiniz?" Enes'le yaşadığıma ilk konuşmaya benzemiyor mu? Ben onu tebrik etmiştim filan...

"Yo, ben burada çalışıyorum. Sizi tebrik ederim." Adam heyecanla gülümseyip parmağındaki evlilik yüzüğüne baktı.

"Teşekkür ederim. Karımı çok seviyorum." Kendimi tutamayıp kıkırladım. Bundan bana ne? Adamın haline bakın ya aşktan deliye dönmüş.

"Eminim o da sizi seviyordur. Size benden bir tavsiye, karınızdan ayrı asansöre binmeyin. Hatta onun da sizden ayrı asansöre binmesine izin vermeyin. Ben bu otelin başka şubesinde dün gecemde başka biriyle asansöre bindim. Asansörde kaldık. Sonra kocamı o adamla aldattım ve ayrılmak üzereyiz. Ah, ben burada iniyorum. Size iyi günler. Mutluluklar..." Adam ona biraz sonra kıyametin kopacağını açıklamışım gibi bakakaldı ve ben çıkar çıkmaz asansörden koşar adımlarla inip kusacakmış gibi bana baktı. Adamın ruh sağlığını filan mı bozdum? Rengi attı.

"Şey şakaydı..." diye mırıldandım. Şakaymış gibi davranmak zorundaydım yoksa adam buralara bir yere kusacak, asansör taktığını edinecek ve karısıyla arası açılacaktı. Vay canına!

Adamın benden nefret ettiğine eminim, bana öyle bir bakıyordu ki... Omuz silkip otelin kapısına doğru ilerledim. Enes de böyle bir adam olsaydı, karısına deliler gibi âşık olsaydı, ben gelinlikle asansöre bindiğimde kendini garip hissedip, 'Ben karımı seviyorum!' diye bağırarak asansörden kaçsaydı bugün bu noktada olmazdık. Gerçi o gün onunla aynı asansöre bindiğime pişman mıyım emin olamıyorum ki... İnsanlar pişman olduğu şeyleri tarihten silmek isterler, ben ise aynı anı defalarca yaşamak istiyorum. Özgünüm. Nasıl hissettiğim konusunda kendime bile yalan söyleyecek değilim. Tüm bunları yaşayacağımı bilerek geçmişe dönsem, o asansöre yine binerim. Hem de koşu koşu binerim... Koşu koşu.

"Ondan nefret
ediyordum
ve onu seviyordum."

Buraya Kadar...

“**B**ir ay önce otelde ilk karşılaştığımızda aranızda bir şeyler olacağını anlamıştım!” dedim ağızımdaki lokmayı yutmaya çalışırken. Aysel gözlerini devirirken yanaklarının kızardığının farkında olmadığı belliydi. Tuğsan ise utanmak yerine gururlu duruyordu. Sanki Aysel’e âşık olduğu için, Aysel’e kendisini sevdirebildiği için gurur duyuyordu kendisiyle.

“Saçmalama Nefes. Aramızda bir şey olmadığını biliyorsun.” Aysel’e omuz silkip Tuğsan’a döndüm.

“Hâlâ aranızda bir şey olmadığını mı iddia ediyor?” Tuğsan soruma büyük bir kahkaha atıp bana göz kırptı.

“Bir gün evlendiğimizde durumdan en son Aysel’in haberi olacak.” dedi Tuğsan, Aysel’in öfkeli bakışlarına aldırmadan. Biraz garip bir ilişkileri var. Aysel Tuğsan’dan hoşlanıyor. Tuğsan zaten Aysel için ölüp bitiyor ve birlikte vakit geçiriyorlar ya da akşama kadar telefondalar ama Aysel itiraf etmeye gelince susuyor. Neymiş? Daha erkenmiş... Ne erkeni geç bile kaldılar!

“Bu kadar kendinden emin olma Tuğsan, başkasıyla evlenirsem bundan en son haberi olan kişi sen olursun. O ihtimali de

aklında bulundur." Oh, bu iyiydi. Bu ciddiden iyiydi... Onlar konuşmaya devam ederken mesaj var mı diye bakmak için telefonumu çantamdan çıkardım. Sadece tanıtım mesajları vardı. Ah, bir tane de Murat'tan...

*Kimden: Murat: 'Düşündün mü?'

Ne yazacağım şimdi? Seni sevmiyorum, boşanma kararını da Enes'i unutamadığım için aldım ama şimdi Enes'e inat olsun diye boşanmaktan vazgeçtim mi diyeceğim?

*Kime: Murat: 'Düşünüyorum. Mahkemeye kadar düşüneceğim. Yarın mahkemeye gelmezsem bil ki boşanma kararım değişmedi. Değişirse orada olacağım. Kendine iyi bak.'

Cevabını beklemeden telefonumu çantama attım. Tuğsan ve Aysel konuşmalarını bitirip bana döndüler. Aysel'in yüzünde Tuğsan'ı öldürmek istiyor gibi bir ifade vardı. Aysel bu kadar kendinden emin insanları pek sevmez. Birinden hoşlanıyorsa bunu kendisinin itiraf etmesi gerektiğini düşünürdü, biz aynı sınıftayken de böyle imalardan nefret ederdi. Ama yine de Tuğsan'dan vazgeçeceğini sanmam.

"Eee, sen anlat biraz. Enes bir şey dedi mi bugün?" Gözlerimle Tuğsan'ı işaret edip susmasını anlatmaya çalıştım Aysel'e. Sonuçta Tuğsan Enes'in en yakın arkadaşı. Enes hakkında konuşursak göüp arkadaşına söyleyecektir.

"Yo ne diyecek ki? Otelde yok sabahtan beri. Beni ilgilendiriyor zaten. Kesin karısıyla eğleniyordur."

Aysel'e kaş göz yaparken şu söylediğime bakar mısınız? İyi halt ettim! Tuğsan büyük bir kahkaha attı ama bir yorum yapmadı. Tamam pot kırdım, tamam bunun için pişmanım, tamam Aysel'in

konuyu açmasına da kızdım ama Tuğsan'ın bir şeyler söylemesi için ölüyorum! Sonuçta Enes'i en iyi tanıyan o. Her şeyden haberi olduğuna eminim. Normalde soru sormadan pat diye cevap veren adam şimdi sadece güldü. Bu kadar... Ee yorum yok mu?

"Yok canım dışarıda bir yerde işi vardır." Ben Tuğsan'dan açıklama beklerken Aysel'den teselli geldi. Aldığımla yetinmeye çalışıp bir şeyler söyler diye Tuğsan'ın gözlerine diktim gözetimi. Sadece bana baktı, gülümsedi, ardından yemeğine döndü.

"Of... Neyse. Dediğim gibi, umursamıyorum. Bu arada Tuğsa biliyor musun, Murat'tan boşanmamaya karar verdim." Belki bunu duyduğunda Enes'le alakalı bir şeyler söyler diye dua ederek gibrinin içine bakmaya çalıştım ama o ise sadece sırttı ve şöyle dedi:

"İyi düşündün mü?" Ya ben Enes hakkında bir şey duymak istiyorum!

"Evet. Sanırım... Hem Enes de beni destekliyor." Hadi ana bir şeyler söyle! Elimden geleni yaptım.

"Murat'ı pek sevmiyorum biliyorsun ama sen mutlu olacağını düşünüyorsan karışmam. Umarım her şey düzeldi." Tuğsan'da bir gariplik yok mu? Ne bileyim eski Tuğsan çoktan Enes hakkında konuşmalar yapar, bir sürü sır açıklar, Murat'ı kötüler, hatta Enes'e beni evlendirmek için ilk adımları atardı. Belki de Enes'le konuşur ve Enes'in Ceyda'yı sevdiğine ikna oldu, bu yüzden beni umursamamak istemiyor. Aman Tanrım! Kesinlikle böyle oldu. Kahretsin! Karısını seviyor işte... Tamam, boş ver! Umurumda değil!

"Benim işe dönmem lazım. Geç bile kaldım. Size afiyet olsun Görüşürüz." deyip ikisini de öptüm ve Tuğsan'ın zoruyla besef için bırakacağım parayı çantama geri sokup restorandan çıktım.

Otele kadar yürümeye karar verdim. Zaten yakında. Dışarıdan gereken bir ton şey vardı.

Anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum. Enes bir ayda nasıl karısına âşık oluverdi birdenbire? Benden nasıl soğadı bu kadar? O çapkın, neşeli adam gitti de yerine bu odun nasıl geldi? Birkaç gün öncesine kadar Enes'le birlikte olayım diye elinden gelen her şeyi yapan Tuğsan'a ne oldu peki, aşk mı bozdu? Enes mi Tuğsan'a kızıp 'Ondan nefret ediyorum, onu benden uzak tut' gibi bir şey söyledi? Yoksa Ceyda hamile de evliliklerini bu yüzden mi ayakta tutmaya çalışıyorlar dört bir yandan? Hem Enes zorla evlenmemiş miydi? Hatta babası zorlamıştı! Eh nerede bu baba? Sekretere Enes'in kimle konuştuğunu sorunca anında Ceyda'yı tahmin etti. Yani resmen büyük bir aşk yaşıyor olmalılar! O! Erken yaşlanacağım... Düşünmekten öleceğim! Yeter artık... Bir şeyler de doğru düzgün sonuçlansa ne olur sanki, ne olur?

Otele girip odama çıktığımda Enes'in odasının kapısı açık. Sekreterin masasında çay dolu bir bardak vardı yani burasında bir yerde olmalı. O gelmeden Enes'in kendi odasının kapısını araladım ve içeri baktım. Hâlâ yoktu. Tamam ya kahretsin! Gelmezse gelmesin. Lanet olsun... Kendi odama gidip kapıyı sertçe kapattım ve masamın başına geçtim. Hiçbiri, hiçbir şey umurumda değildi! Sadece işimi yapıp evime gidecektim ve yarın sabahki mahkeme için iyice düşünecektim.

Saatlerce Enes'i aklımdan çıkaramasam da nihayetinde dosyaları tamamlayıp odasına taşıdım. Çıkış saati olmasına rağmen hâlâ gelmemişti. Bugün izin günü falandı belki de, olabilir... Dosyaları bırakıp odadan çıktım ve sekretere selam verip konuşmaya başlayamayacak kadar hızla odadan çıktım, odandan

çantamı aldım ve merdivenleri kullanarak otelden çıktım. Sabah geldiğim gibi otobüsle eve döndüm. Eve girdiğimde kapıyı kapatır kapatmaz elimde olmadan ağlamaya başladım. Gün boyunca yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Her şey iğrenç gidiyor, ölmek istiyorum.

İçeri bile gidemedim kapının hemen arkasında dizlerimin üstüne çöktüm ve hiçkura hiçkura ağladım. Başımı duvara yasladım ve defalarca duvara vurdum kafamı. Unutmak istiyordum her şeyi! Hafızamı silmek istiyordum! Yok mu bir çaresi her şeyi düzeltmenin ya da unutmamanın?

Hıçkırıklarımın arasında, "Allah kahretsin Enes seni seviyorum işte!" diye söylendiğimde sözlerime ben bile şaşırardım. Bu zamana kadar kendime bunu bir türlü itiraf edememiştim. Ama gözyaşlarıma izin verdim ve her şeyi kendime itiraf ettim işte.

Enes'e bağımlı olmuşum sanki. Beni güldürebiliyordu, beni ağlatabiliyordu, bana hayaller kurdurtabiliyordu, bana her türlü duyguyu hissettirebiliyordu. Ondan nefret ediyordum ve onu seviyordum.

Titreyen ellerimle çantamdan telefonumu çıkardım. Gözyaşlarım telefonumun ekranına damlarken buğulu ekranda Enes'e mesaj yazmaya çalıştım. Bir şeyler söylemem gerekiyordu mahkemenin önce. Belki de yalvarmalıydım. Yapma demeliydim ama beni bırakma demeliydim, izin verme demeliydim...

Dakikalarca telefon elimde ağlayıp durdum. Yazdım, sildim. Yazdım, sildim. Yazdım, sildim... En sonunda elimde sadece ufak bir iki kelime kaldı. Ağır ağır yazdım...

*Küme: Geri zekâlı: "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Gönderdim ve beklemeye başladım. Oturduğum yerden kalkacak halim yoktu. Muhtemelen burada ağlayarak uyuyakalacaktım ama eğer Enes hayalimdeki gibi bir cevap verirse bu gece onun kollarında uyuyacaktım. Telefon ellerimin arasında titre-yince ekrana damlayan gözyaşlarımı gömleğimle sildim ve bir umutla mesajı okumaya başladım.

*Kimden: Geri zekâlı: 'Sana söylemek istediğim bir şey mi? Hayır, yok ama sen konuşmak istiyorsun sanırım. Şu an hiç vaktim yok. Yarın akşam konuşuruz. Tamam mı? İyi geceler.'

Bitti. Tamam. Buraya kadarmış.

Kırmızı Kablo...

Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Yatağımdan kalkmak istemiyorum, yüzümü yıkamak istemiyorum, kahvaltı yapmak istemiyorum, mahkemeye gitmek istemiyorum. Hatta nefes almak bile istemiyorum. Belki de nefes almıyorum. Daha dün bana 'Sensiz nefes alamıyorum!' diyen Murat'la dalga geçmiyordum? Şimdi Enes'sizim ve nefes alamadığımı düşünüyorum. Çok saçma.

Yataktan zar zor kalkıp yatağın hemen karşısındaki yuvarlak aynadaki yansımama baktım ve kendime fena halde acıdım. Şu halime bak... Gözlerim ağlamaktan ve uykusuzluktan kıpkırmızı olmuş, göz altı torbalarım birkaç kilo domates taşıyabilirim ve o kadar güçsüz görünüyorum ki imkânsız olduğunu bilmesem gecedan beri ağlayarak beş kilo verdiğimi düşüneneceğim.

Telefonuma göz attım Enes'ten 'Şaka yaptım, söylemek istediğim bir şey var. O mahkemeye gitme Nefes! Beni seviyorsan o mahkemeye gitmezsın!' şeklinde bir mesaj gelmiş mi diye. Tabii ki gelmemişti. Sadece Aysel'den ve Murat'tan mesaj vardı.

Murat'ın mesajını okumaya üşenip sadece Aysel'in mesajına bak-
tım. Mahkemeye gelemeyeceğini söylüyordu. Bir işi çıkmış. Ne
güzel. En yakın arkadaşım da gelemediğine göre, bugün gerçek-
ten dünya üzerindeki en berbat günüm.

"Davadan vazgeçmek zorunda değilsin Nefes..." diye mırı-
ldandım kendi kendime. Ama içimdeki inatçı keçi sırf Enes dedi
diye öyle yapmak istiyordu! Bir nevi intikam gibi. Gerçi Enes'in
umurunda olduğunu sanmıyorum. Adam değişmiş, karısına âşık
olmuş ve yeni bir hayat kurmuş. Of, anla işte! Eski Enes yok ar-
tı... Yok!

Hazırlanıp kahvaltı yapmadan evden çıktım ve taksici korku-
mu yenip bir taksiye bindim. Bu sefer şükürler olsun ki içeride
biri varken binmedim ya da o taksiciyle karşılaşmadım. Bakın,
bugün de güzel şeyler olabiliyormuş demek ki! Mahkemeye gide-
ne kadar öleceğime dair şüphelerim var. Evet, kesinlikle öleceğim,
kan ağrısından, stresten ve mide bulantısından... İntihar etme-
ye cesaretim yok, intihar edemeyecek kadar korkağım ama tam
paan ölsem sevinirim.

"Geldik. 17 lira tuttu ablacığım." Bu taksicilerin bana abla
deme isteğini anlamıyorum. Hepsi dedemin dedesinin amcası ya-
pıda! Not: Tüm paramı taksilerde bitireceğim.

Parayı ödeyip taksiden indim ve koskoca Adalet Sarayı'nın
önünde öylece dikilmeye başladım. Adalet Sarayı... Adalet...
Adalet yok işte. Benim âşık olduğum adam şimdi başkasının ya-
nındaysa, benim âşık olduğum adam bana boşanma davamdan
vazgeçmem için tavsiyeler veriyorsa Adalet yok demektir. Sarayını
yapmışlar ama adalet kısmını yapamamışlar. Olmamış...

Ağır adımlarla içeri girdim ve çevredeki insanlara göz atmaya başladım. Ne kadar çok insan bir Şeyleri bitirmeye, bir Şeylere yeniden başlamaya, büyük kararlar vermeye, birilerinin ceza çekini görmeye gelmişti böyle. Ağlayanlar, heyecanla bekleyenler, düşünceli düşünceli duvarlara bakanlar, stresli telefon konuşmaları yapanlar... Herkesin derdi başkaydı işte. Ben de hayatımın tam orta yerinde durmuş, aşk meşk işleriyle uğraşıyordum.

Sıkıntılı bir nefes alıp asansörlerin önünde bekleyen iki üç kişiye dahil oldum ve onlarla birlikte beklemeye başladım. İki asansörün kapısı aynı anda açıldı, yanımda bir başka kadınla birlikte içinde iki kişinin daha olduğu bir asansöre bindik o iki kişi inerken. Şimdi içeride sadece o kadın ve ben vardık. Kadının elinde paramparça olmuş ıslak bir mendil vardı, gözlerinin altı kpkırmızıydı ve her an hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başlayacak gibi görünüyordu. Sabah uyandığımda ben de bu haldeydim. Acaba o da mı kocasından başka bir adamla asansörde kaldı ve kocasını o adamla aldatıp o adamı kendinden uzaklaştırıp sonra da aşık oldu? Durumun karşıklığına bakan! Yaşanan her Şey tek cümleye sığmıyor bile.

Kadın bir st katta asansörden inince asansörde tek kaldım. antamdaki mahkemeye ilgili belgelerden birkaçını çıkartıp kaçıncı katta ineceğime bugün beşinci kez baktım. Dördüncü katta inecektim. Asansör kadının arkasından hareket edeceği sırada tam kapı kapanırken birisi son anda düğmeye bastı ve kapı açıldı. Kafamı kağıtlardan kaldırmadan her Şeyi son kez gözden geçirmeye karar verdim. O kadar gergindim ki sıvacık asansörün içinde bile gerginlikten şmeye başlamıştım. Hatta donuyordum. Yanarımdan gelen tuş sesleriyle yanımdaki takım elbiseli ve uzun boylu adamın telefonuyla bir Şeyler yaptığını anladım. Tuş sesleri

binden kesildi ve kendisi konuşmaya başladı. Anlaşılan telefonla konuşuyordu. O an aklım avukatıma gitti. Kadınla önceki mahkemeden beri hiç konuşmamıştık neredeyse ama konuşmamıza gerek olduğunu da sanmıyorum. Sonuçta kararımın kesin olduğunu, mahkemeye gelmeyeceğimi sanıyordu.

"O iş tamam." Yanımdaki adam gizemli bir şekilde şifreli konuşmaya başlayınca merakla dinlemeye karar verdim.

"Evet. Tetiği çekin." Tetik mi? Ne bu? Cinayet davasına gelmiş bir mafya babası filan mı?

"Temiz iş olsun istiyorum. Tamam mı? Hallettiniz mi?" Aman Tanım! Şu an resmen bir cinayetin talimatlarını dinliyorum! Şaka mı bu! Ben de bu olaya tanık olduğuma göre adamın mahkemesini basıp, 'Bu adam katil! Duydum! Bu kulaklar her şeyi duydu, seni lanet olası katil! Bana bu kadar güvenmemeliydin sağlık pislik! Allah belanı versin!' diye bağırp yüzyılın en havalı tanığı olurum! Sonra da beni topuğumdan vurup sakat bırakılar ve onlar için çalışayım diye zorlarlar.

"Kimse sizi görmedi değil mi? Güzel. Ben de birazdan kırmızı kabloyu keseceğim. Görüşürüz." Kırmızı kablo mu? Bu adam adliye sarayını havaya uçuracak! Bir şeyler yapmam lazım! Adamı durdurup kahraman olmam lazım! Aman Allah'ım! Nasıl bir olayın içindeyim!

Adam telefonunu montunun cebine atıp çok daha dik durmaya başladı. Yüzüne bakmam lazım. Yüzüne bakıp ona çemkirmeye başlamam ve üstüne atlayıp onu durdurmam lazım. Yapabilirim değil mi? Kafamı ağır ağır kaldırdım, korkuyla kapanan gözlerimi tela açtım ve...

"Merhaba!" Enes! Karşımda durmuş bana sırıttıyor! Tarih ne? 1 Nisan filan mı ya da hâlâ uyuyor muyum?

"Sen..." diyebildim şaşkınlıkla. Hemen başımı eğip kolumu kıvrıdım ve koluma çimdik attım. Rüyada olup olmadığını anlamamanın en iyi yolu bu. Inception'dakiler bir tek bu yolu denemişlerdi. Çok saçma bulmuştum izlerken. Of ne saçmalıyorum ya!

"Ben, Enes. Tanımadın mı? Giderek yakışıklı bir insan olduğum için tanımamış olabilirsin. Biliyorum, bu kadar yakışıklı olmak biraz fazla ama yapabileceğim bir şey yok. Birinin bu kadar yakışıklı olması gerekiyordu sonuçta!" Ne? Aynı şey gibi konuşuyor... eski Enes gibi! Yanılıyor muyum?

"Senin ne işin var burada? Ne tetiği? Ne kırmızı kablosu?" Gözlerini devirip asansörün duvarına yaslandı.

"Kimle konuşuyordum biliyor musun, Tuğsan'la ve Tuğsan'ın yanında kim var biliyor musun, Aysel! En önemlisi, şu an neredeler biliyor musun? Birkaç kat altımızda... Tetiği çekmek derken binanın elektriklerini kesmekten bahsediyordum. Kırmızı kablo da sensin. Aslında mavi kablo da diyebilirdim, mavi sana yakışıyor çünkü. Kırmızı demeyi seçtim, çünkü bilirsin işte, kırmızılar seksidir!"

Derin bir nefes alıp yüzümü ellerimin arasına yasladım ve kafamı toparlamaya çalıştım. Bu gerçek mi? Enes gerçekten burada mı? Hayal mi görüyorum yoksa?

"Haa bu arada! Çok konuştum ama haber vermeyi unuttum, mahkemeye gitmiyorsun."

Bu gerçek...

İzninizle...

İski Enes'in geri döndüğü gerçeğiyle ve söylediği şeylerle birden o kadar sevindim ki kendimi tutamayıp ellerimi yukarı kaldırarak şapşal bir sevinme hareketi yaparak heyecanla bağırdım.

"Aman Tanrım!" Gerçekten de aman Tanrım! Bunu yapmış olamam, değil mi? Söylediği şeye sevinip garip hareketler yapıştıktan sonra sevinçle aman Tanrım diye bağırdım! Neyim ben, Enes'in kulu kölesi filan mı? Güçlü ve olgun olup ona şöyle falan demem gerekiyordu, 'Dur bakalım kötü çocuk, buna ben karar veririm.' Ya da hiç değilse ona öfkelenip 'Ne saçmalıyorsun sen!' diyebilirdim! Ama hayır, ben her zamanki aptallığımla lise çağından kalma hoşlandığı çocuğun da dâhil olduğu kendi takımını gördükten sonra sevinç dansı yapan ponpon kız olmayı seçtim. Rezil değilim! Üstelik Enes de tepkime fena halde şaşırmış ama bir yandan da sevinmiş duruyor. Neredeyse kendisiyle gurur duyacak böyle aptalca bir plan yapıp beni önce üzüp sonra sevindirmeyi seçtiği için. Bunun ne kadar güzel bir plan olduğunu düşünmesine izin

vermek istemiyorum, tamam saçma sapan anlık bir tepki verdim ama şimdi toparlanmalıyım.

"Ne o? Bu tepkimin gerçek olduğunu mu sandın? Hah! Şaka mısın sen, Enes? Sevinçten saçma sapan hareketler yapabilecek kadar hafif bir kadın olduğumu düşünüyormuşsun resmen!" Gözlerini devirip ellerini ceplerine soktu ve tek kaşını kaldırarak umursamazca izlemeye başladı beni.

"Ha, yani sevindiğini inkâr etmiyorsun? Tek inkâr ettiğin sevinçten böyle hareketler yapman mı? Tamamdır. Bana uyar. Sevindiğini bileyim de gerisi önemli değil. Gerçi benim gibi birinin bir başkası için böyle planlar yapması bence gayet sevindirici bir durum. Hem de en az biraz önce yaptığın garip mutluluk figürünü yaptıracak kadar sevindirici." Eski Enes'i istemekle hata ettim sanırım. Onun ne kadar kendini beğenmiş olduğunu unutmuşum. Neredeyse kendisini son peygamber ilan edecek!

"Sen kendini ne sanıyorsun Enes? Kimsin sen? Alt tarafı bir insansın. Kendini bu kadar abartmanın kaynağını fena halde merak ediyorum. Çünkü üzgünüm ama ben sende öyle abartılacak bir durum göremiyorum. En azından, bir Henry Cavill değilin." Keyifle büyük bir kahkaha atıp pi sayısının tam halini ezberlenmiş edasıyla ellerini ceplerinden çıkarıp bana bir adım yaklaştı. Attığı adımla birlikte ben de geriye doğru bir adım attım. Şeytanca gülümseyip bana doğru bir adım daha atınca telaşla geriye bir adım daha attım ve sırtımın duvara dayandığını hissettim. Zafer kazanmış gibi sırtarak bir adım daha attı ve ellerini iki yanına dayayıp sırtım duvara dayalı bir şekilde kalmamı sağladı.

"Kimmiş bu Henry Cavill?" Sesi o kadar kendinden emin o kadar karizmatik çıkıyordu ki ürperdiğimi hissettim. Titreyen nefesimi hafif hafif verip yutkundum.

"Şey, oyuncu..." Başardı işte! Bedenini bedenime bastırıp şurumu yitirmemi sağladı resmen! Heyecandan bana kurdurttuğu cümleye bakın. Aman Tanrım, ben duyup duyulabilecek en iyi Türkçeyi konuşuyorum! Buradan çıkıp eve gider gitmez bilgisayarıma geçip Google'a gireceğim ve aynen şöyle yazacağım 'heyecanlandığımda kendi dilimi unutmamı engelleyecek ilaç.'

Enes alay eder gibi gülümseyerek başını hafifçe sağa eğdi. Gözlerimi gözlerinden kaçırmaya çalışıyordum telaşla, ama onun o kadar sağlam bir duruşu ve kararlı bakışları vardı ki ona olan duygularımı anlayacağından korkuyordum. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi anlamlı bakışlar atıyordu!

"Demek oyuncu... Oyuncu olmadığım için mi 'Bir Henry Cavill değilsin!' denecek duruma düştüm?" Bu sefer alaycılıkla gülümseyen ben oldum. Umursamazsa omzumu silktim ve güçlü durmaya çalıştım.

"Tabii ki hayır! Hah!"

"Eee? Ne yapıyor bu adam? Kanatları mı var? Uçuyor mu? İsteddiği zaman görünmez mi olabiliyor? Hatta istemediği zamanlarda bile mi görünmez olabiliyor? Elektriği aslında o mu bulmuş? Suyla çalışan araba mı icat etmiş? Ne yapmış? Çünkü benden üstün olması için bunlardan birini ya da bir kaçını yapması gerektiğini sen de gayet iyi biliyorsun." Egosu havalarda uçuşuyor resmen. Bu saçmalıktan başka bir şey değil! Egosunu ayaklarımın altına alıp ezmek istiyorum.

"Yakışıklı, karizmatik, ne yaptığını, ne yapması gerektiğini bilen doğru düzgün bir adam işte! Sen ne yapıyorsun ondan üstün olmak için? Kanatlarını da göremiyorum..." Birden bedenini

ivice bedenime bastırıp tek elini yanağıma dayadı ve yanağımı hafifçe okşamaya başladı. Dokunuşuyla kendimden geçtiğini hissettirdi. Kimi kandırıyorum, ona ihtiyacım var işte... Gözlerini gözlerime dikip kararlı bir şekilde baktı bana. Konuşmaya başladığında sesi sakin çıkıyordu ama gözlerinde farklı bir ışık vardı.

"Senin gibi bir meleği kendime âşık ettim. Bu beni herkesten üstün yapar, herkesten." Bir an ne yapacağımı bilemedim. Hayatımda duyduğum en güzel, en özel cümleydi bu. Daha önce kimse bana bu kadar değerli hissettirmemişti kendimi. Neredeyse ağlayarak ona sarılacaktım. Belki dudaklarına bile yapışabilirdim ama kendimi tuttum ve ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım.

Kolay olduğumu düşünmesini istemiyordum. Kolay değilim zaten! Hem ne sanıyordu? Git dediğinde gideceğim, gel dediğinde geleceğim, boşan dediğinde boşanacağım, boşanma dediğinde boşanmayacağım, sev dediğinde seveceğim, sevme dediğinde sevmeyeceğim öyle mi?

"Ben sana âşık değilim." deyiverdim kendimi zorlayarak hissettiği çok belliydi. Gülümseyip kafasını sağa sola doğru salladı.

"Sen..." deyip yüzümü iki elinin arasına aldı. Yanağınımı okşayıp eğildi ve önce burnumun üstüne ufak bir öpücük kondurdu. Sonra alınını alnıma dayayıp gözlerime baktı ve fikrime devam etti. "Bana âşıkısın."

İlkelerime kadar titremeye başladım. İçimde ona sınıksız sevmek, yüzünün her milimine öpücükler kondurmak isteyen, onu ne kadar sevdiğini söylemek isteyen başka bir nefis vardı. Hatta onunla sevişmek isteyen, hayatının geri kalanını onunla geçirmek isteyen, onun çocuklarının annesi olmak isteyen

her gün uyandığında onu görmek isteyen, her akşam ona iyi geceler deyip her sabah ona günaydın demek isteyen, sadece onun dudaklarının üzerinde gezinmek isteyen, hayatı boyunca onun ellerini tutmak isteyen, onun kokusunu ezberlemek isteyen bir Nefes...

Ellerimi yüzüme dokunan ellerinin üstüne koydum ve gözüm-
den bir iki damla yaş akarken toparlanıp ona bakmaya çalıştım.

"Evet..." diye mırıldandım kendime rağmen. "Evet, tamam, ben sana âşığım." Bunu itiraf etmemi beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla bir adım kadar uzaklaştı benden. Elleri hâlâ yüzümdeydi. Gözleri dolmuş bir şekilde şaşkın şaşkın bakıyordu bana. Onu hiç böyle görmemiştım. Böyle mutlu ve şaşkın...

"Gidelim buradan." dedi birden heyecanla. "Gidelim! Asansörün kapısını açtırayım ve bir dakika bile durmayalım burada! Nereye gitmek istiyorsan oraya gidelim. Sadece ikimiz olalım! Sen ne is..." derken elimi kaldırıp susmasını işaret ettim. Ellerini yüzümden çektim ve duvardan uzaklaşıp asansörün kapısına doğru iki üç adım attım. Bu sırada Enes heyecanla bana bakıyor, bir yandan da telefonuyla bir şeyler yapıyordu.

"Enes, bunu sana söylemek gibi bir planım yoktu ama söyleyiverdim işte, ben sana âşığım. Ama..." Enes telefonda yüzünü kaldırıp gülümseyerek bana baktı ve sözümü kesti.

"Tuğsan ve Aysel'e mesaj attım. Elektrikleri düzeltecekler imdi. Kapı açılacak ve gideceğiz buradan!" Gözlerimi devirip başımı sağa sola sallayarak baktım ona. Beni dinlemeye niyeti yok gibiydi...

"Enes beni dinlemeyecek misin?"

"Dinliyorum! Tabii ki dinliyorum!" deyip kollarımı tuttu ve beni kendine yaklaştırmaya çalıştı. İsteksizce bir iki adım atıp tam önüne geldim. Kollarımı bırakmadan dinlemeye başladı beni.

"Enes Ceyda'dan boşandın mı?" Birden yanlış bir şey söylemişim gibi hayretle baktı bana.

"Nefes şimdi bunun ne alakası var?" Ne alakası mı var? Gerçekten bunu mu soruyor bana? Ona âşık olduğumu söylüyorum bana buralardan gidelim diyor ve ben ona boşanıp boşanmadığımı sorduğumda ne alakası var diye tepki gösteriyor! Hiç mantıklı değil! Hem de hiç.

"Enes! Bir soru sordum sana! Ceyda'dan boşandın mı, boşanmadın mı? Sadece evet ya da hayır demeni istiyorum. Bu kadar zor olamaz!" Sinirle dudaklarını yalayıp başını hafifçe öne eğdi.

"Hayır ama onu sevmediğimi biliyorsun!" İsteksizce gülümsedim ve omuz silktim.

"Peki, boşanma davası açtın mı?" Öfkeyle baktı bana. Yarık duramıyordu sinirinden. Bu soruları sormamı beklemediği belliydi.

"Boşanma davası açtın mı diye soruyorum!" diye tekrarlarken cevap vermeyince. Alnını ovuşturarak isteksizce cevap verdi.

"Hayır. Açmadım." Bilmiş bir edayla baktım ve başımı sağa sola salladım sinir bozukluğuyla.

"Açmayı düşünüyor musun?"

"Nefes, bana haksızlık ediyorsun! Durumu gayet iyi bi..."

"Açmayı düşünüyor musun Enes?"

Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Bana arkasını dönüp kafasını asansörün metal duvarına yasladı ve bir süre öylece

kaklı. Umutsuzca bir anlam vermeye çalışarak öylece baktım ona. Bir an gerçekten umutlanmışım, onu gördüğüm anda gerçekten her şeyi unutup mutlu olacağımızı sanmışım. Benim için plan yaptı diye sevinçten ona sarılacaktım neredeyse. Boşuna sevmişim. Belki de boşuna sevmişim...

"Enes cevap ver..." Sıkıntıyla bana doğru dönüp yüzüme baktı. Oyununu bozmuşum gibi bir ifade vardı yüzünde. Sanki o küçük bir çocuktuktu, ben gelip onun kumdan kalasını yıkıyordum, oyuncaklarını dağıtmıştım sanki...

"Hayır, düşünmüyorum." Asansörün kapısı tam zamanında açıldı ve zor da olsa bir iki adım atıp dışarı çıktım. Enes peşinden gelip kolumu tuttu. Ama kalmaya niyetim yoktu ya da onunla gitmeye.

"Nefes dur... Bunları konuşabiliriz. Geçerli sebeplerim var! Benim birlikte olmak istediğim insan sensin! Bu yüzden buradayım ben! Bu yüzden senin için bir plan yaptım! Bu yüzden geldim!" Sinirle ona doğru döndüm ve kolumu çektim.

"Planın beni metresin yapmak mıydı Enes? Bu muydu?" Söylediklerimin şaşkınlığıyla ne yapacağını şaşırmış durumdaydı.

"Bunu nasıl söylersin? Ben seni böyle küçük düşürücü bir duruma sokar mıyım?"

"Enes, düzgün düşünemiyorsun! Önce kocamla barışmamı söyledin, sana hak verdim ve kocamla barışmaya geldim buraya. Sonra bir plan yaptın, geldin ve beni durdurmaya çalıştın. Buradan gidelim dedin. Ben de sana karından boşanıp boşanmadığını, boşanıp boşanmayacağını sordum. Sen boşanmayı düşünmediğini söyledin. Ben de sana planının beni metresin yapmak

olup olmadığını sordum. Şimdi de karşıma geçmiş sana küfredmişim gibi bana kızılıyorsun! Kendinle çelişiyorsun Enes. Gidip biraz düşün ve bensiz, çelişkisiz, evli bir hayat geçirmeye bak hoşça kal!”

Yürümeye devam ettiğim sırada arkamdan konuşmaya başladı çaresizce. Duyabilmek için yavaşladım ama durup ona dönmeyecektim. Ağladığımı görmesini istemiyordum...

“Hep bunu yapıyorsun. Hep kaçıyorsun. Bir kere de cesur ol! Gel ve de ki, ‘Geçerli sebeplerin olduğuna inanıyorum. Sana güveniyorum. Hep yanında olacağım.’ Bunu demek çok mu zor Nefes? Bu kadar korkak olma.” Bana haksızlık ediyordu. Ben yeterince cesurdum zaten. Cesur olmayan, korkak olan oydu! Bu sefer ağlamama aldırmadan sinirle ona doğru döndüm.

“Sensin korkak! Baban sizi zorla evlendirdiği için korkudan Ceyda’yı bırakamıyorsun, değil mi? Benimle olmak istiyorsun ama o kadar korkaksın ki buralarda birlikte görünmek bile istemiyorsun, bu yüzden işini asansörde halletmeye çalışıyorsun, hatta bu yüzden bana sunduğun teklif ‘Buralardan gidelim!’ oluyor! Ben cesur bir Enes için her şeyi yapmaya hazırım ama korkak Enes benim için cesur olmaya hazır değil!”

Kararlılıkla cevap vermesini beklemeden mahkeme salonuna doğru ilerledim. Peşimden gelmediğine emindim. Öylece kalmıştı arkamda. Gelip beni durdurmasını her şeyden çok istiyordum ama onda bunu yapacak cesaret yoktu. Sonuçta mahkeme asansörde yapılmıyordu. Bir sürü insan vardı. Babasının kulağına giderdi. Ne sanıyordum ki zaten? Uğruna her şey yapacak, her şey feda edilecek bir insan olduğumu mu?

Mahkeme salonuna girdiğimde Murat'ın yüzü her zamankinden asık görünüyordu. Belli ki beni defalarca çağırmışlardı ve asansörde olduğum için kapıdan giren olmamıştı. Karmakarışık bir ruh haliyle olduğum yerde kalakaldım. Ne yapacaktım şimdi?

"Şey, özür dilerim! Geciktiğimi biliyorum ama asansör bozuldu ve ben asansörde kaldım! Bu yüzden, yani..." Murat birden çok içinde bana baktı ve ayağa kalktı. Gördüklerine inanamıyor gibiydi.

"Geldin!" deyiverdi heyecanla. Başımı salladığım sırada hâkimin tahammülsüz bir şekilde işimi bitireyim de gideyim bakışlarıyla karşılaştım. Üstüme başıma hızlıca çeki düzen verip avukatımın yanına geçtim.

"Gelmeyeceğinizi sanıyordum." dedi kaşlarını havaya kaldırıp. Kadının söylediklerine ilk birkaç dakika konsantre olamasam da hemen sonra toparlanıp cevap verdim.

"Ha, şey, bir anda karar verdim. Evliliğimiz bir şans daha hak ediyor sanırım." Kadın bozulmuş gibi kafasını sağa sola dolayıp onaylamaz bir şekilde baktı bana.

"Keşke bir haber verseydiniz. Mahkeme başladığından beri evliliğinizi kötüleyip duruyorum siz boşanabilin diye." Her şey çok güzelmiş gibi bir de avukatımın azarını dinliyordum. Zaten hayatımın içine edilmiş be kadın, sen ne diyorsun!

"Özür dilerim. Dediğim gibi aniden bir karar verdim. Boşanmamı engelleyebilecek miyiz?"

"Karşı taraf zaten boşanmak istemiyor. Siz de vargeçtiğinize göre bir engel görünmüyor. Tabii karşı taraf kararını değiştirip boşanmaya karar vermezse..." Şaka gibi, hem davadan

vazgeçtiğimi söylemek için geldim hem de içimden umarım Murat boşanmaya karar vermiştir diye dua ediyorum. Akil almaz bir ruh halim var.

Mahkeme nihayet benim gelişimle tam olarak başlayabildiğinde Murat kalkıp bir kez daha boşanmak istemediğini söyledi. Ardından avukatı ne kadar mutlu bir evliliğimiz olduğunu, ne kadar güzel bir ilişki yaşadığımızı, boşanmamız için bir sebep olmadığını anlatıp durdu. Sıkıntıyla oturduğum yerde rahatsız kıpırdandım ve Enes'in ne yaptığını düşünmeye başladım. Peşinden bile gelmemiştir! Belki de kapının önünde mahkemeyi dinliyordu? Murat'ın avukatının anlattıkları onun canını yakmış mıydı acaba? Eski mutluluğumu kıskanmış mıydı? Ya da en azından içinden dalga geçmiş miydi eskiden olduğu gibi? Her an içeri dalıp 'İtiraz ediyorum hâkim bey! Bu evlilik iki kişilik değil dört kişilik bir evlilikti! Murat, Nefes, Murat'ın annesi ve ben! İki kişiden fazlasının dâhil olduğu bu evliliğin sürmesine izin veremezsiniz!' diyecekmiş gibi hissediyordum ama bunların hepsi lafa işte! Yaparım der, ederim der ama fos çıkar!

Hâkim kararını vermek için bana doğru dönüp söz hakkım olduğunu, boşanma kararında ısrarcı olup olmadığını sorduğunda tereddütle ayağa kalktım ve Murat'ın gözlerinin içine bakmamaya çalıştım.

"Ben..." diye mınıldandım ama düşüncelerimi toparlayıp konuşamıyordum. Her an ağızdan Enes hakkında bir iki şey çıkacak gibiydi. Onu düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi? Neredeyse olan biten her şeyi hâkime anlatıp, 'Madem her şey bu kadar hakimsiniz, şimdi söyleyin ben haksız mıyım hâkim bey amca?' diye soracaktım. Saçma sapan düşünceleri kafamdan

birkaç saniyeliğine atıp toparlandığımda hâkimin sabırsız gözleri hızlı hızlı kapanıp açılıyordu.

"Ben boşanma kararımдан vaz..." dediğim sırada mahkeme salonunun kapısı büyük bir gürültü içinde telaşla açıldı ve içeri kendinden emin bir yüz ifadesiyle Enes girdi. Gözlerime inanmıyordum! Halüsinasyon filan mıydı bu? Ne işi var burada? Gitmedi mi? Gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerimi kırıp kırıp şapşal şapşal ona baktığımda etrafına şöylece bir baktı. Hâkime başıyla selam verdi.

"İzninizle, hâkim bey..." deyip kendinden emin adımlarla sanki bir mahkemeyi basmak her zaman yaptığı bir şeymiş gibi yanıma geldi ve ben neler söyleyeceğini düşünürken birdenbire dudaklarıma yapıştı! Tanrım! Sakin ol! Dur. Tamam. Bir saniye bekle! Sakin... Hâkimin önünde öpüşüyoruz! Sakin ol. Türkiye Cumhuriyeti'nin saygıdeğer bir hâkiminin önünde deliler gibi öpüşüyoruz! Tamam, bekle. Endişelenme. Derin bir nefes al. Sakinleş... Boşanma davamda hâkimin ve kocamın ve avukatımın ve bir sürü insanın daha önünde öpüşüyoruz! Abartma. Olgunluğunu koru. Sakin ol kızım. Hadi ama! Sakin! Sadece bir öpüşme... Sadece boşanma davamda hâkimin ve şu anki kocamın önünde kocamı aldattığım ve âşık olduğum adamla paylaştığım fena halde tutkulu olan bir öpüşme. Sadece bu kadarlık.

Çok Âşığım...

“**B**u ne rezillik!” Hâkimin öfkeli sesiyle dudaklarımı dudaklarından ayırıp şok içinde baktım Enes’e. Benim şoka girmiş halimin aksine o arsız arsız sırıtiyordu! Bu ne yapığını sanıyor! Aman Tanrım! Rezil etti beni! Murat’a ve salondaki diğer herkese rezil oldum!

“Enes sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye fısıldadım sinik Bana sırtmaya devam ederek göz kırpıp hâkime doğru döndü.

“Kararınızı vermeden önce bir de beni dinlemenizi istiyorum sayın hâkim.” Ne? Ne dinlemesi? Ne anlatabilir ki? Yoksa Murat’ın onunla aldattığını filan mı anlatacak? Olamaz! Tabii ki onu anlatacak! Mahkeme salonunu basıp, herkesin içinde beni öptükten ve hâkimden konuşmak için izin istedikten sonra sabah kahvaltıda yaşadığı omletin ne kadar güzel olduğunu anlatacak hali yok ya! Enes ol kızım, biraz önce dudaklarını öpen o güzel dudakların arasından dökülecek sözler senin rezilliklerin! İyi dinle! Çünkü birazdan onları herkes öğrenecek. Herkes derken, Murat öğrenecek.

“Bak evladım, burası oyun parkı değil! Gelip istediğin gibi davranamazsın! Türkiye Cumhuriyeti’nin saygıdeğer bir savaşıdır.”

saygısızlık ettiğin için ceza bile alabilirsin!" Aptal! Neden bunu yaptı şimdi? Üstelik ceza bile alabilir. Aklım almıyor! Ne için yapmış olabilir? Zavallı Murat şoka girmiş gibi bakıyor ağız bir karış açık şekilde. Neredeyse histeri krizine girecek.

"Biliyorum efendim, kesinlikle size saygısızlık etmek istemedim ama bu güzel kadını susturmam gerekiyordu. Yoksa geri kalan yaşamımızı başkalarına göre şekillendirdiğimiz için ikimiz de pişmanlık duyarak geçirecektik." Bir şeyler anlatmaması için yalvaran gözlerle Enes'e baktığımda gözleri cesaretle parlıyordu. Konuşmasına devam etmeden önce derin bir nefes alıp bana anlayışla göz kırptı ve tekrar hâkime döndü.

"Dışarıdan bakıldığında gayet basit bir hikâye gibi görünüyor, ikimiz de evliyiz, ikimiz de âşığız ama hikâye burada sıradan olmaktan çıkıyor. Evet, ikimiz de evliyiz ve ikimiz de âşığız dedim ama birbirimize âşığız! Biz birbirimizi tanımayı bir gün geciktirmeseydik belki şu an birbirimizle evli olacaktık! Tanıştığımız gün ikimizin de düğün günü olmasaydı, sadece düğünümüzden bir gün öncesi olsaydı ya da belki birkaç saat öncesi ya da birkaç dakika öncesi bile olsaydı şu an el ele olabilirdik. Ama birbirimizi düğünlerimizden birkaç saat sonra tanıdık ve o andan beri ondan başka kimse yok benim yaşadığım dünyada! Onu unutamıyorum. Onu düşünmekten alıkoyamıyorum kendimi. Belki birbirimiz için yaratılmadık, ama ben bize bir şans vermek istiyorum! Çünkü bu şans bize hiç tanınmadı! O başkasına âşıkta. Benim başka bir kadınla evli kalmam gerekiyordu ama biraz önce, bu kapının dışında bana ağlayarak bir korkak olduğumu söylediğinde hayatta istediğim en son şeyin onun benim yüzümden ağlaması olduğunu anladım. Ben onu ağlatmak istemiyorum. Ben onu alıp gitmek istiyorum. Beni anlar mısınız bilmiyorum... Hiç âşık

oldunuz mu, sayın hâkim? Çünkü beni anlamanız için âşık olmanız gerekir. Çünkü ben âşığım. Çünkü ben çok âşığım.”

Nutkum tutulmuş bir şekilde söyledim dinlediklerini. Bana âşık olduğunu söyledi! Dedi ki, bana âşıkmuş! Bana çok âşıkmuş. Bu gerçek olabilir mi? Bu gerçek mi? Çünkü bu, rüyalarımda gördüğüm her şeyden çok daha güzel. Kendimi aşım tam şu anda onu karşılık vermeyi o kadar çok istiyorum ki ama yaptığı şey yanlıştı! Bana bunları kapının önünde söyleyebilirdi! Böylece onunla giderdim ve boşanmış olurdum! Ama burayı gelmemi sağladı. Murat'ın umutlanmasını sağladı. Sonra geldi ve her şeyi her zaman yaptığı gibi kendisi şekillendirmeye kalktı. Böyle olmaz! Ben onun istediği şekli verebileceği bir oyun hamuru değilim ki!

“Enes bunlar...” diye titreyen sesimle mırıldanmaya başladığımda Murat öfkeyle ayağa fırladı ve Enes'e doğru yürümeye başladı sinirle. İki eli Enes'in yakasına yapıştığında Enes hiç kıpırdamadan gayet rahat bir şekilde bekliyordu.

“Otur yerine!” Hâkimin tok sesi salonu inletince Murat bir süre daha sadece Enes'in gözlerinin içine öldürmek isteyen bir edayla bakıp sessizce yerine geçti. Bir şey yapamayacağı belliydi. Omas yerinde Enes olsa çoktan tüm salonu dağıtmıştı. Her neyse...

Murat yerine geçince sadece bir iki dakikalık sessizlikten sonra tekrar ayağa fırladı. Bu sefer olduğu yeri değiştirmeden öfkeyle bağırmaya başladı. Gözlerinin içine bakamıyordum bile. Bunları hak etmiyordu. Bunları bilmemeliydi...

“Yattın mı onunla? Yattın mı Nefes! Ben tüm gece seni beklerken sen onunla mı sevişiyordun? Asansörde kaldığınızda da seviştiniz mi lan yoksa?” Murat'ı hiç böyle görmemişim. Büyük bağırıp çağırırken, etrafa küfürler saçarken. Utançtan kıpkızıl

olduğuma emindim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Enes'e bak-
am öfkeyle. Bunun böyle olmaması gerekiyordu, neden bunu
anlayamayacak kadar saçma sapan davranmayı seçtiğini bağırarak
sormamak için zor tutuyordum kendimi.

"Oğlum! Burası bir mahkeme! Burada nasıl davranman ge-
rettiğini bilmiyorsan seni dışarı çıkaralım da güvenliğe bağırıp
çığır istersen!" Hâkimin öfkeli sesi Murat'ı biraz olsun kendine
getirmiş gibiydi. Ama yine de ne kadar sinirli olduğu soluk alıp
vermesinden bile belliydi. Hâkim, Murat'ın sustuğunu görünce
bana döndü tek kaşını kaldırarak. Utancımdan ölecektim! Bakış-
ları resmen, 'Sen de ne orospuymuşsun ya!' der gibiydi!

"Kızım, şimdi soracağım soruya doğru cevap vermeni istiyor-
um. Kocanı aldattın mı?" Salondaki herkesin başı bana çevrili-
ce o an Enes'ten birkaç saniyeliğine de olsa nefret ettim. Beni dü-
şündüğü durumun ne kadar berbat olduğunu göremiyor muydu?
Beyanı kaldırıp tek kelime edebilecek durumda değildim.

"Aldattın yani?" dedi hâkim aşağılayıcı bir sesle ya da ben öyle
döymek istediğim için öyle duyuyordum sesini.

"Aldattı! Anlamalıydım! Evlendiğimiz gece sabaha kadar or-
tada yoktu! Bir de bana kendimi suçlu hissettirdi, sanki annemle
konuştuğum için bana kızmış gibi! Allah'ım ne kadar aptalım!
Annemi dinlemeliydim. Bana evlenmeden önce senin beni al-
dacağını söylemişti! Bunu anlamıştı! Allah kahretsin! Nasıl bir
şeytân olduğunu söylemişti bana!" Enes sinirle Murat'a doğru bir
adem atınca kolunu tuttum. Bir de mahkemede kavga çıkmasını
kaldıramazdım.

"Ne saçmalıyorsun sen! Nefes benimle ya da bir başkasıyla bir-
likte olmadı! Birdenbire olayı bu şekilde anladığına göre onunla

evlendiğinden beri böyle bir şüphe vardı sanırım içinde! Sen ona güvenmiyorsun diye bu kadar insanın içinde onu bu şekilde yağlamana izin vereceğim fikrine nereden kapıldın? Yoksa tüm istediğin o koca burnunun estetik parasını bedavaya getirebilmek için beni sinirlendirip burnunu kırmamı sağlamak mı? Çünkü başarılı olmak üzeresin!" Kaşlarımı çatarak Enes'e baktım. Herkes her şeyi gayet net anlamıştı! Boşuna yalan söylemesine sebep yoktu! Zaten olacağım kadar rezil olmuşum.

"Sohbet etmeniz için yapılmıyor bu mahkemeler! Ne konuşacaksınız dışarıda konuşursunuz! Şimdi son kez soruyorum. Boşanmak istiyor musunuz?" Başımı yerden kaldırmadan ağımda bir şeyler gevelemeye başladım. Bu kadar rezil olduktan sonra başımı dimdik kaldırıp, evet demek kolay değildi.

"Ben... yani..." diye lafı evirip çevirdiğim sırada Murat kararlılıkla tekrar ayağa kalktı.

"Ben istiyorum! Hayatımın sonuna kadar beni aldatıp almadığından emin olmadığım bir kadınla yaşayamam. Davayı açtığına ve ben de şimdi itirazımı geri çekip boşanmayı kabul ettiğime göre bir pürüz kalmamıştır sanırım."

Tam o anda Enes'in sırttan yüzüne anlam vermeye çalışarak baktım. Başımı sağa sola salladım hayal kırıklığıyla. Mahkemenin ne karar vereceğini umursamadan mahkeme salonundan dışarı çıktım kimseyi dinlemeden. Kendimi çok kötü hissediyordum. Sevdiğim adam beni rezil etmişti! Üstelik sonuçtan memnun olup pişkin bir şekilde sırtıtmıştı bana! Ne bekliyordu, sevinçle bir beşlik çakıp 'Kazandık, adamım!' diye bağıracağını filan mı?

Koridorda ağlayarak ilerlerken Enes'in sesini duyuyordum arkamda. İsmimi söylemeyi bırakmazsa dönüp o suratına bakar

arabilecek kadar sinirliydim! Tam merdivenlerden ineceğim sırada beni kolumdan yakalayıp tüm itirazlarıma rağmen sakin bir köşeye doğru çekiştirdi kendinden emin bir rahatlıkla.

"Bırak beni!" Yaptıklarına anlam veremiyormuş gibi kollarını iki yana açtı kaşlarını çatarak bana baktığında.

"Yine ne oldu?"

"Yine mi ne oldu! Enes sen benimle dalga mı geçiyorsun? Beni rezil ettin herkese! Murat'ın hakkımda dediklerini duymadın mı? Herkes duydu bunları, herkes! Rezil oldum! Mahvoldum ben! Amacın beni rezil etmek miydi? Çok başarılı oldun! Bravo sana!"

Söylediklerime inanamıyormuş gibi hayretle baktı bana. Çaresizlikle ellerini koyacak bir yer arıyordu. Önce ceplerini denedi ama hemen sonra ellerini ceplerinden çıkarıp dünya üzerindeki en hayal kırıklığı dolu bakışla elleriyle iki kolumu tuttu.

"Nefes sen..." dedi ama devam edemiyor gibiydi. Sesindeki tonu kestiremiyordum. Neydi bu? Pişmanlık, üzüntü, öfke, şaşkınlık... İyi de üzülmesi, öfkelenmesi ve şaşkın olması gereken kişi bendim, o değildi! Rezil olan bendim çünkü!

"Bunu bana özel mi yapıyorsun?" diye sordu birden tek bir nefeste. Deliye dönmüş gibiydi ama sakin kalmaya çalışıyordu.

"Neyi?"

"Bunu! Gözlerinde sadece benim yaptığım şeyleri tersten görmeni sağlayan bir çift lens filan mı var? Çünkü bunun başka açıklaması olamaz. Ben, mahkemeye sırf sen bana korkak dedin diye geldim. Çünkü sen bana korkak deyip o mahkemeye girdiğinde senden başka kaybetmek istediğim hiçbir şeyim olmadığını anladım. Mahkemeye geldim ve seni susturmak için öptüm seni. Sonra hâkime sana âşık olduğumu açıkladım! Ben hayatımda ilk

kez birine âşık oldum ve bunu herkesin önünde itiraf ettim. Onu birbirimize âşık olduğumuzu anlattım. Senin onu aldattığını söylemedim! Bunu ortaya atan Murat'tı! Seni rezil eden oydu! Ben aldatma hikâyesini yalanladım bile! Ve emin ol, o salondaki herkes benim söylediklerime inandı. O herifin söylediklerine değil. Ama sen hâlâ gelmiş seni rezil ettiğimi söylüyorsun. Ben senin için ne yapayım Nefes? Ne yapayım? Korkaksın dedin, korkmadığımı ispat ettim işte! Daha ne istiyorsun? Kendimi mi öldüreyim? Ama yok, sen hiçbir şeyden memnun olmazsın, değil mi? Ya da ne var biliyor musun, sen bana gerçekten âşık değilsin. Seninli anlık heves gibi bir şey. Ben sana âşık olduğumu söyledim ve büyü bozuldu. Öyle değil mi? Bir aydır seni düşünmeden geçirdiğim bir saniye bile olmadı. Yaptığın her hareketi takip ettirdim. Yaşadığın her şeyden haberdardım. Ben senin 49 kiloya düştüğünü bile biliyorum! Günlerce telefonuna gelen beslenme önerileri mesajlar toplu mesaj değildi, onları ben attırdım, sadece sana atıldı. Pembesini bulamadığın o eteği o mağazaya getirten bendim, her sabah kapına süt bırakılması binanın hizmeti değildi, sadece sana yapıldı, ben yaptırdım. Her dışarı çıktığında dağıtılan çiçekler belediyenin hizmeti değildi, onları ben dağıttırdım. Sana çiçek verebilmek için koskoca bir mahallenin insanına her gün çiçekler dağıttırdım. Seni hiçbir yerde işe aldirtmayan da bendim, şirkette açık pozisyona bırakan da, o pozisyona kimseyi aldirtmayan da bendim çünkü sen gel istedim. Çünkü bana gel istedim. Bana geldiğinde bahane olsun istedim. Sana bahane vermek istedim. Ama eğer sen gelmeseydin ben gelecektim bir gün. Sen yaptığım her şeyi yanlış anlamayaydın huyundan kurtulmadığın sürece ben sana ne yaparsam yapayım değişen bir şey olmayacak. Bu yüzden bu sefer beni suçlamak yerine kendini yargıla. O zaman anlayacaksın..."

Tek kelime etmeme izin vermeden yanımdan ayrıldı ve merdivenlere yöneldi. Zaten hiçbir şey söyleyebilecek durumda değildim. Keşke mahkemeye hiç gelmeseydim! Keşke Enes'e inat olsun diye boşanmaktan vazgeçmeseydim! Keşke, keşke, keşke elimiz de bu kadar çocuk olmasaydık...

Olduğum yerde duvara yaslanıp birkaç dakika bekledim. Sakinleşmem gerekiyordu. Çünkü şu anda bu sinirli kafa Enes'in tüm söylediklerine rağmen hâlâ onu suçlamaktan başka bir işe yaramıyordu. Mahkeme salonunun kapısı açılınca Murat sinirli bir şekilde çıktı. Tam önümden geçeceği sırada duraklayıp bana baktı.

"Boşandık. Artık sevişmeniz yasalara aykırı değil. Bu arada, Enes'in karısının teselliye ihtiyacı varsa lütfen ona ilet, onu teselli edebilecek kadar boş zamanım ve boş yerim var yatağымda."

Murat şu an o kadar sinir bozucu bir haldeydi ki neredeyse Enes iyi yapmış diyecektim! Yüzüne umursamazca bakıp tek kelime bile etmeden merdivenlere doğru ilerledim. Arkamdan büyük bir kahkahayla "Neden asansöre binmiyorsun? Yine kendini tutamayıp birileriyle sevişmekten mi korkuyorsun?" dediğini duydum ama aldırış etmedim. Aldırış etseydim onun için iyi olmazdı, Enes'in dediği şu estetik ameliyatını bedavaya getirmek için burun kırdırma olayını ben de fevkalade bir şekilde uygulayabilirdim. Merdivenlerden inip kapıdan çıkacağım sırada çantamın içinde telefonumun çaldığını duydum. Bu arada, Aysel ve Tuğsan'ın elektriği kestiklerini biliyordum ama şu an neredelerdi? Enes'le barıştığımı düşünüp bizi baş başa bırakmak istemiş olabilirler miydi?

Telefonu çıkarıp ekrana baktığımda Enes'in aradığını gördüm. Gözlerim hafifçe açıldı. Biraz önce tartışmıyor muyduk?

Yani onları söyledikten sonra araması çok garip değil mi? Belli üzüldüğümü düşünmüştü. Ah onu bu kadar severken aynı zamanda nasıl bu kadar kırabiliyordum? Bazen o da beni kırıyor ama. Bugünkü mahkeme olayında haksız olan tek taraf ben değilim. Yaptığı yanlıştı.

Telefonu açıp merakla kulağıma dayadım.

"Boşuna aradın! Henüz seni suçlamayı bırakıp kendimi yaralamaya başlayamamıştım. Birkaç dakika sonra ararsan belli olumlu bir sonuç elde edebilirsin." diye şakayla başladığımda karşı taraftan Enes yerine bir başkasının sesi gelmeye başladı.

"Hanımefendi, Enes Bey neyiniz oluyor?" Kim bu? Ne demek Enes Bey neyiniz oluyor? Enes son durumumuz hakkında ağzından laf almak için başkasını aratıp böyle bir soru sordurmuş olabilir mi? Hani sevgili olmaya yakın insanlar birbirlerine "Şimdi biz neyiz?" derler ya, onun gibi bir şey... Hadi ama! Saçma!

"Benim aslında biraz karışık. Arkadaş desen değiliz, sevgili desen değiliz, evli desen hiç değiliz. Flört bile etmiyoruz galiba. Yani bak ben sana şöyle anlatayım, Enes evli. Ben de biraz önceye kadar ev..." dediğim sırada adam sözümü kesti telaşla.

"Ah, pardon bir yanlış anlaşılma oldu. Sizle evli değil demek ki. Eşinin numarasını alabilir miyiz sizden? Enes Bey Adalet Sarayı'nın yakınlarındaki inşaatın geçerken bir kaza yapmış. Şu an hastaneye gidiyoruz. Telefonunu bulduğumuzda size yazılı ve gönderilmeye beklenen bir mesaj vardı. Mesajı okuyunca bir de sizi eşi sanıp aradık. Biraz şey... aşk dolu bir mesajdı çünkü. Kusura bakmayın. Hanımefendi iyi misiniz? Hanımefendi? Eşinin numarasını alabilir miyiz? Alo?"

Hiçbir Şeyin...

Yam üç saat... Üç koca saattir onu görebilmek için ölüm ötesi bir endişeyle bekliyorum burada. Koridorun onun odasıyla en alakasız yerinde. Çünkü ben kimsesi değilim onun. Ailesi, arkadaşı, sevgilisi, karısı. Ben onun uzaktan akrabası bile değilim. Ben onun hiçbir şeyiyim. Ona, aramızda bir duvar mesafesi olacak olsa bile karısı kadar yakın olma şansım yok. Ben o güzel kadın Ceyda'dan çok daha fazla üzülürken burada tek başıma oturmaktan başka şansım yok. Ne bekliyordum ki? Enes'in babasının Ceyda yerine beni teselli etmeye çalışacağını mı?

Telefondaki adamdan hastanenin yerini öğrendikten on dakika sonra hastanedeydim. Benden başka kimse yoktu Enes'i tanıyan. Sedyeydi, hemen yanına koştum, elini tuttum, yalvardım. Ölmemesi için yalvardım ona. Sakın ölme dedim. Ölmemesini emrettim. Biraz daha yalvardım ve biraz daha... Onu benden ayırıp acil servise götürdüklerinde ayakta bile duramıyordum. Başım deli gibi dönüyordu, ağlamaktan etrafı görmem mümkün değildi zaten. Enes'in ismini haykırarak yere yığıldım, bedenim ölümlerine kadar acı içindeydi.

Uyandıgımda birkaç dakikalığına her şeyin rüya olduğunu hissettim. Ama gözlerimi tamamen açıp soğuk hastane duvarlarıyla karşılaşınca acıyla ayağa kalktım. Karşımdaki hemşire kalkmanı engellemeye çalışıyordu, bir şeyler söylüyordu ama duyamıyordum bile. Kolumdaki serumu çıkarıp attım ve koridora çıktım. Hemşire peşimden geliyordu. Koridorda sendeleyerek yürürken yavaş yavaş sesleri duymaya başladım.

"Hanımefendi! Bakın, daha serumunuz bitmedi! Lütfen benimle gelin, sadece yarım saatinizi daha alacağım. Kan tahlili de yapalım, iyi değilsiniz." Elim hayır anlamında kaldırıp etrafı bakınmaya başladım ama her yeri bulanık görüyordum.

"Enes... Enes nasıl?" diye mırıldandım güçlükle.

"Enes kim? Soyadı ne? Bak kızım, benimle gel. Sen dinlenirken ben hastanın durumunu öğreneyim." Başımı reddedercesine salladım ama başımı her sallayışında baş dönmem çok daha artıyordu.

"Atahanlı... Enes Atahanlı... Başını karıyordu, eğer onu bulsanız deyin ki eğer ben söyleyemezsem ona deyin ki onu seviyorum ve onunla her za..." İkinci kez hemşirenin kollarna yapışıp kaldığımda çok daha kötüydüm. Onu görmek istiyordum ve apesal vücudum onu görece kadar ayakta kalmama bile izin vermiyordu. Onun yanında olmam gereken zamanda, onun yerine benim güçlü olmam gereken zamanda ondan çok daha güçsüz bir haldeydim.

İkinci kez uyandıgımda aynı hemşire başımda bana gülümsererek bakıyordu. Bu sefer çok daha iyi görüyordum. Hafifçe doğrulduğumda kolumda serum olmadığını gördüm. Bu sefer hemşire de yüzüme zombi görmüş gibi bakmıyordu. "O nasıl?" diye sordum telaşla. Hemşire derin bir iç çekip etrafa bakındıktan sonra konuşmaya başladı.

"Odaya almışlar. Uyanmasını bekliyorlar." Heyecanla ne yapacağımı bilemeden hemşireye sarıldım. Biliyorum, çok iyi bir şey söylememiştii. Ne bileyim, en azından, 'Ooo süpermiş o ya! Senden bile daha iyi durumda!' demesini tercih ederdim. Ama en azından, 'Maalesef onu kaybettik ama merak etme benim yakışıklı yeğenlerim var. Seni tanıştıtırırım? Hem siz evli bile değilmışsiniz zaten. Ayrıca adamın karısı varmış!' filan demedi. Bu da bir şey.

Hemşireden ayrıldığımda üstüme çeki düzen verdim. Her an uyanabilirdi ve beni perişan bir halde görmesini istemiyordum. Çok güçlü ve çok güzel görünmeliydim. Onu hayatımızın bundan sonrasının güzel olacağına inandırmalıydım. Her ne kadar onun da haksız olduğu taraflar olsa da neyse! Bunlardan konuşmamın ne yeri ne zamanı.

"Odasının önünde bir sürü yakını bekliyor. İsterseniz sizi onların yanına götürebilirim." Birden Enes'in durumunun iyi olduğunu öğrenmemle yükselen moralim uçup gitti. Yakınları? Babası, annesi, karısı belki birkaç kişi daha orada olmalıydı. Yani ona güzel görünmek için kendime çeki düzen verme çabam boşunaydı. Beni zaten Enes'in yanına sokmazlardı ki. Karısı dururken ben mi girecektim? Ayrıca ne diyerek yanına girmek isteyebilirdim ki? 'Biz onunla asansörde kaldık, bırakın ben de gireyim!'

"Gerek yok, ben kendimi biraz kötü hissediyorum. Beş dakika daha dinlendikten sonra kendim giderim. Siz işinize bakın. Benimle ilgilendiğiniz için çok teşekkürler." Hemşire yanından gülerek ayrılınca çantamdan telefonumu çıkardım. Aysel'i arıyacıktım. Acaba onlar da burada mıydı? Eğer buradalarsa en azından Tuğsan Enes'i görmem için bana yardımcı olabilirdi!

Aysel'in telefonunun kapalı olduğunu öğrenince Tuğsan'ı aradım. Onun telefonu da kapalıydı. En çok ihtiyacım olan iki insanın da telefonu kapalı. Kahretsin! Büyük ihtimalle Enes benimle tanıştığını anlatan bir mesaj atınca her şeyin iyi olduğunu düşünüp baş başa birkaç saat geçirmek için telefonlarını kapattılar. Yani bu koskoca hastanede tek başımayım.

Serum odasından çıkıp koridorda yürümeye başladım. Acaba hangi odadaydı? Acaba hemşire benimle konuştuğu sırada uyanmış mıydı? Onun hakkında bir şeyler öğrenmezsem delireceğimi Belki de odasını sormalyım? Ama eminim ki hastanede birkaç gazeteci durum hakkında bilgi almak için geziniyordur. Onu sorduğum duyulunca saçma sapan dedikodular çıkacaktır. Bu yüzden gerekirse bütün katları, bütün koridorları gezip Ceyda'yı görmeyi deneyeceğim.

Şanslıyım ki ikinci kata çıktığımda Ceyda'yı tam karşımda gördüm. Morali bozuk bir şekilde koridorun en köşesindeki geniş koltukların birinde oturuyordu. Yanında kısa sarı saçlı 55-60 yaşlarında bir kadın vardı. Bu, Enes'in annesi olmalıydı ya da Ceyda'nın. Ama kadın deli gibi ağlıyordu. Yani evet, bu kadın Enes'in annesidir! Kadını görünce elimde olmadan gülümsedim. Enes'i bu dünyaya getiren kadındı o. Gidip ellerinden öpmek geliyordu içimden. Yanına gidip o kadına sarılarak ağlamak istiyordum. Çünkü o kadınla aynı kişiyi seviyorduk biz. Ceyda'yla aynı duyguları yaşıyoruz, aynı şeyleri hissediyoruz demem, diyemem. Çünkü eminim ki benim sevgim onun sevgisinden kat be kat fazla.

Babasına göz attım. İki kadının önünde ellerini arkasına bağlamış bir şekilde bir ileri bir geri gidiyordu. Yüzü sıkıntılı görünüyordu. Sanki acelesi var gibiydi. Saatine bakıp duruyordu.

Bâse de gitsek havasındaydı. Ama yine de yüzünde bir yerlerde ufak tefek merhamet kırıntıları görebiliyordum. Yanlarında biri kadın üç kişi daha vardı ama onların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim onların Enes'e benden çok daha yakın olduklarıydı. Orada beklemeye izinleri var sonuçta.

Ne yapmam gerektiğine karar vermem gerekiyordu. Önce arkamı dönüp merdivenlere baktım. Geri mi dönmeliydim? Hasunenin kapısında bekleyebilirdim ama ondan o kadar uzak kalamazdım. Ağır adımlarla ilerleyip koridorun diğer ucuna oturdum, başkasının odasının önüne. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Ama şu andan itibaren güçlü olmalıydım. Gururum acıyordu, sevdiğim adam yaşam savaşı verirken onun odasının önünde onun annesiyle babasıyla beklemek yerine hiç tanımadığım başka bir insanın odasının önünde beklemek zorunda kaldığım için ama gururumun yanı cehenneme. Her şeyi göze almak zorundaydım.

Tam üç saat... Üç koca saattir onu görebilmek için ölüm ötesi bir endişeyle bekliyorum burada... Koridorun onun odasıyla en alakasız yerinde. Çünkü ben kimsesi değilim onun. Ailesi, arkadaşı, sevgilisi, karısı. Ben onun uzaktan akrabası bile değilim. Ben onun hiçbir şeyiyim. Ona, aramızda bir duvar mesafesi olacak olsa bile karısı kadar yakın olma şansım yok. Ben o güzel karı Ceyda'dan çok daha fazla üzülürken burada tek başıma oturmaktan başka şansım yok. Ne bekliyordum ki? Enes'in babasının Ceyda yerine beni teselli etmeye çalışacağını mı?

Bir doktor önümden geçip Enes'in odasına doğru ilerleyince farkında olmadan ayağa kalkıp peşine takıldım sanki onunla gidebilecektim gibi. Üçüncü adımda 'Ne yapıyorum ben!' diye mırıldanıp yerime döndüm. Tam o sırada Enes'in babasının b

irkaç saniyelğine bana baktığını hissettim. Ben gözlerimi kaçırınca o da doktora doğru bir hamle yapıp doktora bir şeyler söylemeye başladı. Belki de bana bakmıyordu. Belki doktora bakıyordu da ben öyle gördüm. Yok canım, neden bana baksın ki zaten!

Doktor Enes'in babasına birkaç saniye bir şeyler söyleyip Enes'in odasına girdi. Büyük ihtimalle Enes'in babası durumunu soruyordu, o da şimdi kontrol edeceğini filan söylüyordu. Belli ki çıkınca açıklama yapacaktı. Of! Ben nasıl duyacaktım neler dediğini? Yanlarına yaklaşıp sap gibi dikilsem bir gariplik olduğunu anlarlar. Tamam, sakin ol...

Doktor birkaç dakika sonra odadan çıkınca hepsi doktorun başına toplandılar. Doktorun elindeki raporlara bakarak bir şeyler anlatıyordu. Ayağa kalkıp bir iki adım attım ve sanki duvardaki tabloları inceliyormuşum gibi yaptım. Ama yine de duyamıyordum! Yüzlerine bakmam çok dikkat çekerdi. Şöyle birkaç saniyelğine göz attığımda yüzlerinde mutlu bir ifade yoktu. Sıkıntılı ifadeleri devam ediyordu. Ceyda doktora heyecanla bir şeyler söyleyince sinirlerim bozuldu. Bu, haksızlık değil miydi? Enes'in doktoruna bir şeyler söyleme hakkına sahip olan insan ben olmalıydım! Tamam o onun karısı olabilirdi ama ben de sonuçta onunla asansörde kalmıştım ve sevişmiştim, hem de sarhoşken. Of, kimi kandırıyorum ben? Haksızlık filan yok. Bunu hak eden o. Ben değilim.

Doktor konuşmasını bitirip yanımdan geçerken bir şeyler soram mı diye düşündüm ama cesaret edemedim. Çünkü nedense Enes'in babasından çekiniyordum. Gelip bana kim olduğumu sorsaydı ne diyecektim ki? Umutsuzlukla yerime oturup çantamdan bir şişe su ve ağır kesici çıkardığım sırada gözüm saçlarını taramaya çalışan Ceyda'ya kaydı. Hapı yutup ne yaptığını anlamaya çalıştım.

Saçlarını taradı, rujunu sürdü ve üstündeki gösterişli elbiseyi düzeltip Enes'in yattığı odanın kapısını tuttu. Ne yapıyor bu? Ne? Allah'ım çıldıracağım! Enes'in odasına girecek! Kapıyı açtı ve görünseyerek içeri girdi. Delirmek üzereyim! Süslenip odaya girdi! Şu an Enes'in yanında! Onun elini tutacak, onu öpecek! O uyurken ona istediği gibi davranacak, istediğini söyleyecek ona. Hem belki Enes o odadayken uyanırsa ilk gördüğü kişi olacak! Enes'e huzurlu kelimeler fısıldayıp onu rahatlatacak ve aralarında bir bağ oluşacak! Belki de Enes geçici bir hafıza kaybı yaşayacak, her şeyi bir süreliğine unutacak ve Ceyda'ya âşık olduğunu sanıp bir süre bu şekilde devam ettirecek. Hatta belki de hafızasını süresiz kaybedecek ve Ceyda onu mutlu bir evlilikleri olduğuna inandıracak! Ona yurtdışında tanıştıklarını, kendisinin peşinden çok koştuğunu, onu görünceye kadar çok çapkın olduğunu ama onu görünce çapkınlığı bile unuttuğunu anlatacak. Ona diyecek ki, 'Saçlarını çok severdin. Bana hep altın saçlım derdin.' Ve böylece Enes hayatı boyunca ona altın saçlım diye hitap edecek! Sonsuza kadar kaybedeceğim onu! Kaybedeceğim! Aman Tanrım!

"İyi misiniz?" Omzuma dokunan elle korkup olduğum yerde sığılarak arkama döndüm.

"Keşke biraz daha dinlenseydiniz?" Aşağıda benimle ilgilenen hemşire elinde bir serum şişesiyle karşımda duruyordu. Sakinleşmeye çalışarak derin nefesler aldım.

"İyiyim... Gerek yok, teşekkür ederim." Hemşire başını hafifçe sola eğip koridorun sonuna doğru baktı kaşlarını çarp.

"Görebildiniz mi yakınınızı?"

"Hayır. Daha göremedim ama göreceğim bir şekilde." Hemşire ilgili bir şekilde boşa olan tek elini alınma koyup ateşim var mı

diye baktı. Elini indirip tekrar koridorun sonuna doğru baktı. Biraz fazla ilgili değil miydi?

"Bir sorun mu çıktı? Yakınlarınızla mı tartıştınız? Neden onla-
nın yanında değilsiniz? İçeri girmek isterseniz ben doktorla konu-
şurum. Bana bir şey olsa ve benim için endişelendiğinden iki kez
bayılıp bu kadar kötü duruma gelen bir tanıdığım olsa yanımda
isteyeceğim kişi o olurdu." Zaten derdim başımdan aşkın bir de
bu kadının sorularıyla uğraşıyorum ama kadın bile bana hak verdi.

"Hayır tartışma olmadı. Sadece onlar benim yakınlarım değil.
Ben sadece içeride yatan hastayı tanıyorum. Bu yüzden yanına
girmeyi istemem pek hoş karşılanmaz. Zaten şu an yanında ka-
rısı var..." Hemşire anlayışla gülümseyip etrafına bakındı. Ben
de o sırada Ceyda'nın içeride Enes'le romantik dakikalar yaşıyor
olabileceğini düşünüp kahrolmakla meşguldüm. Hemşire birden
nedense yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Ah, demek hemşirelik başvurusu için geldiniz! Sizi bugün bir
deneyelim bakalım!" deyip kahkaha attığında ne yapmaya çalış-
tığını anlamaya çalışıyordum. "Ben mi?" Kadın bana göz kırpıp
sandalyenin üstünden çantamı alıp beni çektiştirerek bir odaya
soktu. Giyinme odasıydı burası! Kadın dolapları karıştırırken ara-
da bana bakıp şaşkınlığıma sırıttı.

"İmkânsız aşk hikâyelerini çok severim!" dedi bir yandan do-
lapları karıştırmaya devam ederken.

"Anlamıyorum? Ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

"Aşağıda o adama onu sevdiğini söylememi istedin benden!
Bunu söyleyip bayıldın! O an içimden ne büyük bir aşk diye ge-
çirdim. Uyanıp uyanmadığına bakmak için odasını öğrendim ve
odasına çıktım. Biliyorum, etik değil ama kalbime öyle işledin ki

eğer uyanmış olsaydı ona bunu söyleyecektim! Odasının önüne gittiğimde o insanlar kapının önünde endişeyle bekliyorlardı. Beni görünce ayağa kalkıp yanıma geldiler. Şu sarışın, uzun saçlı kadın karısı olduğunu söyleyip odaya girmek istedi! Şoka girdim! Ona doktora söylemesini söyledim ve oradan uzaklaştım. Önce senin hakkında kötü düşündüm, hatta kadına acıdım. Ama baygınken sürekli onun adını sayıklıyordun. O kadın ve senin arada bir fark vardı işte. Sanki o gösteriş olsun diye o adamın yanında olmak istiyor gibiydi! Bu yüzden aşağıda seninle ilgilenmeye devam ettim. Şimdi de seni burada böyle çaresiz görünce sinirlerim bozuldu. Ben aşkı için ailemden vazgeçmek zorunda kaldım, bu yüzden böyle âşık insanlar görünce dayanamıyorum. Bir yardımım dokunsun istiyorum.”

Kadının söylediklerinden sonra ona sarılmak istiyordum. Bu kadın mucize miydi? Eğer Enes’le kavuşabilirsek sürekli bu kadını ziyarete gelecektim! Hatta ona kocaman bir hediye alacaktım!

“Ne desem bilemiyorum. Siz harikasınız! Ama ne yapabiliriz ki?” Kadın gülümseyerek elindeki beyaz hemşire kıyafetlerini bana uzattı.

“Bunları giy bakalım hemşire hanım! Senin için usulsüz işlere bulaşıyorum. Bari işe yarasan! Aşkına sahip çık!” Bu sefer kendimi nutamayıp kadına sevgiyle sıkı sıkı sarıldım. Küçükken iğneden korktuğum için hemşirelerden nefret ederdim. Şimdi en sevdiğim meslek grubu hemşirelik sanırım!

“Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!”

Önümü değiştirip saçlarımı topladıktan sonra hemşireyle birlikte dışarı çıktık. Beni odada sadece beş dakika kadar tutabileceğini söylüyordu. Ama olsun. O da bana yeterdi. Koridorda

ilerlerken Ceyda'nın odadan çıktığını ve koridorda olduğunu gördüm. Yüzleri aynı olduğuna göre Enes uyanmamıştı! Uyanmaz tabii. Ceyda'nın uyan demesiyle mi uyanacaktı? Hah! Ceyda kim oluyor ki! Karısı... Tamam, neyse.

"Heyecanlı olduğun çok belli oluyor. Sakin ol. Bir gariplik olduğunu anlarlar."

"Merak etmeyin. Bu arada, sizin adınız neydi?"

"İsmim Zehra, Nefes'ciğim. Senin ismini nereden bildiğimi soracaksan, ismini çantandan aldığımız nüfus cüzdanından öğrendim. İşlem yapmamız için almamız gerekiyordu. Bu arada hemşirelerden biri kızına senin adını verecekti! Doğumuna bir hafta kaldı, harıl harıl isim arıyordu kızcağz. Senin ismini nüfus cüzdanında görünce çok değişik geldi. Bütün hastaneye Nefes isminin nasıl olduğunu soruyordu en son bıraktığımda. Senin isim popüler oldu yani!"

Keyifle gülümsedim ama cevap veremeyecek kadar heyecanlıydım. Enes'i göreceğim için mutluydum ama bir yandan da korkuyordum, sonuçta otelde Ceyda'yla birkaç kez karşılaşmıştık. Beni tanıyabilirdi. Bu yüzden yanlarından geçerken mümkün olduğunca yere bakmaya çalışacaktım. Onlara birkaç adım kala başımı yere çevirdim ve sadece birkaç saniye sonra Zehra Abla'yla birlikte odadaydık.

Durdum. Olduğum yerde kaldım bir süre. Sessizce ona baktım. Vücudum titremeye, gözlerim dolmaya başlamıştı bile. Lüks hastane yatağında yarı çıplak bir şekilde kafası sarılı bir şekilde yatıyordu. Gözleri kapalıydı. O kadar masum görünüyordu ki.

"Tatlım hadi ama! Orada mı duracaksın? Bir an önce ölmeni ni gider de işimizi halledip çıkalım. Ben size bakmıyorum, rahat

ol." deyip elindeki serum şişesini masaya bırakıp Enes'in koluna bağlı olan serum şişesini çıkarmaya başladı. Serumunu değiştirecekti. Hafifçe gülümseyip Enes'e doğru bir iki adım atıp elini tuttum. Eğilip eline hafif bir öpücük kondurdum. Elini yanağıma götürdüm. Yanağıma okşamasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki... Uyanıp yanağıma okşamasını ve bana her şeyin düzeleceğini söylemesini istiyordum.

Elini bırakmadan biraz daha eğildim ve sargı bezlerinin üstünden alnını öptüm. Sonra gözümünden akan bir damla yaşa almadan sıcacık yanaklarını öptüm. Sakallarının dudaklarımı gıcıklaştırması bile rahatsız etmiyordu beni. Biraz cesur olmaya karar verip içimden geleni yaptım, Zehra Ablanın orada olmasını umursamadan dudaklarını öptüm hafifçe. Kokusunu içime çektim dakikalarca. Nasıl olmuştu bu kaza? Telefondaki adam araba kazası değil demişti. İnşaattan düşmüş gibi bir şeyler söylemişti... Gidip o inşaatı yakmak istiyorum! Enes'i bu hale getiren her şeyi yok etmek istiyorum!

"Enes lütfen iyi ol... Sen böyle uyurken benim canım çok yanıyor. Ben... seni böyle görmeye dayanamıyorum. Seni üzdüğüm her saniye için özür dilerim. Lütfen Enes, lütfen uyan... Sen uyurken ben senin hiçbir şeyin oluyorum. Yalvarırım uyan..." diye mınıldandığım sırada gözümünden akan bir damla yaş Enes'in yanağına düştü. Zehra Ablanın da ağladığını görebiliyordum gözümün ucuyla. Yanağının gözyaşım tarafından ıslatıldığı yeri öpüp doğruldum ve ona son kez bakıp elimi elinden çektim. Karşıya doğru bir adım atmıştım ki Enes'in sesi olduğum yerde kalmama sebep oldu.

"Nefes..."

Sen uyurken
ben senin
hiçbir şeyin oluyorum.

Her Şeyim...

Ok içinde ona doğru döndüm. Kısık gözler ve çatık kaşlarda bana bakıyordu. Saatlerdir görmek için nelerimi vereceğimi düşünüp vazgeçemeyeceğim hiçbir şeyim olduğuna karar verdiğim o mavilikler şimdi bana bakıyordu baygın baygın.

"Enes! Uyandın! Tanrım!" Şaşkınla ona öldüresiye sarıldım. Öksürmeye başladığını duyabiliyordum ama o an umurunda değildi. Yaşıyordu! Hayata dönmüştü ve sarılmamla ölecek biri yoktu ya!

"İsminiz Nefes'ti değil mi?" Öksürüklerinin arasından zar zar konuşunca bir an için durdum. Üstünden kalkmadan göçerimi Zehra Ablaya çevirdim. Endişeyle bize bakıyordu. Yavaş yavaş üstünden kalktım.

"Ne demek isminiz Nefes? Ne demek bu?" Şoktan kekeleyip duruyordum. Yüzüme anlamsız gözlerle bakıyordu. Utak öksürüklerle nefes alışını düzenlemeye çalıştıktan sonra gözlerini biraz daha açarak odayı inceledi.

"Sizi tanıdığımı biliyorum ama nereden tanıdığımı tam olarak hatırlayamıyorum. Nefes değil miydi isminiz? Öbür dikeyin."

sadece hatırlayamadım. Kapının önünde eşim bekliyor, onu çağırabilir misiniz? Ona gerçekten ihtiyacım var. Şey, kafam bayağı karışık da. Başım da ağrıyor.”

Sakin ol, sakin! Aman Tanrım bu duyduğum en komik şey! Şaka filan yapıyor, değil mi? Biraz önce bana beni hatırlamadığını mı söyledi? Bana, beni hatırlamadığını mı söyledi. Beni hatırlamıyor! Ceyda'yı çağırmamı söyledi ve Ceyda demek yerine 'eşim' dedi! Eşim!

“Ya sen ne diyorsun? Ne diyorsun sen? Enes sen hafızanı filan kaybedemezsin anladın mı beni? Eşim diyor ya! Beni hemen şimdi hatırlamazsan hafızanı yerine getirmek için aynı kazayı bir kez daha yaptırırım sana!”

Sinirle ayağa kalkıp hafif hafif koluna vurmaya başladım sirden. Benimle bunca şey yaşadktan sonra hafızasını kaybedip tüm yükü benim omuzlarıma bırakmaya ne hakkı vardı?

“Pardon ben anlamıyorum.”

“Ne demek anlamıyorum? Daha sert vursam anlar mısınız?” Zehra Abla gelip kollarımdan tutunca öfkeli nefesler alıp veriyordum. Bunun gerçek olması mümkün değildi! İmkânsızdı bu! Benden izin almış mıydı hafızasını kaybetmek için? Ben ona sinirli bakışlar atıp vurmaya çalıştığım sırada Zehra Abla beni tutmakla uğraşıyordu. Tam o anda Enes'in yüzünde belli belirsiz bir acıma gördüm ve şaşkınlıkla durdum. Kaşlarımı çatıp ona bak-
tım şaşkın şaşkın.

“Ne” diye sorduğum anda kendini tutamayıp sessiz bir kahkaha an. Şaşkınlıkla anlam vermeye çalışıyordum. Ne yapıyordu şimdi

bu? Niye gülüyordu? Kafasını çok sert çarptığı için delirmiş olabilir miydi? O delirmemişse bile ben stresten delirmek üzereydim!

“Bakıma muhtaç bir adamı dövmeye kalktın!” dedi imalı bir şekilde sırıtarak. Kafa karışıklığıyla Zehra Ablaya döndüm. O da gülümsüyordu neler olduğunu anlamış gibi. Odada üç kişiyiz ve tek salak ben miyim? Hadi ama!

“Nefes...” dedi Enes bakışlarıma karşılık bir beklentiyle.

“Anlamıyorum.” Enes’in yüzündeki sırıtış çok daha ciddi ama aynı zamanda çok daha samimi bir gülümsemeye dönüştü. Elini bana uzatıp elimi tuttu. Beni kendine çekmeye çalışınca itaatkâca yanına yaklaştım.

“Sadece şakaydı...” Nihayet anlam vermenin rahatlığıyla ve biraz önce yaşadığım sinir bozukluğuyla ağlamaya başladım. Yaşadığım son birkaç saat akli dengemi yitirmeme sebep olmaştı sanırım ya da son bir ay.

“Enes çok kötüsün! Böyle şaka mı olur? Beni hatırlamadın, bunu nasıl yaparsın? Ayrıca Ceyda’ya eşim dedin! Hem ne biçim hastasın sen, uyanır uyanmaz şaka yapabilen hasta mı olur?”

“Hepsini cevaplamak zorunda mıyım?” diye sordu dudaklarını büzerek.

“Evet!” Beni iyice kendisine çekip alınımı alınına yaslamamı sağladı ve fısıldamaya başladı.

“Kötü değilim. Böyle şaka olur. Tabii ki seni hatırladım. Ceyda’ya eşim demem sadece seni kızdırmak içindi, eşli piştide bile eşim olamaz. Ayrıca uyanır uyanmaz şaka yapıyor değilim, yeni uyanmadım. Ceyda odaya geldiğinde de uyanıktım. Sadece o bunu bilmiyor.”

Nihayet rahat bir nefes alıp keyifle gülümsedim ve dudaklarıma ufak bir öpücük kondurup geri çekildim. Dışarıda bir sürü insan bekliyordu, içeri girip bizi bu şekilde görmeleri doğru olmazdı. Doğru olmasını geçtim, bu manyaklık olurdu.

"Barıştık mı?" diye sordu Enes derin bir nefes alarak.

"Bir şaka için sana küsecek değilim!" Elimi sakallarında gezdirirken bir yandan kapıya bakıyordum birinin içeri girme ihtimaline karşı.

"Şaka için değil, mahkemede tartışmıştık ya hani? Kafasını çarpan ben miyim sen misin Nefes?"

Sinirle gözlerimi devirip ayağa kalktım elini bırakmadan. Zehra Abla yatağın diğer tarafındaki masada duran hasta dosyalarını düzenlemekle meşguldü. Enes'le bir an önce vedalaşıp odadan çıkmam gerekiyordu, yoksa Zehra Abla'nın başı derde girecekti. Hem de sadece bize yardım etmeye çalıştığı için.

"Bu hale gelmek için kafamı çarpmama gerek olduğunu mu sanıyorsun Enes? Sana bir şey olacağından o kadar korktum ki hayatımın en zor saatleriydi! Kaza yaptığını öğrendim, öleceğinden korkarak hastaneye geldim, sonra bayıldım, ayıldığımda yanına gelmek istedim ama tekrar bayıldım. Sonra kendime geldiğimde odanın önünde annen, baban, Ceyda ve birkaç kişi daha bekliyordu. Koridorun senin odana en uzak olan yerine oturmak zorunda kaldım. Bu benim için ne kadar zordu biliyor musun? Seni doğuran kadının yanında oturup ona teselli verememek, ondan teselli alamamak ne kadar zordu tahmin edebiliyor musun? Sana bu yüzden uyanman için 'Uyan, sen uyurken ben senin hiçbir şeyin oluyorum...' dedim. Bu, bir gerçek Enes. Sen uyurken ben

senin hiçbir şeyin oluyorum. Sen uyurken senin sevdiğin kadın Ceyda oluyor. Çünkü bunu herkes böyle biliyor. Çünkü bu her yerde böyle yazıyor."

Zehra Ablanın gözyaşlarını silerek odanın camından dışarı baktığını görebiliyordum. Enes elimi çok daha sıkı bir şekilde kavradı ve gözlerimin içine baktı. Onun gözlerinin içinde yaşamak istiyordum, o bana böyle bakarken başkasının gözlerini onun gözlerine tercih etmem mümkün olabilir miydi?

"Nefes, sen benim her şeyimsin! Ben uyurken de, uyanırken de, yemek yerken de, su içerken de, koşarken de, yürürken de sen benim her zaman ve her yerde her şeyimsin. Öldüğümde de her şeyim olarak kalacaksın. Çünkü bunu herkes böyle bilecek. Çünkü bu her yerde böyle yazacak."

Gözümde akan bir damla yaşı silmeden ona doğru eğildim ve bir kez daha, bu sefer çok daha derin bir öpücük bıraktım dudaklarına. Konuşmaktan yorulduğu gözlerinden belliydi. Eh, bir de biraz önce dövmekten beter etmiştim kendisini.

"Öyle olması için her şeyimi verirdim. Enes bizim şimdi gitmemiz lazım. Bir daha ne zaman gelirim bilmiyorum. Anneler kapıda bekliyor çünkü ama Tuğsan telefonunu açtığında bana yardımcı olacaktır." Enes kaşlarını çatarak baktı bana.

"Tuğsan burada değil mi? Böyle bir zamanda seni nasıl tek başına bırakır?"

"Tuğsan'ın senden benden ayrı bir hayatı var Enes! Aysel'le baş başa kalmak istemişlerdir büyük ihtimalle. Bu arada, kıyafetlerin hakkında bir yorum yapmadın!" Üstümdekilerden bahsedince nihayet gözlerini çevirip baştan aşağı süzdü beni. Yüzünden şerh kınılıktan çok tahmin etmişlik ifadesi vardı.

"Bunun için hanımefendiye teşekkür etmemiz gerekiyor sanırım?" dedi Zehra Ablaya bakıp. Başımınla onaylayınca konuşmaya devam etti. "Teşekkür ederiz. En çok da kendi adıma söylüyorum, onu yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim! Bundan sonra karşılaştığınız en ufak zorlukta beni aramanız yeterli! Her konuda yardımcı olabileceğimden emin olabilirsiniz." Zehra Abla memnuniyetle gülerken başını salladı.

"Ne teşekkürü oğlum, bir yardımım olabildiyse ne mutlu bana." Zehra Ablaya minnettar bir yüzle gülümsedim ve Enes'in elini istemeyerek de olsa bıraktım.

"Bu sefer gerçekten gidiyoruz. Ne zaman görüşürüz bilmiyorum, çabuk iyileşmeye bak!" Dudaklarını büzerek baktı bana. Gitmemi istemediği belliydi. Gitmeyi ben de istemiyordum. Elimde olsa kapıyı kilitleyip saatlerce burada kalırdım!

"Akşam gel! Sensiz çok uzun süre hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

"Elimden geleni yaparım." deyip göz kırparak kapıya doğru ilerledim.

"Nefes!" Enes'in sesiyle tekrar durup ona baktım umutla. Hâlâ inanamıyorum, daha yarım saat önce öleceğinden korktuğum adamın sesini bile duyuyordum şimdi. Bu mucize değil de neydi?

"Efendim."

"Şöyle bir bakıyorum da asansörde kaldığımız zaman üstünde gelinlik değil hemşire kıyafeti olsaymış bile sana âşık olurmuşum." Kendimi tutamayıp kıkırdayarak baktım ona. Uzun uzun cevap vermek ve buradaki hemşirelere bakmaması için onu tembillemek yerine sadece, "Delisin sen!" diye mırıldanarak odadan çıktım.

Dışarı çıktığımda sırıttığımı engellemeye çalışıyordum. Sonuçta onların Enes'in uyandığından ve iyi olduğundan haberleri yoktu. Sırıttığımı görüp, niye sırıttığımı soracak kadar sınırları bozuk görünüyorlardı. Ve Enes her ne kadar uyansa da Ceşda odaya girdiğinde yine uyuyormuş gibi yapacaktı. Geldiğim zaman yaptığım gibi başımı öne eğip Zehra Ablayla birlikte oradan uzaklaştım. Birlikte bu kıyafetleri giydiğim odaya girdik.

"Zehra Abla gerçekten çok teşekkür ederim! Enes'in dediği gibi, ne zaman yardıma ihtiyacın olursa bize ulaşman yeterli! Bak telefon numaramı buraya yazıyorum." dedim çantamdan çıkardığım not defterimin bir sayfasına telefonumu yazarken. Numaramı ona uzattım gülerek.

"Beni boş verin kızım, siz mutlu olmaya bakın! Akşam nasıl gireceksin odaya?" Sıkıntıyla bir nefes alıp çantamdan telefonumu çıkardım.

"Bu sefer senden yardım isteyemem. Merak etme, ben bir yolunu bulurum. İşin varsa gidebilirsin sen, ben seni işinden etmeyeyim. Üstümü değiştirip çıkacağım zaten." Başını sallayarak kapıya doğru ilerledi.

"Dikkatli ol." Gülümseyerek başımı salladım ve o çıkar çıkmaz telefondan Aysel'i aradım. Bu sefer kapalı değildi! İkinci çalıfta açınca rahat bir nefes aldım.

"Neredesiniz siz?" Tamam, sakın olmaya çalışmam gerek. Onun da bir hayatı var, Enes'e söylediğim gibi, kızmak gibi bir hakkım yok!

"Biraz rahat konuşabilmek için telefonları kapatmıştık. Ne oldu? Sesin neden öyle geliyor?"

"Enes kaza geçirdi ama bir şeyi yok, gayet iyi şu an." dememe rağmen Aysel'in şok geçirmiş bir şekilde Tuğsan'a Enes'in kaza geçirdiğini söylemesini ve arabadan gelen ani fren sesini duymam kaçınılmazdı.

"Nasıl kaza geçirdi? Neyi var? Komadan çıktı mı?" Biraz önce gayet iyi olduğunu söylememiş miydim? Ayrıca ağızımdan komada olduğuna dair tek kelime çıktığını duyan var mı?

"Evet, evet gayet iyi! Endişelenilecek bir şey yok. Siz adliyenin iki cadde ötesindeki hastaneye gelin. Bu arada gelince beni tanıdığınızı belli etmezseniz iyi olur. Enes'inkiler burada tamam mı?"

"Tamam canım sen ağlamamaya, sakın kalmaya çalış tamam mı? Tuğsan hızlı ol, bize çok ihtiyaçları var!" Gözlerimi devirdim. Olayı anlatış tarzım ve Aysel'in anlayış tarzının fena halde farklı olmasının sebebi ne acaba?

"Aysel, ben zaten gayet iyiyim! Enes de iyi diyorum. Asıl siz sakin olun, yavaş yavaş gelin, sorun yok."

"Tamam, 10 dakikaya oradayız, görüşürüz. Çabuk ol Tuğsan!" Yok, kesinlikle böyle üzücü olaylar olduğunda haberi veren kişi gülse bile sesi karşı tarafa ağlıyormuş gibi gidiyor. Emin oldum.

Telefonu kapatıp çantama koydum ve hızlıca üstümü değiştirip koridora çıktım. Biraz önce oturduğum yere oturup çaktırmadan Enes'in odasına baktım. Kapıda kimse yoktu. Ben giyilirken Enes'in uyandığını anlamış olmalılardı. Bunun kadar sinir bozucu bir durum olamaz. Şimdi hepsi Enes'in yanında, ben de içeri kaçak gibi girip sevdiğim adamı beş dakika görüp çıktım. Ne büyük adalet!

Yaklaşık on beş dakikalık bekleyişten sonra merdivenlerde Aysel ve Tuğsan'ı gördüm, telaşla bana doğru geliyorlardı. Enes'in

ailesi odadan hâlâ çıkmadıkları için konuşmamızda bir sakınca yoktu. Aysel anında gelip destek vermek istermiş gibi bana sarıldığında Tuğsan telaşla etrafa bakınıyordu tanıdık başka birini görmek için.

"Nasıl olmuş bu kaza?" diye sordu Tuğsan polisiye filminden fırlamış bir tavırla.

"Bilmiyorum, onu soracak kadar göremedim ki. Burada bir hemşire yardım etti, içeri hemşire gibi girdim. Birkaç dakika kalıp çıktım ama onu sormaya vaktim olmadı." Tuğsan da halime üzülüp bana sımsıkı sarılınca ağlamak geldi içimden. Birileri tarafından teselli edilmeye o kadar ihtiyacım vardı ki.

Tuğsan oturduğum yerin tam karşısındaki odayı gösterip, "Odası burası mı?" diye sordu.

"Hayır. Şu en köşedeki oda. Ailesi beni tanımadığı için ona en uzak yerde oturmam gerekti tabii..." İkisi de bana acıyarak bakıyorlardı, harika.

"İnanmıyorum ya! Niye yalnız bıraktık ki sizi?" diye söylendi Aysel elini omzuma koyup.

"Tamam ya, önemli değil. İyiyim ben. Siz de Enes'in yanına gidin. Size ihtiyacı vardır." Bunu söylemek o kadar gücüme gidiyordu ki bana da ihtiyacı vardı! Ben gidemiyordum! Allah'ım bu nasıl acı verici bir şeydi böyle!

"Tuğsan bir şey yapmayacak mısın? Ceyda Enes'in yanındayken Nefes'in burada olması saçmalık değil mi?" diye sordu Aysel Tuğsan'a kızar gibi. Ne güzel, şimdi de benim için tartışacaklar mı?

"Tabii ki bir şeyler yapacağım! Sadece aklıma bir şey gelmiyor. En azından akşam görüşmenizi sağlayabilirim! Onlara

Enes'in yanında benim kalacağımı söyleyip evlerine yollarım. Bana itiraz edeceklerini sanmıyorum. Babasının işleri var, annesi zaten yorulmuştur ve biliyorum biraz havalı gelecek ama Enes'in annesi bana Enes'e güvendiğinden daha çok güvenir! Ceyda'nın zaten kalmak isteyeceğini sanmıyorum, yapması gereken bir ton bakım vardır. Burada kalırsa göz altı torbaları ortaya çıkar Allah korusun!" İster istemez hafifçe kıkırdadım. Tuğsan'ın insanı ölüm döşeginde de olsa güldürebilme özelliği vardı sanki!

"Tamam, harika! Siz gidip yanında olun. Ben akşama kadar buralarda takılırım."

"Seni yalnız bırakamam. Tuğsan gitsin ben seninle kalırım." Aysel'e minnettar bakışlarla gülümsedim ama aklıma gelen başka bir düşünceyle başımı sağa sola salladım.

"Olmaz! Sen de git şey için..."

"Ne için?"

"Ceyda orada ya hani, onunla kız kıza bir şeyler konuşup onu Enes'ten uzak tutabilirsin! Kesin Enes'i öpüp koklamaya çalışıyor-
dur şimdi. Bu konuda sana güveniyorum!" Aysel sırtarak başıyla onayladı söylediğimi. Birlikte yanımdan ayrılırlarken arkalarından onları izledim. Odaya girdiklerinde merdivenlere yöneldim. Enes'i onlara emanet ettiğime göre gidip bir hastane kafeteryası filan arayabilirdim.

Merdivenlerden ağır ağır indim asansörü kullanmak yerine. Merdivenlerden indiğim sırada yanımda beliren Enes boylarında bir adamın bana baktığını hissettim. Dönüp ben de ona baktım yüzündeki ifadeyi görmek için. Esmer, dağınık saçlı, yakışıklı bir

adamdı. Sırıyordu, fena halde güzel bir gülüşü vardı ama kim olduğunu bilmiyordum.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordum. Adamın gülümsemesi genişleyince kaşlarımı çattım.

"Neden sordunuz? Konuşma başlatmak için mi?" Adam ona asıldığını sanıyor. Yeni bir taktik filan mı bu? Bir kız seç, kızın yüzüne sürekli olarak bak, kız dönüp soru sorduğunda da kızın sana asıldığını iddia et! Bu bende işlemez!

"Öküz gibi baktığınız için." Adam birden şaşkınlıkla büyük bir kahkaha attı. Benden böyle bir cevap beklemediği belliydi.

"Özür dilerim, bu genelde böyle olmaz. Daha cilveli bir cevap vermeniz gerekiyordu." Gözlerimi devirip sinirle merdivenlerde hızlandım ve adamı geçmeye çalıştım. Ama uzun bacaklarıyla bana yetişmesi hiç de zor değildi.

"Hanımefendi, kaçmanıza gerek yok. Konuşmak istemiyorum demeniz yeterliydi? Peşinizden geleyim diye mi kaçıyorsunuz?" Aptal herif! Çapkınlık kursu filan açıldı da haberim mi yok? Adam bayağı dersine çalışıp toplum içine karışmış. Üstelik garip gelecek ama adamın tavırları bana Enes'in ilk tanıştığımız zamanlardaki halini hatırlatıyor! Merdivenin basamaklarının birinde durup ona doğru döndüm.

"Bakın beyefendi, konuşmak istemiyorum. Oldu mu?" Adam gülerek duvara yaslandı ve saçlarını karıştırdı.

"Neden? Evli misiniz?"

"Evet! Biraz önce boşandım ama..." Adam kaşlarını keyifle havaya kaldırıp tekrar sırttı.

"Güzelmiş. O zaman neden konuşmak istemiyorsunuz? Aynı-
değiniz kocanızla sevgili kalmaya mı karar verdiniz?"

"Hayır! Tabii ki hayır!"

"Ee? Başka bir sevgiliniz mi var?"

"Evet! Tam olarak sevgili denemez çünkü işler biraz karışık
ama..." Ne saçmalıyorum ben ya? Sevgilim var de gitsin! Ne ge-
rek var bu konulara girmeye Nefes?

"Sevgili denemeyeceğine göre sevgiliniz yok yani, o zaman
konuşabiliriz." Sinirle kaşlarımı çattım ve hızlı hızlı konuşmaya
başladım. Dudaklarımın arasından kelimeler değil öfke çıkıyordu
anki.

"Neyini anlamıyorsun ya? Başım bağlı benim, başım bağlı!
Anladın mı şimdi?" Sinirle geriye doğru bir adım atıp tam yolu-
na devam edecektim ki tekrar ona doğru döndüm kahkahalarla
güldüğünü duyunca.

"Ne gülüyorsun şimdi? Çok mu komik? Çok mu hoşuna gitti
bu?" derken ben daha ne olduğunu anlamadan hafifçe kıpırdattı-
m ayağım merdivenlerden kayıverdi...

Ciddi Mesele...

“Tekrar özür dilerim. Benim yüzümden oldu, değil mi?” Merdivende konuştuğum adam başımda durmuş acıyla bir sarılmış ayağıma, bir bana bakıyordu. Halime üzüldüğü beliydi. Ama hadi kabul edelim, onun yüzünden oldu! Beni bu kadar sinirlendirmeseydi o merdivenden normal insanlar gibi inip gidebilirdim.

“Önemli değil. Yani, beni sinirlendirdiğiniz için biraz dik-katsiz davrandım ama olacağı varmış, oldu. Bir önemi yok yani, iyiyim ben. Siz gidebilirsiniz. Arkadaşım yanımda zaten.” Aysel endişeyle bakışlarını adamdan ayırıp bana çevirdi.

“Aslında birkaç dakika bekleyebilir misiniz? Ufak bir işim var. Nefes’in yalnız kalmasını istemiyorum.” Soran gözlerle Aysel’e baktım. Ne işi vardı? Ayrıca her ne işi varsa, beni bu adama emanet etmek de neydi?

“Tabii ki bekleyebilirim. Nefes Hanım’la fazladan birkaç dakika geçirmek benim için mükemmel olur. Tabii eğer benden nefret etmiyorsa ki ben olsam ederdim...” Adam başını öne eğince adamı

ıllamak yerine teselli verme ihtiyacı hissettim. Ne güzel, git kızla-
ra asıl sonra başlarına bir iş gelince üzülüp işin içinden sıyrılı. Başka
zaman olsa bunları yüzüne de söylerdim ama hastanedeyiz.

"Hayır, tabii ki nefret etmiyorum! Kalabilirsiniz. Aysel, sen
nereye gidiyorsun ki canım benim?" Cümlemin sonundaki sevgi
sözcüklerini bastırarak söylememin altındaki mesajı anlamış gibi
gözerini devirdi ve kulağıma eğilip fısıldamaya başladı.

"Tuğsan ve Enes'e haber verip geliyorum! Bekle burada! Sakın
ayağa kalkmaya filan çalışma zaten ayağın çok kötü durumda, yü-
nün de berbat görünüyor sapsarı olmuşsun! Geliyorum hemen!"

"Ama..." derken çoktan çıkıp gitmişti bile. Enes o haliyle bu-
raya gelemediği için deliye dönecek meraktan.

"Ben gerçekten çok özür dilerim. Yani, ne desem bilmiyorum.
Ciddi anlamda çok üzgünüm ve çok özür dilerim. Dünya üzerinde-
ki en büyük özrü diliyorum! Uzun süredir yurtdışındaydım, orada
yeterince iyi dil bilmediğim için dilediğim gibi çapkınlık yapama-
dım. Biliyorum, rezil bir durum, değil mi? Çapkınlık yapmak için
ortaya gitmiş olmam yani. Buraya gelip karşımda sizin gibi birini
görünce, dayanamadım! Bir akrabam için, uzak bir akrabam için,
geldim. Yani aslında pek sevmem kendisini ama mecburiyet işte.
Babam biraz, nasıl desem, basına malzeme vermeyi seven bir in-
sandır. Basın yurtdışından ufak bir kaza için geldiğimi öğrenirse iki
ailenin birbirleriyle olan ilişkisinin güçlü görüneceğini düşünmüş.
Her neyse, saçmaladım değil mi? Hiçbir şey anlamadınız. Ben de
alamadım. Babamın söyledikleri bunlar."

Anlamamış gibi baktım ama gayet de iyi anlıyordum. Tabii
deyemedim ki ben de o basına mal olmuş zengin ailelerden biri-
si yakından tanıyorum diye! Çünkü nereden tanıdığımı sorarsa

'Oğullarıyla birlikteyim.' diyemezdim. Yüksel ihtimalle Atahanlı ailesini tanıyor olurdu ve bana şöyle derdi, 'Enes Atahanlı evli değil miydi?' Ya da şöyle, 'Onların tek oğulları yok mu ya? Ben mi yanlış biliyorum? Çünkü geçen ay oğullarının düğününe gittiğime eminim.'

"Önemli değil, gerçekten! Konuşuyorduk ve ayağım kaydı. Bu kadar basit ama eğer bir kez daha özür dilerseniz sıkıntıdan bayılacağım ve o zaman gerçekten özür dilenecek bir şey yapmış olacaksınız!" Karşımda kocaman sırtırken Enes geldi aklıma, acaba Tuğsan Ceyda'ları yollayabilmiş miydi? Büyük ihtimalle Ceyda Enes'in yanında kalmak isteyecekti. Sonuçta karısı ve bunu istemek hakkı.

"Tamam! Bir daha özür dilemek yok o zaman. Ben Cenk bu arada. İsmimi söylemeyi unuttum." Şu anda en umursamadığım şey bu adamın ismiydi.

"Memnun oldum. Yani, biraz kötü tanıştık ama olsun!" Ayp olmasın diye gülererek çalan telefonuma uzandım. Aysel arıyordu. Etrafı kontrol edip telefonu açtım. Cenk de telefonla konuştuğumu gördüğü için camdan dışarıya bakıyordu dinlemediğini göstermek için ya da dinlemiyor gibi görünmek için.

"Efendim Aysel..." Sesimi gayet normal tutmaya çalışıyordum. Telaşlanmasını istemiyordum. Zaten en ufak olayla bile telaşlanıyordu, şu anda onun telaşlanması demek Enes'in telaşlanması demekti.

"Hiçbir şey söyleyemedim daha! Delireceğim ya! Ceyda bir saniye bile susmuyor! Bir saniye bile! Ağzının ortasına vurmamak için zor tutuyorum kendimi. Biraz önce Enes'e yeni aldığı yaş kremini yanlışlıkla bacaklarına sürdüğünü anlatıp kahkahalarla

gölüyordu! Buna inanabiliyor musun? Yüz kremi bacaklarına sürmüş, ne kadar komik! Allah'ım sen bana sabır ver!" Aysel'in olayı abartıp abartmadığını anlamaya çalışıyordum ama ses tonu gerçekten sinirliydi. Ve ben de gerçekten sinirliydim! Oraya gidip o yüz kremi yedirmek istiyordum ona!

"Söyleme, boş ver. Bir önemi yok."

"Ne demek bir önemi yok Nefes? Sesin de üzgün geliyor zaten. Ne oldu? Ayağın mı ağrıyor?"

"Hayır, iyiyim ben. Sonra konuşalım, olur mu?" Cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. Çünkü sinirim sesime yansıyor ve Aysel'in bunu hissetmesini istemiyordum. Bana karşı zaafı vardı sanki. Sinirlendiğimi ya da üzüldüğümü duyduğu anda odaya dalıp her şeyi açıklar, Enes'i gerekirse sürükleyerek bana getirirdi. Bunu yapardı gerçekten.

"Cenk Bey, arkadaşım geliyormuş. Siz gidebilirsiniz. Çok teşekkür ederim burada beklediğiniz için." Kahverengi keten cecebini giyerken birini bekler gibi merdivenlere bakıyordu. Bana cevap vermeden önce cebinden telefonunu çıkarıp kaşlarını çatarak ekrana baktı.

"Tekrar geçmiş olsun Nefes Hanım. Merdivenlerdeki halim için özür dilerim gerçekten. Beni yanlış tanımanızı istemem!" Gülerek gözlerimi devirdim.

"Hani bir özür daha yoktu?"

"Özür dilerim!" Son kez söylediğini bilmeden söylediği her halinden belliydi ve kendimi tutamayıp kıkırdadım. Kıkırdamam onu mutlu etmiş gibi gülümsüyordu.

"Önemli değil!" El sıkıştıktan sonra kapıya doğru ilerledi.

"Görüşürüz." dedi göz kırparak. Cevap vermek yerine gülümsedim. Nerede görüşecektik sanki bir daha?

Yaklaşık on dakika boyunca gözümde Ceyda ve Enes'i hastane odasında birbirlerine kalıkahalarla gülerken hayal edip durdum. Kendime engel olmaya çalışıyordum ama görüntüler gözümün önünden gitmiyordu! Hayalimdeki görüntüde şu vardı: Ceyda Enes'e yüz kremini yanlışlıkla bacaklarına sürdüğünü söylüyordu. Birlikte gülmeye başlıyorlardı. Sonra Ceyda Enes'i öpüyordu ve Enes de şöyle diyordu, 'Eve dönüp yüz kremini bacaklarına sürmek için sabırsızlanıyorum!' Neden her olayda böyle saçma sapan hayaller kuruyorum? Hayal de değil bu kâbus! Gözlerimi kapattım ve evrene pozitif enerji yollamaya çalıştım.

"Öyle bir şey olmayacak. Öyle bir şey olmayacak. Öyle bir şey olmayacak. Öyle bir şey olmayacak. Öyle bir şey olmayacak. Öyle bir şey ol..." derken odaya giren biri sözümü kesti.

"Bana âşık olmaya başladığınızı düşündünüz de o yüzden mi öyle bir şey olmayacak diyerek kendinizi ikna etmeye çalışıyorsunuz?" Cenk karşımda durmuş bana sırtıyordu. Kaşlarımı çatıp ona baktım şaşkınlıkla. Ne işi vardı şimdi burada?

"Siz gitmemiş miydiniz? Ayrıca tabii ki hayır. Başka bir şey için söylüyordum ben onu."

"Biliyorum! Şaka yapıyordum sadece. Şey için geldim ben. Otelimin adresinin yazılı olduğu bir kâğıt vardı." Anlamsız bir ifadeyle baktım suratına.

"Ee?" Önce kaşlarını çatıp gerçekten anlamadın mı der gibi baktı. Sonra tekrar sırtı.

"Artık yok! Kaybettim yani. Burada düşürmüş olabilir miyim diye bakmaya geldim." Anlayışla başımı salladım. Sonra aklıma gelen bir soruyla tekrar kaşlarımı çattım.

"Burada ailenizin olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Evet ama babamla tartıştım biraz. Eve gitmeyeceğim. Neden birini öldürmüşüm de her an suçumu ortaya çıkarabilecekmışsin gibi bakıyorsun Nefes? Bu arada sizli bizli konuşma işini kaldıralım olur mu? Alışkın değilim. Gerçi ben başlattım, merdivenlerde yani... Sana ilk kez orada siz diye hitap ettim, ama sen o kadar kibar değildin tabii. Hatta merdivenden düştüğünde 'piç' diye bağıryordun. Bu çok hoşuma gitmişti! Her neyse, ben başlattım ben bitiriyorum!" Piç diye mi bağıryormuşum? Bağırışımdır ama o da hak etti.

"Özür dilerim. Hem katılmışın gibi baktığım için hem de o kelimeyi söylediğim için." Utançtan yerin dibine girmek üzereyim. Adam başta asılsa da şu an gayet iyi bir insan. Üstelik ben ona piç diye bağırışmışım. Sinirlendiğim zaman ağzımdan çıkanlarla hakim olmayı öğrenmeliyim.

"Şimdi de sen başlama şu özür dileme olayına. Unutalım bunları. Ben şu adresi bulup gideceğim zaten. Rahatsız olmana gerek yok." Bana gülümseyerek yerlere bakmaya başladı. Tam ortaya konuşmak için bir konu atacaktım ki dışarıdan tanıdık bir bağıns sesi duydum. Ne dediğini anlamıyordum ama giderek yaklaşıyordu, derken birden odaya Enes daldı!

"Enes senin ne işin var burada? Yatakta olman gerekiyordu." dedim şaşkınlıkla. Tuğsan ve Aysel de arkasından geliyorlardı. Enes Cenk'i görmemişti, doğrudan bana bakıyordu.

"Nefes, sen iyi misin? Aysel senin merdivenden düştüğünü ve neredeyse öleceğini söyledi." Yanıma gelip dehşet içinde yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı.

"Neredeyse öleceğimi mi? Sadece bileğim burkuldu." Enes geri çekilip Aysel'e baktı şaşkınlıkla.

"O öyle anlatmadı, zar zor nefes aldığını, yüzünün sapsarı olduğunu, gözlerinin baygın baygın baktığını, neredeyse öleceğini söyledi. Ne yapacağımı şaşırdım! Merdivenlerden nasıl indiğimi bile bilmiyorum, bir dakika... Bunun ne işi var burada?"

Enes, Cenk'i fark etmeden Cenk adresi bulup çıkar diye umuyordum ama Cenk büyük bir şaşkınlıkla Enes'e bakıyordu ayal ayal. Ortamı yumuşatmak için sıradan bir olaymış gibi konuşmaya çalıştım.

"Bilek burkulmasından ölmeyeceğim kesin de bir gün Aysel'in telaşından öleceğim sanırım. Her neyse, sizi tanıştırayım. Enes bu Cenk, Cenk bu da Enes... Biliyorum pek açıklayıcı olmadı ama..." Enes gözlerini Cenk'in gözlerinden ayırmadan konuşmaya başladı. Cenk de aynı şekilde Enes'in gözlerinin içine bakıyordu ve ikisinin de yüzlerinde garip bir ifade vardı.

"Biz zaten birbirimizi tanıyoruz." dedi sıkıntılı bir sesle.

"Tanıyor musunuz?" Enes'in uzaktan akrabası Cenk'ti belki. Kuzeni filan mıydı acaba?

"Evet, tanıyoruz. Kendisi kız kardeşimin kocası oluyor. Görünüşe göre kız kardeşimin onu aldatan kocası. Bu durumu bilmek babanın çok hoşuna gidecek Enes." Cenk'in ağzından çıkan kelimelerle neye uğradığımı şaşırdım! Cenk, Ceyda'nın abisi miydi? Ceyda'nın abisi şu anda bizi biliyordu.

"Çenk, gel biz biraz dışarda konuşalım." dedi Tuğsan sakince-
leştirici bir tavırla.

"Gerek yok. Ben göreceğimi gördüm." Kapıya doğru ilerler-
ken birden durup hiç de iyi niyetli olmayan bir sınıtıyla bana
baktı.

"Gerçi Enes'i gayet iyi anlıyorum. Senin gibi bir kız görünce
düşünmemiş olması çok normal, seni gördüğümde beri onun
hissettiklerini hissettiğime eminim. Bence parfümünle alakalı bir
durum. Bu kadar güzel kokmamalısın." Göz kırpıp odadan çıkar-
ken Enes sinirden kıpkırmızı olmuştu. Sinirle peşinden giderken
kolunu tuttum.

"Enes, amacı seni sinirlendirmek." Tuğsan da Enes'i sakinleş-
tirmek için bir iki şey söyleyince Enes tek kelime etmeden yatağ-
ın yanındaki koltuğa oturdu.

"Ben babana söyleyeceğini sanmıyorum. Burada yaşamıyor
bile kardeşiyle bağları o kadar güçlü değildir herhalde. Hem bu-
nan ona hiçbir getirisi ol..." derken Enes sinirle sözümü kesti.

"Nasıl koktuğunu nereden biliyor?" Kaşlarını çatarak baktım
ona. Kafasına taktığı şey bu muydu?

"Enes ciddi bir meseleden bahsediyorum burada!"

"O adam senin nasıl koktuğunu nereden biliyor Nefes?" Ayşe
arızına çıkacağını hissetmiş olacak ki söze girdi.

"Tuğsan söylüyor işte! Nereden bilecek kokusunu? Seni kızdırma-
ya çalıştı ve başardı. Bu kadar basit!" Enes gözlerini devirerek derin
bir nefes aldı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra doğrulup elimi tuttu.

"Benim ciddi meselem sensin Nefes. Senin kokun, saçların,
günlüğün, senin... Benim için daha ciddi bir mesele yok tüm bun-
ları değil!"

Kendime engel olamayıp hafifçe gülümsedim ve elimi tutan elini iyice kavradım. Tam cevap verecektim ki birden odanın kapısı açılıverdi. Enes'in sözleri yüzünden oluşan gülümsemem daha yüzümden kaybolmadan kapıya çevirdim kafamı. Ama tam o an, gülümsemem yüzümde dondu kaldı.

"Tam tahmin ettiğim gibi..." Enes'in babası kapıda durmuş öfkeyle bize bakıyordu ve sesi hayatımda duyduğum en otoriter sestti!

Doğru Yer, Doğru Zaman...

“Enes! Şu kızla işini hemen bitirip benimle dışarı geliyor-sun!” Ben daha şaşkınlığımı atlatamamıştım ki babasının söylediğiyle çok daha karmaşık bir ruh haline büründüm. Hissedebilmek için bir duygu seçmeye çalıştığım sırada cevap arar gibi babasının gözlerine baktım. Bana bir fahişeye bakar gibi bakıyordu. Şu kızla işini bitirip benimle geliyorsun. Şu kızla işini bitirip...

“Nefes baba, şu kız değil.” Enes başını öne eğmişti. Yüzünde her zaman görmeye alışık olduğum kendine güvenir ifade yoktu.

“Benim için şu kız, o kız, bu kız! Anladın mı? Dışarıda bekliyorum. İki dakikan var.” Odadan çıkarken Tuğsan’a bakıp, “Seninle de görüşeceğiz Tuğsan!” diye mırıldandı. Bir insan nasıl bu kadar kötü olabilirdi? Hiçbir şey umurumda değil, bana nasıl bakıyordu, bana ‘şu kız’ demesi, hiçbir şey ama Enes’e bu şekilde davranması... Enes, bu adamın oğlu değil mi? Bir insan kendi çocuğuna karşı nasıl böyle kötü olur?

“Enes sen burada kal. Ben babanla konuşup duruma anlatırım.” Tuğsan bazen Enes’in küçük kardeşi gibi davransa da bazen

de abisi gibi davranıyordu. Ama şu durumda, o adamın Tuğtan'ın konuşmasıyla yumuşayacağını sanmıyorum.

"Hayır, ben konuşacağım. Sadece ne söylemem gerektiğini bilmiyorum ya da nasıl söylemem gerektiğini?" Her konuda kararlı, emin olan Enes söz konusu babası olunca neden dünyanın en korkak insanıymış gibi davranıyordu?

"Ne söylemek istiyorsan, nasıl söylemek istiyorsan öyle söyleyeceksin Enes. Anlamadığım bir şey var, babandan neden bu kadar çok korkuyorsun?" Aysel içimden geçen her şeyi bir bir söyleyince merakla Enes'in yüzüne baktım. Ama utanmasını, bir korkak olduğunu düşündüğümü bilmesini istemiyordum. Bu yüzden hemen başımı eğip gözlerimi kucagımda birleştirdiğim ellerime diktim.

"Korkmuyorum. Ben aslında... Biraz karışık bir durum. Sorun annem." Annesi mi?

"Annen mi? Babanı doldurup buraya yolladığını mı düşünüyorsun?" Enes alaycı bir şekilde gülümsedi acı acı.

"Keşke o kadar basit aile entrikalarımız olsaydı Aysel ama hayır. Annem biraz fazla hassas. Babamla olan en ufak tartışmamızda fenalaşıyor. Yaklaşık 7 yıl önce büyük bir tartışma yaşamıştık en son... Eşyalarımı toplayıp evi terk ettim. Yarım saat sonra teyzem aradı, annem benim için babamla tartışmış ve sinir krizi geçirmiş. Hemen dönüp hastaneye gittim tabii. Bir iki gün kimseyi göreceğim durumda değildi. Sonra hep birlikte eve döndük. Babam bile annem için çok üzgün görünüyordu. Eşyalarını topladı ve annemin sağlığı için biraz uzak kalmamızın iyi olacağını düşündüğünü söyleyip çiftlik evine gitti. O giderse ben kalırım

diye düşünüyordu. Haklıydı da, ben kaldım ama annem çok kötüydü. Yemek yemiyordu, sürekli uyumak istiyordu, kimseyle konuşmuyordu. Annem ailemizin dağılması yüzünden böyleydi. Onun için gittim babamdan özür diledim, eve dönmesini, bir daha onu üzmeyeceğimi söyledim. Annem için yapmıştım bunu. Sonra ne dediyse yapmaya başladım. Babamın bir şekilde annemin yanında kalması gerekiyordu çünkü annem babamı gerçekten seviyordu. Babamın kendisini aldattığını bilmesine rağmen yıllarca sesini bile çıkarmadı. Ceyda'yla evlenmem de bu yüzdenydi. Şirket kötü durumdaydı, Ceyda'nın babasıyla ortak olurlarsa her şey düzelecekti. Klasik hikayeyi biliyorsunuz işte... Annem için evlendim diyebilirim. Zaten kimseye âşık olacağım yoktu, bu yüzden evlenmekte bir sakınca görmedim. Tabii, sonra Nefes'i görünce işler değişti."

Başımı kaldırmadan konuşmaya başladım.

"Enes, eğer bitirmek istersen bu durumu, sorun değil." Bunu söylemek hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi sanırım ama Enes'in kararsız kalmasını istemiyordum, ona baskı yapacak değildim. Tamam, biliyorum, babasının ona sunduğu hayatı yaşarsa mutsuz olacaktı. Ama eğer beni seçerse ve annesi tekrar aynı sorunları yaşarsa ne değişecekti? O zaman mutlu olabilecek miydi?

"Nefes, saçmalama! Benim için böyle bir seçenek yok. Ben sadece, hem seni yanımda istedim hem annem babamla aramız bozulacak diye üzölsün istemedim. Bu yüzden gizledim." Kapı birkaç kez tıklatılınca başımı kaldırdım. Büyük ihtimalle Enes'in babası Enes'e dışarı gel mesajı veriyordu. Enes ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi ağır ağır. Dışarı çıkınca sıkıntıyla Aysel ve Tuğsan'a baktım.

"Annesi ve deli babası gestapo diye siz ayrılacak değilsiniz" diye mırıldandı Aysel sinirle.

"Aysel! Ne delisi?" Annesi deli filan değildi. Sadece hastası ipte.

"Aslında biliyor musunuz, babası da çok iyi bir insandır. Sadece doğru zamanı, doğru yeri ve doğru kelimeleri bulmak gerekiyor." Tuğsan'ın söyledikleriyle birlikte kafamda ufak bir fikir oluşmuştu bile. Belki de babasıyla ben konuşmalıydım. Doğru zamanda, doğru yerde ama ne zaman ve nerede?

"Çok kızmış, bağırp duruyor." Aysel kulağını kapıya dayanmış haliyle aynı annemi andırıyordu! Eskiden annem ne zaman yan komşunun evinden bağırs sesleri koysa kulağını duvara yaslar dinlerdi. Olmadı bardak dayardı!

"Aysel kapıyı dinlemeyi keser misin bilmek istemiyorum."

"Enes haklı! Annesi hakkında konuşup duruyor adam. Üstelik sesi de korkunç! Gözlerimi devirip istemsizce güldüm Aysel'in Enes'in babasının sesiyle, "Enes sen anneni hiç düşünmüyor musun?" demesine.

"Tuğsan, onlar konuştuktan hemen sonra Enes'i kendi odasına çıkarır mısın? Zaten kötü durumda, bir de tartıştıktan sonra iyice dinlenmesi gerekecek. Ben gayet iyiyim. Biraz sonra yanına gelirim." Tuğsan başını sallayınca yapacağım şeyi düşünmeye başladım. Hastaneden çıkıp Enes'in babasını takip edecektim. Sonra da uygun bir yer bulup uygun kelimeler seçerek konuşacaktım onunla.

Tuğsan odadan çıktığında Aysel bir süre daha kapıyı dinlemeye devam etti. Nihayet kulağını çektiğinde konuşmanın bittiğini anladım. Ayağa kalktım Aysel'in şaşkın bakışlarının karşısında.

"Nefes ne yapıyorsun?"

"Bir işim var! Enes'in odasına çık, oyala onları! Bir saate dönerim." Aysel'in konuşmasına izin vermeden odadan çıktım. Enes'in babası hastanenin kapısından çıkıyordu. Zar zor yürürek hastanenin çıkışına doğru ilerledim. Enes'in babası gözden kaybolmuştu! Adam birkaç saniye içinde nereye gitti ya! Üstelik tam kapının önünde araba için park yeri bile yok. Yani hastane bahçesinden çıkmış olması için ışınlanması gerekiyor.

Bir süre etrafıma baktım. Belki de hastane bahçesinin herhangi bir yerinde banklardan birinde oturuyordu. Belki oturduğu yer Tuğsan'ın bahsettiği doğru yerdi! Seke seke ağır adımlarla ilerledim hastane bahçesinde. Adam koşarak mı gitti anlamıyorum ki. O kısa boylu yaklaşık 110-120 kilo ağırlığında görünen göbekli adam takım elbiselerinin içinde bir hastane bahçesinde koşarak ilerler miydi? Bunu hayal etmek tıpkı bir mantarın takım elbiseler içinde koşmasını hayal etmek gibiydi. Kusura bakmayın ama adam tam olarak mantara benziyordu.

Hastane bahçesinde yürümeye çalışmak sağ ayak bileğime işkence yapmak gibiydi.

Ayak bileğime not: Sevgili ayak bileğim, üzgünüm ama üstüne basmak zorundayım. Hatırlarsan ilkokul üçüncü sınıfta bir kez daba burkulmuştu ve ben sırf senin yüzünden aylarca deli gibi hazırladığım koşu turnuvasına katılamamıştım. İntikamımı alıyorum şimdi. O yüzden, sızla(n)mayı kes, bu sefer de bir şeyleri kaybetmeyeyim senin yüzünden. Üstelik bu sefer kaybedeceğim şey basit bir kupa değil. Sevdiğim adam! Eğer mantarı bulamayıp içindeki iyi insanı ortaya çıkaramazsam, seni artık vücudumda istemiyorum! Gider kestiririm!

Ayak bileğime ikinci not: Şakaydı!

Hastanenin arka tarafına geçtiğimde nihayet oradaki bankalardan birinde oturduğunu gördüm. O takım elbiselerle bu banka oturmaya nasıl tenezzül etmişti acaba. Biliyorum, Enes'in babası hakkında böyle konuşmamalıyım. Ama ona saygı duyamıyorum! Yavaş yavaş yanına doğru ilerledim. Yere baktığı için beni görmüyordu. Ancak yanına oturduğumda kafasını kaldırıp çatık kaşlarla bana baktı.

"Geldiğiniz iyi oldu hanımefendi! Ben de şimdi tam sizi düşünüyordum." diye mırıldanınca şaşırdım. Yaptıklarının saçma olduğunu anlamış ve bizim hakkımızda düşünmeye mi karar vermişti?

"Ne konuda?" Kötü bir sırıtmayla baktı yüzüme.

"Ne kadar isteyeceğiniz konusunda. Oğlumdan ayrılmak için ne kadar istiyorsunuz?" Sakin kalmaya çalışıyordum ama sakın kalmak mümkün değildi. Adam resmen rüşvet teklif ediyordu!

"Siz beni karınızı aldattığınız kadınlarla karıştırdınız sanırım bana bir fahişe gibi davrandığınıza göre... Ama çok üzgünüm. Ben onlardan biri değilim. Ben sadece oğlunuza âşık ve oğlunuzun âşık olduğu kadınıyım. Bunu idrak etmek zor geliyor olabilir ama anlamayı denememeniz acımasızca geliyor." Adam sinirle ayağa fırladı.

"O zaman ne için geldin buraya? Ne istemeye geldin?" Ben de ayağa kalktım ve sağ bileğimin ağrısı yüzünden zorla ayakta durmaya çalıştım. Buraya gelmekle hata etmiştim. Konuşmayı bitirip Enes'in yanına dönecektim.

"Sadece insan gibi konuşmaya gelmiştim ama bu sizin pek sık yaptığınız bir şey değil sanırım. Sizi de zor durumda bıraktım.

iyi günler. Bu arada umurunuzda olur mu bilmiyorum ama Enes'in yanına gidiyorum." Ağır ağır ilerledim hastaneye doğru. Kendimi öldürmek istiyordum. Tamam kişiliğimden ödün vermemiştim. Tamam güçlü görünmüştüm. Tamam cesurdum. Tamam, tamam... Ama adam benden çok daha fazla nefret etmeye başlamıştı şu anda! Her şeyi mahvetmiştim!

"Tamam!" Arkamdan gelen sesle şok içinde arkaya döndüm. Enes'in babası pes etmiş bir ifadeyle bakıyordu bana.

"Ne tamam?"

"Tamam. Madem konuşmak istiyorsun, konuşalım. Benimle gel!" Şaşkınlıktan bayılmak üzereydim! Ama bunu belli edecek değildim. Adam beni hayatım boyunca en cesur halimle görmüşü şimdi 'babacığım' diye boynuna atlayacak değildim.

"Şimdi olmaz. Enes bekliyor." Adam sinirle derin bir nefes aldı ve gökyüzüne baktı.

"Sabrımı zorluyorsunuz küçük hanım!" Hiçbir şey söylemeden gözlerinin içine kendimden emin bir şekilde bakmaya devam ettim. Nihayet pes etti! "Tamam! Ben yeri ve saati bildiririm bir şekilde." Gülmemek için zor duruyordum ama pes etmeye niyetim yoktu. Olumsuz anlamında başımı salladım sağa sola doğru.

"Hayır, yeri ve zamanı ben belirleyeceğim." Çünkü Tuğsan'ın bahsettiği doğru yer ve doğru zamanı bulmuştum sanırım.

Yüz Okuma Sanatı...

“Neredeydin sen? Babam mı geldi yoksa? Seninle konuşmaya filan çalışmadı değil mi?” Enes’in bitmez tükenmez sorularına aldırış etmeden yatağının yanındaki koltuğa oturdum. Ayağımı hemen önümdeki masaya uzattığımda bileğimde hissettiğim acıyla istemsizce inledim.

“Bileğin mi acıyor? Nefes ben gayet iyiyim, sen gelip baran yat. Ben koltukta otururum.” Enes’e elimde olmadan sınımm.

“Enes, bu sabah ölümden döndün. Ben de birkaç saat önce merdivenlerden inerken iki üç basamak düştüm ve sadece bileğim burkuldu.” Anlamsızca baktı yüzüme. Sanki anlattıklarımın sonucunda yine kötü durumda olan ve dinlenmesi gereken benim gibi bakıyordu!

“Yani?” Gözlerimi devirdim sıkıntıyla gülerek.

“Yani, yatakta kalıyorsun! Ben gayet iyiyim. Ayrıca hayır. Babanla filan konuşmadım. Sadece bahçede biraz yürüdüm. Biraz yürürsem bileğime iyi geleceğini düşündüm. Ayseller nerede?”

"Yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıktılar. Buranın akşam yemeği menüsünde makarna ve erişteli bilmem ne çorbası varmış da benim de canım kebab çekince kebab almaya gittiler yani." Hayatımda gördüğüm en saçma olay Enes'in ölümden döndükten sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmasıydı. İnsan biraz acı çeker, biraz yorgun olur, biraz naz yapar. Adam uyanır uyanmaz hafızasını unuttuğuna dair şaka yaptı, ardından bileğim burkulduğunda alt kata beni ziyarete geldi, şimdi de öbür tarafa gidip geldikten sonraki ilk akşam yemeğinde kebab yiyeceğini söylüyor.

"O erişteli bilmem ne çorbasını senin sağlığın için yapıyorlar. Kebab filan yemeyeceksin Enes!" Enes'in kızmasını, karşı çıkmasını bekliyordum ama birden hoşuna gitmiş gibi sınıtmaya başladı. Tamam, durum artık o kadar da saçma gelmiyor. Yorgun değil, acı çekmiyor, naz yapmıyor filan ama gülmemesi gereken şeylere güldüğüne göre kafasını bir yere çarptığına emin olabilirim.

"Sen bana emirler vermeye mi başladın?" Bunun neresi bu kadar komik? Ciddi anlamda, komik olan tek bir yanını görüp ben de onunla birlikte gülmek istiyorum. Tek bir yan.

"Evet! Enes neden gülüyorsun şimdi?" Bana doğru uzanıp elini yanağıma koydu. O an o kadar suratsızdım ki Enes'in eli benim yanağımda değil de yandaki kaloriferin üzerinde olsaydı bile dışardan daha romantik görünebilirdi.

"Sadece hoşuma gitti, hoşuma gidiyor ve hep hoşuma gidecek."

"Anlamadım, ne hoşuna gidiyor?" Aklım babasındaydı. Birkaç saat sonra gidip biraz önceki sert kararlılığımı hiç bozmadan onunla konuşacaktım. Ama hâlâ tam olarak ne yapacağımı bilmiyordum.

"Senin bana emirler vermen, bana sahip olduğumu ilan etmen gibi... Benim sana ait olduğumu, senin de bana ait olduğuma söylüyormuşsun gibi geliyor her emrinde." Yüzümün kızardığını hissettim. Bu adam ne olursa olsun bana hep böyle güzel mi hissettirecekti birkaç kelimeyle?

"Madem emirlerimi seviyorsun, bir emir daha vereyim sana." Derin bir iç çekip gülümsedi.

"Memnuniyetle." Yüzümü yüzüne yaklaştırıp alınımı alnına yasladım.

"Öp beni." Çapkınca sırtıp tek eliyle yüzüme düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. Dokunuşu tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Her saniye ihtiyaç duyacağım kadar güzel... Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp aşk dolu nefesini dudaklarıman arasına bıraktığında ona olan aşkı her saniyede çoğalıyordu.

"Öyle deme, ben göbek severim!" Harika! Tam aşk dolu, tutkulu bir öpüşme yaşayacağımız sırada, tam içimden sevgi dolu düşünceler sıraladığım sırada Aysel içeri "Ben göbek severim!" diyerek girdi. Bundan daha mükemmel bir an daha olamaz, bundan daha romantik bir an olamaz. Ciddi boyutta harika bir zamanlamaları var. Boğazımı temizleyerek anında geri çekildim. Aysel kapıda şok olmuş bir şekilde bize bakıyordu. Öpüşmek üzere olduğumuza şaşırdığını sanmıyorum. Sadece bu anı böldüğüne şaşırtıyordu. Eh, şaşırsın!

"Özel bir anı böldük galiba. Çıkıp iki dakika sonra tekrar gelirim mi?" diyen Tuğsan gülmemek için zor duruyordu.

"Hayır biz, yani ben... Enes'in gömlek düğmelerini ilikliyordum." Aysel kıpkırmızı olmuştu. Tuğsan kahkahasını

memayacağıını anlayıp dışarı çıktı, koridordan gülme seslerini duyabiliyordum.

"Enes'in üstünde gömlek yok hayatım!" Aysel kıkırdarak içeri girip elindeki büyük poşeti masaya bıraktığında utançtan ölmek üzereydim! Adam ölümden döndü, üstünde neden gömlek olsun ki?

"Öpüşüyorduk." Enes'in ağzından çıkanla birlikte yok içinde ona döndüm.

"Enes!" Aysel sevimli bir sırıtışla bakarken Enes de çok eğleniyor gibi görünüyordu. Tuğsan gülererek içeri girince ortamda tek gülmeyen bendim!

"Zaten anladılar Nefes! Ayrıca emin ol, onlar da öpüşüyorlar. Şu göbek meselesi ne peki? Hangi göbeği seviyoruz?" Gözlerimi devirip konuyu tekrar açmamaya karar verdim. Evet öpüşüyorduk, bu herkesin yaptığı bir şeydi. Utanılacak bir şey yoktu. Her şey iyiydi. Her şey mükemmeldi. Tamam mı! Harika.

"Kebabçının göbeği!" diye açıkladı Tuğsan Aysel'e gözlerini devirirken.

"O zaman biz sevmiyoruz. Sadece Aysel seviyor. Bak bu ilginç işte..." Enes dalga geçmeye devam ederken Tuğsan'ın elindeki büyük poşetlerden birini kapmıştı bile. Ben o sırada ne göbeklerle ne de kebablarla ilgilenecek durumda değildim. Ben Enes'in mantar görünümlü babasını düşünüyordum yine!

Ne söyleyecektim ben şimdi bu adama? Tamam, söyleyeceğim şeyleri az çok biliyorum aslında ama emin değilim! Adam hiçbir şeyden memnun olacak gibi değildi. Ne söylesem beni öldürmekle tehdit edecekmiş gibi hissediyordum. 'Oğlumdan ayrılmazsan,

ölürsün! Bum!' Ya da şöyle bir şey, 'Ya sen oğlumdan ayrılırsın, ya ruhun bedeninden!' Tanrım! Gerçi benden korktuğuna dair şüphelerim var. Bahçede çok sert konuştum. Bunu sürdürebilirdim onu tehdit eden bile ben olabilirdim! Gerçi onu neyle tehdit edebilirdim ki? 'Senden çok iyi sote yapılır biliyor musun, seni küçük mantar!' Aptal Nefes. Saçmalamayı kes! Adamla böyle konuşursan seni kesinlikle öldürür! Bir kaşık petrolde boğarak hem de Ne de olsa zengin. Ayrıca Enes'in babası o! Ne kadar kötü oluru olsun saygı duyulmayı hak ediyor. Sırf Enes'in babası olduğu için! Sırf yolladığı kromozom için saygı duymam gerekiyor ona!

"Nefes, sen bizi dinlemiyor musun?" Aysel'in sesiyle kafa karışıklığı içinde baktım ona.

"Efendim?"

"Uçtun yine! Göbekli erkeklerden hoşlanıyorum diye dalga geçiyorlar benimle! Aklın nerede senin?"

Zorla gülümsedim, ama bu konuşmaya katılacak kadar eğlenmeli hissetmiyordum şu anda. Şu aptal konuşmayı bir an önce yapıp kurtulmalıyım!

"Bahçeye indiğimde küçük bir çocukla karşılaştım, çocuk karserdi, biraz konuştuk. Aklım onda kaldı sanırım. Aslında gidip bir baksam, biraz vakit geçiririm onunla. Canı çok sıkılıyormuş." Yalan söylemek konusunda lisans yapıyorum! Ayrıca hadi yalan söyledim de söylediğim yalana olmayan küçük kanser hastası bir çocuğu alet etmem acımasızca değil miydi?

"Biz de gelelim!" Enes'in bunu teklif edeceğini biliyordum.

"Hayır! Yani bu gidişle iyileşemezsin sen Enes. Ben biraz çocukla vakit geçirip döneceğim. Sen dinlen, Aysel ve Tuğsan da

senin yanında kalsınlar. Tamam mı? Ben zaten çok uzun süre kal-
mam. Hem çocuğun yanına çok kalabalık gitmeyelim, mikro-
kapar filan. Sen burada kal, tamam mı? Yataktan kalkmak yok,
söz ver." Enes tepkime şaşırmış gibiydi ama yine de gülümsüyör-
du. Çok mu abarttım?

"Tamam, bu kadar açıklamaya gerek yoktu." dedi Enes sırta-
rak. Aysel'in bakışlarından ise nereye gideceğimi anladığı belliy-
di. Otur oturduğun yerde demek ister gibi bakıyordu.

"Gidiyorum ben, görüşürüz." diyerek montumu da alıp seke
seke çıktım odadan. Enes'i öpse miydim acaba gitmeden? Belki
geri dönemezdim ya da birine mektup mu bıraksaydım, ölür-
sem sorumlusu Enes'in babası diye. Saçmalama Nefes ya! Nor-
mal insanlar gibi basit düşünür müsün biraz? Tamam! Montumu
koridorda giydim ve bileğim burkulmuş olsa bile asansör yerine
merdivenleri kullanmayı tercih ettim. Emin olun, bundan sonra
hiçbir güç beni Enes'siz asansöre bindiremezdi. Asansörde kala-
caksam, Enes'le kalacaktım. Başkasıyla ya da tek değil.

Aşağı indiğimde birkaç saniyeliğine durdum. Eee, Enes'in ba-
basını nasıl çağıracaktım? Adamın numarasını bile bilmiyordum
ki. Of, Tanrı aşkına, ne bekliyordum acaba? Gökyüzüne doğru
buluşma yerini fısıldadığımda adam araba mı yollayacaktı? "Üs-
küdar sahili..." diye fısıldadım karanlık gökyüzüne doğru. Tabii
ki hiçbir şey olmadı. Ne bekliyordum ki? Her neyse. Telefonumu
cebimden çıkardım ve her şeyden sorumlu bakana mesaj attım.
Yani Aysel'e.

*Kime: Aysel: 'Ayseeeeel! Bana Enes'in babasının telefon
numarası lazım. Bir şekilde alabilir misin lütfen, lütfen, lütfen!'

*Kimden: Aysel: 'Nefes tek başına yine ne işler karıştırıyorsun?'

*Kime: Aysel: 'Yaa valla kötü bir şey yapmayacağım! Lütfen, sadece numarayı al ve yolla!'

*Kimden: Aysel: 'Of tamam! Sağ salım geri gel! Aptal... 0534765...'

Tamam, işte bu kadar! Şimdi geriye sadece aramak, konuşmak, buluşmak ve tekrar konuşmak kaldı. Numarayı tuşlarken ellerimin titrediğini fark ettim. Her ne kadar heyecandan titrediklerini bilsem de soğuktan titrediklerine inanmakta ısrarcıydım. Telefonu kulağıma dayadım. Çaldı, çaldı, çaldı. Kapattı. Adam telefonu kapattı! Ne yapmaya çalışıyor bu adam? Çalışıyor! Ne yani? Adam zengin diye onu arayanların suratına telefonu kapatıp kendisi mi arıyor? Ah! Şimdi görürsün sen! Telefonu kapattım ve kendim aramaya başladım. Sen zenginsen ben de gururluyum. Mantar!

"Alo?" Adamın sesini duyunca elimde olmadan tekrar titremeye başladım. Dublaj işine girse korku filmlerinin bir numaralı dublaj yıldızı olurdu eminim.

"Alo? Ben Nefes... Yarım saat içinde Üsküdar sahilinde olursanız konuşabiliriz." Sinirli bir iç çekiş.

"Biraz önce telefonu açmadan yüzüme mi kapattın?" Sakin ol, sakin ol!

"Eh, açmadığım için teknik olarak yüzünüze kapatmış olamam. Sadece sizin yaptığınızı yaptım." Güldü mü o? Adam güldü mü?

"Oğlum senin gibi bir kızı nereden buldu, neden hâlâ yanında tutuyor anlamış değilim. Tedaviye ihtiyacın var, kızım." Eh, öyle mi? Bunu sen istedin.

"Doğrudur. Tedavisinden memnun kaldığımız bir psikoloğ var mı?" Kısa bir sessizlik. Tekrar sinirli bir iç çekiş, soğuk bir cevap!
"Yarım saat içinde orada olacağım." Ve kapandı!

Gururla hastanenin önünde boş duran taksilerden birine bindim. Yol boyunca yüzümde aptal bir gülümseme vardı. İnsanları üzmemekten zevk almak mı deniyordu buna? Bu beni kötü yaparmıydı? Sanmıyorum. İyi insanları üzmezdim ki ben. Sadece hak edenlere cevaplarını veriyordum. Üzmek bile denemez.

Yaklaşık yirmi beş dakikalık sessiz yolculuktan sonra sonunda Üsküdar sahilindeydim. Taksiden indiğimde etrafta park edilmiş lüks bir cip ya da sahil turu yapan Gucci'li bir mantar göremiyordum. Mantar deme Nefes! Sadece deme! Biliyorsun şu şeyleri, Enes'in babası, y kromozomu, saygı filan falan!

Sahilde bir süre yürüyüp boş bulduğum ilk banka oturdum. Denizin ortasında bütün güzelliğiyle duran Kız Kulesi'ne baktım bir süre. Sadece Kız Kulesi'ni düşünüyordum, bu kadar aşk dolu durmasını... Birkaç dakika sonra yanıma birinin oturduğunu hissettim. Enes'in babasıydı bu. İşte buradaydı. Yüzüne bakmadım ya da hoş geldiniz demedim. Görmezden geldim. O başlatıcını konuşmayı.

"Mükemmel bir yer seçmişsin. Bank üstü! Simit de ısmarlayacak mısın?" Yüzünde dalga geçtiğini fazlasıyla belli eden saçma sapan bir sırtıma vardı. Yüzüne vurmak istiyordum.

"Açsanız ısmarlayabilirim tabii ki. Sorduğunuza göre açsanız mı?" Bozulduğunu belli etmemek adına hiçbir çaba harcamadan yüzünü Kız Kulesi'ne doğru çevirdi. Bir süre yüzünü inceledim. Dikkatimi ilk çeken şey gözlerinin etrafıydı.

“Çok garip.” dedim kendi kendime. Kaşlarını çatarak baktı bana.

“Garip olan ne?”

Yaşlısınız ve gözleriniz etrafında neredeyse hiç çizgi yok.” Umursamazca güldü ve omuz silkerek tekrar kafasını çevirdi.

“Yaşlı olduğumu hatırlatmana ihtiyacım yoktu. Ayrıca evet, gözlerimin etrafında çizgiler yok. Ve bu beni çok mutlu ediyor. Fakat bunun seni ilgilendirdiğine dair bir düşüncem yok.” Sıkıntıyla güldüm.

“Biliyor musunuz babamın gözlerinin etrafı çizgilerle doludur.”

“Ee? Babana yüz gerdirme operasyonu yaptırmamı mı isteyeceksin? Bunu mu şart koşuyorsun Enes'ten ayrılmak için? Bana uyar.” Bu adam hiçbir şeyi anlamıyordu, değil mi?

“Hayır. Hayır, sadece gözlerin etrafındaki çizgiler insanların ne kadar neşeli olduklarıyla alakalıdır. Zamanında ne kadar çok gülerseniz, yaşlandığınızda o kadar çok çizgi olur gözlerinizin etrafında. Şimdi size bakıyorum da, üzülüyorum. İnanmayacaksınız ama bu gerçekten üzdü beni. Gözlerinizin etrafında hiç çizgi yok. Siz hiç mutlu değilsiniz. Siz hiç mutlu olmamışsınız. Çok merak ediyorum, bir kez bile içten güldünüz mü?” Artık yüzüme bakamıyordu. Gözlerini Kız Kulesi'ne dikmiş öylece dinliyordu beni.

“Bunun konumuzla alakası yok, seni ilgilendirmez.”

“Oğlunuz doğduğunda mesela mutlu olmadınız mı ya da kızınız evlenme teklifinizi kabul ettiğinde? Ya da evlendiğinizde... Eminim ki o zamanlar birkaç kez mutlu oldunuz. Ama yıllardır mutlulukla gülmediğinize de eminim. Mutluluğun nasıl hissettirdiğini hatırlıyor musunuz? Mutluluktan gülerken gözlerinizin

dolmasının nasıl hissettirdiğini mesela, bunu hatırlıyor musunuz? İnsanlar bazen o kadar mutlu olurlar ki gülmek yetmez, hüngür hüngür ağlarlar mutluluktan. Bunu yaşadınız mı hiç? Yaşamadınız. Siz hiç mutlu olmadınız. Siz hep daha fazlasını istediniz. Daha fazlasını ve daha fazlasını... Çok daha fazlasını. Ne elde ettiyseniz mutlu olmadınız bu yüzden. Ne yapmayı planlıyorsunuz? Neredeyse 60-65 yaşındasınız, bu belli. Peki, daha ne istiyorsunuz? Amacınız kendinize elmas taşlarla süslenmiş altından bir mezar yaptırmak mı? Bu yüzden mi bu para hırsınız? Özür dilerim ama yakında öleceksiniz. Çok çalışıyorsunuz, hiç mutlu değilsiniz, dinlenmiyorsunuz. Bu sizi öldürür. Öldüğünüz zaman her şeyiniz o hiç sevmediğiniz oğlunuza kalacak. Bundan memnun olacak mısınız?" Başını ellerinin arasına aldı sinirle.

"Ben oğlumu seviyorum!"

"Ah! Gerçekten mi? Oğlunuzu seviyorsunuz ama onun mutsuzluğunu istiyorsunuz. Bakın bu çok ilginç işte." Başını sağa sola sallayarak bana baktığında yüzü kıpkırmızıydı.

"Tabii ki onun mutsuzluğunu istemiyorum."

"Onu sevmediği bir kadınla evlendirirken aklınızdan ne geçiyordu? İnanın mutlu olması için hayatını sevmediği insanlarla geçirmesi gerektiğine dair bir duyum mu aldınız yukarıdan?" Doğruldu, banka arkasını yasladı ve bir süre sadece derin nefesler alarak bekledi. O cevap verene kadar konuşmaya devam etmeyecektim. Yoksa adam kalp krizi geçirecekti.

"Bak, oğlumun geleceği için daha fazla para kazanmam gerektili! Şirket kötü durumdaydı ve Ceyda'nın babasıyla ortak olmam için iki ailenin arasının iyi olması gerekiyordu. Çok iyi!"

"Enes'in mutluluk için tonlarca paraya ihtiyaç duyacağını sanmıyorum. Hiç ona sordunuz mu nasıl mutlu olduğunu? Sordunuz da parayla mutlu olduğunu mu söyledi size? Bu yüzden mi tüm bu hırsınız?" Biraz olsun fikirlerinin değişmeye başladığını hissediyordum. Bu, iyiydi...

"Ben varlıklı bir çocukluk geçirmedim ve mutlu değildim. Aynı şeyleri onun yaşamasını istemedim ve istemiyorum."

"Enes çocuk değil. Sizin beş kuruşunuz olmasa bile bir şekilde geçinebilecek yaşta. Sadece bir kez sorsaydınız ona nasıl veya kimle mutlu olduğunu... Enes'in şu an mutlu olduğunu mu sanıyorsunuz? Siz onu istemediği bir kadınla evlendirdiniz. O bunu babam ve annem için yaptım diyor. Siz ise Enes'e bunu kendisi için yaptırdığınızı söylüyorsunuz. Enes kendi mutluluğu için mi mutsuzluk çekiyor? Akıllı bir adamsınız, ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?" Gözlerini Kız Kulesi'nden ayırmadan konuyu değiştirdi.

"Buluşmak için neden burayı seçtin? Neden burası?" Bakışlarımı Kız Kulesi'ne çevirdim. Yağmur atıştırmaya başlamıştı.

"Hero ve Leandros'un hikâyesini biliyorsunuzdur diye düşündüm. Onların aşkları da imkânsızmış. Kavuşur gibi olmuşlar bir ara ama sonra Leandros Hero'ya giden yolda ölmüş. Aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz diye getirdim sizi buraya. Leandros'un Hero'ya 'Dalgalar gemilere bile geçit vermese, yüzerek geleceğim sana azgın dalgalar arasından...' dediği yere... Birim it denizin ortasında bir kuleye kapatılmasak da, sayenizde öyle hissediyoruz." dedim gülmeye çalışarak. Söylediklerimi önemseyip olmadığını biliyordum ama umurunda değilmiş gibi davranmaya devam ediyordu.

"Ben doğru olanı yapıyorum!" diyerek ayağa kalktı birden. Caddeye park edilmiş arabasına doğru ilerlerken hayal kırıklığıyla onu izliyordum. Ayağa kalktım ve konuşmaya başladım.

"Yüzünüz..." dedim. Durdu. Arkası dönük de olsa dinliyordu beni. "Yüzünüzün şekli kare. Yüzü kare olan insanlar agresif, hırslı ve dominant olurlarmış. Yüzü yuvarlak olan insanlar ise duygusal ve anlayışlı olurlarmış. Dudaklarınız çok küçük. Küçük dudaklı insanlar bencil olurlarmış genelde. Daha kalın dudaklılar ise diğerlerine göre daha az inatçı, daha empati kurabilen insanlar olurlarmış. Burnunuz büyük ve kemikli. Burun büyüklüğü insanın şiddet eğilimini temsil eder diyorlar. Kemikli olması da anlayışsızlığını. Kemiksiz burunlu insanlar genelde çok daha empati yeteneğine sahip ve sıcakkanlı insanlar olurlarmış." Adam hayretle bana döndü ve delirmişim gibi baktı yüzüme.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Birkaç adımda yanına yaklaştım. Gözlerinin içine baktım.

"Demek istediğim yüzünüzün şekli kare değil, dudaklarınız kalın değil, burnunuz kemiksiz değil diye aşkımızı yaşayamıyor olmamız adil değil. Bunu anlıyor musunuz?" Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı sadece. Bir an umutlandım... Söyleyeceklerime bir cevap bulamadığı için, bir an durup düşün-diğünü sandım. Çünkü sadece birkaç saniyeliğine de olsa düşün-seydi, haklı olduğumu anlayacaktı.

"Aşkıınızı yaşamak istiyorsunuz, öyle mi? Aşk nedir biliyor musun? Birbirini seven iki insanın her zorluğa rağmen birbirlerini sevmeye devam edebilmesidir. Sizin ki aşk değil, sizin ki heves, sevgi, tutku, heyecan. Aşk değil! Enes her türlü imkâna sahipken hiçbir zorluk çekmeyerek yaşadığınız şu şey, aşk değil kızım.

Anlıyor musun beni? Ama eğer aşkı yaşamak istiyorsanız, bu birlikte olacağız diyorsanız, tamam, yaşayın bakalım. Dedim gibi, aşk zorluklarla yaşanır. Benden mükemmel aşkınıza bir sürü zorluk hediye. Enes'in sahip olduğu her şeyi alıyorum. Maddi manevi her şeyini! Annesini görmek yok, maddi imkanlarımdan yararlanmak yok, iş bulmak yok, iş kurmak yok, artık yürürken önüne gelen taşı bile kaldıran bir babası olmayacak. Artık babası yürürken ayağına gelen o taşı oraya bırakan adam olacak. Aşk mı istiyorsunuz? Alın size bir dolu zorluk, şimdi yaşayın aşk sandığınız şeyi... Görün bakalım, aşk mıymış değil miymiş!"

Koşarım...

“Neyin var senin Nefes? Geleli iki saat oldu, tek kelime etmedin neredeyse! Enes sürekli ne olduğunu sorup duruyor. Nefes, dinliyor musun sen beni?”

Dalgın gözlerimi koridorun duvarından ayırıp Aysel'e baktım. Enes'in babasının son sözleri aklımdan çıkmıyordu. Sürekli kafamın içinde yankılanıp duruyordu. Sürekli bana söylediği şeyleri hatırlayıp ölüyordum. Ölüyordum, çünkü içimden bir ses haklı olduğunu söylüyordu. Kahretsin ki haklıydı...

“Enes benimle mutlu olmayacak Aysel. Onu bırakmam gerek.” Aysel büyük bir depremin haberini vermişim gibi baktı bana. Gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı.

“Ne saçmalıyorsun sen Nefes? O adam sana ne söyledi? Kahretsin ya! Onunla konuşmaman gerektiğini söylemiştim sana.” Yanıma otururken elleriyle yüzümü tutup kendisine çevirdi. Enes ve Tuğsan içeride kendi aralarında konuşurlarken Aysel moralimin bozuk olduğunu fark edip koridora çıkarmıştı beni, sözde moralimi düzeltmek için ama amacının ağzımdan laf almak olduğunu biliyordum tabii.

"Gerçekleri söyledi. Gerçekleri yüzüme vurdu."

"Nefes sen ne zamandan beri konuşan mantarlara inanır oldun? O adam kötü, anlıyor musun? Bunu kendi oğlu bile rahatça söyleyebiliyorken sen onun söylediklerine nasıl inanıyorsun? Seni Enes'ten ayırmak için bir ton yalan söyledi muhtemelen. Hadi anlat, ne söyledi sana? Anlat da gidip hesap sorayım. Biliyorsun, mantarlar benim meselem. Bir gıda mühendisi olarak söylüyorum bunu, o mantar zehirli!" Buna gülemeyecek kadar yorgun hissediyordum. Gözlerimi devirip başımı önüme eğdim.

"Yalan söylemedi. Beni hiçbir şeye de zorlamadı. Sadece olan şeyleri söyledi ve düşünmemi istedi. Bana dedi ki Enes bu zamana kadar hep para içinde yüzmüş. Bu bir yalan değil. Bunu zaten biliyoruz. Bundan sonra parasız kalınca ne olacakmış, mutsuz olacakmış. Aşkın heyecanı geçince para sıkıntısı başlayacakmış ve o zaman Enes Ceyda'yla evliyken olduğundan bile daha mutsuz olacakmış. Eğer onu gerçekten seviyorsam ve mutsuz olmasını istemiyorsam, onu bırakmalıymışım. Yani aslında bunları söylemedi ama söyledikleri bunları ifade ediyordu."

Aysel sinirle ayağa fırladı. Kollarını göğsünde birleştirip koridor boyunca bir iki adım atıp sinirle geri döndü. Bunlar yalan değildi ki adam ilk defa, doğru bir şeyler söylemişti, ilk defa.

"Resmen beynini yıkamış. Nefes, eğer Enes'ten bu sebeple ayrılırsan seni öldürürüm! Bu ülkede milyonlarca insan var parasızlık çeken ve çoğu gayet mutlu mesut yaşayabiliyor. Enes de yaşar. Üstelik ne parasızlığı ya? İkiniz de gençsiniz, ikiniz de çalışırsınız ve ben eminim ki gayet güzel geçinirsiniz!" Gözlerimi devirdim ve sıkıntıyla ofladım.

"Aysel anlamıyor musun beni? Adam Enes'in her şeyini alacak benim yüzümden, her şeyini. Tüm parasını, arabasını, kartlarını, kıyafetlerini, hatta annesini bile. Annesiyle bile görüşürmeyeceğini söyledi. Üstelik adamın eli kolu uzun. Yani, Enes nerede çalışmak isterse istesin, babası bir şekilde engel olacaktır. Enes, eğer benimle olursa babası Enes'in hayatını karartacak, şimdi anladın mı?"

Anlattığım tüm bu şeylere rağmen Aysel hâlâ sinir bozukluğuyla gülerken ve beni suçlayarak bakıyordu. Yanlış bir şey söylemiyordum da yapmıyordum da! Babası açık açık Enes'in hayatını karartacağını söylemişti ve ben buna izin vermeyecektim. Benim onunla olan mutluluğum onun benimle gelecekte yaşayacağı mutsuzluktan çok daha önemsizdi. Bu yüzden Enes için iyi olacak neyse onun olmasını istiyordum.

"Bu kadar kolay mı ya! Birinin yanında çalışmaz o zaman, kendinize bir yer açarsınız, ne bileyim, bir restoran mesela. Tuğsan'la biz de yardım ederiz, çok güzel olmaz mı? Adını da şey koyarsınız... Buldum! Asansör! Düşünsene birkaç saniyelğine... Asansör Restoran! Tanrım! Sanırım bu, bu zamana kadar bulduğum en iyi fikir. Aşkınız asansörde başladı ve hep asansörde sürecek! Mesela restoranda hiç merdiven olmaz, sadece asansör olur. Kapısı asansör kapısı görünümünde olur. Biraz kredi çekersiniz, biraz da bizden borç alırsınız. Tamamdır! Hatta biz de ortak oluruz. Dördümüzün yeri olur, nasıl fikir?"

Hayatımda duyduğum en güzel fikirdi bu. Rüya gibi bir fikir... O kadar güzel geliyordu ki kulağa... Ama imkânsızdı. Enes'in babası başka insanların yanında çalışmasına bile engel olacaksa kendi açtığımız mekânı hayli hayli kapatırdı.

“Böyle söyleyince harika geliyor değil mi? Mekânı açtımız, hazırlayışımız, ilk müşteriler, her şey harika geliyor. Peki, Enes’in babasının yapacağı bir şikâyette mekânın kapatılışını da hayal ettin mi Aysel? Bir hayal etsene, Enes’in yüz ifadesini düşün! Aylarca uğraştığımız mekânın, dördümüze ait bir yerin, sadece Enes’in babası yüzünden kapatılışının Enes’e yükleyeceği suçluluk duygusunu düşün. Buna izin veremem, bu kadar mutsuz olmasına izin veremem.” deyip ayağa kalktım ve odaya girdim. Enes ve Tuğsan televizyonda bir programa bakıp gülüşüyorlardı. Beni görünce yüzlerini bana çevirdiler. Enes’in yüzüne doğrudan bakmam gerekiyordu. Bakarsam ne olursa olsun ondan vazgeçemedim. Ağır ağır ilerleyip yanındaki koltuğa oturdum. Aysel hemen ardından içeri girip Tuğsan’ın yanına oturdu ve sinirle gözlerini gözlerime dikti. Sakin olmaya çalışıyordum yoksa durup dururken ağlamaya başlayacaktım ve Enes telaşlanacaktı. Aysel mi beni anlamıyordu yoksa ben mi mantıksız düşünüyordum?

“Enes paran kalmadığı zamanlarda ne yaparsın?” deyiverdim birden. Aysel bana öldürecek gibi bakıyordu. Tuğsan da Ayselle aramdaki gerilimi hissetmiş gibi kaşlarını çatmış bir ona bir bana bakıyordu. Enes’in hiçbir şeyden haberi olmadığı yüzünde keskin bir ifade olmamasından belliydi.

“Paran mı kalmadı Nefes? Sormana bile gerek yok, ceketimden ala...” derken sözünü kestim anında.

“Hayır, hayır. Param var. Ben sadece sana soruyorum Enes. Anket sorusu gibi düşün bunu. Paran kalmadığında ne yaparsın?” Tuğsan ortamı yumuşatmak için gülerek araya girdi birden.

“Enes’in parasının kalmaması gibi bir durum olduğunu sanmıyorum.” Enes’le Tuğsan gülüşürlerken Aysel’e baktım ‘Gördün mü’ der gibi. Sinirle gözlerini devirdi.

"Tamam da bir gün kalmasa mesela, o zaman ne yapacaksın? Sonuçta sen buna alışık değilsin ve baban bu ilişkiyi desteklemeyeceği için, benimle olduğunda benim yaşadığım hayatı yaşamak zorunda kalacaksın."

Enes önce kaşlarını çattı söylediklerime bir anlam vermek ister gibi. Gözlerime bakmaya çalışıyordu ama tam şu anda yapabileceğim en son şey onun gözlerinin içine bakmaktı. Başımı yere eğdim.

"Ne demek istiyorsun Nefes, açık konuş. Ayrılmak mı istiyorsun?" Çaresizce başımı kaldırdım.

"Hayır, yani ben seni düşündüğüm için söylüyorum Enes. Benimle olursan baban sahip olduğun her şeyi alacak elinden. Oysa sen buna alışık değilsin. İş aramaya, kirada oturmaya, başkasının yanında çalışmaya, toplu taşıma araçlarına binmeye... Hiçbirine alışık değilsin. Bu şekilde nasıl mutlu olacaksın? Bir düşünsene, şehrin bir ucundan diğer ucuna eskiden kolayca gidebilirken birdenbire otobüs durağında bulacaksın kendini, belki otobüsü kaçıracaksın, belki paran yetmeyecek. Ne yapacaksın o zaman?"

Enes yüzüme onunla dalga geçiyormuşum gibi baktı. Anlam veremediği belliydi. Babasının bana açık açık Enes'in elindeki bütün imkânları alacağını ve Enes imkân yaratmaya çalışsa bile bunu bozacağını söylediğinden haberi yoktu tabii.

"Koşarım Nefes, tamam mı? Koşarım. Ben seninle olabilmek için gerekirse şehrin değil ülkenin bir ucundan diğer ucuna kadar bile koşarım." Ne diyebilirdim ki tersleyecek miydim? Yalan söylediğini, benimle yaşayamayacağını, buna dayanamayacağını, ona inanmadığımı mı söyleyecektim? Bunu yapabilir miydim?

Hangisi daha kötüydü? Biraz önce Aysel'in koridorda anlatığı fikre karşı yüzümde canlanan Enes'in yüzünde oluşacak suçluluk duygusunu görmek mi, yoksa şimdi onu terk edip bir süreliğine de olsun mutsuz olacağını bilmek mi?

Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız? Aşkıınızı seçip o mutsuz olacak olsa bile onunla birlikte olmayı mı yeğlerdiniz, on-
suz öleceğinizi bilseniz bile bir süre sonra onun sizi unutacağını
bilerek onu bırakmayı mı? Siz olsanız en yakın arkadaşınızı mı
dinlerdiniz, sevdiğiniz adamın babasını mı? Hangisini seçerdiniz?
Aşkıınızı mı, aşkıınızın mutluluğunu mu?

"Enes ben sana..." derken Aysel ayağa fırladı birden.

"Hayır Nefes, sakın! Tek kelime daha etme, tek bir kelime
daha ettiğin zaman hiçbir şey eskisi gibi olmayacak! Bunu sen
de çok iyi biliyorsun!" Aysel sinirle bağırırken ve Tuğsan şaşkınlıkla
olanlara anlam vermeye çalışırken Enes şoka girmiş gibiydi.
Kaşlarını çatmış, dudaklarını aralamış sadece bana bakıyordu.
Böyle bir konuşma yapacağımı aklının ucundan bile geçirmediği
belliydi.

"Aysel lütfen... Beni anlamam lazım. Beni hepinizin anlaması
lazım. Enes'in hayatının mahvolmasına izin veremem. Ona bunu
yapamam. Ona bunun olmasına izin veremem. Hayatı boyunca
kendini suçlu hissedecek. Yaşadığımız her şey için ve yaşayama-
dığımız her şey için kendini suçlayacak. Onu öyle görmeye da-
yanamam. Kendinizi benim yerime koyun. Beni anlayın, bunu
yapamam. Yapamam..." Gözlerimden süzülen yaşlar dışında
ağladığıma dair hiçbir tepki göstermeyerek odanın içinde öylece
bakıyordu yüzlerine... Enes kıpırdamıyordu bile.

"Nefes saçmalıyorsun, her soruna bir çözüm bulunur!" Tuğsan'a güvenmek istiyordum. Ama Enes'in babası her şeyi yapabilecek kadar güçlü bir yer edinmişti. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, hiçbir şey yapmayacaktık gitmekten başka.

"Enes özür dilerim, çok özür dilerim..." diye mırıldandım gözyaşlarımın tadını dudaklarımın arasında hissettiğimde. En azından aynı gezegende yaşayacaktık ölene kadar, en azından solduğumuz hava hep aynı olacaktı, gözyaşlarımızın tadı aynıydı ve hep aynı kalacaktı. En azından ikimiz de yaşayacaktık.

Tuğsan ve Aysel çaresizce bir şeyler söylerlerken ikisini de dinlemiyordum. Gözlerimi Enes'ten ayırmadan geriye doğru birkaç adım attım. Kapının kolunu tuttuğumda son kez baktım onun o güzel gözlerinin en derinine... Son kez baktım ona, hafızamda hep bu görüntüyle hatırlayacaktım onu, bu yüzden son kez doya doya baktım. Başımı eğdim, arkamı döndüm ve kapıyı açtım.

"Nefes!" Hayır Enes. Hayır! Lütfen konuşma, buna dayanmam. Bağırarak istiyordum. Ona sarılmak ve onu hiçbir zaman bırakmayacağımı söylemek istiyordum ama yapamazdım. Yapamazdım. İmkânsız değildi, ama yapamazdım işte! Mutlu olması gerekiyordu ve mutluluğunda ben yoktum.

"Nefes!" Cevap vermeden bir adım attığımda nefesini kulağımda hissettim. Eli kolumu tutuyordu sıkıca. Bir insanın bu kadar güzel kokması yasaklanmalıydı.

"Enes lütfen..." Arkamı dönemiyordum çünkü yüzünü gördüğüm anda her şey bitecekti, biliyordum.

"Beni..." diye fısıldadı kulağıma doğru eğilip. "seviyor musun?" Sesi titriyordu, neredeyse ağlamak üzereymiş gibi.

Geleceğinde çok ağlamasın diye şimdi ağlatıyordum onu. Başımı daha fazla eğdim gözyaşlarımı elimle silebilmek için. Sorusuna bir cevap vermem gerekiyordu. Belki benden nefret etmesi için ona onu sevmediğimi söylemeliydim.

"Seni seviyorum Enes, seni her şeyden çok seviyorum." Kolumu çektim ve koşmaya başladım. Gözlerim o kadar doluydu ki nerede ya da nereye doğru koştuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece koşuyordum. Yapabileceğim tek şey gitmekti, onu da koşarak yapıyordum. O kadar çok gidiyordum ki ondan, koşuyordum.

Bu bir vedaydı.

Bu kimsenin hoşça kal demediği bir vedaydı.

Bu kimsenin hoşça kal diyemeyeceği bir vedaydı.

Bu kimsenin hoşça kalamayacağı bir vedaydı.

"Seni çok seviyorum.

Gitmelerim hep bundan."

Bensiz Olmak...

-Nefes-

04.28. En olmamam gereken yerde, evdeyim. En olmaman gereken insanlayım, kendimle. Yanında olmam gereken insanların yanından koşa koşa ayrılıp buraya geldim dünyanın en mantıksız kararlılığıyla. En mantıksız ve en adaletsiz! Gözlerim ağlamaktan kıpkırmızı, dudaklarım ısılmaktan kan içinde, burkulmuş ayak bileğim o kadar acıya rağmen koşmaya devam ettiğim için mosmor, en önemlisi de kalbim onsuzluktan acıyor ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Enes'in babasının sözleri hâlâ kulaklarımda. Kararlı tavrı, dalga geçer gibi gülüşü... Adam o kadar güçlü ve özgüven dolu görünüyordu ki karşı çıkacak tek kelime bile bulamadım o anda. Ne dediyse yapacağı çok belliydi. Annesinin Enes'le görüşmesine izin vermeyecekti. Bunu söylemişti ve bunu yapacaktı. Enes'in bana karşı olan aşkıdan da bir bu kadar emindim. Ne olursa olsun beni bırakmazdı, annesini görememenin üzüntüsüyle yaşamaya çalışırdı. Ben onu böyle görmeye dayanamazdım. Telefonumu elime aldım ve tereddütle kısa bir mesaj yazmaya başladım Aysel'e. Onun tepkisinden de korkuyordum.

*Kime: Aysel: 'Enes iyi mi?'

Telefonu titreyen ellerimin arasından bırakmadan ekrana bakmaya devam ettim korkarak. Yazacağı her şey beni kıracaktı, biliyordum. Beni kıracak ve parçalara ayıracaktı. Evet dese, benim iyi olduğuna üzülecektim, hayır dese kötü olduğuna. Cevap gelince bir an için nefesimi tuttum.

*Kimden: Aysel: 'Umurunda mı?'

Lanet olsun! Tabii ki umurumdaydı. Umurumda olmasa onu bırakır mıydım?

*Kime: Aysel: 'Lütfen böyle yapma! Babası benimle olursa annesiyle görüştürmeyeceğini söyledi! Annesiz olmaya dayanamazdı.'

Ayağımın acısı sanki sadece koştuğum için artmamış gibi üzüntüm her saniye arttıkça orantılı olarak artıyordu. Ellerim titremesi maksimum seviyedeydi. Üzülüyordum, çok üzülüyordum. Bir battaniyeye sarılı olarak asansörde uyumak istiyordum. Asansör kavramı aklıma geldikçe huzurla doluyordu içim ve bu huzur bana acı veriyordu. Enes'in olmadığı hayatımda biraz da olsa huzur bulabildiğim bir şeyler olması bana adil gelmiyordu. Hiçbir şey huzur vermemeliydi bana. Acı çekmeliydim ben. Acı içinde ölmeliydim. Enes'in mutluluğu için onu üzdüğüm için acı çekmeliydim. Telefon tekrar titreyince korkudan kusmamak için zor tuttum kendimi. Telefon ekranına baktığımda başım o kadar çok dönüyordu ki mesajı zar zor okuyabiliyordum.

*Kimden: Aysel: 'Peki sensiz olmaya dayanabilecek mi?'

Telefon elimden kayıp düşerken sanki oturduğum koltuk yok olmuş ve bir çift el beni sırtımdan yere doğru itiyormuş gibi

hissediyordum. Sadece kısa bir an. Kendimi yerde bulduğunda sadece gözlerimin ağır ağır kapandığını hatırlıyorum ve içinden Aysel'in mesajını geçirip durduğumu. Peki, beniz olmaya dayanabilecek miydi? Peki, beniz olmaya dayanabilecek miydi?

-Aysel-

"Aysel sen konuşsan Nefes'le?"

Enes'in titreyen sesiyle rica ettiği isteği karşısında gözlerimi devirdim sinirle. Dünya üzerindeki en sinirli insan olduğum doğrudu. Ama sinirimizin gazabına uğrayacak insan Enes'i terk eden Nefes de değildi, Nefes'e olan üzüntüsünden neredeyse kalp krizi geçirecek gibi görünen Enes de. Hatta her şeye çare bulan ama buna bulamayan Tuğsan da değildi. O insanı gayet iyi biliyordum. Sadece bilirsiniz, havalı bir yol arıyordum.

"Şu anda onunla konuşamam Enes! Şu anda bir şeye konsantre olmaya çalışıyorum. Görmüyor musunuz?" Biliyorum, havalı olmanın zamanı değil. Ama bu benim genlerime işlemiş bir durum. Havalı olmamı engelleyemem. Bu kaderime karşı gelmek olur.

"Gidip ben konuşayım isterseniz. Eminim ki o da kötü durumdadır." Tuğsan'a şaka yapıyormuş gibi baktım. Gerçekten bu konunun Nefes'le konuşularak çözüleceğini mi sanıyorlardı?

"Ne diyeceksin canım, Nefes'e 'sen hata yaptın, Enes'e geri dön' diyeceksin ve hata yaptığını anlayıp geri mi dönecek? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Tanrı aşkına! Biraz daha gerilim filmi tarzında düşünemezler mi?

"Senin daha iyi bir fikrin var sanırım canım? Bu kadar rahat olduğuna göre..." Hah! Şimdi de benim rahatlığımı mı sorguluyor? Haksız sorgulanmamla beynimin normalde olduğundan çok daha fazla ve çok daha hızlı çalıştığını hissetmeye başladım ki normalde zaten normal bir insan beyninden çok daha fazla ve çok daha hızlı çalıştığı doğrudur. Tuğsan'ın saçma öfkesine umursamaz bir gülümsemeye karşılık verdim beynimin içinde yandığını hissettiğim bir ampulle.

"Aynen öyle canım. Benim her zaman daha iyi bir fikrim vardır, her zaman!" Birden gözüm elindeki telefonu kulağına dayayan Enes'e kaydı.

"Enes sen ne yapıyorsun?" Tanrım Nefes'i mi arıyordu? Şu an yeni bir psikolojik teorim var, insanlar üzgün olduklarında beyinleri çalışmayı bırakıyor! 'Sistemde meydana gelen bir arızadan dolayı çalışmamıza kısa bir süre ara vermek zorunda kaldık. Sabrınıza teşekkür ederiz.' Sabırlı ol Aysel, sabırlı ol...

"Nefes'i arıyorum. Ama açmıyor..." Yapmacık bir şaşkınlıkla baktım.

"Ay gerçekten mi! Allah Allah neden açmıyor ki? Biraz önce seni terk ettiği için olabilir mi acaba? Yok canım ne alakası var!"

Ellerimi belime koyup sinirle odanın içinde dolaşmaya devam ettim. Tamam Aysel, herkesin kafası karışık. Her şey senin ellerinde, her şeyi sen yapmak zorundasın. Belki Tuğsan da bir iki tokatla kendine gelirse yardımcı olabilir.

"Başına bir şey gelmiş olabilir Aysel! Bileği burkulmuştu. Belki de bir yerde düştü." Tamam Aysel, sakın ol! Nasıl olsa Enes mesajlaştığınızı bilmiyor. Böyle düşünmesi ve endişelenmesi mantıklı, sakın ol.

"Bak Enes, seni çok iyi anlıyorum. Muhteyem bir aşk yaşadınız. Şimdi tüm sorunlarınızı çözdüğünüzü düşünürken Nefes birdenbire gitti. Endişelenmen, üzülmen, telaşlanman, her şey gayet normal! Ama biraz mantıklı ol. Böyle zamanlarda konuşarak hiçbir şeyi halledemezsin! Düğün varsa gelini kaçıracağını. Anlıyor musun? Bir taraf kararını verdiğinde onun kararını değiştirmesini beklemekten başka çaren kalmaz. Ve inan bana, konuşmak bu kararı değiştirmesini de sağlamaz. Bir arkadaşım vardı Derin diye, sevdiği adam neler neler söyledi ama kız onunla olmamaya kararlıydı ve konuşmalar bu kararı değiştirmediler. Sonra sevdiği adam evlenmeye karar verdi ve Derin ne yaptı biliyor musun, düğünü basıp damadı kaçırdı! Demek istediğimi anlıyor musun bilmiyorum, büyük bir eyleme ihtiyaç var." Enes çaresiz bir bakış attı sırayla bana ve Tuğsan'a. Ne yapacağını bilemediği belliydi. Çaresizliğinin derinliğini görebildiğim an konuşmaya devam ettim.

"Bir şey yapmak zorunda hissetme kendini. Bu halde bir şey yapamazsın zaten. Sen sadece dinlen ve iyi olmaya bak. Bana bırak. Her aşkın kahramanı aşkı yaşayan iki insandan biri olacak diye bir kanun yok. Değil mi?" Kararlılıkla montumu giydim ve çantamı omzuma takıp saçlarımı düzelttim. Son birkaç şey söyleyip bir işim olduğunu belirterek odadan çıktım. Odadan çıktığım anda Tuğsan kolumdan yakaladı beni.

"Aysel ne yapmaya çalışıyorsun tek başına? Başını belaya sokacaksın." Gözlerimi devirdim ve tek elimi omzuna koydum güven veren bir tavırla.

"Endişelenme hayatım, ben sadece en iyi bildiğim şeyi yapıcağım."

"Çirkeflik mi?" Tanrım! Gerçekten bunu söylemiş olamaz değil mi? Yanımızdan geçen bir iki hemşirenin gülüşmesi Tuğsan'ın gerçekten onu söylediğinin kanıtı gibiydi.

"Hayır, çirkef filan değilim ben! Sadece boş ver! Sen de herkesle birlikte öğrenirsin ceza olarak. Ama merak etme, başıma bir şey gelmeyecek. Bundan emin olabilirsin. Bu arada Enes'in Nefes'i aramasına engel ol. Tartışıp her şeyi berbat etmesinler. Şu an her şey gayet düzelmeye uygun durumda." Tuğsan başını salladı ama hâlâ kolumu tutuyordu.

"Yine de gitmeni istemiyorum. En azından ne yapacağını söyle de içim rahat etsin. Üstelik saat sabahın altısı olmak üzere." Parmaklarımı saçlarının arasına yerleştirip saçlarını karıştırdım gülerek.

"İçinin rahat etmesini engelleyecek hiçbir şey yok, inan bana. Bir iki saate kadar dönerim. Sen Enes'le kal." Tuğsan'la vedalaşıp yanından ayrıldığımda telefonumu çıkarıp Nefes'i aradım. En azından Enes'e cevap vermese bile bana verirdi herhalde değil mi? Telefon çaldı, çaldı ama cevap yok. Ne yani, hem suçlu hem bana da mı cevap vermiyor? Belki gözünü korkutan bir mesaj işe yarayabilirdi. Enes'in öldüğüne dair bir mesaj yazmalıydım belki de. Mesela 'Enes öldü, teli aç!' gibi... Tanrım, tabii ki şaka yapıyorum. Onu yazdığım anda mesajı okur okumaz Nefes de ölür. Tamam, kurtarma işlemi birkaç dakika bekleyebilir. Gidip Nefes'e bakmam lazım. Her ne kadar suçlu görünse de Enes de onun kadar suçlu. Sonuçta şu an bakıldığında Nefes suçlu görünüyor sırf Enes annesiz ve parasız kalacak diye onu terk ettiğinden. Oysa tabloya dikkatli bakınca aynı şeyi Enes'in de yaptığı görülüyor. Ceyda'yla annesiz ve parasız kalmamak için evlenmiş

Nefes'e aşık olmasına rağmen aynı şekilde yine annesiz ve parasız kalmamak için boşanmayı reddetti. Yani Nefes'e kıızıyorum, tamam, ama Nefes haksızsa Enes de haksız.

Hastanenin tam önünde bekleyen taksilerden birine bindim ve Nefes'in evini tarif ettim. Sadece 10-15 dakika kadar sonra oradaydık. Merdivenlerden çıkarken telaşlıydım çünkü yol boyunca Nefes'i aramıştım ve açmamıştı. Evinin önüne geldiğimde çantamdan bana yaptırdığı anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım.

"Nefes!" Ses gelmeyince kapıyı kapatıp içeri girdim. Önce mutfığa baktım. Yoktu. Hemen sonra oturma odasına geçtim ve gördüğüm şey karşısında şok oldum.

"Nefes, Nefes, iyi misin!" Nefes yerde iki büklüm olmuş bir şekilde yatıyordu. Koşarak yanına gittim ve dizlerimin üstüne çöktüm. Başını kucağına koyup yüzünü iki elimin arasına aldım.

"Nefes cevap ver!" Nefes'ten hiçbir kıpırdanma gelmeyince telaşla koltuktaki yastığı kafasının altına koyup ayağa kalktım. Koşarak banyodan kolonya şişesini alarak mutfığa geçtim, bir bardak soğuk su doldurup Nefes'in yanına döndüm. Suyu yüzüne yavaş yavaş döktüm ve ellerime kolonya döküp burnuna doğru tuttum. Yavaş yavaş kıpırdanmaya başlayınca rahat bir nefes aldım.

"Enes..." diye mırıldandı nefes verişiyile birlikte.

"Nefes benim, ne oldu, iyi misin?"

Eh, iyi olmadığı gayet belliydi. Yavaş yavaş doğrulmaya çalıştı. Biraz olsun doğrulduğunda birden karnına büyük bir sancı girmiş gibi inleyerek elini karnına götürdü ve öğürerek ayağa kalkmaya çalıştı. Hemen ayağa kalkıp kolunun altına girdim ve telaşla tuvalete götürdüm onu. Klozete doğru eğilip kusmaya başladığında

ne yapacağımı bilemiyordum. En yakın arkadaşımı böyle görmek ne kadar zordu tahmin edemezsiniz...

"Nefes iyi misin hayatım? Gel şöyle yaslan şuraya." diyerek yardım ettim ve tuvaletin duvarına doğru yasladım sırtını.

"Enes iyi mi?" Sesi fısıltıdan fazla çıkıyor değildi. O kadar bitkindi ki Enes'in babasını öldürmek istiyordum!

"Enes gayet iyi hayatım sen onu merak etme. Şu haline bak! Hadi gel yüzünü yıkayalım da yatağına geç." Kalkmasına yardım edip lavaboda yüzünü yıkadım ve yine kolunun altına girip yatak odasına doğru götürdüm onu. Yatağına yatırıp yorganı üstüne çektim.

"Aysel, bunu yapmak zorundaydım biliyorsun..." Yapmak zorunda olmadığını yüzüne vuracak değildim. Şu anda tek istediğim onun iyi olmasıydı. Onu böyle gördüğüm her saniye Enes'in babasına olan sinirim artıyordu.

"Biliyorum ama merak etme, yakında her şey düzelecek. Sen sadece uyumaya çalış ve iyi ol tamam mı? Sadece iyi ol..." Nefes gözlerini kapatırken bir şeyler mırıldandı ama o kadar yorgundu ki ne dediği anlaşılmıyordu bile. Sıkıca tuttuğu elimi yavaş yavaş çektim ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Üstünü iyice örtüp odanın ışığını da kapattıktan sonra odadan çıktım. Planım kafamda şu anda çok daha net bir şekilde oluşmuştu. Evin bütün ışıklarını kapatıp evden çıktım ve merdivenlerden indim. Attığım her adımda Enes'in babasının üstünde yürüyormuşum da topuklu ayakkabılarım onu eziyormuş gibi hissediyordum. Adımlarımı sert atmam hep bu yüzdendi. Yine bir taksiye bindim ve gitmek istediğim yeri tarif ettim. Takside sinirden hiçbir şey

değünemiyordum bile. Sadece Nefes'in biraz önceki halini aklıma getirip duruyordum. Taksi durunca parayı verip indim ve şöyle bir baktım koca binaya. Bu saatte burada olmamın hiçbir manası yoktu, biliyordum. Ama aradığım insanın saat bu kadar geç olsa bile burada olduğuna emindim. Ağır adımlarla içeri girdim. Asansöre binip asansörün aynasına baktığımda yüzümde geçerken önüme çıkan ilk insanı öldürecekmiş gibi bir ifade olduğunu gördüm. Derin bir nefes alıp asansörden indim ve ilerledim. İşte, bir kapı kadar uzaktı şimdi bana. Kapıyı açıp içeri girdim. Sekreter yerinde yoktu. Bu saatte sekreterin burada olmasını da bekleyemezdim. Ama onun yerinde olduğunu biliyordum. Kapıyı kapatıp biraz daha ilerledim ve kapıyı tıklatmaya tenezzül etmeden direkt olarak açtım ve içeri girdim gülümseyerek.

"Merhaba, beni hatırladınız mı?" Şaşkınlıkla ayağa fırladı.

"Sen buraya nasıl girdin?" Sırıtarak ilerledim ve masasının önündeki ihtişamlı koltuklardan birine oturdum.

"Çok kolay bir şekilde girdim, kapıdan." O kadar sinirli ve o kadar şaşkın görünüyordu ki hâlâ ayakta duruyordu. Elimle koltuğunu işaret edip, "İzin veriyorum, oturabilirsiniz." dedim. Eves'in babasıyla ikinci baş başa konuşmamızı yapmanın zamanı gelmişti. Hastanede beni görüp yüzüme dikkatli bakmadığına, doğal olarak beni tanımadığına gayet emindim. Ama şimdi, karşımda titriyordu.

"Sen benimle nasıl bu şekilde konuşabilirsin?"

"O da çok kolay, ağızımla. Sürekli bu şekilde mi konuşacağız? Hali ama Adnan Bey, rahat olun, oturabilirsiniz dedim. Oturun da sohbet edelim." Tereddütle yerine oturdu.

"Ne istiyorsun?" Suratına tükürmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Ama birkaç saat önce söylediğim gibi, havalılığımı bozacak bir hareket yapmayacaktım.

"Hiç! İnsan olmanızı istiyorum sadece." Elini masaya sertçe vurup ayağa fırlayınca hiç şaşırmadığımı belli eden bir şekilde gülümsemeye devam ettim.

"Sen benimle dalga geçmeye mi geldin mühendis?" Hafifçe kıkırdadım. Evet dalga geçmeye gelmiştim.

"Tabii ki hayır! Bu arada, şu an ayakta mısınız? Ayağa kalkar gibi oldunuz ama kalktınız mı kalkmadınız mı pek anlayamadım. Boyunuz biraz şey de..." Sinirle masasındaki şirket telefonunun tuşlarına basıp telefonu kulağına dayadığında güvenliği çağıracağını anladım.

"Otur yerine mantar!" deyip sinirle ayağa kalktım ve ellerimi masasına dayadım. Sinirden yüzü kıpkırmızı olmuştu. Nasıl olur da onun kadar saygıdeğer(!) bir insana böyle davranabildiğimi anlayamıyordu tabii!

"Alo güvenlik mi?" dediği anda tereddütsüzce konuşmaya başladım.

"Telefonu kapatman için iki saniyen var, yoksa artık mutfak olmayan bir otelin olacak. Hatta kim bilir, belki artık bir otelin bile olmayacak." Kısa bir an duraksasa da sinirle telefonu kulağından çekip yere doğru fırlatıp attı.

"Ne istiyorsun? Kaç para istiyorsun? Sana daha önce para teklif ettim, kabul etmedin, şimdi ne istiyorsun?" O da ellerini benimle aynı şekilde masaya koydu ve sinirle bana doğru yaklaştı. Yüzlerimiz arasında sadece 5-6 santim vardı. Kaşlarımı çatıp kararlılıkla baktım ona.

Yaklaşık bir buçuk ay önce Şile şubesine gittiğimde orada vlladır görüşmediğim bir arkadaşımınla karşılaştım. Eski en yakın arkadaşlarımdan biriyle... Ayrıca şu anki sevgilimle de orada tanıştım ve en yakın arkadaşım da âşık olduğu adamla sizin otelinizde tanışmıştı. O gün denetleme için oradaydım ve neler bulduğumu siz gayet iyi biliyorsunuz. Bana susmam için para teklif ettiniz, kabul etmedim. Ya sizi şikâyet edecektim ve otelleriniz kapanılabaktı ya mutfağınızdaki büyük ihmale bir dur diyecektiniz. Siz birdenbire değıştınız. Özür dilediniz, her şeyi düzelteceğinizi söylediniz, kabul ettim. Çünkü en yakın arkadaşımın âşık olduğu adam aynı zamanda sizin oğlunuzdu." Yüzündeki şaşkınlık kameraya çekilip ilerleyen zamanlarda izlenip izlenip kahkahalara boğulmaya değerdı. Bu şaşkınlığı görünce tekrar yerime oturdum ve bir bacağıma diğerinin üstüne attım. Yapmacık bir gülümseme yerleştirdim bir kez daha yüzüme. Ah! Böyle zamanlarda gülümsemek insanları delirtiyordu.

"Sen o kızın arkadaşı mısın?"

"Ben o kızın en yakın arkadaşımıym." Biraz sakinleşmiş gibi yerine oturdu ve üstünü başını düzeltmeye başladı sanki sahip olduğu tüm antipatiklik kıyafetlerindenmiş gibi.

"Öyle mi? Aşk meselesi için geldin yani. Bak kızım, biz bu konuyu yeterince konuştuk. Ben kararı onlara bıraktım."

Dalga geçer gibi büyük bir kahkaha attım. "Kararı onlara bıraktınız, öyle mi? Tatlım, ya ondan ayrılırsın ya da sevdiğin adam annesi de dâhil sahip olduğu her şeyi kaybeder. Karar senin.' Ay ne kadar kibar ve anlayışlısınız! Ben de buraya en az sizin kadar anlayışlı olmaya geldim."

"Ne dediysem dedim, sonuç olarak kararı ona bırakmadım mı, bıraktım." Sırıttıyor. Sırıtmak benim taktiğim seni lanet olsun mantar. Kendi taktiğimi kullanarak sinirlendiremeyeceksin beni.

"Öyle mi?" dedim çok daha fazla sırtarak. "O zaman ben de kararı size bırakıyorum. Ya Enes'in Ceyda'dan boşanmasını sağlayıp Enes'in ait olduğu hiçbir şeyi elinden almaya kalkmazsın, özellikle annesini, ya da ben senin sahip olduğun her şeyi elinden alırım. Tek bir şikâyetimle ki sen benim mesleğimde ne kadar iyi bir konuma sahip olduğumu biliyorsun." Sinir bozmak için takındığı gülümsemesini böylece yok ederim işte.

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" Hafifçe kıkırdadım ve sevimlilikle baktım ona.

"Hayır, ben sadece dediğimi yapmazsanız sahip olduğunuz her şeyi kaybedeceğinizi haber veriyorum. Aa, öyle bakmayın ama! Kararı size bıraktım sonuçta. Bakın ne kadar da anlayışlıyım."

Sinirden ne yapacağını bilemez bir durumda olduğu belliydi. Hızlı hızlı nefesler alıyordu. Tek elinin parmaklarıyla hafif hafif masaya vurduğu sırada tek eliyle de alnını ovuşturuyordu. Oğlunun şu an hastanede yaşadığı çaresizliğin kat be kat fazlasını yaşamasını istemiştim ve yaşıyordu. En yakın arkadaşımın şu an yatağının içinde çektiği acının kat be kat fazlasını çekmesini istiyordum ve çekiyordu. Ne ben ne de Tuğsan en yakın arkadaşlarımızı o halde görmekten memnunduk. Biraz da bu mantar tatmalıydı şimdi memnuniyetsizliği.

"Hiçbir şey yapamazsın, tanıdıklarım var her yerde."

"Ciddi misiniz? Ben bunu bilmiyordum. Peki, özür dilerim. Beni affedin. Hemen gidip korkudan evimin bir köşesinde

çalışmalıyım." diyerek üzölmüş rolü yaptım, birdenbire kahkahalarla gülmeye başladım ve konuşmaya devam ettim. "Siz beni insan mı sandınız acaba ya da bu dünyada eli kolu uzun tek insan kendiniz mi sanıyorsunuz? Üstelik yaptığınız şey paçanızı kolay kolay kurtarabileceğiniz gibi değil. Mutfağınızda neden oeselden çıkış günleri belli olan müşterilerin son akşam yemekleri için ayrılmış malzemeler bölümü var? Peki neden bu malzemelerin içinde diğer malzemelerden ayrı olarak az miktarda da olsa salmonella, bacillus cereus ve lanet olası bir isme sahip olan staphylococcus aureus buldum? Çünkü zaten gidiyorlar, dünyanın en ucuz konservelerini de kullansanız size hiçbir şey olmaz. Çünkü bahaneniz hazır, gıda zehirlenmeleri başladığı andan 7 saat sonrasına kadar tamamen ortaya çıkar. Yani, eğer birine bir şey olursa diyeceksiniz ki 'Bu insanlar her zaman burada yemek yiyor, bu zamana kadar bir şey olmadı da son gece mi oldu?' Aptal bir mantardan aptal bir plan! Bir konuda haklısın, elin kolun uzundur belki ama bir yerden sonra o da işe yaramıyor canım ya! Ne kadar çok gazeteci arkadaşım olduğunu duysan korkudan dilin tutulur. Duymak ister misin? Otelinin rezil haberini yapabilecek kaç insanın olduğunu öğrenmek ister misin? Haberler bir başladı mı bakan tanıdığın da olsa bir işe yaramaz. Şimdi, ne istediğimi anlamışsındır diye umuyorum. Enes Ceyda'dan boşanacak ve Nefes'le olacak. Enes'e ait olan hiçbir şeyi almayacaksın. Hatta dur, otel şubelerinin bağlı olduğu şirketin %75'ini Enes'in üstüne yapmanı istiyorum. Bak, ne kadar insafliyım. Tüm bu dediklerimi yaptıktan sonra tekrar denetlemeye geleceğim ve aynı şeyin devam ettiğini görürsem, o zaman hisselerin tamamını benim üstüme bile yapsan rezil ederim seni

herkese!" Ayağa kalktım ve çantamı takıp tekrar gülümsedim sanki biraz önce ölümüne tehdit ettiğim insan o değilmiş gibi.

"Bunların hiçbirini yapamazsın." Başımı sağa sola salladım ve kapıya doğru ilerledim onaylamaz bir şekilde. Kapıyı açıp ona döndüm kararlılıkla. Bu adam kararlı insan bakışından hiç mi hiç anlamıyordu. Dudaklarımı araladım ve sert bir sesle son sözümü söyledim.

"yle de bir yaparım ki..."

27 Mayıs...

-Nefes-

“Geliyorum Aysel, iki dakika bekleyemedin ya!” diyerek mutfaktan çıkıp kapıya doğru koştum ellerimi elimdeki havluyla kurulayarak. Kapıyı aralayıp kim olduğuna bile bakmadan tekrar mutfağa koştum. Patatesleri tavadan almam gerekiyordu, yoksa siyah patateslerimiz olacaktı. Eh, kimse siyah patates kızartmaları yemek istemezdi değil mi?

“Nerede kaldın Aysel? Yumurta al diye yolladım neredeyse iki saattir yoksun! O Tuğsan'a da soracağım bunun hesabını. Seni ne zaman bir yere yollasam saatlerce geri gelmene izin vermiyor.” Patates kızartmalarını başarıyla tabağa alıp biberleri tavaya attım. Bu sırada hâlâ Aysel'den ses gelmemişti. Ah siktir! Yoksa bir hırsızca kapı filan mı açmıştım? Yok canım daha neler...

“Aysel, orada mısın?” diye seslendim merakla. Ses gelmeyince bir iki adım atıp mutfağın kapısına doğru ilerledim. Elime bir tava mı alsaydım? Gerçi hırsızın çok daha hazırlıklı olacağına emindim. Düşünsenize adam kapıyı çalarak hırsızlık yapacak kadar güveniyor kendisine. Mutlaka tavadan çok daha

etkili bir şeylere sahiptir. Yine de duvarda asılı duran tavalardan birini elime aldım ve yavaş yavaş mutfaktan çıktım. Koridorda bir ajan edasıyla ilerledim. Kapı kapalıydı. Acaba Aysel bir şey almayı unutup tekrar mı gitmişti? Ah, herhalde öyle olmuştu. Aksiyona filan gerek yoktu tabii. Boş yere korkmuştum. Aptal Nefes! Rahat bir nefes alıp tekrar mutfağa yöneldiğim sırada oturma odasından gelen sesle yerimden sıçradım. Tanrım, içeride birisi var! Sakin ol Nefes. Sakin ol! Koridorda tekrar yönümü değiştirip oturma odasına doğru ilerlemeye başladım. Tamam kızım, cesur ol! Elimdeki tavayı sıkıca kavrayarak hızlı ve cesur adımlarla oturma odasına girip tavayı havaya doğru kalırdım! Ve aman Tanrım!

"Nefes! Bizi tavayla karşılayan ne kadar da hoş! Annesinin kızı işte! Buraya gel tatlım! Baban seni çok özledi." Babam karşımda neşeyle gülerek oturduğu koltuktan ayağa kalkarken hemen yanındaki annem ağlamaya başlamıştı. Neler oluyordu, burada ne işleri vardı? Daha dün konuştuğumuzda buraya geleceklerinden bahsetmemişlerdi bile. Şaşkınlıkla elimdeki tavayı bile bırakamadan bana kollarını açan babama doğru ilerledim ve sıkıca sarıldım. Haberim olsa özlemden ağlayabilirdim belki ama şu an tek yaptığım ağzım açık bir şekilde şaşkın şaşkın bakınmaktı.

"Nermin şu kızının güzelliğine baksana, boşandıktan sonra ilk kez görüyoruz. Düğündeki halinden bile daha güzel öyle değil mi? Nermin... Neden ağlıyorsun sen şimdi?" Babamla aynı şaşkınlıkla anneme baktım. Hüngür hüngür ağlıyordu.

"Anne..." diye mırıldandım ne yapacağımı bilemeyerek.

"Kızım, güzel kızım." diyerek ayağa kalktı ve bana özlemle sarıldı. Bu sarılma bana Murat'la olan düğününden önceki son

sevinmemizi hatırlatmıştı. Tamam, o zaman evleniyordum ve üstünde bunun duygusallığı vardı. Ama şimdi...

"Anne neden ağlıyorsun?" dedim annem kollarıyla beni öldürseye bir şekilde sararken. Babam bize bakıp sınıtmaya başlamıştı.

"Ben ağlamayayım da kim ağlasın kızım?" Şaşkınlıkla kollarından kurtulup yüzüne baktım. Ölüyordum da benim mi haberim yoktu?

"Ne oldu ki anlamıyorum." diye mırıldandım. Annem göz yaşlarını silerek beni de aralarına dâhil edip koltuğa oturdu. Küçükken annem ve babamın ortasında oturmayı çok severdim, ama şu an 'Ben büyüdüm artık!' isyanlarına başlamak üzereydim. Çünkü bir yandan babam, bir yandan annem saçlarımı ve yüzümü okşayıp bana sanki yıllardır görüşmüyormuşuz gibi bakıp duruyorlardı.

"Hiç bir şey olmadı kızım, seni özledik." diye mırıldandı annem babamın gözlerine baktığı sırada. Sesi bir garip çıkıyordu. Sanki tereddütlü gibiydi. Gerçi beni özledikleri konusunda tereddüt ettiklerini sanmıyordum. Söz konusu insan benim sonuçta, beni özlemeyecekler de kimi özleyecekler.

"Beni özlediğiniz için mi şu an bana böyle bakıyorsunuz? Doğru söyleyin, ölmüyorum değil mi? Ayrıca siz nereden çıktınız? Hiç haber de vermediniz." Babam ve annem yine birkaç saniye baktıktan sonra bakışlarını bana yönelttiler. Yok, yok ben kesin ölüyordum. Yüzlerinde kızları ölecekmiş gibi bir ifade vardı.

"Aman Nefes, sürpriz yaptık işte, gelmese miydik?" Annem bozulmuş gibi bir sesle konuştu, benimkiler gibi kızıl kıvrıcık olan kısa saçlarını bana doğru savurunca gözlerimi devirdim. Alınganlık konusunda kime çektiğim belli oluyordu.

"Saçmalama anne, sadece merak ettim işte. Ama iyi ki geldiniz, sizi çok özledim." deyip ikisine sarıldım. Aysel'in bu sürprizden kesin haberi vardı. Hatta bu yüzden geç kalmış bile olabilirdi. Yani annemleri havaalanından almak için. Belki de Tuğsan'la birlikte almışlardı. Acaba Enes'in de haberi var mıydı? Saçmalama Nefes, kapa çeneni! Nereden haberi olacaktı Enes'in? Artık benim hakkımda herhangi bir şeyden haberdar olmak istediğini sanmıyordum. Neredeyse bir ay önce, onu o hastane odasında bırakıp gittiğimden beri beni aramamıştı. Ben de onu aramamıştım. Ama önemli olan onun arayıp aramamasıydı. Tamam, terk eden taraf bendim ama en azından arayabilirdi. Nasıl olduğumu da mı merak etmiyordu mesela? Ya da Aysel'e sorabilirdi. Aysel Enes'in o günden sonra bir daha benden bahsetmediğini söylemişti. Hatta, "Nasıl bu kadar çabuk toparlandı anlayamadım! Ama keyfi şaşırtıcı derecede yerinde." demişti. Çok güzel bir durumdu bu aslında, sevinmiştim, keyfi yerindeydi. Tanrı aşkına, kimi kandırıyorum? Gayet de üzülmüştüm keyfinin yerinde olmasına. Enes'in keyfi yerinde olmamalıydı. Nasıl keyfi yerinde olurdu, nasıl mutlu olabilirdi bensiz? Biliyorum, benim istediğim şey buydu ama olmamalıydı işte! En azından benim yaptığım gibi her gün Aysel'e ya da Tuğsan'a nasıl olduğumu sormalıydı. Ama ikisine de beni sormuyordu, adımlı bile anmıyordu. Belki o da anlamıştı bensiz olmasının her bakımdan çok daha mantıklı olacağını. Evet, evet... Kesin öyle olmuştu! Ne güzeldi bunu anlaması. Çünkü ben de bunu anlatmaya çalışmıştım değil mi? Tamam. Harika...

"Ben geldim!" Aysel elleri poşetlerle dolu bir şekilde içeri girince şaşkınlıkla ayağa kalktım ve poşetleri aldım elinden.

"Sen benimle gelsene bir dakika!" dedim ve mutfağı doğru gülerek mutfağı geldi peşimden.

"Annemleri sen mi aldın havaalanından?" diye sordum poşet-tekileri çıkarıp masaya dizerken.

"Evet! Sana sürpriz yapmak istemişler. Beni çağırdılar. Çok tatlılar, değil mi?" Poşetten çıkanlara şaşkınlıkla bakımdı. Daha önce hiç bu kadar alışveriş yaptığımız olmamıştı. Her şeyden fazla almıştı, hadi buna bir şey demiyorum da bir sürü hazır tatlı ve paket paket yufka vardı burada.

"Aysel ben seni sadece yumurta almaya yolladım, sen hayatımızın sonuna kadar bir daha alışveriş yapmamıza gerek kalmayacak kadar dolu market poşetleriyle geldin. Üstelik annem ve babamı da getirmişsin." Aysel keyifle gülümseyip masadakileri dolaplara yerleştirmeye başladı.

"Kötü bir şey mi bu Nefes? Annem ve babam sana sürpriz yapmak istemişler diyorum. Sürprizi bozsa mıydım? Ayrıca onlar bizim misafirlerimiz, bu yüzden bu kadar çok alışveriş yaptım. Eğer istemiyorsan gidip markete geri götürüyim bunları. Annemle babamı da havaalanına bırakırım." Aysel kendi sevimsiz şakasına g lirken gözlerimi devirip poşetten yumurtaları çıkardım.

"Saçmalama Aysel!" diye mırıldanıp içeriye doğru bağırdım. "Anne, baba! Kahvaltı hazırlıyorum. Özel bir isteğiniz var mı?" Birkaç günlüğüne de olsa burada olacaklarına göre bekâr hayatına kısmen elveda demiş oluyordum. Birkaç günlüğüne g le g le iki kişilik yemek tencereleri, g le g le açık duran ama kimsenin izlemediğı televizyon, g le g le içip içip efkâr dağıttığımız akşamlar.

"Anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum. Sadece dört kişiyiz şu anda. Bu kadar hazırlığa ne gerek var anne?" diye söylendim ikinci tepsi böreği fırından çıkarmak üzere olan anneme.

"Kızım, şu haline bir baksana, nasıl zayıflamışsın, yüzün de sapsarı olmuş. İyice kilo aldırayım sana."

Çalan telefonumla birlikte annemin konuşmasının devamını dinlemeden mutfaktan çıktım sinirle. Tam o sırada Aysel elinde bardaklarla mutfağa giriyordu. Ne hazırlığı yapıyordu bunlar? Kesin bir misafir çağırdılar da benim haberim yok, kesin. Telefonumun ekranında tanımadığım bir numara görünce birden heyecanlandım. Enes'in numarasını silmemiştim, ama başka bir numaradan arayıp sesimi dinlemek istiyor olabilirdi. Evet, bu olabilirdi. Çünkü ben de birkaç kez yapmıştım bunu. Yaklaşık yirmi kez filan... Tamam, heyecanlanmamı gerektirecek bir durum yok. Aslında heyecanlanmıyorum zaten. Hah! Geçmiş gitmiş bir durum artık bu... Atlattım yani.

"Alo?" diye kekeledim telefona doğru. Kahretsin! Kekelemeliydim. Sanki depresyondaymışım da haftalardır hiçbir insanla iletişime geçmiyormuşum gibi çıktı sesim!

"Nefes, nasılsın yavrum?" Yavrum mu? Kim bu?

"İyiyim, teşekkürler siz nasılsınız?" Akrabalardan biri filan mı ama neredeyse bütün akrabalarımın telefon numaraları telefonda kayıtlıdır.

"Ben de iyiyim canım, beni tanıdın değil mi?"

"Eh, şey aslında tanıyamadım." Ne demek tanıyamadım?

"Ben Gülay halan, hani küçükken köye gelmiştin iki gece"

Nerde kalmıştınız annelerle beraber. O zamanlar sekiz yaşındaydın sanırım, hatırladın mı?" Ne diyor bu kadın ya? Ne Gülay halası? Sekiz yaşında geçirdiğim iki günümü nasıl hatırlayabilirim?

"Çok üzgünüm, hatırlayamadım. Yani, köye gidiyorduk filan ama hayal meyal hatırlıyorum."

"Yavrum hani attan düşmüştün ya sen, onu hatırlamıyor musun? Sonra tutturmuştun atı da eve götüreceğim diye..." Ah bak bunları biraz da olsa hatırlıyordum işte! Hatta anneme o atla evlenmeye karar verdiğimi söylemiştim.

"Aa, evet, hatırladım at olayını!" Ama telefondaki kadını hâlâ hatırlayamamıştım.

"İşte ben o atın sahibi olan İhsan amcanın karısıyım. Allah Allah, hatırlaman lazımdı..." Ne İhsan amcağı ne Gülay halayı hatırlıyordum. Yani sadece atı hatırlıyordum ama onu söylesem ayıp olacaktı. Kadına, 'Atı hatırladım ama sizi hatırlayamadım.' diyemezdim.

"Hatırladım şimdi Gülay hala, İhsan amca nasıl?" diye yalan söyledim yapmacık bir merakla. Beni neden arıyordu ki?

"Hele şükür! Herkes iyi kızım, sen bizi merak etme. Ben senin evlilik olayını duydum. Kaç zamandır arayıp tebrik edeyim diyorum bir türlü edemedim. İstanbul'a da yolumuz düşmüyor malum, gelemedik. Şimdi fırsat buldum da arayıp tebrik edeyim dedim."

Evlilik olayı mı? Murat'tan boşandığımı bilmiyorlar mı? Demek ki annem söylemedi. Şimdi ben söylersem annem beni öldürür!

"Ha, evlilik diyorsunuz! Teşekkür ederim, ben yani teşekkür ederim!" Yalan söylemekten nefret ediyordum ama annem gerçekten beni öldürürdü. Ayrıca köyde boşanma olayı kötü bir şekilde karşılanabilirdi.

"Önemli değil Nefes'ciğim, kızım sesin kesik kesik geliyor, çekmiyor sanırım. Sonra tekrar ararım. Tekrar hayırlı olsun. Beni düşündüğün için de teşekkür ederim. Hadi kendinize iyi bakın..." Sesim kesik kesik gitmiyordu, yalan söylediğim için kekeliyordum sadece. Her neyse... Beni düşündüğün için teşekkür ederim derken ne demek istemişti acaba? Acaba o zaman davetiye yollamadık diye kinayeli bir şekilde mi söylemişti? İyi de çok az kişiyi çağırmıştık. Murat'ın annesi küçük bir düğün istiyordu. Üstelik büyük bir düğün olsa bile en son sekiz yaşında gördüğüm birini neden çağırmalıydım ki?

Mutfığa girdiğimde annem ve Aysel'i fısır fısır konuşurken yakaladım. Beni görünce hemen susup biri böreklerle biri salatayla ilgilenmeye başladı. Bunlar bir iş karıştırıyorlardı ama ne?

"Anne, Aysel hemen anlatın, ne planlıyorsunuz?" Gülerek bana baktılar.

"Yok kızım ne planlayacağız. Eski komşularımı yemeğe çağıracağım, onlarla alakalı dedikodu yapıyordum arkadaşına." dedi annem keyifle. Hah, misafir çağıracağını biliyordum. Misafirlerden nefret ettiğim için benden saklamışlardı tabii.

"Bana neden söylemedin anne? Tamam misafir sevmiyorum, ama kovacak halim de yoktu. Her neyse, yapabileceğim bir şey var mı canım sıkılıyor da." Annem börekleri keserken Aysel mutfığa bakındı yapabileceğim bir şey arıyormuş gibi.

"Aslında yok, biz hallediyoruz. Kapıcı gazete getirecekti, kapıya asmış mı diye baksana, canın sıkılıyorsa okursun. Hem Nevzat Amca da gazete istiyordu." dedi Aysel kaşlarıyla kapıyı gösterip. Başımı sallayarak mutfaktan çıktım ve kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açıp arkasında asılı duran gazeteyi aldım ve annemlere kolay gelsin deyip odama geçtim. Gazeteyi ekleriyle birlikte yatağımın

üstüne koyup sırayla okumaya başladım. O kadar çok canım sıkılıyordu ki en alakasız olduğum bölümleri bile okuyordum. Yaklaşık yarım saat sonra gazetenin magazin ekine gelince ilgisiz bir şekilde doğruldum ve açtım. İlgisizce sayfalarda göz gezdirirken tanıdık bir simayla karşılaşınca durdum. Vücudum istemsizce titremeye başlamıştı bile! Enes ve Ceyda'nın düğünlerinden bir fotoğraf vardı. Üstünde kocaman harflerle şöyle yazıyordu, "ÇOK MUTLULAR!" Titreye titreye haberi okumaya başladığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Atabanlı Otel Zinciri'nin veliahdı Enes Atabanlı ile S&D Turizm'in sahibi Süleyman Eroğlu'nun kızı Ceyda Eroğlu yaklaşık üç ay önce evlenmişti. Düğüne katılan birçok magazin mensubunun şüphelerine göre düğünde morali oldukça bozuk olan Enes Atabanlı o günlerde kafalarda birçok soru işareti bırakmıştı. Fakat o günler geride kaldı. Geçen hafta gittikleri Prag tatilinden dün gece dönen çift, havaalanında kendilerine birçok soru yönelten basın mensuplarına 'Mutluyuz!' mesajı vermek için el eleydi! Geçen hafta çıkan hamilelik dedikodularıyla alakalı sorulara gülen Ceyda Eroğlu, 'Evet, artık üç kişiyiz...' diye cevap verdi. Üç haftalık hamile olduğunu söyleyen Ceyda Hanım'ın kocasına olan bakışları, evlilik aralarındaki aşkın büyüklüğünü anlatmaya yetiyor gibiydi. Evlilik nasıl gidiyor diye sorulduğunda ise Enes Atabanlı şöyle cevap verdi, 'Çok mutluyuz! Birbirimizi çok tanımadan evlendik, bence biraz ilk görüşte aşk gibiydi, ama bu kadar kısa zamanda her şeyim oldu Ceyda. Yediğim yemek, içtiğim su, aldığım nefes oldu. Hayatımı sevdiğim kadınla geçireceğim. Bundan daha güzel bir şey olabilir mi?' Çifte mutlu, kalabalık ve uzun ömürlü bir evlilik diliyoruz!"

Gazeteyi ellerimin arasına buruşturduğumda ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Gözlerimden akan yaşları umursamadan

titreyen bedenimle birlikte ayağa kalktım. Odamdan çıkıp bir ruh gibi mutfağa geçtim. Aysel ve annem beni fark etmeden bir şeyler konuşuyorlardı ama ne dediklerini duyacak halde değildim. Canım çok yanıyordu.

"Enes baba oluyormuş..." diye kekeledim ağızımdan çıkan bir hıçkırıkla. Beceriksizce gazeteyi Aysel'e doğru uzattım bir umutla. Habere bakmasını ve yalanlamasını istiyordum. Yalvaran gözlerle bir ona, bir anneme baktım. Annemin Enes'in evli olduğundan haberi bile yoktu. Ama sorgulamadan titreyen bedenime doğru bir iki adım attı ve kollarıyla sardı beni. O an tutunacak birine ihtiyacım olduğunu anladığım andı. Biri tutana kadar düşeceğini anlamıyordu insan... Annemi bırakmadan dizlerimin üstüne çöktüm yavaş yavaş.

"Anne Enes, anne..." diye mırıldanabildim sadece hıçkırıklarımın arasından. İçeride televizyon izleyen babam ağladığını duymuş olacak ki şaşkınlıkla mutfağa daldı. O sırada Aysel gazetedeki haberi yalanlamak yerine şaşkınlıkla telefona sarılmıştı. Hızlı hızlı bir numara çevirip telefonu kulağına dayadı. İçimden dua etmekten başka çarem yoktu. Haberin yalan olmasını dilemekten başka hiçbir çarem yoktu. Aysel telefona doğru sadece "Doğru mu?" demişti. Sadece bu. Kısa bir sessizlik ve kapanış... Yüzü her şeyi anlatıyordu, ama ben hâlâ yüzüne bakıyordum umutla.

"Çok üzgünüm Nefes..." diye mırıldandı yanıma doğru eğilirken. Çok mu üzgündü? Ne demekti bu? Haber doğru muydu? Doğru muydu!

"Aysel yanlışlık vardır, Enes bunu yapmaz. Benden ayrıldıktan hemen sonra gidip o kadından çocuk yapmaz!" diye sayıkladım hıçkırıklarımın arasından. Aysel yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Yapmış Nefes! Kaç gündür ortalıkta görünmediğini biliyordum. Demek ki tatildeymiş karısıyla. Hamilelik haberini herkesin saklamış. Tuğsan da yeni öğrenmiş." Hayır, hayır bu doğru olamazdı. Bu hayatımda duyduğum en saçma şeydi. Onu terk eden ben olabilirdim, istediğim şey de bu olabilirdi ama bunu yapmış olamazdı. Bu kadar çabuk yapmış olamazdı. Onun için nasıl 'yediğim yemek, içtiğim su, aldığım nefes' derdi. Onun nefesi ben değil miydim? Annemin ve babamın tesellisini dinlemeden ayağa kalktım.

"Gidip hesap soracağım. Arayıp nerede olduğunu öğren." diye emrettim Aysel'e. Buna hakkım yoktu biliyordum ama yapmak zorundaydım. Kahretsin! Başkasını sevemezdi. Ben sevmesini istediysen bile sevemezdi. Sevmemeliydi... Ben bu kadar canımın yanacağını düşünmemiştim.

"Nasıl hesap soracaksın Nefes? Onu sen terk ettin. Karısıyla mutlu olmasını sen istedin. O gelip sana hesap sormadı da sen mi soracaksın?"

Aysel'in sözlerine karşılık sinirle elindeki telefonu çekiştirdim ve Enes'in numarasını buldum, numarayı arayıp telefonu Aysel'e uzattım.

"Ara ve nerede olduğunu öğren!" diye emrettim ikinci kez dişlerimin arasından. İstemeye istemeye de olsa telefonunu kulağına dayadı. Birkaç saniye sonra benden biraz uzaklaştı ve konuşmaya başladı. Soğuk bir sesle nasıl olduğunu sordu. Bir iki dakika gönülsüzce sıradan bir konuşmayı devam ettirdikten sonra en sonunda nerede olduğunu sordu. Birkaç şey daha söyleyip telefonu kapattıktan sonra onaylamaz gözlerle bana döndü.

"Neredeymiş?" diye sordum sinirle.

“Söylemek istemiyorum. Unut onu Nefes! Bunun böyle olmasını sen istedin.” Aysel tam yanımdan geçip mutfaktan çıkacağı zaman önüne geçtim. Dolu gözlerimle baktım yüzüne.

“Aysel beni nasıl anlamazsın? Ben... Bak, babası annesiyle görüştürmeyeceğini söylemişti, gitmek zorundaydım onun mutluluğu için...” diye kekeleyişim sırada Aysel gayet ciddi bir tavırla yüzüme baktı.

“Peki ya şimdi? Şimdi tekrar ona dönersen ne olacak? Babası bu sefer kararından vazgeçecek mi?”

“Hayır, hayır! Ona dönmeyeceğim ki! Ben...” dedim ama devam edemedim. Ne diyecektim ki ne yapmaya gidiyordum?

“O zaman neden gidiyorsun? Ne diye tekrar hatırlatasın kendini ona? Belli ki seni unuttu, belli ki sensiz mutlu olabilmeyi öğrendi. Neden gidiyorsun şimdi?”

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Sadece gitmek istiyordum. Sadece bozmak istiyordum. Benimle olamazdı ama onunla da olmamalıydı. Ondan çocuğu olacaktı, biliyordum ama olmamalıydı! Onunla mutlu olamazdı ki! Belki başka biriyle olabilirdi. Onu mutlu edecek başka birini bulabilirdi! Ama Ceyda onu mutlu edemezdi. Edemezdi! Başka biriyle mutlu olsa bir şey demezdim ama Ceyda olmazdı. Hayır, aslında kimse olmazdı. Kahretsin! Kahretsin! Ne istediğimi bile bilmiyordum! Sadece yaşamak istemiyordum. Aysel'in ayaklarına doğru diz çöktüm. Nerede olduğunu söylemek zorundaydı. Ona yalvaracaktım, bunu bilmek zorundaydım. Belki gidip bir şey söylemeye hakkım yoktu, ama en azından görmek istiyordum. Gerçekten mutlu olup olmadığını görmek istiyordum.

“Nefes ne yapıyorsun?” deyip telaşla eğilmeye çalıştı Aysel.

"Sana yalvarıyorum Aysel, yalvarıyorum, lütfen nerede olduğumu söyle!" Annem beni kaldırmaya çalışırken babamın elini kalbinin üstüne koyarak masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturduğunu gördüm. Herkesin hayatını mahvediyordum. Belki de ölmeliydim.

"Nefes ayağa kalk!" dedi ve kollarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı Aysel. Gözlerimin içine baktı, ellerini yüzümün iki yanına koydu ve kısaca cevap verdi.

"Otellerinin Cihangir şubesinin hemen yanına yeni bir restoran açılmış. Oradalarmış söylediğim gibi, karısıyla birlikte." Babamla onayladım ve annemle babama baktım. İkisi de çok şaşkın ve üzgün görünüyorlardı.

"İyisiniz, değil mi? İyi olun... Aysel size her şeyi anlatacak." diye mırıldandım.

"Sen git kızım, biz iyiyiz." diye mırıldandı annem. Can sıkıcı bir şekilde gülümseyerek geçiştirdim ve zar zor yürüyerek evden çıktım. Evin önünde bir taksiye binip gideceğimiz yeri tarif ettikten sonra telefonumu çıkardım. Normalde tam burada Enes'le olan bir fotoğrafımı açıp baka baka ağlamam gerekiyordu. Ama bizim bir fotoğrafımız bile yoktu. Hiçbir şey yaşayamamıştık ki doğru düzgün. Neredeyse hiç başlayamadığımız bir ilişkiyi bitirmiştim ben. O da doğal olarak çok kızmıştı, o kadar kızmıştı ki gelip yüzüme kızamamıştı. Sonra da yapması gerekeni yapıp beni unutmuş ve karısıyla mutlu olmayı denemişti, olmuştu da. Ama bunu kabullenemezdim. Yaptığım yanlıştı, biliyorum ama bu zamana kadar yaptığım ne doğrudu ki? Enes'le düğün gecemde yatmam yanlıştı, onu terk etmem yanlıştı, şimdi oraya gitmem de yanlış. Ama belki üç yanlış bir doğruyu götürmek yerine getirirdi bu sefer.

Taksiden inip otelin önünde durdum birkaç saniye. Bir tarafında bir bar vardı, diğer tarafında ise kocaman turuncu ışıklarla aydınlatılmış krem rengi temalı, oldukça lüks görünen bir restoran vardı. Restoranı dikkatlice incelemeyen kapısına doğru yürüdüm. Kapıdaki iki güvenliğin arasından geçip otomatik kapının beni görünce açılmasını izledim ve içeri girdim. İçeri girdiğimde beklediğimden çok daha farklı bir yer gördüm ve kaşlarımı çatarak olduğum yerde kaldım. Duvarlar asansörlerle doluydu. Karşımdaki duvarda üç kocaman asansör kapısı vardı. Sağımda ve solumda da. Başka hiçbir şey yoktu. Ne masa, ne sandalye, ne insan, ne merdiven, ne de içeri girdiğim kapı dışında bir kapı... Şaşkınlıkla asansörlerden birine doğru ilerledim. Asansörü çağırma tuşuna bastım ve asansörün kapısı anında açıldı. İçeri girdim, elimi asansör tuşuna götürüyordum ki birden tuş kendiliğinden yandı ve asansör hareket etmeye başladı. Neler oluyordu? Asansör yavaş yavaş ilerlerken hem Ceyda ve Enes'i mutlu göreceğim korkusu vardı içimde, hem de bu garip yerden korkuyordum. Ayrıca asansör de çok yavaş gidiyordu. Şu ana kadar normal bir asansörle çoktan yüzüncü kata bile çıkmış olmam gerekiyordu. Burası ise en fazla üç dört katlı bir yerdi. Merakla etrafımda döndüm ve asansörü incelemeye başladım. Arka duvarda üstünde renkli resimler olan tuşlar vardı. Birinde asansörün kapısı kapalıydı, sanırım bu kapıyı kapatmak içindi. Birinde asansörün kapısı açıktı, eh bu da açmak içindi. Ama bir sürü tuş vardı. Ne anlama geliyor olabilirlerdi ki! Birinde asansörün kapısı kapalıydı ve üstte kalp resmi vardı. Ne demekti bu şimdi? 'Asansörde sevişeceğiz, kapıyı açmayın' tarzında bir şey mi? Kapalı asansör kapısı resminin üstünde tek taş yüzük vardı. Ne ilginç bir asansördü bu böyle! Ve asansör hâlâ varamamıştı hangi kata çıkıyorsa. Arkam kapıya dönük bir şekilde sinirle söylenmeye başladım "Bu asansör

neden bu kadar yavaş!" diye. Birden kapı açıldı ve tanıdık bir ses cevap verdi bana...

"İnsanlar asansörde âşık olabilsinler diye." Şok içinde arkamı döndüm. Enes tam karşımda, rengârenk masalardan birine yaslanmış ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde duruyordu. Ondan başka kimse yoktu.

"Sen tek başına ne yapıyorsun burada?" diye mırıldandım şaşkınlıkla. Asansörün kapısı kapanmadan asansörden bir iki adımda çıktım. Daha fazla ilerlemeye cesaret edemedim.

"Sen neden tek başına buradasın?" diye sordu soruma karşılık olarak. Tavırlarını anlamaya çalışıyordum ama anlayamıyordum. Sadece, çok ciddiymi, çok özlemiştim onu. Çok...

"Ben birine bakmak için gelmiştim. Senin burada olacağını bilmiyordum. Bir arkadaşım buradaymış da... Üst katta sanırım." Hafifçe gülerek başını öne eğdi. Gözlerimi ondan kaçırmaya çalışıyordum. Olanlara bir anlam veremiyordum.

"Üst katta olacağını sanmam." diye mırıldandı bilmiş bilmiş.

"Neden olmasın ki?" Kendinden emin bir şekilde kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Çünkü burası daha açılmadı Nefes. Tabelaya baksaydın açılışın 27 Mayıs akşamı yapılacağını görürdün. Açılışı eşim ve ben yapacağız." Ne saçmalıyordu bu? Ceyda'yla birlikte bir restoran mı açmıştı? Hatta belki de Ceyda için...

"Öyle mi ne güzel! Tebrik ederim. Hem restoran hem bebeğiniz için... Çok mutlu oldum." Gülümseyerek başını salladı.

"Ben de çok mutlu oldum. Açılışa sen de geliyorsun, itiraz istemem. Madem bu kadar mutlu oldun, seni de orada görmek isterim." Tamam. Anlaşıldı. Benden intikam almaya çalışıyordu, bu belli.

“Gelmeyeceğim. Size iyi eğlenceler. İçtiğin su, yediğin yemek, aldığıın nefes yanında olduktan sonra bana ne gerek var?” dedim sinir bozucu bir gülümsemeye. Nefes bunları söylemeye hakkın yok, yok işte! Sen terk ettin onu!

“Yok, gelmelisin. Sen yoksan bir eksiziz...” dedi dalga geçer gibi gülerek. Hemen sonra konuşmaya devam etti, “Ben de seni tebrik ederim bu arada.” Kaşlarını çatarak baktım yüzüne.

“Ne için?”

“Bilemiyorum. Facebook profiline girdim bugün öylesine. Herkes duvarına ‘tebrik ederim’ tarzı bir şeyler yazmış. O yüzden tebrik edeyim dedim.” Şaşkınlıkla anlam vermeye çalıştım.

“Ne tebrik etmesi, tebrik edilecek bir şey yapmadım ki?” dedim şaşkınlıkla. Enes yerinden kıpırdayıp masaların birinin üstünde duran laptopuna yöneldi. Bir yerlere tıklayıp laptopla birlikte önüme kadar geldi ve ekranı bana doğru çevirdi.

“Bak kendi gözlerinle gör.” Gözlerimi ondan ayırıp ekrana baktım. Gerçekten benim profilim açıktı. Enes sayfada aşağı doğru inerken hızlıca bütün yazılanlara göz attım hızlıca. Aşağı inmekle bitmiyordu. Neredeyse arkadaş listemde ekli herkes bir şeyler yazmıştı. Hepsi tebrik konulu mesajlardı ama neden?

“Anlamıyorum, neden tebrik ediyorlar beni?” Enes bilgisayarını masaya götürdüğü sırada umursamazca cevap verdi.

“Bilemem ama sen biliyorsundur. Baksana, baba olacağımı bile öğrenmişsin.” O konu aklıma gelince kontrolsüzce sinirlendim yine. Ama aklım tebrik mesajlarındaydı.

“Onu gazeteden öğrendim.” diye mırıldandım gözlerimi devirerek. Bilgisayarını koyduğu masada duran gazetelerden birini aldı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Tamam, neden tebrik edildiğini de gazeteden öğren."

Bana uzattığı gazeteyi şaşkınlıkla elime aldım. Ne diyordu bu şimdi? Tanrı aşkına acaba ben deliriyordum ve tüm bunlar haval mıydı? Saf saf baktım gazetenin ilk sayfasına. Benimle alakalı hiçbir şey yoktu tabii ki. Gözüm gazetenin tarih kısmına kayınca kaşlarımı çattım. Koyu siyahla 27 Mayıs 2015 yazıyordu. Kolumdaki saatime baktım hemen. Saatimin tam ortasında ise tarih 25 Mayıs 2015 olarak görünüyordu.

"Ama bu iki gün sonranın gazetesi, şaka mı yapıyorsun?" diye mırıldandım şaşkınlıkla. Enes sağa sola doğru başını salladı.

"Hayır, şaka değil iki gün sonranın gazetesi. Aç oku bakalım, neler olacakmış." Kesin benimle dalga geçiyordu. Sıkıntılı bir nefes alarak gazeteyi masaya koydum ve oturmadan sayfaları çevirmeye başladım. Her sayfaya biraz göz atıyordum. Magazin sayfasını da tam çevireceğim sırada birden gözüme garip bir fotoğraf çarptı. Enes ve benim düğün fotoğrafımız. Ne?

"Bu... bu ne! Sen benimle dalga mı geçiyorsun Enes?" Enes yapmacık bir merakla gazeteye baktı.

"Ben ne yaptım şimdi? Gazete bu! Benimle ne alakası var? Hem ne olmuş, bakayım. Aa, bu biz değil miyiz?" Allah'ım sen bana akıl fikir ver, kesinlikle deliriyordum ben.

"Benim düğün fotoğrafım ve senin düğün fotoğrafının birleştirilmiş hali! Dalga geçiyorsun sen benimle. Ben seni terk ettim diye neler kaybettiğimi göstermeye çalışıyorsun. Gazeteyi de sen yapurdun değil mi?" Enes saçmalıyormuşum gibi baktı yüzüme.

"Saçmalama Nefes, ben hiçbir şey yapmadım. İki gün sonranın gazetesi bu. Demek ki iki gün sonra evlenmiş olacağız! Adamların yalan haber yapacak halleri yok sonuçta. Dur da bir haberi okuyalım. Merak ettim!" dedi. Ama oynadığı o kadar

belliydi ki. Birkaç saniyelik bir duraklamadan sonra başımı gazeteye çevirdim ve kısa haberi okumaya başladım.

“Atahanlı Otel Zinciri'nin veliahdı Enes Atahanlı boşanmasının üstünden bir ay bile geçmeden şok bir evlilik yaptı. Kısa süreli sevgilisi Nefes Atay ile dün gece yeni açılan bir restoranda evlenen Enes Atahanlı'nın düğününe yüzlerce insanı davet ettiği konuşuluyor. Düğün konuklarından alınan bilgiye göre ilk düğününün aksine oldukça mutlu görünen Enes Atahanlı, gece boyunca yeni eşinin yanından bir dakika olsun ayrılmamış.”

Ağzım bir karış açık bir şekilde Enes'e doğru döndüm. Artık gülmüyordu ama tam olarak ciddi de değildi. Gözleri parlıyordu.

“Sen...” diyebildim sadece.

“Açılışa gelersen sevinirim.” dedi birden. Şimdi açılışın zamanı mıydı? Bu gazete haberi de neydi böyle? Ne yapmaya çalışıyordu? Karmakarışık bir ifadeyle baktığımda yutkundum, derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. “Çünkü açılışa evleneceğiz. Sen ve ben. O yüzden umarım gelersin...” Elimdeki gazete ellerimin arasından kayıp giderken şok içinde baktım ona. Doğru mu duyuyordum? Rüya mı görüyordum yoksa ben?

“Enes ne...” Bir adımda tam önümde durdu, bacakları bacaklarıma değiyordu. Ellerini belime dolayıp beni iyice kendisine doğru çekti.

“Duvara bak...” diye fısıldadı başıyla sağ tarafı göstererek. Nefesini tenimde hissetmeyi özlemiştim. İtaatkar bir şekilde başımı çevirdim ve duvara baktım. Toz pembe duvarın üstünde kocaman harflerle kabartma şeklinde “ASANSÖR RESTORAN” yazıyordu. Şoktaydım! Kıpırdayacak, ağzımı açacak halim bile yoktu. Bu, Aysel'in haftalar önce hastanede kurduğu hayaldi.

"Ne?" diye mırıldanabildim yine. Enes gülümseyerek baktı

bana.

"Yani, burası bizim restoranımız. Açılışını iki gün sonra yapıyoruz ve açılışta evleneceğiz. Haber vereyim istedim." Şaşkınlıktan bayılmak üzereydim şimdi. Bunlar gerçek olabilir miydi? Daha iki dakika öncesine kadar hayatım berbat değil miydi?

"Enes, anlamıyorum." diye isyan ettim gözlerinin içine bakarak. Alnını alnıma dayadı, hâlâ gülüyordu.

"Her şeyi anlatırsam kafan çok karışacak."

"Karışsın." Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Senin beni bıraktığın gece, seni çok merak ettim. Ama peşinden gelemedim, daha fazla uzaklaşmanı istemedim. Sonra Aysel bir planı olduğunu söyleyip gitti. Geldikten birkaç saat sonra otellerin bağlı olduğu şirketin avukatı beni arayıp şirket hisselerinin dörtte üçünün üzerime aktarıldığını söyledi. Bu Aysel'in sayesinde olmuş. Bunu nasıl yaptığını sana uzun uzun anlatır. Sonra babamla konuşmaya gittim. Bana gayet iyi davrandı. Ceyda'dan boşanmak istediğimi söyledim. Kabul etti. Seninle evlenmek istediğimi söyledim. Kabul etti. Şey, Aysel anlatır dedim ama kısaca söyleyeyim, Aysel babamı tehdit etmiş. Her neyse. Sonra Ceyda'dan boşandım. Gerçi onu ikna etmek biraz zor oldu ama ikna oldu sonunda. Annen ve babanı arayıp her şeyi anlattım. Sana sürpriz bir düğün hazırlayacağımı, restoranı, bebek haberini, her şeyi... Onları buraya çağırdım. Hayatın boyunca birkaç uniyeliğine de olsa aynı ortamda bulunduğun herkese davetiye yolladım diyebilirim. O sırada bu restoranın yapımı sürüyordu tabii. Gerisi Aysel'in bugünkü olayları sıraya koyabilmesine bağlıydı O da başardı."

Söylediği her şey biraz daha şok ediyordu beni. Facebook'taki tebrikler, annemle babamın gelişi, sekiz yaşında sadece iki gün evinde kaldığımız o kadının araması, her şey açıklığa kavuşmuştu şimdi. Ama ben hâlâ inanamıyordum.

"O gazete de gerçek gazete değildi yani." diye mırıldandım.

"Değildi! Ama bak bu gazete gerçek olacak. Yıldırım nikâhıyla evleniyoruz." Sesi o kadar keyifliydi ki mutlu olmamam için hiçbir neden yoktu. Gözlerimden akan yaşlara aldırmadan yüzümü göğsüne doğru yatırdım.

"Bir an benden başkasını sevdiğine inanacaktım neredeyse. Ben seni bırakmak istememiştım, bilmediğin şeyler var." Alnını alnımdan çekip dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Her şeyi biliyorum. Beni sebepsiz yere terk etmeyeceğini o zaman da biliyordum zaten. Mutlu olmam için gittin. Ben de mutlu olabileceğimiz bir dünya yarattım bize. Merdivenle girişi olmayan bir dünya, sadece asansörle çıkılabilen." deyip sırttı. Uzun zaman sonra ilk defa içten bir şekilde gülümseyip sıkıca sarıldım ona.

"Seni çok seviyorum..." diye mırıldandım.

"Ben de seni çok sev..." derken dayanamayıp dudaklarıma dudaklarına bastırdım. Sadece bir iki saniye sonra çektim dudaklarıma.

"Cümleni tamamla önce..." dedim gülerek.

"Ben de seni çok seviyorum..." Dudaklarıma tekrar dudaklarına bastırdım. Bu sefer bırakmaya niyetim yoktu. Uzun uzun, doya doya öptüm onu...

İlk Dans

-Düğün Gecesi-

“Heyecandan ölmek üzereyim!” diye mırıldandım elimi sıkıca kavrayan Enes’e. Enes de benim kadar heyecanlı görünüyordu. Hazırlanmam yaklaşık iki saat sürmüştü. Aysel benim hazırlığım biter bitmez restoran hazırlıklarına koşmuştu. Gerçi onlarla Tuğsan ilgileniyordu, ama Aysel ona güvenmiyordu tabii! Koskoca dört katın hazırlığını tek başına yapamazmış! Annem ve babam ise sabahtan beri heyecandan ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Onları böyle mutlu ve heyecanlı görmek o kadar mutlu ediyordu ki beni.

“Sakin öleyim deme Nefes! O kadar hazırlık yaptık, boşa gitmesin!” Enes’in dalga geçen cevabına karşı dil çıkarıp güldüm. Bu sırada asansörlerden birine doğru gidiyorduk.

“Sen daha evlenmeden odun oldun Enes! Vazgeçerim bak!” Gülüşerek asansöre bindiğimizde kendimi çok garip hissediyordum. Onunla tanıştığımızda da asansörde baş başaydık ve yine üstümüzde gelinlik-damatlık vardı... Sanki en başa dönmüş gibiydik.

"Aylar öncesine döndük sanki..." dedi Enes birden aklımı okumuş gibi. Hafif bir tebessümle baktım ona.

"Evet, aynı sahneyi ikinci kez yaşıyoruz..." Elini yanağıma koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Bu sefer bana âşıksın ama başka bir adama değil." Gülümsedim ve aynı şekilde ben de elimi yanağına koyup konuşmaya başladım.

"Ve sen de bu sefer gelinine âşık olduğun bir düğünün damadısın." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken birden asansörün ışıkları sönuverdi. Başımı çektim ve şaşkınlıkla etrafa bakmaya başladım, ellerimi Enes'in ceketinden çekmeden. Asansör durmuştu ve her yer kapkaranlıktı. Korkuyla Enes'in kollarının altına girdim. Ne yani, düğün günümüzde asansörde mi kalıyorduk? Bu gerçekten oluyor muydu? Hayır, hayır, hayır lanet olsun!

"Şaka mı bu?"

"Bu sefer gerçekten benim bir suçum yok. Bunu ben planlamadım." Birkaç saniye boyunca sessizce bekledik bir umuda. Ya gerçekten bu bir şaka değildiyse o zaman ne olacaktı? Herkes düğünümüzü kutlarken biz burada mı kalacaktık.

"Aysel! Tuğsan! Hiç komik değil!" dedim asansörün tavanına doğru. Buralarda bir yerde bir mikrofon filan olmalıydı. Birden ışıklar ağır ağır açılmaya başladı. Ama eskisi gibi parlak yanmıyordu şimdi. Daha karanlıktı, daha loştu... Asansörün tavanındaki hoparlörlerden ses gelmeye başlayınca merakla başımı oraya doğru çevirdim.

"Sevgili en yakın arkadaşlarımız! Biliyoruz, şu anda bizi öldürmek istiyorsunuz ama biz istedik ki ilk dansınızı aşkınızın başladığı

yerde yapın. Bu yüzden, asansörü durdurduk. Şimdi asansöre bir şarkı vereceğiz ve tüm konuklarla birlikte ilk dansınızı izleyeceğiz. Sizi seviyoruz!”

Aysel ve Tuğsan'ın sırayla konuşarak söyledikleri şeyler karşısında şaşkınlıkla Enes'e baktım. Aynı şaşkınlığı o da taşıyordu. Haberi yoktu hiçbir şeyden. Bu Aysel ve Tuğsan'ın bize düğün hediyesiydi. Şarkı çalmaya başlayınca tereddütsüz bir şekilde kollarımı doladım boynuna. Aşkla bakıyordum bana aşkla bakan gözlere. Çok şanslıydım, çok...

Bundan aylar önce, Enes'le asansörde kaldığımda o anı hayatımın en şanssız anı ilan etmişim. Çünkü başkasıyla evliydim ve onun yanında olmak istiyordum. Oysa şimdi bakıyorum da şanssızlık diye bir şey yok. Ne Murat'la evlenmem şanssızlıktı ne Enes'le asansörde kalmam. Hiçbir şey yanlış gelmiyor artık bana geçmişime dair. Çünkü her şey, kötü olanlar bile beni bugünkü mutluluğuma ulaştırmak içindi. İyi ki Murat'la evlenmişim diyebiliyorum mesela. Çünkü Murat'la evlenmeseydim, Enes'le tanışamayacaktım. Bu dünyada ne zaman bir canlı ölse bir başka canlı doğarmış diyor birileri. Ne kadar da haklılar. Her birimizin kalbi birer dünya, kimileri ölüyor kalbimizde, kimileri doğuyor. Her kaybettiğimize karşı bir kazanış, her nefret ettiğimize karşı bir seviş, her vazgeçtiğimize karşı bir bağlanış, her hayır dediğimizi karşı bir evet deyiş, her bitişe karşı bir başlangıç... Ben kazandım, sevdim, bağlandım, evet dedim. Ben kendi başlangıcımı buldum. Peki ya siz daha ne kadar bekleyeceksiniz?

"Sana duyduğum
ihtiyaç her neyin
sonucuysa ben sana ihtiyaç
duymaktan vazgeçemiyorum.
Ben nefes almaktan
vazgeçemiyorum."

Asansörlere Koşun!

-Uzun Zaman Sonra-

"Tamam." diye mırıldandım telefona doğru. "Tamam..." Söyleyebileceğim başka hiçbir şey yoktu. Enes'le hayatımın en büyük tartışmalarından birini yaşamıştık ve benim tek söyleyebildiğim bu olmuştu. Çünkü onunla tartışmak, bu dünyada en son isteyeceğim şeydi. O ise tam tersi bir şekilde konuyu sürekli aynı yere getiriyordu tartışmaktan zevk alıyormuş gibi.

"O adamla, o yemeğe çıkmayacaksın!" Heceliyordu sanki bir geri zekâlıya anlatır gibi. Mesele basitti, otelin şirket kısmında ikinci kez çalışmaya başladığımdan beri, ki Enes'i bu ikinci kez çalışmaya başlamak için ikna etmem zor olmuştu, ilk kez önemli bir iş alıyordum. Adam biraz önce odama gelmişti ve işin detaylarını bir akşam yemeğinde konuşmak istediğini söylemişti. Nasıl oldu, kim söyledi anlamadım, sadece beş dakika sonra adamla asansör beklediğimiz sırada Enes aradı ve kesin bir şekilde o adamla yemeğe çıkmamamı emretti!

"Enes, şu anda konuşamıyorum." dedim adama çaktırmadan gülünseyerek, Enes'in susmaya niyeti yok gibiydi.

"Nefes... Konuşmanı gerektirecek bir şey söylemiyorum. Ne bir soru sordum, ne bir yorum istedim. Ben sadece sana bir gerçeği açıklıyorum, o adamla yemeğe çıkmayacaksın."

Başımı salladım gülümseyerek adama kötü bir konuşma geçmediğini göstermek ister gibi. Tam o sırada asansörün kapısı açıldı ve asansöre doğru bir adım attık Ahmet Bey'le beraber. Enes'in niye bu kadar büyüttüğünü anlayamıyordum. Zaten gideceğimiz yer bizim restoranımız, Asansör Restorandı. Bunu anlamak, buna hoşgörülle yaklaşmak neden bu kadar zordu ki? Hem her akşam olduğu gibi bu akşam yine Enes de orada olacaktı.

"Enes, bunu sonra konuşalım olur mu? Şu anda asansördeyiz ve toplantı odasına doğru..." derken asansörden garip bir ses geldi. Işıkların tek tarafı sönünce kaşlarımı çatıp Ahmet Bey'e baktım. Aynı şaşkınlıkla bana bakıyordu. Tanrım, bu durumu daha önce defalarca yaşamıştım, şoka girmiyordum. Ama ilk defa Enes'siz kalıyordum bir asansörde.

"Nefes Hanım?" diye sordu adam tereddütle. Sanki bu normal bir şeymiş gibi gülümsedim. Tabii benim hayatım asansörlerde kalmakla geçiyor, bana normal gelmesi normal.

"Eee, düzelir şimdi Ahmet Bey..." Enes şok içinde konuşmayı kesti telefonun diğer ucundan.

"Sen o adamın yanında mısın Nefes?"

Sinirle başımı salladım sanki Enes görebileceğim gibi. Ben burada neyle uğraşıyorum o hâlâ ne saçmalıyor.

"Biz asansörde kaldık Enes! Sana bundan sonraki hayatında başarılar dilerim." dediğim gibi telefonu yüzüne kapatım. En güzel duygu, Enes'i böyle çaresizce ve öfke dolu bir şekilde telefonun başında meraktan deliye döndürmektir.

"Nefes Hanım, bu asansör çalışacak gibi değil." Adam tamamen kapkırna olmuştu. Yüzünü öyle görünce birden ağızından inermiş bir kıkırdama çıkınca elimle ağızımı kapatmak zorunda kaldım.

"Eşim muhtemelen şu anda tüm binayı ayağa kaldırmıştır. Ahmet Bey, Merak etmeyin ama siz iyi görünmüyorsunuz." Adam nefes nefese başını salladı.

"Nefes almakta zorlanıyorum. Benim kapalı alan fobim vardır da!" Aman Tanrım. Şu anda Enes'le ilk asansörde kalışımızı hatırlar gibiyim. Işıklar söndü diye korkudan ölecektim, nefes alamıyordum ve Enes beni sakinleştirmişti. Şimdi ayınlarını bu tanımadığım adama yapamazdım ama adam çok kötü görünüyordu.

"Ee, yere oturun isterseniz." Adam söylediğimi yapıp evrak çantasını bir köşeye attı ve yere oturdu.

"Şimdi de, şimdi de kravatınızı biraz gevşetirseniz..." Adam kravatı gevşetmek ne kelime, istersen çıkarıp atarım bile der gibi kravatı çıkardığı gibi evrak çantasının üstüne fırlattı bir hıymla.

"Ee, bir de gömleğinizin düğmelerinden bir iki tanesini açarsanız..."

Ay ağlayacağım. Adam düğmelerinin hepsini açtı ve şu an atletlikle göz gözeyim. Beyaz, yuvarlak yaka atletiyle...

"Nefes alamıyorum!" diye sızlanınca istemeye istemeye eğildim ve dizlerimin üstüne çöküp elimdeki dosyayı adama doğru yellemeye başladım. Adam ölürse hayatıma devam edemezdim. Eh, ölmesine izin vermezdik biz de o zaman.

"Hemen diyorum size! Hemen!"

Dışarıdan gelen bağırişla anında kafamı asansörün kapısına çevirdim. Bu Enes'in sesiydi. Oldukça sinirliydi ve bağıırıyordu.

Öyle ki adamların sesini duymuyordum, sadece Enes'in sesini duyuyordum.

"Otuz saniye içinde karım bu asansörden çıkmamış olursa ben de yandaki asansöre tıklarım ki asansörün kilo sınırını fazlasıyla aşmış ölümünüze ilerlersiniz." Aptal. İnsanları tehdit ederek, bağırıp çağırarak bir yere ulaşamayacağının bilincinde değil. Hem ben iyiyim. Asansörde kalma konusundaki uzmanlığımı biliyor ve başıma bir şey gelmeyeceğinin de farkında olduğuna eminim. Tabii onun derdi burada Ahmet Bey'le kalmış olmam. Bir etekle!

"Nefes Hanım siz daha önce asansörde kaldınız mı?" Adam resmen ölmeden önceki son konuşmalarını yapıyor gibi. Acıyarak baktım yüzüne.

"Defalarca! Merak etmeyin. Buradan çıkacağız."

Önce ışıklar geldi. Otuz saniye dolmamıştı bile. Adamlar korkudan nasıl hızlı çalıştırsa kapı ağır ağır açıldı. Yaklaşık on iş elbiseli adam, önlerindeki Enes'le birlikte şok içinde asansörün içine bakıyorlardı. Tamam, bir saniye, Enes şu an haklı. Adamlar da haklı. Çünkü görüntü pek hoş değil.

"Nefes?" diye mırıldandı Enes şok içinde. Ahmet Bey nefes almaya çalışıyor, öksürüyordu.

"Ahmet Bey'in kapalı alan fobisi varmış." Enes şükürler olsun ki konuşmayı uzatmadan adamlara döndü.

"Ahmet Bey'i alalım asansörden..." Cümleye gülesim geldi. Alıyoruz arkadaşlar Ahmet Bey'i asansörden. Adamlardan ilisi asansöre girip Ahmet Bey'i kucaklarına alırlarken evrak çantasını ve kravatını elime alıp ayağa kalktım. Enes bir bana bir elimdeki-
lere bakıyordu öfkeyle.

"Bunlar şey..." diye mırıldandım kekeleyerek, "Ahmet Bey'in..."

Elimdekileri sertçe alıp diğer bir adama verdi. Tam asansörden çıkıyordum ki elini kapıya dayayıp çıkmamı engelledi. Şaşkınlıkla ona baktığımda bakışları öfke doluydu.

"Enes Bey!" dedi adamlardan biri uyarmak ister gibi, "Asansörümüz şimdilik açtık ama bir iki güne ancak tamir edilir, ipler zedelenmiş. Bir iki günlüğüne binmeyi yasaklayalım."

Enes duymamış gibiydi ama duyduğuna eminim, umursamazca içeri doğru bir adım attı ve gözlerimin önünde asansörün kapanma tuşuna bastı. Şok içinde döndüm ona. Dalga mı geçiyordu?

"Enes sen ne yaptığını sanıyorsun, adamı duymadın mı? Asansör hâlâ bozuk dedi." derken asansörün ışıkları bir kez daha sö-nüp asansör çalışmayı durdurduğunda öfkeyle döndüm ona, "Al, bak işte yine kaldık!"

Onun ise yüzünde şoka dair hiçbir ifade yoktu. Gerçi niye olsundu ki? Bilerek asansörde kalmamıza sebep olmuştu.

"O adamla asansöre binerken aklından ne geçiyordu Nefes Atahanlı?" Yatağa girdim sanki adamla, alt tarafı asansör.

"Alt kata inmek geçiyordu, Enes Atahanlı! Asıl sen benimle bu bozuk asansöre binerken aklından ne geçiyordu?" Tek elini asansörün duvarına dayayıp bir adım attığında geriye doğru bir adım attım ve sırtımın duvara yaslanışını hissettim. İşte yine başlıyoruz.

Sevgililer Günü'nü karımla beraber geçirebilmek..." diye fısıldayınca şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Ne?

"Ne demek Sevgililer Günü? Bugün?" Başını salladı.

"Bugün Sevgililer Günü ve sen o adamla yemeğe çıkacaktın." Aman Tanrım, bugün 14 Şubat mıydı? Bunu nasıl unutturdum, nasıl?

"Enes yemin ederim ben..."

"Unuttun." Gözlerimin dolduğunu hissettim. İkinci sevgililer günümüzdü bu. Nasıl unutturdum?

"Özür dilerim... Sana kendimi affettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Başını sağa sola sallayınca şaşkınlıkla durdum olduğum yerde.

"Hayır, çok hevesliydin, o atletli adamla yemeğe çık. İzin veriyorum." Aptal. Kendince surat yapıyordu ama birbirimize ne kadar benzediğimizi nasıl unutmuştu?

"Bu akşam seninle olacağım Enes. Hatta şimdi, beş dakika sonra, bir saat sonra, bu akşam, bu gece ve yarın sabah. Her zamanki gibi seninle olacağım."

"Ama ben seninle olmayacağım. Ben evde oturup karımın yemekten dönmesini bekleyeceğim. Üstümde de atlet olmayacak."

"Enes Bey, iyi misiniz? Asansörü çalıştırmak için elimizden geleni yapıyoruz." Öfkeyle kolundan kurtulup asansörün kapısına vurduğum dışarıdan gelen sesler sonucunda.

"Gidin buradan!" diye bağırdım, "Bu kapı akşama kadar açılmayacak!" Enes keyifle gülerek arkasına yaslandı kollarını göğsünde birleştirip.

"Patron varken senin sözünü mü dinleyecekler?" Ona dönüp kaşlarımı çatarak baktım.

"Soyadını aldığımdan beri patron benim, Enes Atahanlı."

"Öyle mi dersin?" Başımı salladım ve ona doğru bir adım attım.

"Öyle... Ne var, biliyor musun?" Tek kaşını kaldırdı ben ona doğru ilerleyip konuştuğum sırada.

"Ne var?"

"Akşama kadar buradayız ve ben atletini görmek istiyorum." Bunu söylememi beklemiyormuş gibi büyük bir kahkaha attı şaşkınlıkla.

"Kusura bakma!" dedi, "O dediğini kullanmıyorum."

"Peki..." Alt dudakımı ısıtarak ellerimi omzuna koydum onun elleri benim belimi bulduğunda. "O zaman şöyle yapalım, sen ne görmek istiyorsun onu söyle." Bir kez daha tek kaşını havaya kaldırdı.

"Hmm... Bir sutyen görmek fena olmazdı."

"Kusura bakma, kullanmıyorum!" deyip büyük bir kahkaha attığımda bozulduğunu gördüm.

"Sutyensiz işe gelip o adamla yemeğe mi çıkacaktın bir de?" Kıskaç her yerde her zaman kıskaç işte.

"Şaka yaptım Enes." deyip gömüğümün iki düğmesini açtım ve mavi sutyenimin kenarını çekiştirdim. "Bak, burada!" Enes şaşkınlıkla elini uzatıp düğmelerimi kapattı aceleyle.

"Yine ne oldu?" diye sorduğumda derin bir iç çekti.

"Güvenlik kameraları bizi izlerken hiçbir yerinin görünmesine izin veremem karıcığım." Şimdi de güvenlik kameralarından kiskanıyor.

"Tamam o zaman. Akşama kadar boş boş oturalım." Başını sağa sola doğru salladı. Bir adım atıp uzandı ve kapıya vurdu.

"Kapıyı açıyoruz arkadaşlar!" Oyunbozan! Tam bir oyunbozan!

"Enes ne yapıyorsun ya?"

"Şşş" deyip elini uzattı. İstemeye istemeye elini tuttum. Adamların dışarıdan sesleri geliyordu. Muhtemelen asansörü düzeltmek için uğraşları sona yaklaşmıştı bile. Sabırsızca elimi sıkı Ene.

"Nereye gideceğiz peki?" Bana döndü, dudaklarını dudaklarma yaklaştırdı.

"Eve..." dedi. "Çünkü şu suriyeni daha önce görmediğimi fark ettim ve modelini görmek için sabırsızlanıyorum." Güldüm. Bir an odasına dönecek sanmışım.

"Neden?" diye sordum tek kaşım havada dudağımı ısrak.
"Yoksa aynıysından karına mı alacaksın?"

"Nefes!" Söylediğimin hoşuna gitmediği belliydi ve bu bana oldukça garip gelmişti. "Bir daha böyle bir şaka yapma. Benim bir tek karım var. O da sensin. Aksini düşünmek bile istemiyorum." Gülerek başımı salladım.

"Tamam, yapmam."

Ene sabırsızca asansörün kapısına döndü.

"Hadi ama!" diye seslendi, "Kaç dakikadır bek..." derken birden asansörden garip bir ses geldi. Tek tarafı yanan şıklar da sünüp içerisi kapkaranlık olunca korkuyla Ene'in koluna yapıştım.

"Şşş, tamam sakin ol, hani profesyoneldin?" Beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama o da endişeliydi. Ne oluyordu?

"Ene, ne oluyor?" Derin bir nefes alıp eliyle kapıya vardı.

"Murat Abi!" diye seslendi dışarıya doğru. "Abi şıklar şladı."

"Ene Bey'im, uğraşyoruz. İşler karıştı, az bekleyin ne olur" derken asansör garip bir sesle sarsılmaya başlayınca Ene Anı kollarının arasına alıp sıkıca sardı. Asansör sallana sallana aşağı indi ve hızla sert bir yere oturdu! Tanrım! Tahmin ettiğim şey mi?

"Enes..." diye fısıldadığımda Enes'in nefesini alnımda hissettim.

"Nefes..." diye mırıldandı sakinleştirici sesiyle, "Galiba ip koptu." Tamam. Peki. Sesi sakinleştirici olabilirdi ama söylediği biş de sakinleştirici değildi. Ip kopmuştu. Koskoca asansör resmen dibe oturmuştu ve biz de içindeydik! Çok daha kötüsü, içiminin artık aralıklardan bile ışık almaması, zifiri karanlık olması ve benim karanlıktan deli gibi korkmamdı. Derin bir nefes aldım kesik kesik. Hiçbir şeyi göremiyor olmam hatta belki de sadece sevdiğim adamı göremiyor olmam canımı sıkıyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki...

"Gel, otur şöyle." Enes beni yere oturtup tam yanıma oturduğunda kalbim çıkacak gibiydi.

"Ben iyi değilim." diye fısıldadım. Tek koluyla beni sarıp üstüne yatmamı sağladı.

"İyisin. Yanında ben varım. Korkmuyorsun." Titremeye başlamıştım ve kahretsin, gözlerimden bir damla yaş akmıştı bile. Yanımda o varken korkmayı kendime yediremiyordum.

"Korkuyorum..." Sesim titriyordu. Ben titriyordum. Kalbim titriyordu. Elini uzatıp kabarık, kızıl saçlarımı ilk kez asansörde kaldığımızda yaptığı gibi okşayarak alnımdan geri çekti. Saçlarımı okşaması bana iyi hissettiriyordu ama kötü hissetmem tamamen bitmeyecekti.

"Gözlerini kapat..." diye fısıldadığı anda gözlerimi kapattı titreye titreye. Gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyordu.

"Enes ben çok korkuyorum." Derin bir nefes aldığını duydum.

"Neden korkuyorsun ki sevgilim? Sen şu anda karanlıkta değilsin. Sesleri duymuyor musun? Paris sokaklarında geziyorsun.

Eyfel Kulesi'ni ilk kez gören insanların çığlıklarını dinle..." Sınır bozukluğuyla gözlerimden yaşlar akarken gülümsedim. İlk kez asansörde kaldığımızda da aynısını yapmıştı. Beni kucağına yatırıp Paris'te olduğumu hayal ettirmişti bana.

"Hem de yanında ben varım. Elini tutuyorum. Diğer elim senin alışverişten aldığıın paketlerle dolu. Birlikte geziyoruz. Fransız bir grup sokağın ortasında durmuş keman çalıp bozuk İngilizce-leriyle şarkı söylüyor. Şarkıyı bildiğimizi belli eder gibi birbirimize bakıp gülüyoruz." Burnumu çekip ilgimi çekmiş gibi gözlerimi açmadan elini sıktım ve sordum.

"Hangi şarkı?"

"Dinle bak, sen de duyuyorsun. Hangi şarkı?" Şaka gibiydi. Yemin ederim inanmayacaksınız, ama Enes bu cümleyi kurduğu anda kulaklarımda bir şarkı çalmaya başladı. İçim öyle ferahlıyordu ki inanamazdınız.

"Falling in love at a coffee shop şarkısı çalıyor..." Enes'in hafifçe güldüğünü duydum. Halinden ve halimden memnundu.

"Sonra yürüyoruz, yürüyoruz... Ayaklarının ağrıdığını hissediyorsun. Eyfel'in tam karşısındaki çimlerin üstüne oturalım diyorsun." Kendimi öyle kaptırdım ki birden kurduğu cümleyi söyleyiverdim.

"Eyfel'in tam karşısındaki çimlerin üstüne oturalım!" Enes ikinci kez güldü. Bir hipnoterapist olmalıymış.

"Oturalım sevgilim, oturalım..." Elini bir kez daha sıktım güvende olduğumu hissettiğimi hissettirmek ister gibi.

"Çimlerin üstüne oturduk, paketlerimizi yanımıza bıraktık. Sonra sen dayanamadın ve kucağıma yattın. Çünkü çok uykun var."

"Çok uykum var..." Gerçekten o an bastırın uykuyu tahmin bile edemediniz. Esnemeye başladım. Gözlerim kapalı olmasına daha çok kapanmak istiyorlardı.

"Gözlerin iyice kapanıyor. Ve derin bir uykuya dalıyorsun... Güvendesin, korkmuyorsun. Etraf gece olmasına rağmen ışıklarla insan sesleriyle dolu. Kendini harika hissediyorsun. Harika ve rahat hissediyorsun. Uyuyorsun bebeğim, uyuyorsun..." Saçla zımla oynamaya devam ederken öyle güvende hissediyordum ki korkumdan eser kalmamıştı. Ne korkuyordum, ne telaşlıydım, ne endişeliydim. Tek hissettiğim güvende olmaktı, tek yaptığım oraya dalmaktı.

"Enes..." diye fısıldadım uykumun arasında.

"Evet?"

"Seni seviyorum..." Güldü.

"Peki ya ben? Ben sana âşığım. Aşktan da öte, ben sana alıştım Nefes, sen benim nefesimsin. Ben seni soluyorum ağzımı her açtığımda. Doktorlar ağızdan nefes almak zararlı diyorlar da ben senin zararını da seviyorum. Ne dersen de buna. Sevgi de, alışmak de, güven de, şefkat de, aşk de... Tek istediğim şunu mutuma, sana duyduğum ihtiyaç her neyin sonucuysa ben sana ihtiyaç duymaktan vazgeçemiyorum. Ben nefes almaktan vazgeçemiyorum."

Huzurlu ve derin bir nefes aldım. Bunun ne olduğunu biliyordum. Enes her ne kadar aşktan öte dese de aşktı bu. Peki aşk neydi?

Aşk mutlu olmaktı. Aşk sevmekti. Aşk sevimlekti. Aşk gülmekti. Aşk güldürmekti. Aşk vardı. Aşk yoktu. Aşk biraz öyle

olmaktı, biraz böyle. Aşk benim için Enes'ti. Onun yanında olmaktı. Ona sonsuza kadar güvenmekti. Aşk âşık olmaktı...

Ve...

Bilenler bilir, aşk asansörde kalmaktı.

Şimdi düşünüyorum da bir gün birinin kaza diyebileceği bir şekilde asansörde kaldım onunla. Ardından bir hata yaptım. Sonra defalarca daha asansörde kaldık birlikte. Sorunlu asansörler kovaladı sanki bizi. Belki de biz sorunlu asansörleri kovaladık. Önemli olan şu, aşk nerede olursanız olun buluyor sizi, Enes'in gelip beni bulduğu gibi.

Dur, ah, meraktan çatlıyorsunuz! Bu ikisi asansörde kaldılar, bu kız orada uyudu da sonra ne oldu diyorsunuz. Sonsuza kadar orada kaldık. Sonsuza kadar orada mutlu mesut yaşadık. Şaka tabii. Yaklaşık yarım saat sonra dışarıydık. Enes'in kucığında, arabaya doğru ilerlediğimi hatırlıyorum. Sımsıkı sardım kollarımı ona. Hiçbir korkum yoktu. Aşkım yanımdaydı. Ve bilirsiniz, aylık asansörde kalma seansımızı atlatmıştık. Bir ay rahat olacaktık. Bunun verdiği mutluluğu hiçbir şey veremezdi. Mutluyduk, gülüyorduk, huzurluyduk. Hepinizin olmak istediği gibiydik. Tavsiye mi istiyorsunuz? Ben şimdi size ne diyeyim? Tek bir şey var... Bozuk asansörlerden uzak durmayın, belki gerçek aşkınız sizi orada bekliyordur.

“Bozuk asansörlerden
uzak durmayın, belki
gerçek aşkınız sizi orada
bekliyordur!”

Biliyoruz ki, gördüğünüz en ilginç
şekilde tanıştı Enes ve Nefes!

Bir asansörde kalarak...

Şimdi, size en az onlarınki kadar
mükemmel bir aşk yaşamanız için 10
garip yol sunacağız!

1.YOL

Bir asansörde tanışın!
(Eh şaşırdık mi?)

2.YOL

Yangın merdiveninde kalın!
Asansör yoksa, yangın merdiveni
en iyi ikinci tercihtir.
Yangından kaçarken
aşağı tutuşabilirsiniz!

3. YOL

Bir karantina altında tanışın!
İşte, bu bir hastalık için dua etmenize
bile sebep olabilecek bir yöntem!
Çünkü öyle bir durum ki,
hoşlandığınız kişinin karantina
altında kaçacak yeri yok!

(Karantina altında cinayet işlenmediği sürece!)

4.YOL

Enkaz altında tanışın!

-Merhaba, siz de mi enkazdan sıkıldınız?

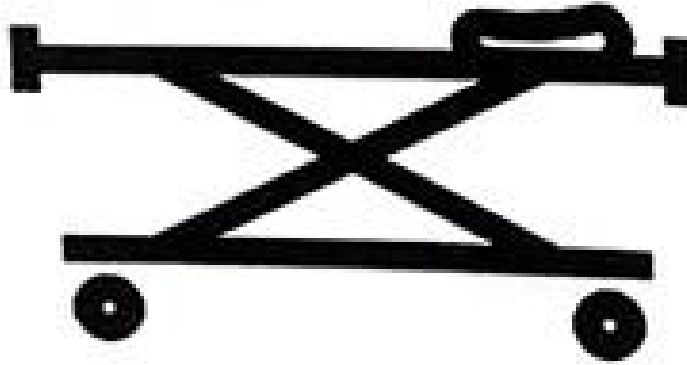

5. YOL

Ameliyathane sırasında tanışın!

Hiç ameliyat oldunuz mu? Tüm o insanları ameliyata almadan hemen önce yan yana sedyelerle sıraya dizerler.

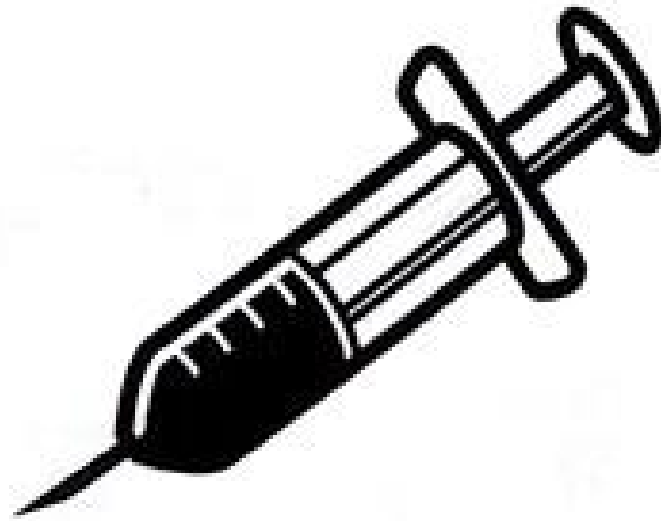
Bir düşünsenize, hoşlandığınız insan tam yanınızdaki sedyede, ameliyat sırasının gelmesini bekliyor.
Âşık olmak için ideal bir ortam.

6.YOL

Kan aldırma sırasında tanışın!

Hastanedesiniz, kan tahlili için
sıra bekliyorsunuz,
tam önünüzde o duruyor!
Hemen atlayın lafa,
"Sizden hangi tahlilleri istediler? Eheh!"

7.YOL

Yemekhane sırasında tanışın!

Yemekhanedesiniz, sıra bekliyorsunuz.

O gün içecek olarak kayısı suyu var.

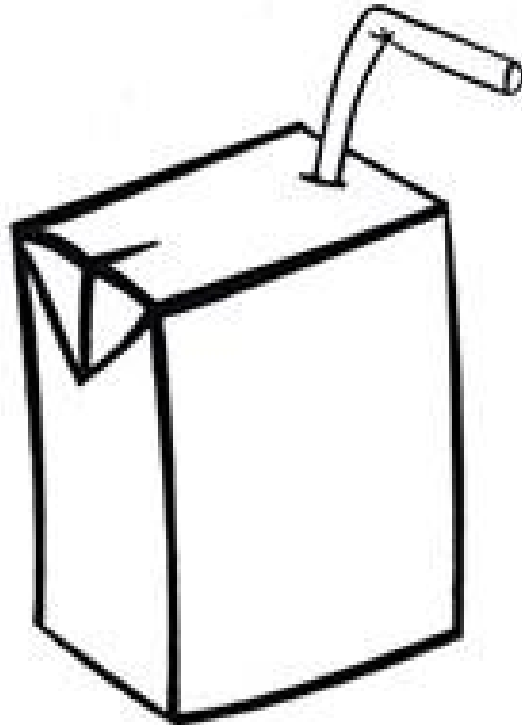
Siz içeceği almıyor, yemekleri alıp geçiyorsunuz.

Tam o sırada gözleriniz

onun tabldotuyla buluşuyor,

o da kayısı suyu almamış.

İşte bu diyorsunuz, hayatımın aşkı bu!

8. YOL

Okulun çiğ köfte festivali sırasında tanışın!

Okulunuzda bir çiğ köfte festivali yapılıyor.
0 gün herkese bedava çiğ köfte dağıtılacak.

Sıradasınız, arkanızda o var!

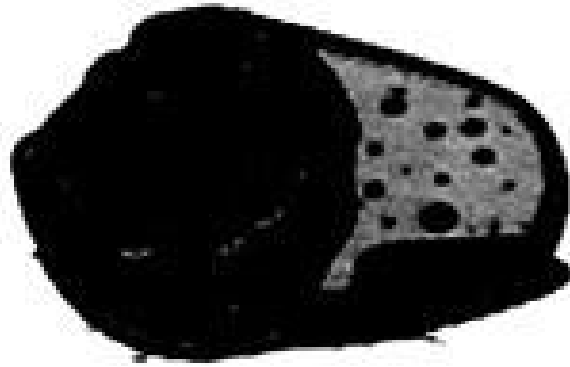
Usta acı ister misin diyor,

her şeyi unutup isterim diyorsunuz.

Acı istemeniz bir erkek olarak onu etkiliyor.

Arkadan bir ses,

"Demek siz de acı seviyorsunuz?"

İşleri abartın, uzaylı istilasında tanışın!

Dünya en gelişmiş dönemini yaşıyor,
terör kalmamış, savaşlar son bulmuş.

Derken o da ne!

Beklenen uzaylı istilası gerçekleşiyor ve siz
tam onun yanında bu istiladan kaçıyorsunuz!

Hayır canım, istila olduğu
zaman onu takip ediyor değildiniz.

Değil mi? Şşş.

10.YOL

olaşı bir üçüncü Dünya savaşında tanışın!

-Merhaba, siz hangi cephesiniz?
İki gündür hiç görmedim sizi? :)

"Tüm bunları yaşayacağımı bilerek geçmişe dönsem, o asansöre yine binerim. Hem de koşa koşa binerim... Koşa koşa..."

Evlendiğiniz gece başınıza gelebilecek en saçma şey nedir? Aklınızın sınırlarını biraz zorlayın... Şöyle düşünün, balayı için gittiğiniz otelde, o otele sizin gibi gelen diğer bir çiftin damadıyla asansörde kalsanız ne yapardınız? İnanın bana, asansörün kapısı kapanırken var olan hiçbir şey, o kapı tekrar açıldığında eskisi gibi olmayacak. Bu hikâyeyi, gülmekten okuyamayacaksınız...

"Bir aydır seni düşünmeden geçirdiğim bir saniye bile olmadı. Yaptığın her hareketi takip ettirdim. Yaşadığın her şeyden haberdardım. Ben senin 49 kiloya düştüğünü bile biliyorum! Günlerce telefonuna gelen bedenme önerileri mesajları toplu mesaj değildi, onları ben attırdım, sadece sana atıldı. Pembesini bulamadığın o eteği, o mağazaya getirten bendim, her sabah kapına süt bırakılması binanın hizmeti değildi, sadece sana yapıldı, ben yaptım. Dışarı her çıktığında dağıtılan çiçekler belediyenin hizmeti değildi, onları ben dağıttırdım. Sana çiçek verebilmek için koskoca bir mahallenin insanlarına her gün çiçekler dağıttırdım. Seni hiçbir yerde işe aldırmayan da bendim, şirkette açık pozisyon bırakan da, o pozisyona kimseyi aldırtmayan da bendim, çünkü sen gel istedim. Çünkü bana gel istedim. Bana geldiğinde bahanen olsun istedim. Sana bahane vermek istedim..."

t25

